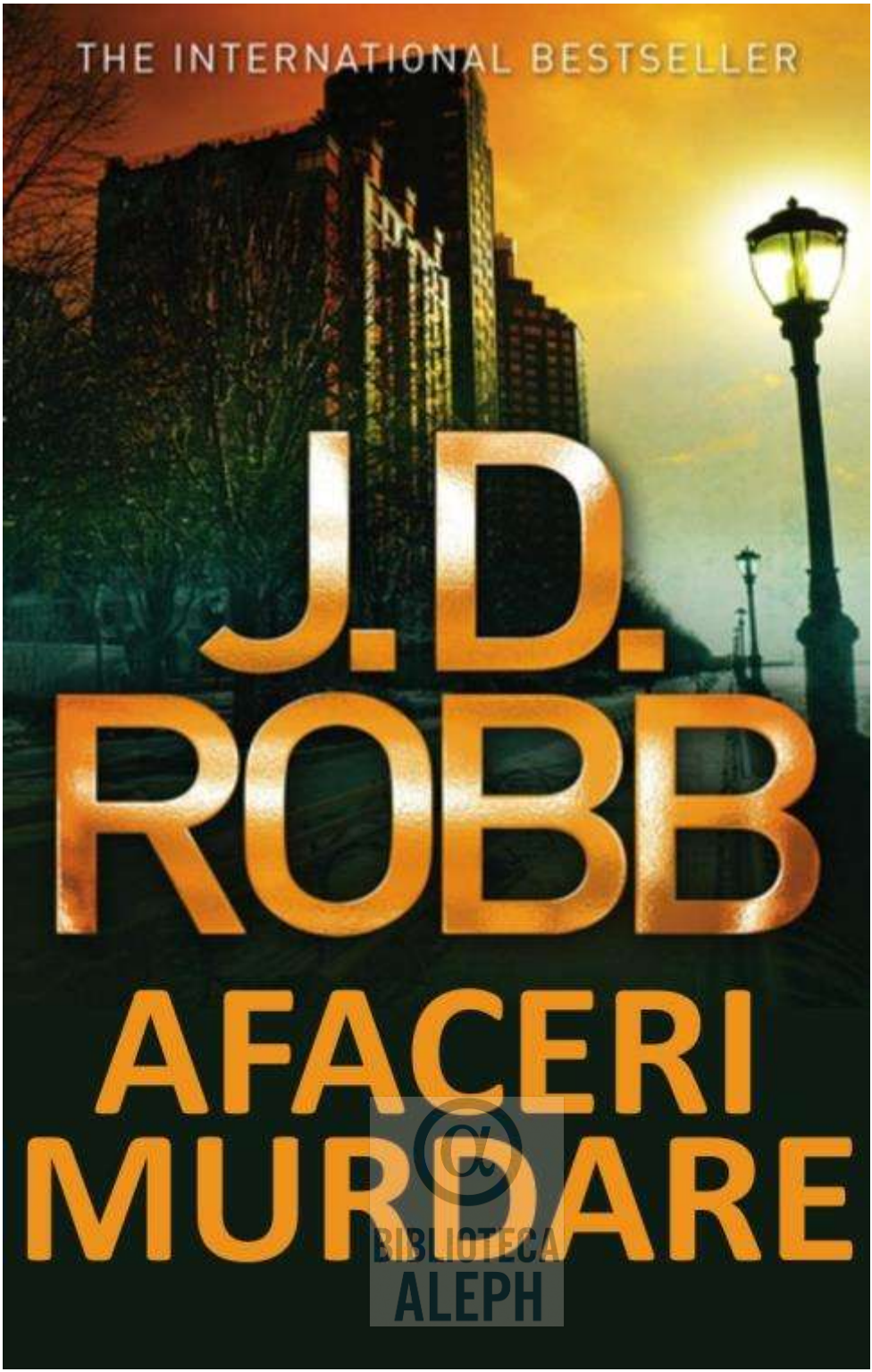

BIBLIOTECA ALEPH

J. D. ROBB

AFACERI MURDARE

[In Death 28]

Editura LIDER

Born in Death by J. D. Robb
2006

Sunt Alpha și Omega,
Începutul și sfârșitul,
Cel dintâi și cel din urmă.
Revelații

Dragostea naște dragoste
Robert Herrick

1.

Prietenia te împinge să faci multe gesturi riscante. Pentru a te descurca în acest labirint întortocheat, poți chema un prieten ca să facă în locul tău gesturi iritante, neplăcute sau chiar înspăimântătoare.

Eve considera că cel mai îngrozitor gest care îi putea fi cerut în numele prieteniei era participarea, o seară întreagă, la cursuri pentru viitoare mame.

Ceea ce se întâmpla acolo, oftaturile, sunetele, asalturile asupra tuturor simțurilor, îi îngheța sângele în vene.

Era polițistă, locotenent la Omucideri, cu unsprezece ani de activitate, vreme în care apărase străzile violente și necruțătoare ale New Yorkului. Erau puține situațiile prin care nu trecuse, lucrurile pe care nu le atinsese, mirosise sau depășise. Pentru că oamenii, așa credea ea, întotdeauna puteau și găseau metode inventive și dezgustătoare de a-și ucide semenii, știa la ce fel de chinuri putea fi supus corpul uman.

Dar crimele brutale, comise cu sânge rece erau nimic în comparație cu actul nașterii.

Cum reușeau acele femei, cu corpurile lor enorme și deformate într-un mod ciudat de entitatea aflată în gestație înăuntrul lor, să fie așa de vesele, de nepăsătoare cu privire la ceea ce li se întâmpla, și avea să li se întâmple, depășea puterea ei de înțelegere.

Dar acolo era și Mavis Freestone, cea mai veche prietenă a sa, cu corpul ei mititel acoperit de burta enormă, radiind de bucurie de parcă ar fi fost handicapată mintal, uitându-se la imagini filmate în direct la nașteri și proiectate pe ecran. Și nu era singura. Și celelalte femei aveau aceeași privire de oameni loviți în cap cu leuca.

Poate că graviditatea afecta anumite procese cognitive.

Lui Eve îi era puțin rău. Când se uită la Roarke, grimasa de pe chipul lui angelic îi întări convingerea că și el simțea același lucru. Asta, cel puțin, pleda în favoarea căsniciei. Ai dreptul de a-ți târî partenerul după tine în propriile-ți coșmaruri și în labirintul complex al prieteniei.

Eve nu se mai concentra asupra imaginilor. Prefera să privească înregistrările legate de o crimă - genocid, mutilări, membre tăiate - decât imaginea unei femei în chinurile facerii și a unui cap care apărea brusc. Roarke avea în colecția sa de lucruri îngrozitoare chestii care erau totuși mai puțin scârboase. O auzea pe Mavis care-i șoptea ceva lui Leonardo, tatăl creaturii ce urma să apară, dar refuza să asculte și ce anume îi spunea.

Când, pentru numele lui Dumnezeu, se va termina totul?

Ce loc mai era și ăsta, se gândi ea încercând să-și comute atenția asupra centrului de nașteri. Întreaga clădire fusese gândită ca o catedrală a concepției, nașterii și a copiilor. Refuzase invitația lui Mavis de a-i face un tur al complexului, spunând că are treabă.

Câteodată, o minciună spusă la timp poate salva o prietenie.

Aripa educațională era de ajuns. Participase la un curs, câteva demonstrații, care aveau să-i bântuie visele vreme de luni de zile, fusese forțată, fiindcă făcea parte din echipa lui Mavis, să asiste la o naștere simulată cu doi roboți - unul gestant și celălalt copil.

Și acum mai era și imaginea asta hidoasă.

Nu te gândi la ea, își spuse și continuă să studieze camera.

Pereții văruiți în culori pastel erau acoperiți de fotografii de copilași sau femei gravide în diverse perioade binecuvântate. Toate imaginile ilustrau un entuziasm forțat. O mulțime de flori proaspete și de plante verzi aranjate artistic. Scaune confortabile, care fuseseră gândite să înlesnească ridicarea femeilor în picioare. Și trei instructoare înțepate gata să răspundă la întrebări, să țină cursuri, să facă demonstrații și să servească băuturi răcoritoare naturale și sănătoase.

Femeile gravide, remarcă Eve, mâncau și urinau în permanență.

Uși duble în spatele sălii, o ieșire în față, în stânga ecranului. Păcat că nu putea să o ia la fugă pentru a scăpa de acolo.

Eve își induse un fel de transă. Era o femeie înaltă, deșirată, cu o tunsură în trepte și părul castaniu. Avea o figură ascuțită, palidă și ochii căprui de nuanța coniacului, momentan încețoșați. Jacheta pe care o purta deasupra harnașamentului armei era verde-deschis și, pentru că i-o cumpărase soțul ei, era de cașmir.

Se gândea să meargă acasă și să-și șteargă din memorie ultimele trei ore cu o sticlă de vin, dar chiar atunci Mavis o apucă de mână.

— Dallas, privește, repede! Apare copilul!

— Ce? Cum? Ochii i se deschiseră larg. Ce? Acum? Dumnezeule! Respiră, da?

Toată lumea izbucni în râs în jurul lor când Eve țâșni în picioare.

— Nu copilul acesta. Chicotind, Mavis se mângâie pe burtă. Copilul acela.

Din instinct, Eve se uită în direcția indicată de Mavis și văzu imaginea mare cât tot ecranul a creaturii zbârcite și acoperite de placentă care ieșea afară dintre picioarele unei biete femei.

— Oh, Doamne. Se așeză înainte de a-și pierde echilibrul. Fără să-i mai pese că dădea impresia de slăbiciune, îl luă pe Roarke de mână. Când el o strânse, își dădu seama că era la fel de transpirat ca și ea.

Oamenii aplaudară și ovaționară mica formă alunecoasă în momentul în care fu așezată pe pântecul dezumflat al mamei sale, între sâni.

— În numele tuturor celor sfinte..., murmură Eve la urechea lui Roarke, suntem în anul 2060, nu 1760. Nu au descoperit o metodă mai bună pentru a face acest lucru?

— Amin, fu tot ceea ce spuse Roarke cu un glas stins, însă.

— Nu-i așa că e frumos? Este nemaipomenit. Genele lui Mavis, care pentru moment aveau o culoare albastru de nuanța safirului, străluceau datorită lacrimilor. Este un băiețel. Ce drăguț...

Aproape anesteziată, auzi cum instructoarea principală anunța sfârșitul orei - mulțumesc lui Dumnezeu - și-i invita pe cei prezenți să mai rămână pentru a pune întrebări și a servi băuturi răcoritoare.

— Aer, îi murmură Roarke la ureche. Am o nevoie stringentă de aer.

— E din cauza femeilor gravide. Inspiră tot aerul. Gândește-te repede la o soluție. Scoate-ne de aici. Eu nu mai pot gândi. Creierul meu refuză să mai funcționeze.

— Rămâi lângă mine.

O luă de braț și o ridică.

— Mavis, eu și Eve vrem să discutăm puțin cu Leonardo. Și sunt sigur că putem să facem rost de ceva mai ca lumea decât ce se servește pe aici.

Eve îi auzea vocea strangulată, dar se gândi că cineva care nu-l cunoștea la fel de bine ca și ea cu greu ar fi sesizat ceva în acea avalanșă de cuvinte rostite cu accent irlandez.

Toată lumea vorbea și femeile făceau ture între mesele cu mâncare și toaletă. În loc să fie atentă la ceea ce se spunea sau se făcea, Eve se concentra asupra figurii lui Roarke.

Poate că era puțin palid, dar pielea albă nu făcea decât să intensifice albastrul ochilor. Părul negru îi încadra fața menită,

parcă, să ridice pulsul femeilor. Și gura lui. Chiar în halul în care era, Eve se simțea tentată să se aplece și să o muște puțin.

Și corpul lui nu făcea decât să intensifice acea senzație: înalt, cu mușchi bine reliefați prin costumul făcut la comandă.

Roarke nu era doar unul dintre cei mai bogați oameni din universul cunoscut, dar arăta pe măsură.

Și în acel moment, pentru că o ținea de braț și o conducea afară din acel coșmar, îl percepea ca pe un erou. Eve își luă haina din mers.

— Am scăpat?

— Voiau să vadă dacă vine cu noi și o prietenă de-a lor. Încă o mai ținea de mână și o conducea spre ieșire. Le-am spus că mergem să luăm mașina s-o parcăm la intrare. Așa nu vor avea prea mult de mers pe jos.

— Ești nemaipomenit. Un adevărat cavaler în armură.

Dacă mă voi reface vreodată în urma acestei traume o să ți-o trag până o să-ți plesnească creierul.

— Sper ca neuronii mei să se regenereze pentru a face acest lucru posibil. Dumnezeule, Eve!

— Suntem perfect de acord. Ai văzut cum a alunecat afară când...

— Nu.

O trase în lift și apăsă pe butonul de la etajul unde era parcată mașina lor.

— Dacă mă iubești nu mă duce înapoi acolo.

Se sprijini de perete.

— Întotdeauna am avut un mare respect pentru femei, știi asta.

Eve își scarpină nasul.

— Ți-ai tras-o cu o grămadă, dar, da, spuse ea când el o privi fix, le respecți.

— Și acum admirația mea pentru ele a căpătat proporții biblice. Cum reușesc să facă asta?

— Tocmai ai văzut cum. Cu detalii vizuale chiar. Ai văzut-o pe Mavis?

Eve dădu din cap când ieșeau din lift. Ochii îi sticleau și nu era din cauza fricii.

— De-abia așteaptă să treacă prin asta.

— Dar Leonardo era cam verde la față.

— Ei, da, era mult sânge... și alte chestii.

— Ajunge. Nu vom vorbi și despre celelalte chestii.

Pentru că vremea de la sfârșitul lui ianuarie era infectă, Roarke luase una din mașinile de teren. Era mare, neagră și puternică. Când deblocă ușile, Eve se sprijini de portiera dinspre locul pasagerului înainte ca el să aibă timp s-o deschidă.

— Uite ce e, asule. Trebuie să facem față la asta, tu și cu mine.

— Nu vreau.

Eve râse. Îl văzuse comportându-se mai bine când trebuia să înfrunte moartea.

— Ceea ce s-a întâmplat acolo, înăuntru, nu a fost decât un preludiu. Vom fi cu ea în salon când va împinge chestia aia afară. Trebuie să fim acolo, să numărăm până la zece, să-i spunem să respire, sau să mergem cu ea în locul acela din mintea ei unde se simte bine. Tot felul de chestii din astea.

— Am putea să plecăm din oraș sau din țară. Sau am putea să ne ducem pe altă planetă. Asta chiar ar fi soluția cea mai bună. Să plecăm de pe planetă ca să prindem vreun geniu al crimei.

— Măcar de-ar fi așa. Dar amândoi știm că vom fi prezenți acolo. Și probabil chiar foarte repede pentru că bomba dinăuntrul ei ticăie din ce în ce mai tare.

Roarke oftă și apoi își puse capul pe umărul ei.

— Dumnezeu să aibă milă de noi, Eve.

— Dacă i-ar fi milă ar popula planeta direct, fără intermediari. Sau intermediare. Să mergem să bem. Mult.

Restaurantul era unul obișnuit, cam gălăgios și exact ceea ce-și dorise moașa. Mavis sorbi dintr-o băutură exotică ce era la fel de strălucitoare ca și ea. Cârlionții argintii aveau vârfurile de un albastru-safir, la fel ca și sprâncenele sale. Ochii îi erau de un verde aprins și nepământean, pentru a se asorta, se gândi Eve, cu bluza care-i acoperea sânii și burta. De urechi îi atârnau tot felul de chestii strălucitoare, care aruncau raze de lumină de fiecare dată când dădea din cap. Pantalonii albaștri erau mulați pe ea de parcă ar fi fost un alt rând de piele.

Dragostea vieții lui Mavis stătea chiar lângă ea. Leonardo era un tip solid și, pentru că era creator de modă, nici el și nici Mavis nu ratau vreo ocazie de a alcătui un cuplu frapant. Optase și el pentru o bluză, cu un model geometric complicat, pe fond auriu. Cumva, ar fi putut spune Eve, se potrivea cu formele sale robuste și tenul arămiu.

Prietena pe care o aduseseră cu ei era la fel ca și Mavis. Poate chiar mai extravagantă, dacă era posibil așa ceva. Dar spre deosebire de stilul din afara planetei al lui Mavis, Tandy Willowby era îmbrăcată cu un pulover simplu, negru, cu *en coeur* peste un tricou alb. Era blondă, cu ochii de un verde palid și nasul puțin teșit.

Pe drum spre restaurant Mavis le făcuse prezentările, explicându-le că Tandy era din Londra și că venise la New York doar de câteva luni.

— Îmi pare așa de bine că te văd în seara asta. Tandy nu a participat la curs, continuă Mavis gustând din toate aperitivele pe care le comandase Roarke. A trecut doar pe la sfârșit pentru a da moașei cupoanele pentru Barza Albă. Este un butic grozav pentru copii, unde lucrează Tandy.

— E un magazin drăguț, încuviință Tandy. Dar nu mă așteptam să vin și apoi să mai fiu și hrănită. Îi zâmbi lui Roarke. Este foarte drăguț din partea ta. Din partea amândurora, spuse ea către Eve.

Mavis și Leonardo mi-au spus foarte multe despre voi. Cred că sunteți foarte entuziasmați.

— În legătură cu ce? Întrebă Eve.

— Că faceți parte din echipa de pregătire a lui Mavis.

— Oh. Ah, da. Noi am...

— ... rămas fără cuvinte, concluziona Roarke. Din care parte a Londrei ești?

— De fapt, sunt originară din Devon. M-am mutat la Londra cu tata când eram adolescentă. Și acum mă aflu aici, în New York. Cred că n-am stare. Deși acum am impresia că voi rămâne ceva mai mult timp într-un loc. Se mângâie pe burtă visătoare. Și tu ești polițistă. Cred că este extraordinar.

Mavis, nu cred că mi-ai spus vreodată cum v-ați cunoscut tu și Dallas.

— M-a arestat, spuse Mavis cu gura plină.

— Mă păcălești. Nu?

— Furam din buzunare. Eram chiar bună.

— Nu destul de bună, comentă Eve.

— Vreau să aud toată povestea! Dar acum trebuie să merg la toaletă. Din nou.

— Vin cu tine. La fel ca și Tandy, Mavis se ridică în picioare. Dallas? Vii cu noi?

— Pas.

— Îmi amintesc, vag, cum e să nu ai tot timpul ceva care te apasă pe vezică. Tandy le zâmbi tuturor celor de la masă și apoi plecă cu Mavis.

— Așadar..., spuse Eve întorcându-se spre Leonardo. Ați cunoscut-o pe Tandy la cursuri?

— Da, confirmă el. Tandy are termen cu o săptămână înaintea lui Mavis. E drăguț din partea voastră că ați fost de acord să vină și ea. Trebuie să facă toate astea fără partener.

— Ce s-a întâmplat cu tatăl copilului? Întrebă Roarke la care Leonardo ridică din umeri.

— Nu vorbește prea mult despre asta. Spune doar că nu s-a implicat sau că nu a fost interesat. Și dacă e așa, atunci nu îi merită, nici pe ea, nici copilul. Leonardo se încruntă. Eu și Mavis avem atâtea, vrem să o ajutăm cât de mult putem.

Eve nu-și putu reprima cinismul.

— Financiar?

— Nu. Nu cred că ar accepta bani chiar dacă i-am oferi. Pare să se descurce bine. Eu vorbeam de susținere, prietenie. Se lumină puțin la față. Voi face parte din echipa ei. Va fi, ah, ca un fel de repetiție pentru Mavis.

— Faci pe tine de frică, nu?

Leonardo se uită în direcția toaletelor și apoi spre Eve.

— Sunt speriat de moarte. Aș putea să și leșin. Ce se întâmplă dacă leșin?

— Asigură-te că nu cazi pe mine, spuse Roarke.

— Mavis nu e deloc agitată. Deloc, deloc. Și cu cât se apropie termenul, cu atât îmi simt stomacul... își ridică brațele și le scutură. Nu știu ce aș face dacă voi doi nu ați fi acolo. Să mă susțineți.

Oh, la dracu', se gândi Eve și se uită la Roarke.

— Unde să fim în altă parte? Îi făcu semn chelnerului să-i mai aducă un pahar de vin.

Două ore mai târziu după ce-i lăsară pe Mavis și Leonardo acasă, Roarke o luă spre sud și apoi spre est, către locuința lui Tandy.

— Serios, pot să iau metroul. E prea mare deranjul și nu stau foarte departe de aici.

— Dacă tot nu stai departe, spuse Roarke, atunci chiar nu e niciun deranj.

— Cum să te contrazic? Spuse Tandy râzând. Și e așa de plăcut să mergi cu o mașină încălzită. E al naibii de frig în seara asta. Se lăsă

pe spătar și scoase un oftat. Mă simt încotoșmănată și grasă ca o balenă. Mavis și Leonardo sunt cei mai buni. E imposibil să stai cu ei mai mult de cinci minute și să nu te simți dintr-odată fericit. Și văd că au noroc și cu prietenii. Aah.

Eve întoarse rapid privirea spre ea.

— Fără asemenea exclamații.

— Nu face decât să se miște puțin. Nu e niciun motiv de îngrijorare. Știi, Mavis e foarte încântată de petrecerea pentru bebeluș pe care o faci săptămâna viitoare.

— Petrecerea pentru bebeluș. Da. Săptămâna viitoare.

— Am ajuns. Chiar la jumătatea cvartalului de blocuri. Vă mulțumesc mult. Tandy își aranja eșarfa și își luă poșeta care avea dimensiunile unei valize. Pentru mâncarea bună și condusul acasă în mașina asta frumoasă. Ne vedem sâmbătă la petrecere.

— Dacă ai nevoie de ajutor, ăă...

— Nu, nu. Tandy flutură mâna în semn de refuz. Chiar și o balenă trebuie să se descurce de una singură. Și chiar dacă nu prea mai reușesc să-mi văd picioarele, îmi aduc aminte unde sunt. Noapte bună și mulțumesc.

Roarke așteptă cu motorul pornit până când Tandy intră în clădire.

— Pare a fi o femeie de treabă. Echilibrată și inteligentă.

— Nu ca Mavis. În afară de factorul balenă. Trebuie să fie foarte greu să rămâi însărcinată, să fii singură și nici măcar la tine în țară. Pare să se descurce. Roarke, de ce, doar pentru că ești prieten cu cineva, trebuie să te duci la cursuri de pregătire a nașterii cu ei, să fii de față la nașteri și să dai și petreceri pentru bebeluși?

— Nu am răspuns la întrebarea asta.

— Nici eu, spuse Eve expirând cu zgomot.

Eve visa copii cu colți și cu multe brațe care săreau din Mavis și distrugeau camera, obligând-o pe moașă să bată în retragere, în

timp ce Mavis spunea: *Nu-i așa că sunt grozavi? Nu-i așa că-s cei mai tari?*

Semnalul comunicatorului de lângă pat o trezi brusc din vis. Se scutură ca după orice coșmar.

— Fără video, comandă ea. Luminile la zece la sută. Dallas.

Mesaj pentru Dallas, locotenent Eve. Intrați în legătură cu polițiștii de la apartamentul 3B de pe strada Jane, numărul 51. Posibilă omucidere.

— Am recepționat mesajul. Contacteaz-o pe Peabody, detectiv Delia. Eu am plecat.

Am înțeles. Mesaj terminat.

Eve se uită la Roarke care o privea cu ochii săi albaștri din care parcă țâșneau scântei.

— Îmi pare rău, spuse ea.

— Nu eu sunt cel care trebuie să iasă din parul cald la patru dimineața.

— Aici ai dreptate. Oamenii ar trebui să aibă decența să se hăcuiască la ore rezonabile.

Ieși din pat și se duse să facă un duș, cu viteza luminii. Când se întoarse în cameră, dezbrăcată și încălzită de la tubul de uscare, Roarke bea o cafea.

— De ce te-ai ridicat din pat?

— M-am trezit, spuse el simplu. Și uite ce aș fi pierdut dacă mă întorceam pe partea cealaltă și dormeam în continuare. Îi dădu cea de-a doua ceașcă de cafea pe care o programase.

— Mersi. O luă cu ea la dulap de unde scoase haine. Probabil că e frig afară, se gândi ea. Se întoarse la dulap pentru a lua un pulover cu *en coeur* peste tricou, sub jachetă.

De două ori trebuiseră să amâne planurile de a-și lua câteva zile libere pentru a merge la tropice. Mavis plus copilul însemna o femeie gravidă care voia ca echipa ei să se miște în permanență în preajma sa, acum că se apropia termenul. Ce puteau să facă?

— Bebelușii nu au dinți, nu?

— Nu. Nu văd cum... Roarke lăsă cana pe masă și se uită la ea uimit. De ce-mi bagi în cap astfel de idei?

— Sunt deja în al meu, amice, așa că trebuie să fie și în al tău.

— O să mai vezi tu cafea făcută de mine. Eve se îmbrăcă repede.

— Poate crima asta este opera unui geniu al crimei pe care voi fi nevoită să-l urmăresc în spațiu. Dacă ești drăguț cu mine s-ar putea să te iau și pe tine.

— Nu te juca cu mine.

Eve râse și-și puse harnașamentul pentru armă.

— Ne vedem când ne întâlnim. Se duse spre el și pentru că, la naiba, era atât de frumos chiar și la patru dimineața, îl sărută pe amândoi obrajii și apoi pe buze.

— Ai grijă, locotenente.

— Așa mi-am propus și eu.

Coborî scările repede și se duse să-și ia haina de pe canapea. O arunca acolo pentru că-i era la-ndemână și pentru că asta-l irita pe Summerset, majordomul lui Roarke și coșmarul vieții ei.

Se îmbrăcă și își dădu seama că se întâmplase un miracol și mănușile îi erau în buzunare. Își puse și eșarfa de cașmir. Dar frigul tot îi produse un șoc când ieși afară.

Însă era greu să te plângi, decise ea, când ești căsătorită cu un bărbat care s-a gândit să aducă mașina în fața casei, cu ajutorul telecomenzii, și să pornească și radiatorul.

Făcu câțiva pași prin frig și apoi intră în mașina încălzită.

Se uită în oglinda retrovizoare în timp ce se îndrepta spre poartă. Casa din piatră și sticlă pe care o construise Roarke se vedea în oglindă.

Probabil că el era la a doua cană de cafea, se gândi Eve, și se uita la buletine de știri, la știri de afaceri sau la televizorul din dormitor. Poate că dădea telefoane pe alte continente sau pe alte planete. Pentru Roarke nu era neobișnuit să-și înceapă ziua înainte de ivirea zorilor.

Din nou avea noroc, pentru că găsise pe cineva care se adapta ușor ritmului nebunesc în care se desfășura adesea viața ei.

Trecu de porți, care se închiseră în urma ei fără zgomot.

Această zonă era exclusivistă și liniștită, bogații, privilegiații sau poate doar norocoșii stăteau în casele sau apartamentele lor cu climă controlată. Dar câteva cvartale mai jos orașul zumzăia în ritmul alert al vieții.

Aburii de căldură ieșeau prin gurile de canalizare pe măsură ce lumea subterană se deplasa pe sub străzile orașului. Pe sus, reclame luminoase propuneau cele mai avantajoase cumpărături ale zilei. Cui dracu' îi păsa de reducerile de Sfântul Valentin de la Sky Mall, la ora aia matinală? Se întrebă Eve. Ce persoană normală s-ar înghesui în mulțimea care merge la Mall pentru a economisi câțiva bănuți pentru o inimă de ciocolată?

Trecu de un panou animat care prezenta câțiva oameni, imposibil de perfecți, ce se distrau pe o plajă cu nisip alb. Asta măcar părea mai reală.

Autovehiculele de la Taxi Rapid străbăteau deja strada. Majoritatea curselor erau către centre de transport, gândi ea. Zboruri matinale către cine știe ce destinații. Câteva maxibuze transportau amărâții care intrau în prima tură, sau fericiții care se întorceau acasă după o orgie.

Ocoli mereu aglomeratul Broadway. Zi sau noapte, indiferent dacă afară era o căldură sufocantă sau ger, turiștii și hoții de buzunare care-i adorau se deplasau către Mecca zgomotului, a luminii și a mișcării.

Câteva dintre localurile de noapte erau încă deschise pe bulevardul Nouă. Văzu câțiva tipi care-și pierdeau de obicei vremea la colțuri de stradă, îmbrăcați cu jachete ce stăteau să plesnească pe ei, și care, probabil, consumau substanțe interzise.

Trecu printr-un cartier locuit de muncitori, în Chelsea și apoi prin mult mai boemul Village.

Mașina poliției, alb cu negru, era parcată în fața unei case pe strada Jane. Opri ceva mai jos, semnaliza că se află în misiune și apoi ieși în frig. După ce-și scoase trusa de teren și închise mașina o zări și pe Peabody, care tocmai apărea după colț.

Partenera ei arăta ca un explorator arctic îmbrăcată cu haina groasă și pufoasă de culoarea metalului ruginit, cu o eșarfă de un kilometru înfășurată în jurul gâtului și cu o căciulă asortată îndesată bine peste părul negru. Răsuflarea îi era asemeni aburului scos de o locomotivă.

— Oare de ce nu se omoară oamenii între ei după răsăritul soarelui? Spuse Peabody gâfâind.

— Parcă ești o reclamă, așa înfășată în haina aia.

— Da, știu, dar e a naibii de călduroasă și mă face să mă simt slabă când o dau jos.

Merseră împreună spre casă și Eve porni reportofonul.

— Nu are camere video de securitate, observă ea. Nu are dispozitiv de recunoaștere palmară. Cineva a umblat la încuietoare.

La ferestrele de jos erau gratii, remarcă ea. Vopseaua de pe ușă și ferestre era gri și scorojită. Proprietarul clădirii nu părea prea preocupat de renovări și securitate.

Polițista în uniformă care stătea la intrare le deschise ușa și le salută cu o aplecare ușoară a capului.

— Doamnă locotenent, detectiv. Al dracului de frig, spuse ea. Apelul la nouă-unu-unu a fost făcut de sora victimei la trei patruzeci și doi. Partenerul meu discută cu ea sus. Noi am ajuns la trei patruzeci și șase. Am văzut că ușa de la intrarea în clădire fusese forțată. Victima e la etajul al treilea, în dormitor. Ușa de la intrarea în apartament de asemenea a fost forțată. După toate probabilitățile, victima a opus rezistență. Mâinile și picioarele au fost legate cu bandă adezivă. A chinuit-o înainte de a o omorî. Se pare că a fost strangulată cu cordonul halatului, pentru că încă îl are înfășurat în jurul gâtului.

— Unde era sora sa în tot acest timp? Întrebă Eve.

— A spus că abia ajunsese când a sunat la urgență. Călătorește în interes de serviciu. Stă la sora ei doar când trece prin New York. Numele ei e Palma Copperfield. Lucrează ca însoțitoare de bord la World Wide Air. A modificat puțin scena crimei - a vomitat pe podea și a atins corpul înainte de a fugi afară și a suna la nouă-unu-unu.

Polițista se uită spre lift.

— Stătea aici pe scări și plângea când am ajuns noi și cam asta face de atunci.

— E mereu amuzant. Trimite sus echipa de cercetări la fața locului când ajunge aici.

Gândindu-se la starea în care se afla clădirea, Eve o luă pe scări și începu să-și descheie nasturii de la haina groasă pe măsură ce urca.

Un singur apartament pe etaj, remarcă ea. Spațiu suficient și intimitate.

La etajul al treilea văzu că apartamentul avea un sistem de vizualizare nou și unul de închidere securizată. Amândouă fuseseră sparte.

Intră în camera de zi, unde o altă polițistă era aplecată peste o femeie învelită într-o pătură și care tremura din toate încheieturile.

Avea puțin peste douăzeci de ani, estimă Eve, cu un păr blond dat la o parte de pe fața plină de lacrimi, pe care se întinsese machiajul. Ținea cu amândouă mâinile un pahar, în care Eve presupunea că se afla apă.

Scoase un sughiț de plâns.

— Domnișoară Copperfield, sunt locotenentul Dallas. Ea e partenera mea, detectiv Peabody.

— De la criminalistică. Criminalistică, reuși ea să îngăime pe un ton cu accent din vest.

— Așa e.

— Cineva a ucis-o pe Nat. Cineva a ucis-o pe sora mea. E moartă. Natalie e moartă.

— Îmi pare rău. Ne puteți spune ce s-a întâmplat?

— Am... am intrat. Știa că urma să vin. Am sunat-o de dimineață pentru a-i aduce aminte. Am ajuns în oraș destul de târziu și am fost să bem un pahar, împreună cu cealaltă însoțitoare de bord, Mae. Ușa, jos... ușa era spartă. Nu a trebuit să-mi folosesc cheia. Am urcat și încuietoarea - avea o încuietoare nouă, al cărei cod mi-l dăduse de dimineață -părea a fi spartă. Ușa nu era nici măcar încuiată. M-am gândit că ceva nu era în regulă pentru că Nat nu mergea niciodată la culcare fără să încuie. Așa că m-am gândit că ar fi bine să verific, înainte de a mă duce la culcare. Și am văzut... oh, Doamne, oh, Doamne, era pe podea și totul era spart. Fața ei...

Palma începu să plângă din nou, cu lacrimile curgându-i șiroaie pe obraji.

— Era plină de vânătăi și roșie și ochii... Am fugit spre ea și am strigat-o pe nume. Cred că am strigat-o și am încercat să o trezesc. Am tras de ea. Dar nu dormea. Știam că nu dormea, dar trebuia să încerc să o trezesc. Sora mea. Cineva i-a făcut rău.

— Vom avea noi grijă de ea acum. Eve se gândi la timpul de care avea nevoie ea și apoi echipa de amprentare pentru a termina treaba. Vreau să mai vorbesc cu tine puțin mai târziu, așa că voi pune pe cineva să te ducă la sediul central. Poți aștepta acolo.

— Nu cred că ar trebui să o părăsesc pe Nat. Nu știu ce să fac, dar ar trebui să stau cu Nat.

— Va trebui să ai încredere și să o lași cu noi. Peabody.

— Mă ocup eu.

Eve se uită la polițista în uniformă care arătă cu capul spre o ușă.

Eve se îndepărtă de femeia care plângea și intră în camera unde se afla victima.

2.

Era un dormitor mare, care avea un separeu intim de unde se vedea bine strada. Și-o imagina pe Natalie stând acolo și privind lumea care trecea.

Camera avea o amprentă feminină clară și părea destul de încărcată. O mulțime de perne erau împrăștiate prin toată camera, unele dintre ele pline de sânge acum, și care probabil că fuseseră aranjate unele peste altele pe lenjeria alb cu roz. Un ecran de proiecție era dispus într-un colț astfel încât putea fi văzut din pat sau din separeu. Pe pereți se aflau multe tablouri cu flori.

Podeaua era acoperită de două covoare mițoase. Natalie zăcea pe unul din ele, cu picioarele răsucite și legate la gleznă și cu mâinile întinse în față și prinse una de alta parcă într-un soi de rugăciune disperată.

Era îmbrăcată cu pijama, un model cu pătrățele alb cu albastru. Pijamaua avea pete de sânge. Un halat, albastru și el, era aruncat într-un colț. Cordonul acestuia fusese înfășurat înjurai gâtului femeii.

Covoarele groase erau pătate cu sânge și lângă ușă se afla o baltă de vomă. Camera putea a amândouă și, în plus, a urină.

Eve se duse spre cadavru și se lăsă pe vine pentru a face testul standard de identificare a victimei și a stabili ora aproximativă a morții.

— Victima este o femeie de rasă caucaziană, în vârstă de douăzeci și șase de ani, identificată a fi Copperfield, Natalie, rezidentă la această adresă. Vânătăile faciale indică traume survenite înainte de deces. Nasul pare a fi spart. Două degete de la mâna dreaptă sunt fracturate. Pe umăr, acolo unde pijamaua este ruptă, și pe ambele picioare sunt vizibile urme de arsuri. Pielea are o culoare albastra spre gri, tipică pentru strangulare. Ochii sunt injectați și ieșiți din orbite. Martorul a atins cadavrul când a descoperit victima și scena crimei a fost puțin modificată. Timpul estimat al decesului înjur de ora unu și patruzeci și cinci A.M., cu aproximativ două ore înainte de momentul descoperirii cadavrului.

Se întoarse când Peabody intră în cameră.

— Ai grijă să nu calci în vomă, îi spuse.

— Mersi. Doi polițiști și un consilier de la departament se ocupă de soră.

— Bine. Victima e încă îmbrăcată în pijama. Nu cred că este vorba de violență sexuală. Uită-te aici, în jurul gurii. La un moment dat i s-a pus căluș. I-a mai rămas adeziv pe față. Vezi degetul mic de la mâna dreaptă și inelarele?

— Le-a rupt.

— I-a rupt degetele și i-a spart nasul. A ars-o. Sunt o mulțime de răni explicabile prin faptul că a opus rezistență sau că asasinul a vrut să-i dea o lecție.

Peabody se duse spre o ușă.

— Pe aici se ajunge la baie. Nu are niciun fel de comunicator lângă pat, în schimb e unul pe jos, aici.

— Ce-ți sugerează asta?

— Se pare că victima a apucat comunicatorul și a luat-o la fugă spre baie. Spera probabil că va putea să se încuie pe dinăuntru și va suna după ajutor. Dar nu a reușit.

— Așa mi se pare și mie. S-a trezit și a auzit pe cineva în apartament. Poate s-a gândit că era sora ei. Poate a strigat-o, sau poate s-a întors pe partea cealaltă. Ușa s-a deschis. Nu era sora sa. Ia comunicatorul și se refugiază în baie. Are o închizătoare nouă la ușă, una bună, cu un sistem de vizualizare, de securitate. Poate că cineva o deranja. Verifică dacă nu cumva a făcut plângeri în ultimele două luni.

Se ridică și se duse la ușa care dădea spre hol.

— Ucigașul a intrat pe aici și ea l-a văzut din pat. A fost o idee deșteaptă să ia comunicatorul și să alerge în direcția opusă, spre o încăpere care se încuia pe dinăuntru. O decizie rapidă, dacă o iei după ce te-ai trezit brusc din somn.

Se duse înapoi la pat, îl înconjură analizând distanța până la baie și văzu ceva care strălucea sub pat. Se aplecă și ridică un cuțit de bucătărie.

— De ce ținea un astfel de cuțit în cameră?

— Un cuțit mare de tot, spuse Peabody. Să fie al criminalului?

— Atunci de ce nu l-a folosit? Pun pariu că e din bucătăria ei. Încuietori noi, continuă Eve, și un cuțit sub pat. Se temea de cineva.

— Nu are niciun fel de plângeri la dosar. Chiar dacă se temea, nu a raportat acest lucru la poliție.

Eve verifică patul, sub saltea, scutură pernele. Apoi intră în baie. Era mică, curată și foarte feminină. Niciun indiciu ca ucigașul să fi intrat acolo. Dar Eve strânse din buze când căută în dulap și găsi un deodorant Beard-B-Gone și un parfum masculin.

— Avea un prieten, spuse Eve întorcându-se să caute prin dulapurile din dormitor. Uite și niște prezervative și ulei de corp comestibil.

— Poate s-au certat. Încuietoarea nouă ar putea semnifica faptul că fostul iubit avusese cheia de la apartament. Poate că nu i-a făcut plăcere să-i fie dați papucii.

— Poate, repetă Eve. Dar chestiile de genul ăsta, de obicei, presupun și violențe sexuale. Verifică apelurile date și primite în ultimele zile. Vreau să văd și restul apartamentului.

Ieși din dormitor și se duse în camera de zi. Dacă se certaseră, atunci se putea aștepta ca fostul iubit să o mai bată la cap o vreme. *Haide, Nat, la naiba! Lasă-mă să intru. Trebuie să discutăm.* Dacă tipul e destul de pornit, iar ușa nu este prea rezistentă, se poate chiar dărâma. Dar nu se știe niciodată. Se duse în bucătărie. Era spațioasă, și după cum arăta, fusese destul de des folosită de victimă. Un suport de cuțite, din care lipsea unul, era pus pe dulapul alb, fără nicio pată.

Se duse în cel de-al doilea dormitor, care fusese amenajat ca birou. Polițiștii cercetaseră camera în amănunțime. Centrul de date și comunicații, care ar fi trebuit să fie așezat pe biroul de oțel, lipsea.

— Nu există nicio unitate de date și comunicații în birou, îi spuse ea lui Peabody.

— Ce fel de birou e ăsta?

— Exact. Și niciun fel de disc. Pentru că alte articole electronice, la fel de ușor de luat, sunt încă aici, aș spune că unitatea de date era ținta. Computerul și victima. Deci, ce avea Natalie și era dorit de cel care a ucis-o?

— Și de ce nu s-a mulțumit să o ucidă, ci a vrut să o facă să sufere mai întâi? Din vocea lui Peabody răzbătu un sentiment de milă față de victimă. Pe comunicator nu e nimic în afară de un apel de la sora ei, la zece azi-dimineață, și un apel transmis la șapte și jumătate A.M., către Sloan, Myers și Kraus. A sunat să anunțe că e bolnavă și nu merge la serviciu. E o firmă de avocatură, cu birouri în Hudson. Toate celelalte apeluri, de ieri-dimineață, au fost șterse. Departamentul de informatică, EDD, le poate recupera. Vrei să auzi ceea ce e înregistrat?

— Da, dar să le luăm la secție. Aș dori să mai vorbesc cu sora ei.

Pe drum spre sediul central, Peabody citi informațiile despre victimă de pe computerul ei.

— S-a născut la Cleveland, Ohio. Părinții, amândoi profesori, încă sunt căsătoriți. Are doar o soră, cu trei ani mai mică. Nu are cazier. Lucrează în calitate de contabilă la Sloan, Myers și Kraus, de patru ani de zile. Nu a fost căsătorită, nu a trăit în concubinaj. Are domiciliul de optsprezece luni pe strada Jane. Înainte a stat într-un apartament pe bulevardul Șaisprezece în Chelsea. Înainte de asta a locuit în Cleveland, cu părinții. A lucrat cu jumătate de normă la o firmă de contabilitate acolo. Pare a fi fost un fel de stagiatură în timpul colegiului.

— Și apoi s-a mutat la o firmă din New York. Care-i treaba cu firma asta?

— Stai puțin. Da, e o firmă mare, spuse Peabody citind de pe calculator. Clienți cu venituri mari, câteva corporații. Au câteva etaje dintr-o clădire pe strada Hudson și aproape două sute de angajați. E pe piață de patruzeci de ani. Victima era contabil principal.

Eve reflectă la toate acestea în timp ce se îndrepta spre parcarea subterană de la sediul central.

— Presupun că ar fi putut avea niște informații confidențiale despre unul din clienții ăia mari. Ar fi putut ști dacă cineva ține o contabilitate dublă și făcea bani negri. Evaziune fiscală. Sau afaceri necurate. Sau să fi aflat de un alt angajat care câștiga ilicit niște bani. Șantaj, extorcare, deturnare de fonduri.

— Firma are o reputație bună.

— Asta nu înseamnă că toți clienții și angajații lor sunt ireproșabili. E doar un unghi de abordare.

Parcară și se îndreptară spre lifturi.

— Trebuie să aflăm numele prietenului ei, fost sau actual. Bate din ușă în ușă la ea în clădire. Vezi dacă nu i-a spus câte ceva și

surorii sale despre serviciu, sau despre viața ei personală. După câte se pare, victima se aștepta să aibă probleme. Și ori nu voia să se adreseze poliției, ori nu se decisese încă să vorbească.

— Poate i-a spus unui coleg de muncă, sau unui superior, dacă era ceva legat de serviciu.

— Sau unui prieten.

Pe măsură ce urca, liftul devenea tot mai aglomerat. Eve simțea mirosul de săpun de mentă al cuiva care urcase și mirosul de transpirație învechită al altcuiva care deja coborâse. Dădu din coate pentru a ieși din lift.

— Să amenajăm o cameră de anchetă, spuse ea. Nu vreau să vorbesc cu ea în hol. Prea multe lucruri care-ți distrag atenția. Dacă are nevoie de un consilier pentru a suporta mai ușor durerea îl poate aduce și pe acesta.

Eve străbătu holul și intră în biroul său. Își aruncă haina pe un spătar și verifică alibiul martorei. Palma Copperfield lucra pe naveta din Las Vega și aterizase la centrul de zboruri în jurul orei la care fusese ucisă sora ei.

— Dallas.

Eve se uită la Baxter, unul din detectivii din echipa ei.

— Nu am băut cafea de două ore, sau poate chiar trei, îl avertiză ea.

— Am auzit că ai o anchetă în care e implicată o anume Palma Copperfield.

— Da, martoră. Sora ei a fost strangulată azi-dimineață.

— Ah, la naiba. Își trecu o mână prin păr. Speram să nu fi înțeles eu bine.

— Le cunoști?

— Puțin pe Palma. Nu însă și victima. Am cunoscut-o pe Palma în urmă cu câteva luni - prietena unei prietene, a unei prietene. La o petrecere. Am ieșit împreună de câteva ori.

— Are douăzeci și trei de ani. Baxter se încruntă.

— Nici eu nu ies în curând la pensie. Oricum, nu a fost nimic important. O femeie de treabă. Foarte de treabă. Ea a pățit ceva?

— Nu. Și-a găsit sora moartă în apartamentul acesteia.

— Îngrozitor. Erau apropiate, cred. Palma spunea că stă la sora ei când vine la New York. Am lăsat-o în fața clădirii, pe strada Jane, o dată, după ce luasem cina.

— Încă vă mai vedeți?

— Nu, nu. Nu am făcut decât să ieșim împreună de câteva ori. De parcă nu ar fi fost sigur ce trebuie să facă, Baxter își băgă mâinile în buzunar. Auzi, dacă crezi că o figură familiară ar putea fi de folos, vorbesc eu cu ea.

— Da, poate. Peabody, aranjează o cameră unde să putem vorbi cu ea. Prin hol trece prea multă lume pentru a putea discuta acolo. Când i-am luat prima declarație era destul de răvășită. A spus cumva dacă sora ei era cu cineva?

— Ah, da. Era cu un tip, se ocupa cu bani, broker, sau așa ceva. Era o relație serioasă, cred, parcă se logodiseră. Dar nu am fost foarte atent la toate astea. Nu mă interesa sora ei.

— Te duci după martoră, Baxter?

— Nu, spuse el zâmbind șters. După cum spuneam, e o femeie de treabă.

Asta însemna că nu făcuseră sex, așadar prezența lui la anchetă era mai puțin ciudată.

— Bine, voi vorbi cu Peabody să pornească înregistrarea. Vom discuta cu martora.

Eve îl lăsă pe Baxter să intre înaintea ei în cameră și studie fața plină de lacrimi a Palmei. Clipi de câteva ori, parcă pentru a procesa noile informații pe care le primea, și apoi fața ei exprimă o serie întreagă de sentimente. Recunoaștere, ușurare, teamă urmată din nou de durere.

— Bax, o, Doamne. Baxter înconjură masa și o luă de brațele pe care ea le întinsese în întâmpinarea sa.

— Palma, îmi pare atât de rău.

— Nu știu ce să fac. Nat. Sora mea, cineva a ucis-o. Nu știu ce să fac.

— Te vom ajuta noi.

— Nu a făcut rău nimănui, niciodată. Bax, nu a făcut rău nimănui în toată viața ei. Chipul ei...

— Treci printr-o grea încercare. Dar cu sprijinul tău putem ajuta la rândul nostru.

— Bine, bine. Dar rămâi și tu, da? Poate să stea și el? O întrebă ea pe Eve.

— Sigur. Eu voi porni reportofonul și-ți voi pune câteva întrebări.

— Nu crezi că eu... Că eu i-am făcut rău?

— Nimeni nu crede acest lucru, Palma. Baxter o strânse de mână. Dar trebuie să punem câteva întrebări. Cu cât știm mai multe, cu atât mai repede putem descoperi cine a făcut-o.

— Îi veți găsi, spuse ea încet, de parcă avea nevoie de timp pentru a procesa și această informație. Apoi închise ochii o clipă. Îi veți găsi. O să vă spun tot ce știu.

Eve porni reportofonul.

— Ai aterizat la New York azi-dimineață, devreme, așa e?

— Da, din cursa de Vega. Am ajuns pe la vreo două și am ieșit din serviciu puțin mai târziu, poate la vreo douăzeci de minute după aceea. Da, cred că așa a fost. Apoi, împreună cu Mae, care a fost pe tură cu mine, ne-am oprit să bem un pahar de vin în aeroport. Să ne relaxăm puțin. După aceea am luat împreună un taxi până în oraș. Mai întâi a coborât ea. Stă cu chirie cu alți însoțitori de bord, undeva în cartierul de Est. Apoi m-am dus la Nat.

Se opri, inspiră și bău apă dintr-un pahar de plastic care era pe masă.

— Am plătit taxiul și am dat să intru. Scosesem deja cheia și codul îl cunosc. Dar încuietoarea era spartă. Câteodată se mai întâmplă și asta, așa că în primul moment nu am dat prea multă importanță acestui fapt. Dar când am ajuns la apartamentul ei, încuietoarea de acolo, pe care știam că o înlocuise de curând, era și ea spartă. Am simțit un gol în stomac. Dar m-am gândit, nu știu, că poate încă nu montase noua yală.

— Ai observat ceva ciudat când ai intrat în camera de zi? Întrebă Eve.

— Nu am fost foarte atentă. Am pus lanțul de siguranță, care era descuiat pentru că ea știa că urma să vin eu. Am lăsat geanta cu lucrurile mele lângă ușă, înainte de a mă duce să arunc o privire, să văd dacă totul era în ordine. Dar nu era. Lacrimile îi țâșniră din ochi, tremură, dar continuă: Zăcea pe podea și era sânge peste tot și camera arăta de parcă avusese loc o luptă acolo. Erau cioburi de sticlă de la parfumurile ei și de la vazele pe care le colecționa. Ea era pe podea. Covoarele roz. Am fost cu ea când și le-a cumpărat. Erau moi, la fel ca blana unei pisici. Nu putea să aibă un animal de companie. Covoarele erau moi. Îmi pare rău.

— Te descurci foarte bine, îi spuse Baxter. Te descurci foarte bine.

— Am fugit. Cred că totul este cam confuz. Am țipat? Cred că am strigat numele ei și am alergat să o ridic, să o scutur să se trezească, deși știam... nu mă puteam împăca cu gândul că e moartă. Încheieturile le avea legate cu bandă adezivă. De parcă atunci și-ar fi amintit, se uită la Eve cu o privire înspăimântată. Oh, Doamne, mâinile, gleznele. Erau legate. Palma își duse mâna ce tremura la gură. Trebuia să sun după ajutor, dar mi s-a făcut rău înainte de a putea să ies din cameră și să-mi iau comunicatorul din geantă. Apoi am fugit afară. Nu puteam să rămân acolo, așa că am ieșit afară în fugă și am sunat la nouă-unu-unu și m-am așezat pe trepte. Ar fi trebuit să mă întorc și să stau cu ea, nu să o las singură acolo.

— Ai făcut exact ceea ce trebuia să faci. Baxter luă paharul cu apă și i-l întinse. Exact ce trebuia.

— Ți-a spus vreodată că avea probleme cu cineva? Întrebă Eve.

— Nu, dar ceva o preocupa. Îmi dădeam seama. Părea supărată când vorbisem cu ea de dimineață, dar când am întrebat-o ce se întâmplase mi-a spus că nu era nimic care să mă îngrijoreze. Doar că avea multe pe cap.

— Se vedea cu cineva? Cu un bărbat?

— Bick! Oh, Dumnezeule, Bick. Nici măcar nu mi-am adus aminte de el. Ochii i se umplură din nou de lacrimi. Erau logodiți. Urmau să se căsătorească în mai. Oh, Doamne, trebuie să-i spun.

— Care este numele lui întreg?

— Bick, Bick Byson. Lucrau împreună, adică pentru aceeași companie. La departamente diferite. Nat era contabilă la Sloan, Myers și Kraus. Bick lucrează la departamentul de clienți interni. Sunt împreună de aproape doi ani. Cum îi voi spune?

— Ar fi mai bine să o facem noi.

— Și părinților mei. Începu să se legene înainte și înapoi. Trebuie să le spun. Nu vreau să o fac la telefon. E nevoie să rămân aici? Aș vrea să merg acasă, în Cleveland, să le spun că Nat nu mai e. Nat.

— Putem discuta despre asta după ce terminăm, îi spuse Eve. Sora ta și logodnicul ei aveau probleme?

— Nu. Eu nu știu să fi avut. Erau foarte atașați unul de altul. Eu am crezut că poate se certaseră și de aia era supărată când am vorbit eu cu ea. Cu planurile de nuntă, ajungi să fii foarte stresat. Dar eram fericiți împreună.

— Avea inel de logodnă?

— Nu. Palma inspiră din nou profund. Au hotărât să nu ia, să economisească banii. Bick e fantastic, dar cam zgârcit, însă pe Nat nu o deranja lucrul ăsta. Ei, și Nat e la fel, știți? Pun deoparte pentru zile negre.

— Nu locuia cu ea? Ar fi economisit banii de chirie.

— Ea nu a vrut. Pentru prima dată, Palma zâmbi și Eve își dădu seama de ce Baxter se simțise atras de ea. Spunea că trebuie să aștepte până după căsătorie. În familia mea suntem destul de conservatori. Cred că părinților mei le place să creadă că Nat nici nu a făcut sex cu Bick. Se iubeau unul pe celălalt, murmură ea. Le stătea bine împreună.

— Avea probleme la muncă?

— Mie nu mi-a spus niciodată. Nu am mai văzut-o de trei săptămâni. Am avut ocazia să lucrez pe noua linie de la Los Angeles în Hawaii zece zile și apoi am petrecut acolo un mic concediu cu câteva prietene. Tocmai mă întorsesem pe cursa Vega - New York. Am vorbit cu ea de câteva ori, dar... Trebuia să recuperăm, să mergem la cumpărături, să trecem în revistă planurile pentru nuntă. Nu mi-a spus nimic de nicio problemă, de muncă sau de orice fel, dar știu că ceva nu era în ordine. Doar că nu i-am acordat atenția cuvenită.

Eve ieși afară din cameră cu Baxter.

— Știi ceva de logodnicul victimei?

— Nu. Se masă pe ceafa. Palma mi-a spus ceva de sora ei, care urma să se logodească. Era foarte entuziasmată și de aia... m-am retras. Chestiile astea sunt molipsitoare.

— Problemele tale de implicare în relații nu sunt importante aici, așa că lasă-le deoparte. I-a fost de ajutor că te-ai aflat și tu acolo, figura familiară a liniștit-o. De ce nu o conduci la o navetă și să stai cu ea până pleacă? Asigură-te că se duce la părinți. Nu pierde timpul.

— Mulțumesc, locotenente. Pot să-mi iau recuperare.

— Nu pierde timpul, îi repetă ea. Explică-i că am nevoie să rămână la dispoziția mea. Vreau să știu unde este și când se întoarce. Lucrurile obișnuite.

— Nicio problemă. Îmi pare foarte rău pentru ea. Îl căutați pe logodnic.

— E următorul punct pe listă.

— Byson nu a ajuns la serviciu, spuse Peabody intrând în viteză în urma lui Eve. Ceea ce, din câte mi-a spus asistenta lui, nu s-a mai întâmplat până acum. Nu lipsește aproape niciodată și întotdeauna sună dacă nu vine sau dacă întârzie. Ea a încercat să dea de el acasă și pe comunicatorul mobil, dar nu a reușit să-l localizeze.

— Ai adresa lui de acasă?

— Da, stă pe strada Broome, în Tribeca. Din câte mi-a spus vorbăreața lui asistentă, el și victima de-abia au cumpărat apartamentul și el stă acolo cât timp fac unele renovări, înainte de nuntă.

— Să încercăm să dăm de el acolo.

— Poate a dispărut, spuse Peabody în vreme ce se îndreptau spre lift. S-a certat cu prietena, explodează, fuge acasă. Dispare.

— Nu a fost o chestie personală. Peabody se încruntă.

— Genul ăla de răni faciale și strangulările față în față cel mai adesea sunt concludente în acest sens.

— Am găsit vreo unealtă la locul crimei?

— Unealtă?

— Șurubelniță, ciocan, sondă laser?

— Nu. Ce... ah! Încuviințând, Peabody se așeză pe scaunul din dreapta. Banda adezivă. Dacă nu existau niciun fel de unelte, de ce ar fi avut bandă adezivă? Ucigașul a adus-o, ceea ce reduce posibilitatea unei crime pasionale.

— Și în plus de asta nu există violențe sexuale. Încuietori sparte. Și când sora ei a vorbit cu victima ceva mai devreme nu exista niciun indiciu că ar fi survenit vreo problemă în relația dintre cei doi. Nu a fost o chestie personală, repetă Eve. A fost o problemă de afaceri.

Apartamentul era amplasat într-o clădire veche, dar bine conservată, într-un cartier unde oamenii vopseau verandele pe care-și petreceau serile calde de vară. Ferestrele dinspre stradă erau mari, astfel încât locatarii să vadă bine traficul, iar magazinele se remarcau prin diversitate, începând cu cele ținute din tată-n fiu și terminând cu buticurile unde o pereche de pantofi costa cât o excursie la Paris.

Unele case aveau balcoane unde, își imagină Eve, oamenii scoteau plante și scaune când era vreme frumoasă, pentru a putea să bea ceva rece în timp ce se uitau la lumea care își vedea de treburile sale la picioarele lor.

La prima vedere, părea un important pas înainte față de clădirea de pe strada Jane, una pe măsura veniturilor a doi tineri profesioniști în ascensiune.

Byson nu răspunse la sonerie, dar înainte ca Eve să-și folosească cheia care deschidea orice ușă, o voce de femeie se auzi la interfon.

— Îl căutați pe domnul Byson?

— Da. Se aprinse un ecran de securitate și Eve își arătă insigna. Poliția. Dați-ne drumul.

— Așteptați.

Ușa se deschise. Intrară într-un mic hol comun, unde cineva își dăduse osteneala să pună o plantă verde într-un ghiveci colorat. Pentru că auzi liftul care cobora, Eve așteptă.

Femeia care ieși din el era îmbrăcată cu un pulover roșu și cu o pereche de pantaloni gri și avea părul prins într-o coadă la spate, care lăsa să i se vadă chipul drăguț. Prins de umăr avea un copil ale cărui vârstă și sex păreau incerte.

— Eu v-am dat drumul, spuse ea. Eu sunt vecina domnului Byson. Care este problema?

— Trebuie să discutăm ceva cu el.

— Nu știu dacă e acasă. Legăna copilul în timp ce vorbea cu ele. Copilul se uită strâmb la Eve și apoi își băgă degetul mare în gură și începu să-l sugă de parcă ar fi conținut opiu. La ora asta, în mod normal e la muncă.

— Nu e.

— E ciudat, pentru că de obicei îl aud când pleacă. Stăm pe același palier și aud liftul. Azi nu l-am auzit. Și se pare că programase și instalatorul. Când e vreo echipă la ei, pentru că-și renovează apartamentul, se oprește și mă întreabă dacă nu cumva pot eu să le dau drumul înăuntru. Azi nu mi-a spus, așa că nu am făcut-o. Putea să fie cineva cu o cheie franceză care nu voia decât să spargă vreun apartament.

— Deci aveți cheia de aici?

— Da, cheia și codul. E o problemă, nu-i așa? Vreți să vă deschid? Trebuie să-mi spuneți ceva. Nu m-aș simți bine dacă v-aș da drumul fără să știu ce se întâmplă.

— Ceva s-a întâmplat, spuse Eve arătându-i din nou insigna. Logodnica domnului Byson a fost ucisă.

— Oh, nu. Dădu din cap dintr-o parte în alta. Nu. Haideți, nu. Nu Nat.

Vocea îi deveni ascuțită, iar lacrimile i se prelinseră pe obraji. Copilul scoase degetul din gură și izbucni și el în plâns.

— O cunoșteați? Eve se dădu încet la o parte de lângă copil.

— Da, sigur. Venea des pe aici. Urmau să se căsătorească peste câteva luni. Ochii femeii se umplură de lacrimi și se mișcă pentru a-și aduce copilul mai aproape de ea. Îmi plăcea mult de ea. Abia așteptam să fim vecine. Bick și Nat, eu și soțul meu. Noi... mie nici nu-mi vine să cred. Ce s-a întâmplat? Ce s-a întâmplat cu Nat?

— Trebuie să vorbim cu domnul Byson.

— Dumnezeule! Bine, bine. Foarte șocată, vecina se întoarse pentru a chema liftul. O să-l ucidă asta. Sst, Crissy, sst, șopti ea în

timp ce legăna bebelușul. Se iubeau la nebunie, dar fără să fie geloși. Îmi plăcea mult de ea. Poate că e o greșeală.

A - Îmi pare rău, fu tot ceea ce spuse Eve. V-a spus ceva de vreo problemă? De ceva sau cineva care-i crea neajunsuri?

— Nu, nu chiar. Avea mici probleme cu nunta, chestii obișnuite. Urmau să se căsătorească în Cleveland, de unde e ea. Eram invitați și noi. Eu și Hunt trebuia să facem prima noastră călătorie de la nașterea lui Crissy. Hunt e soțul meu. Mă duc să iau cheia, spuse ea când ușile liftului se deschiseră. Acolo stă el. Pe același palier cu noi.

— Doar aceste două apartamente sunt aici?

— Da. E un loc drăguț. Hunt și cu mine ne-am mutat aici când am rămas însărcinată. E un cartier plăcut și avem trei dormitoare.

Deschise ușa de la apartamentul ei, legănând neobosită copilul care acum avea privirea satisfăcută a unui drogat ce și-a luat doza. Ținând ușa deschisă cu șoldul, luă un set de chei dintr-un vas de pe o masă de lângă ușă.

— Nu am reținut cum vă numiți, spuse Eve.

— Ah, îmi cer scuze, Gracie. Gracie York. Întoarse cheia în broască și tastă un cod pe unitatea de deasupra. Poate că Bick avea altă treabă. Fiindcă nu l-am auzit ieșind, presupun că a plecat foarte devreme. Crissy a fost cam agitată azi-noapte, așa că am dormit ceva mai mult de dimineață. Îi cresc dinții. Gracie dădu să deschidă ușa, dar Eve o opri.

— O clipă. Eve ciocăni. Domnule Byson, strigă ea. Suntem de la poliție. Deschideți ușa, vă rugăm.

— Chiar nu cred că e acasă, începu Gracie.

— Chiar dacă e așa, vom aștepta puțin înainte de a intra. Eve ciocăni din nou. Domnule Byson, sunt locotenentul Dallas, de la poliția din New York. Intrăm.

În clipă în care deschise ușa, Eve știu că Byson era acasă și că vorbele de mai înainte ale vecinei sale avuseseră un sâmbure de

adevăr. Uciderea lui Natalie chiar îl omorâse. Sau, aproape putea să jure, ucigașul ei o făcuse.

— Oh, Doamne, oh, Doamne! Bâigui Gracie. Acoperi fața copilului și se dădu la o parte din prag.

— Doamnă York, mergeți la dumneavoastră, îi ordonă Eve. Mergeți și încuiați-vă pe dinăuntru. Eu sau partenera mea vom veni la dumneavoastră în câteva minute.

— E Bick. E Bick? Stăm de cealaltă parte a holului. La un semn al lui Eve, Peabody o luă pe femeie de braț.

— Duceți-o pe Crissy acasă, îi spuse Peabody cu blândețe. Nu i se va întâmpla nimic. Mergeți înăuntru și așteptați.

— Nu înțeleg. Cred că e mort. Chiar în partea opusă a holului.

Peabody se întoarse resemnată spre Eve.

— Presupun că vrei să mă duc eu cu ea.

— La naiba, da. Mai întâi sună și apoi ia o declarație oficială vecinei. Eu mă duc să iau trusa de teren și să mă apuc de treabă.

3.

După ce-și luă gentile cu echipament, Eve își puse mănuși, își dădu cu spray de impermeabilizare pantofii și cu reportofonul pornit intră în cameră.

Fereastra laterală, remarcă ea, dădea spre clădirea vecină și avea un balcon îngust.

— Fereastra dinspre sud este deschisă, dictă ea în reportofon și se apropie pentru a vedea mai bine. Se pare că a fost forțată pe dinafară. Agresorul a folosit probabil evacuarea de urgență pentru a intra în casă. Este posibil să fi ieșit pe aceeași cale.

Era mai sigur așa, se gândi Eve. Nu riscai ca vecinii de vizavi să dea nas în nas cu tine.

Se întoarse dinspre locul pe unde credea că intrase criminalul.

— Cadavrul este cu fața în sus, mâinile și picioarele sunt legate cu bandă adezivă, la fel ca în cazul primei victime. Cea de-a doua victimă este un bărbat metis, spre treizeci de ani, îmbrăcat doar cu o pereche de boxeri. Te-ai trezit, nu-i așa, Bick, și ai auzit că era cineva în apartament. I-ai dat ceva de furcă. Semne aparente de luptă. Masă răsturnată, lampă spartă. Nu tot sângele este al victimei, așa că s-ar putea să avem noroc. Fața și corpul victimei prezintă semne de lovire și tăieturi.

Se aplecă peste corpul victimei.

— Se văd și aici unele urme de arsuri, dar acestea par, mai degrabă, a fi rezultat în urma contactului cu un paralizator. S-au luptat, ucigașul îl paralizează cu arma, îl leagă și apoi îl lovește. L-a interogat? O coardă din plastic, albastră a fost folosită pentru strangularea victimei.

De jos mai examina o dată încăperea.

— În partea de nord a camerei sunt ceva materiale de construcții, legate cu o coardă albastră, din plastic, la fel ca cea înfășurată în jurul gâtului victimei.

Luă amprentele pentru confirmarea identității trăgându-i pungi de plastic peste mâini.

— Ora decesului, două patruzeci și cinci dimineața. A venit aici după ce a ucis-o pe Copperfield. Se apropie mai mult de victimă. În jurul gurii se văd urme de adeziv, la fel ca la prima victimă. De ce a îndepărtat banda? Avea nevoie să-i spui ceva? Voia să te audă când te strangula? Poate câte puțin din amândouă.

Se ridică pentru a merge în altă încăpere. Camera burlacului, deduse ea. Probabil că nu era dormitorul principal, dar acolo dormea pentru refacere. În cameră se aflau o saltea și perechea lămpii sparte pe una din mesele de lângă pat. Hainele erau aruncate împrejur, dar într-un fel care dădea impresia că dezordinea fusese provocată de victimă, nu de cel care îl ucisese.

— S-a trezit. A apucat una din lămpi pentru a o folosi ca armă. Femeia a luat comunicatorul și a dat să fugă, dar instinctele tipului au fost diferite. Trebuia să protejeze peștera. Iese din cameră și se năpustește asupra ucigașului. Poate chiar îl surprinde. Se luptă. Vânătăile de pe degete sugerează că a reușit chiar să plaseze câțiva pumni. Apoi este paralizat și cade. Se duse înapoi și studie din nou poziția victimei. Ucigașul i-a legat mâinile și picioarele și apoi i-a pus bandă adezivă pe gură. Nu l-a ucis pe loc. De ce i-a pus căluș dacă tot era paralizat? Înseamnă că avea ceva de făcut sau de spus

mai întâi. Trebuia să-i pună niște întrebări. I-ai spus ce i-ai făcut lui Natalie? Pun pariu că da.

Făcu o cercetare preliminară. Apartamentul avea trei dormitoare, la fel cum spusese vecina că avea al ei. Cel mai mare era gol, erau depozitate doar materiale de construcții. Ultimul dormitor fusese aranjat ca birou. Dar nu se afla niciun computer acolo. Se vedea locul unde fusese un computer, pe care probabil îl acoperiseră cu o husă în timp ce se muncea. Pe masă era un strat de praf și un loc curat acolo unde fusese locul computerului.

Era din nou în camera de zi, când intră Peabody.

— Vecina este șocată, dar se ține bine. Am lăsat-o să-și sune soțul pentru a-i spune să se întoarcă acasă. El a plecat de acasă la șapte azi-dimineață. Martora spune că, uneori, soțul ei și victima mergeau împreună la o sală de sport înainte de a se duce la serviciu. E clar că azi-dimineață nu s-au întâlnit.

— Momentul decesului este la aproximativ o oră de la decesul lui Copperfield. Același mod de acțiune. Niciun computer la fața locului și niciun fel de disc.

— Aveau ceva documente compromițătoare despre cineva, conchise Peabody. Probabil ceva legat de serviciu. Pe acolo a intrat? Întrebă ea arătând spre fereastră.

— A fost forțată. Liftul este la acest etaj, dar probabil că a ieșit pe acolo. Ar fi putut să-l trimită înapoi de jos. Cei de la laborator să cerceteze eventualele amprente de pe butoane.

Trecu în revistă toate detaliile și-i spuse partenerei sale ce credea.

— Poate vom găsi ceva urme de ADN pe lampă și ceva pe pumnii victimei. Peabody se uită la victimă. Tipul era în formă. Se pare că i-a dat ceva bătaie de cap agresorului.

— Nu îndeajuns.

Lăsară scena crimei în seama celor de la laboratorul de analize și se duseră spre firma de contabilitate.

— Știi, mi-am adus aminte, văzându-l pe copil. Cum. au fost cursurile de prenatal ieri?

— Nu vorbim despre asta, spuse Eve. Niciodată.

— Ei, haide.

— Niciodată.

Pentru a-și ascunde zâmbetul, Peabody se uită pe geam.

— Urmează petrecerea pentru bebeluș. Ești pregătită?

— Da, da, da. Sau cel puțin așa spera.

— I-am făcut o păturică pentru bebeluș, în concediu, pentru că am avut chef de tricotat. Are toate culorile curcubeului. Îi fac și niște ciorăpei și o pălărie drăguță. Tu ce i-ai luat?

— Nu știu.

— Încă nu i-ai luat cadou? Se apropie ora-limită.

— Mai am câteva zile. Eve se uită la ea gânditoare. Ai putea să cumperi tu ceva și eu să îți dau banii.

— Nțț. Nu-i corect. Peabody își încrucișa brațele la piept. E cea mai bună prietenă a ta și va face un copil. Trebuie să-i cumperi cadou singură.

— La naiba.

— Dar merg cu tine. Putem trece pe la magazinul cu chestii pentru bebeluși unde tot merge Mavis, dar după ce trecem pe la birou. Poate și mâncăm ceva.

Eve se imagină făcând cumpărături într-un magazin pentru bebeluși și abia reuși să-și înăbușe un oftat.

— Îți dau o sută de dolari dacă mergi singură.

— E o lovitură sub centură, replică Peabody. Dar sunt prea corectă pentru a putea să fiu mituită. Trebuie să faci tu asta, Dallas. E vorba de Mavis.

— Clase de pregătire, petreceri și acum și cumpărături. Chiar nu mai există nicio limită la prețul pe care trebuie să-l plătim pentru prietenie?

Eve abandonă subiectul și se îndreptă spre biroul de recepție de la Sloan, Myers și Kraus.

Pentru că se adresa unor clienți cu venituri mari, acesta avea pereți de sticlă și era plin de plante verzi, luxuriante. Biroul mare, gri, era locul de muncă pentru trei recepționeri, toți cu căști pe urechi și tastând de zor. În cele trei zone de așteptare se aflau fotolii comode, ecrane de televizor și o selecție mare de discuri cu diverse produse media.

Eve puse insigna în fața unui bărbat îmbrăcat cu un costum din trei piese, un blond cu părul tuns scurt și buclat.

— Vreau să vorbesc cu un șef. El îi zâmbi încântat.

— Acela cu siguranță nu sunt eu. Șef al unui departament anume, sau șef peste toată lumea?

— Să începem la un nivel mai mic. Vreau să vorbesc cu supervizorii lui Natalie Copperfield și Bick Byson.

— Să vedem. Copperfield e la departamentul de contabili, corporații străine și internaționale. E la acest etaj. Trebuie să vorbiți cu Cara Greene. Și, ah, Byson, Byson, Bick, aproape cânta când spuse numele. Vicepreședinte, finanțe personale, interne. E la etajul superior și responsabilă este Myra Lovitz.

— Vom vorbi cu Greene mai întâi.

— Are o întâlnire.

Eve bătu cu degetul în insignă.

— Nu mai are.

— Din partea mea... O voi apela. Vreți să luați loc?

— Nu, o vrem pe Greene.

Locul fremăta de activitate. Probabil că intrau o mulțime de bani prin ușile acelea. Și nimic nu stimula o crimă mai bine decât banii.

Cara Greene purta un costum roșu-închis și, deși închis până la gât, era croit în așa fel încât să îi pună în evidență silueta. Avea și o

expresie de nerăbdare pe o față dulce, cu un ten de caramel. Veni la recepție făcând mult zgomot cu pantofii ei cu tocuri înalte.

— Voi sunteți de la poliție? Întrebă ea și întinse un deget acuzator spre Eve.

— Locotenent Dallas, detectiv Peabody. Sunteți Greene?

— Da, și tocmai aveam o întrevedere foarte importantă. Dacă fiul meu a chiulit din nou de la școală mă ocup eu de el. Nu-mi place să vină polițiști la serviciu.

— Nu am venit aici pentru a discuta despre fiul dumneavoastră. Suntem aici în legătură cu Natalie Copperfield și dacă preferați puteți veni dumneavoastră la noi la birou. Acum.

Iritarea cedă imediat locul îngrijorării.

— Ce s-a întâmplat cu Natalie? Doar n-o să-mi spuneți că are probleme. Nu a încălcat niciodată legea.

— Putem discuta în biroul dumneavoastră, domnișoară Greene?

Expresia i se schimbă din nou și, de data aceasta, în ochii ei verzi se citi teama.

— I s-a întâmplat ceva? A avut un accident? E bine?

— Ar fi mai bine să mergem în biroul dumneavoastră.

— Veniți cu mine. Mișcându-se repede, Cara ocoli biroul de recepție și trecu prin două uși de sticlă care se deschiseră imediat când ajunse în apropierea lor. Trecu de câteva birouri de contabilitate apoi ajunse la biroul de pe colț, potrivit funcției sale.

Închise ușa după ce intrară toate și se întoarse spre Eve.

— Spuneți-mi repede, vă rog.

— Domnișoara Copperfield a fost ucisă azi-noapte. Respirația i se acceleră și apoi ridică o mână. Se Îndreptă cu pași șovăielnici spre un frigider de unde scoase o sticlă cu apă rece. Apoi se prăbuși pe un scaun, fără a deschide sticla.

— Cum? Cum? Nu înțeleg. Ar fi trebuit să-mi dau seama că ceva nu e în regulă când a sunat ieri să-mi spună că era bolnavă și apoi

când nu a ajuns la întâlnirea de dimineață. Ar fi trebuit să-mi dau seama. Eram așa de supărată pe ea. Întâlnirea asta... Ridică din nou mâna. Îmi cer scuze. E un mare șoc.

Înainte ca Eve să aibă timp să spună ceva, ea se și ridicase în picioare.

— Oh, Doamne, Bick. Logodnicul ei. El știe? Este logodită cu unul dintre vicepreședinții de la finanțe. Cred că este sus. Oh, Doamne. Urmau să se căsătorească în mai.

— A lucrat direct cu dumneavoastră?

— E una dintre contabilele executive și avansa rapid. E bună. Adică... Oh, Doamne, oh, Doamne, era bună. Excelentă. Inteligentă, plăcută, muncitoare. Aveam de gând să o promovez, să o fac vicepreședinte.

— Erați prietene, spuse și Peabody.

— Da. Nu cele mai bune. Trebuie să fiu puțin rezervată, pentru că sunt șefă, dar ăsta e adevărul. Închise ochii și-și lipi sticla de frunte. Eram prietene. Nu-mi vine să cred.

— Mai bine spuneți-ne unde erați între miezul nopții și patru dimineața.

— Nu cred... Cara se așeză din nou și de data aceasta deschise sticla și bău. Eram acasă, cu soțul și cu băiatul nostru, care are doisprezece ani. Ne-am dus la culcare chiar după miezul nopții. Dumnezeule, cum a fost ucisă?

— Deocamdată nu dăm informații legate de asta. Pentru că erați prietene și erați și șefa ei, v-a spus ceva, cum că ar fi îngrijorată, sau speriată de ceva? Amenințată?

— Nu. Nu. Nu. Mi s-a părut că e puțin îngrijorată în ultimele două săptămâni, dar m-am gândit că e doar cu mintea în altă parte. La planuri de nuntă. I-ar fi spus lui Bick, dacă cineva o deranja. Lui îi spunea totul.

Da, se gândi Eve, probabil că i-a spus. Și de aceea și el era mort.

— La ce lucra?

— Se ocupa de câteva conturi, conducea câteva și era în echipele care se ocupau de alte câteva.

— Avem nevoie de o listă cu toate conturile și mai trebuie să vedem și dosarele.

— Nu pot să fac asta. Trebuie să ne protejăm clienții. Am fi dați în judecată imediat dacă am arăta poliției dosarele.

— Vom obține o cerere de percheziție.

— Vă rog. Chiar sunt sinceră. Vă rog, veniți cu un mandat și mă voi ocupa eu personal să primiți toate dosarele de care aveți nevoie. Mă duc să-l contactez pe domnul Klaus, continuă ea și se ridică în picioare. Trebuie să-i spun ce s-a întâmplat. Și pe Bick. Stați de vorbă cu Bick.

— Și Bick Byson a fost ucis în această noapte. Toată culoarea din obraji îi pieri.

— Eu... eu nu mai știu. Nu știu ce să spun. E oribil.

— Îmi pare rău. Înțeleg că e un șoc. Trebuie să vorbim și cu superiorul domnului Byson.

— Oh, e, nu pot să gândesc. Myra. Myra Lovitz. O pot contacta eu.

— Preferăm să nu discutați cu ea până când nu vom vorbi noi. Cine a mai lucrat la conturi cu domnișoara Copperfield?

— O să vă dau o listă de nume. Îmi pare rău. Se duse la birou, deschise un sertar și scoase un șervețel. Îmi pare rău, dar încep să-mi dau seama ce se întâmplă. Pot suna sus și să anunț secretara Myrei că veniți. Vă e de ajutor?

— Ar fi foarte bine. Vă mulțumim pentru cooperare. Ne vom întoarce cu un mandat, pentru dosare.

La etaj fură întâmpinate de secretară, care le conduse într-un birou asemănător cu al Cărei.

Myra Lovitz stătea în spatele unui birou plin cu dosare, discuri și notițe. Avea vreo șaizeci și ceva de ani, aprecie Eve, și își lăsase părul să se vadă că încărunțise, culoarea potrivindu-se perfect cu fața tăioasă. Era îmbrăcată cu un costum albastru, clasic. Zâmbi acru când Eve și Peabody intrară în încăpere.

— Bine, despre ce e vorba, un raid?

— Suntem aici în legătură cu Bick Byson. Zâmbetul i se șterse de pe buze.

— I s-a întâmplat ceva băiatului? Am încercat să dăm de el toată dimineața.

— E mort. A fost ucis azi-noapte.

Buzele i se strânseră și puse pumnii pe birou.

— Oraș nenorocit! A fost jefuit? - Nu.

Eve o lăsă pe Peabody să pună întrebări și să ia declarații. Era aproape o reproducere a discuției anterioare, dar stilul Myrei era mai dur.

— E un puști al naibii de bun. Deștept, de încredere.

Știe cum să-i lingușească pe clienți când e nevoie și să fie foarte oficial, când e cazul. Descifrează repede oamenii. El și fătucă aia simpatică de la contabilitate? Amândoi? Dumnezeule, ce lume!

— La ce lucrau? O întrebă Peabody.

— Ei? Bick și Natalie nu lucrau la aceleași conturi. El se ocupa de persoane fizice din țară, ea ținea legătura cu firme, mai ales din străinătate.

— Cum vi s-a părut el, în ultimele săptămâni?

— Puțin cam irascibil, acum că mă întrebați. Erau preocupați de nuntă și de casa pe care au cumpărat-o în Tribeca. O refăceau, reamenajau și cumpărau mobilă. E normal să fii ceva mai irascibil.

— Nu v-a spus dacă îl îngrijora ceva?

— Nu. Privirea ei deveni ascuțită. Nu a fost o crimă comisă la întâmplare, nu-i așa? Adică cineva i-a ucis intenționat pe cei doi copii?

— Nu, doamnă, o întrerupse Eve. Deocamdată nu putem afirma asta.

După ce începu procedurile de obținere a mandatului, Eve mai voia un singur lucru. Să se întoarcă la sediul central și să-și întocmească raportul scris și oral asupra crimei.

Dar Peabody era de neclintit.

— Dacă mai amâni o să-ți pară rău și va trebui să-i cumperi singură bebelușului cadou.

— Nu mă duc la cumpărături, cu sau fără tine. Merg doar să cumpăr ceva. Și ar fi bine să nu dureze mai mult de zece minute.

— Apoi mergem să mâncăm, da?

— Tot timpul vrei câte ceva. Probabil că nici nu vom găsi loc de parcare. Ar trebui să comand ceva on-line. Ai putea doar să-mi spui ce să-i iau și aș lua chestia aia. Nu-i îndeajuns? - Nu.

— Cățea.

— O să-mi mulțumești când o să vezi expresia lui Mavis, moale și dulce.

— Nu-mi plac chestiile moi și dulci decât în ciocolată.

— Dacă tot vorbim de ciocolată, ce fel de tort faci pentru petrecere?

— Nu știu.

Peabody sări din scaun, de-a dreptul stupefiată.

— Nu ai luat tort?

— Nu știu. Probabil. Pentru că ideea de petrecere, ceea ce trebuia să facă, ceea ce nu făcuse, și ar trebui să facă, îi provoca crampe la stomac. Eve gemu. Uite ce e, am sunat la o firmă de catering. Chiar eu. Nu l-am pus pe Roarke și nici nu l-am rugat, ferească Dumnezeu, pe Summerset să se ocupe de asta.

— Și, ce-ai cerut? Care e tema? Crampele deveniră și mai puternice.

— Cum adică tema?

— Nu ai ales o temă? Cum poți să organizezi o petrecere pentru bebeluș, tară temă?

— Dumnezeule, trebuia să aleg o temă? Nici măcar nu știu ce înseamnă asta. Am sunat la firma de catering. Mi-am făcut treaba. I-am informat că e vorba de o petrecere pentru venirea bebelușului. Le-am spus de câți oameni e vorba, mai mult sau mai puțin. Am precizat ora și locul petrecerii. Au început să mă întrebe tot felul de chestii, ceea ce-mi provoacă o durere de cap, și le-am spus să nu mă mai întrebe dacă nu vor să renunț la serviciile lor. Le-am zis să facă ceea ce e nevoie. De ce nu e de ajuns?

Peabody oftă din rărunchi.

— Dă-mi coordonatele firmei de catering și o să-i sun eu. Tot ei se ocupă de decorare?

— Oh, Doamne. E nevoie și de decorațiuni?

— Dallas, te voi ajuta. Voi stabili eu totul cu firma de catering. Voi veni și mai devreme în acea zi pentru a-i ajuta să aranjeze totul.

Eve aproape închise ochii și încercă să nu-și manifeste ușurarea pe care o resimțea.

— Și cât mă costă?

— Nimic. Îmi plac petrecerile pentru bebeluși.

— Ești o femeie foarte bolnavă.

— Uite! Uite! Mașina aia iese. Ia-i locul! Ia locul! E la primul nivel, aproape de ușă. De bună seamă e un semn al zeiței fertilității.

— La naiba, murmură Eve, dar reuși să depășească o altă mașină în goana după locuri de parcare.

Se gândise că nu-i va face nicio plăcere să târguiască într-un magazin pentru bebeluși. Și Eve era o femeie care se cunoștea bine.

Erau tot felul de animale de pluș de dimensiuni uriașe și o muzică ce te tâmpea. Scaune mititele, cuști bizare, alte animale, sau stele pufoase care atârnau de tavan și pe pereți. Rafturile erau pline de haine bizare, miniaturale. Se aflau acolo și pantofi de aceleași dimensiuni cu degetul ei mare. Pantofii de mărimea degetului mare nu erau o chestie normală, se gândi ea. Nimic atât de mic nu poate fi capabil să meargă în două picioare, așa că de ce ar avea nevoie de pantofi?

Tot felul de lucruri se legănau și scoteau o sumedenie de sunete și cântau tot felul de melodii dacă te uitai la ele strâmb.

Și erau și ceva femei gravide și altele care-și cărau produsele pântecelor în chestii colorate care le atârnau de umeri. Unul dintre aceste produse se tânguia într-o limbă extraterestră.

Și mai erau și alții, mai mari, care stăteau în cărucioare sau se plimbau liberi peste tot, lovind animalele de pluș sau cățărându-se pe tot ceea ce vedeau.

— Curaj, îi șopti Peabody, și-i puse o mână pe braț înainte de a avea timp să se întoarcă și s-o ia la fugă.

— Arată-mi ceva și îl voi cumpăra. Orice ar fi. Nu contează cât costă.

— Stai puțin. Mai întâi mergem la unul din ecrane, vezi? Mavis s-a înregistrat. Așa vom vedea ce-i place și ce i-au cumpărat deja oamenii. Au tot felul de chestii mișto pe aici.

— De ce are nevoie ceva care nu poate merge, vorbi sau hrăni singur, de atât de multe chestii?

— Copiii au nevoie de stimulare și de confort. Începem. Peabody porni spre unul din ecrane. O figură proaspătă de femeie, zâmbitoare apăru brusc.

— Bine ați venit la Barza Albă! Cu ce vă pot ajuta?

— Lista pentru Mavis Freestone, vă rog.

— Imediat! Ați dori să vedeți toată lista doamnei Freestone, sau doar obiectele care încă nu au fost cumpărate de nimeni?

— Ce a mai rămas, spuse Eve repede. Doar ce a mai rămas.

— O clipă!

— De ce vorbește așa? O întrebă Eve pe Peabody. De parcă aș fi tâmpită.

— Nu e...

— Dallas? Era atât de iritată, că aproape sări în sus când își auzi numele. Se întoarse și o văzu pe Tandy Willowby îndreptându-se spre ea. Ah, și Peabody, nu-i așa? Ne-am întâlnit o dată la Mavis.

— Da, îmi amintesc. Ce mai faci?

— Foarte bine. Tandy se mângâie pe burtă. Mă apropii de numărătoarea finală. Ați venit pentru Mavis?

— Spune-mi ce trebuie să cumpăr. Eve era gata să implore. Sunt în criză de timp.

— Nicio problemă. De fapt, am exact ce-ți trebuie. Oprește căutarea, spuse ea. S-ar putea să fie mai mult decât vrei tu să cheltui...

— Nu-mi pasă. Împachetează-l.

— E cam mare. Știi, a trebuit să duc muncă de lămurire cu Mavis pentru a o convinge să nu cumpere tot și să aștepte până după petrecere. Dar îi place foarte mult sistemul ăsta de legănat.

Tandy se deplasă printre rânduri, conducându-le prin labirinturi de produse, cu coada ei lungă de păr strălucitor ondulându-se în toate direcțiile.

— L-am convins pe șeful meu să comande unul în culorile preferate ale lui Mavis. Știam că dacă nu-l primește cadou, îl va cumpăra ea singură. Îți arăt modelul de expoziție și apoi îl poți vedea pe ecran pe cel pe care l-am comandat. E în depozit.

— E bun, sunt sigură. Îl plătesc. Hei! Eve se întoarse când Peabody o lovi cu cotul.

— Măcar uită-te la el.

— Oh, trebuie să-l vezi, încuviință Tandy, cu ochii ei de copilaș deschizându-se mari. E magnific.

Eve văzu o chestie plină de perne verzui în formă de S, care dintr-un motiv sau altul o entuziasma pe Peabody.

— Se învârte, se rotește, vibrează și cântă. Are douăzeci de melodii preînregistrate, dar poți înregistra și descărca altele. Sau doar vocea mamei, sau a tatălui, orice vrei. Tandy își trecu mâna peste curbele finisate. Materialul este impermeabil și foarte moale. Atinge-l. Eve se conformă și atinse scaunul.

— Plăcut, moale și confortabil. Îl iau.

— Trebuie să stai pe el, insistă Tandy.

— Eu nu...

— Haide, Dallas, o înghionti Peabody. Încearcă-l. Trebuie.

— Iisuse, bine, bine. Simțindu-se ca o proastă, Eve se lăsă în scaun și îl simți mișcând, doar puțin, ca și cum ar fi fost viu.

— Pernele din gel se adaptează după forma corpului, spuse Tandy radiind de încântare. Se ajustează singur, sau îl poți programa cum vrei. Poziția, mișcările, toate pot fi reglate manual sau prin comandă vocală. Butoanele de control sunt așezate sub padele. Deschide-le cu un deget.

Tandy îi demonstra deschizând panoul de comandă.

— Și modelul de lux, care-i place lui Mavis, are o opțiune nouă. Doarme copilul și mama e obosită? Tandy apăsă pe trei butoane și scaunul scoase un zgomot ușor în vreme ce dintr-o parte ieși o cutie capitonată, care se ridică. Nu trebuie decât să te întorci, să pui bebelușul aici și amândoi să trageți un pui de somn.

— E foarte tare, spuse Peabody entuziasmată.

— E sigur până-n douăzeci de kilograme și se leagănă independent de scaun. Pe partea cealaltă e un compartiment de

stocare unde se pot pune tot felul de chestii. Jur că face totul în afară de a hrăni și schimba copilul.

— Bine. Ușurată, Eve se ridică de pe scaun.

— A primit cele mai bune punctaje de la reviste de specialitate. Canalul pentru mame l-a avut în top tot anul trecut.

— Îl cumpăr.

— Serios? În obrajii lui Tandy apăru o roșeață ușoară de fericire. E nemaipomenit. E fantastic.

— Poți face să ajungă acasă, pentru petrecere, nu?

— Absolut. Și pentru că tot lucrez aici, pot aranja să fie transportat apoi și acasă la Mavis. Fără taxe suplimentare.

— Mulțumesc. După ce se mai gândi puțin, Eve studie din nou scaunul. Cât costă?

Când Tandy spuse prețul, Peabody înghiți cu zgomot în sec.

— Da, știu, e destul de scump, dar face toți banii. Și vă pot oferi o reducere de zece la sută pentru tot ce cumpărați astăzi, dacă vă deschideți un cont la noi.

— Nu, nu, mulțumim. Asta, se gândi Eve frecându-se la ochi, ar însemna să îți împingi norocul prea departe. Îl iau pe cel în culorile care-i plac lui Mavis.

— E un cadou nemaipomenit, Dallas, îi spuse Peabody.

— Da, chiar e. Ochii lui Tandy se umeziră. E foarte norocoasă să aibă o prietenă ca tine.

— La naiba, așa e.

Sunt doar bani, își spuse Eve în vreme ce plătea. Doar o mulțime de bani. În tot acest timp, Peabody și Tandy vorbeau despre copilași, petreceri și lucruri pentru copii. Când ajunseră la alăptat, Eve puse punct discuției.

— Trebuie să mergem. Crime și alte chestii legate de acestea reclamă prezența noastră.

— Mă bucur foarte mult că ați venit și nu doar pentru că ați făcut cumpărături. Abia aștept petrecerea de sâmbătă. Nu prea ies mult zilele astea, spuse ea râzând. Petrecerea pentru bebelușul lui Mavis este cel mai important eveniment din calendarul meu. În afară de ziua lui de naștere, spuse ea mângâindu-se pe burtă. Scaunul va fi livrat cu o zi înainte, pe la prânz. Dacă e vreo problemă, contactați-mă aici.

— Așa vom face. Mulțumesc, Tandy.

— Pe curând!

Eve respiră ușurată când ieși de la căldură și muzică în aerul rece și zgomotele orașului.

— Cât e ceasul, Peabody?

— Cam unu și jumătate.

— Vreau să mă întind puțin într-o cameră întunecoasă.

— Ei bine...

— Suntem de serviciu, nu este momentul să ne tratăm traumele. Cartofii de soia ne vor ajuta să uităm de toate neajunsurile.

— Mâncăm? Peabody aproape dansa. Ar trebui să mergem la cumpărături mai des.

— Bate-te peste gură.

4.

Eve nu știa ce semnificație avea faptul că se simțea mult mai bine la morgă decât într-un magazin cu produse pentru copii. Dar de fapt nici nu-i păsa. Pereții albi și reci, mirosul morții amestecat cu cel al produselor de dezinfectat îi erau familiare. Intră pe ușa de la Autopsie chiar în clipa în care Morris, legistul-șef, transfera creierul lui Bick Byson din craniu pe o balanță.

— Două la preț de unu, văd. Morris, cu costumul lui elegant acoperit de un halat de plastic, se opri pentru a introduce niște date. Apoi puse creierul pe o tavă.

Nu era înalt, dar costumul de culoarea ciocolatei și tricoul auriu îl prindeau foarte bine. Era sexy într-un fel ciudat, cu ochii lui întunecați, deschiși într-o fantă subțire și părul negru ca cerneala pieptănat pe spate într-o freză foarte complicată.

— Așa mi se pare și mie, încuviință Eve. Ești și tu de acord. Aceeași metodă, același ucigaș?

— Forță fizică și traume. Le-a legat încheieturile mâinilor și gleznele. Nu m-ar surprinde dacă s-ar descoperi că banda adezivă era de pe aceeași rolă pentru ambele victime. Moarte prin strangulare la amândouă. În plus, bărbatul a fost paralizat. Și el are, după cum ai remarcat și tu, răni și tăieturi la degete. S-a luptat cu agresorul. Pe spate și pe fese am găsit urme de ceramică.

— De la lampa spartă. Se pare că a luat-o din dormitor și a venit cu ea în camera de zi, în încercarea de a o folosi ca armă împotriva intrusului.

— Niciunul din ei nu are vreo traumă post-mortem. Nici abuzuri sexuale. Victima femeie...

Morris își șterse mâinile și apoi se duse spre locul unde era întinsă Natalie, curată, dezbrăcată și etichetată.

— Asta nu e incizia ta, spuse Eve încruntându-se, după ce studie corpul.

— Ai ochi buni, Dallas, spuse el cu o strălucire de amuzament în priviri. Nu, l-am supravegheat pe noul legist. Mottoul nostru aici este Să mori din curiozitate de a învăța. Femeia a fost torturată înainte de moarte. Degetele i-au fost rupte. Unghiul și felul rupturii indică faptul că degetele au fost îndoite spre spate.

Morris ridică mâna, își prinse degetul mic și îl trase în spate și jos.

— Eficient și dureros.

Eve își aminti durerea care-i tăiase respirația atunci când tatăl ei îi rupsese un os al brațului.

— Da, așa e.

— Arsuri, pe umeri, stomac și picioare. Par a fi provocate de un laser, sau ceva asemănător. Vezi forma circulară? Probabil că a fost apăsat pe corpul victimei, nu doar pentru a provoca arsura, ci și pentru a lăsa exact acea formă.

Ca să vadă mai bine, Eve își puse o pereche de ochelari care măreau.

— Niciun fel de vânătăi, sau foarte mici. Picioarele i-au fost legate la glezne, dar s-a zbătut când a ars-o. Probabil că i-a ținut picioarele cu mâna pentru a o sili să rămână nemișcată. A fost extrem de meticulos.

Își scoase ochelarii.

— Nasul îi e spart.

— Da, dar, la imagine mărită, poți vedea detaliile vânătăilor, de ambele părți ale nărilor. Luă perechea de ochelari pe care tocmai o lăsase Eve și i-o oferi lui Peabody când Eve arătă cu degetul spre ea. Peabody și-i puse și se aplecă spre cadavru.

— Eu văd o mare rană.

Se concentra încruntându-se când Morris îi arătă cu ajutorul unui indicator laser un punct de o parte a nasului lui Natalie.

— Aha, da. Nu cred că aș fi văzut asta, dar acum îmi dau seama. I-a lipit bandă adezivă pe gură și apoi i-a strâns nasul cu degetele. Pentru a o asfixia.

— Dacă deja avea nasul rupt, îi era destul de greu să respire. El i-a amplificat chinurile.

— A interogat-o, îi spuse Eve lui Morris. Dacă ar fi vrut doar să o tortureze până la moarte ar fi făcut mai multe. Ar fi tăiat-o, i-ar fi rupt mai multe oase, ar fi ars-o mai tare și pe mai multe porțiuni ale corpului. Și ar fi abuzat de ea și sexual, sau i-ar fi provocat traume la nivelul organelor genitale sau al sânilor.

— De acord. Voia doar să-i facă rău. În cazul bărbatului a renunțat la faza cu interogatoriul. A trecut direct de la bătaie la strangulare.

— Pentru că femeia îi spusese deja tot ceea ce avea nevoie să știe, i-a dat ceea ce avea nevoie, concluziona Peabody.

— Și cea de-a doua victimă a trebuit să moară pentru că victima i-a spus ucigașului că îi mărturisise prietenului ei ceea ce știa sau ce văzuse. Ea i-a furnizat motivele crimei, murmură Eve.

La sediul central, Eve bea cafea și completa raportul cu noi informații și adnotări. Mai sună o dată la procuratură să vadă dacă a primit mandatul de cercetare, dar răspunsul era negativ.

Avocații, se gândi ea. Avocații firmei de avocatură depuseseră o moțiune pentru ca mandatul să nu fie acordat. Nu era neașteptat, se

gândi Eve, dar vor obține mandatul, singura problemă fiind că probabil nu înainte de sfârșitul zilei.

Sună și ea la laborator pentru a-i hărțui. Probele fuseseră recoltate și erau procesate. Nu puteau face miracole, bla-bla...

Ceea ce știa cu siguranță era că avea două cadavre, doi oameni care formau un cuplu și care fuseseră uciși în apartamentele lor, la diferență de circa o oră. Mai întâi femeia. Același angajator, alte departamente. Morți violente, lipseau computerele și orice fel de discuri din casă.

Nu se știa nimic de existența unor dușmani.

Ucigașul avea un mijloc de transport personal, se gândi ea. Nu poți să duci pe brațe calculatoare de la o scenă a crimei la alta.

Încruntându-se, verifică dacă Peabody îi trimisese deja informațiile legate de tipul de calculatoare pe care îl aveau cele două victime. Descoperi că foarte eficienta ei parteneră copiase deja lista cu tipul de unități centrale de date pe care le aveau cei doi. Două unități de birou și două portabile.

Și asta nu includea unitățile de stocare, care nu trebuiau înregistrate și din care sigur aveau cel puțin câte una. La rândul lor, și acestea lipseau din apartamentele victimelor.

Echipamente bune și destul de compacte, se gândi ea uitându-se la listă, dar tot nu și-l imagina pe ucigaș transportând unitatea lui Copperfield pe scara de incendiu a lui Byson.

Nu, cu siguranță că le transportase cu un vehicul, pentru a le ține în siguranță în vreme ce el își vedea de „treburi".

Unde parcase? Locuia cumva în apropierea apartamentelor victimelor? Operase singur?

Adusese cu el banda adezivă, probabil și paralizatorul și laserul, sau instrumentul pe care-l folosise pentru a provoca arsurile și asta însemna că se pregătise dinainte. S-a folosit de arme aflate la îndemână pentru a ucide. Inventiv.

Știa că în clădirea unde locuia femeia nu erau camere video de securitate și nici alarme. Și că la cel de-al doilea apartament existau mai multe sisteme de securitate. Mai întâi a cercetat locul, ceea ce însemna că premeditase totul. Și cunoștea locuințele victimelor.

Oare trecuse pe acolo și înainte de a comite crimele?

Avusese contact cu victimele înainte?

Se ridică în picioare, își pregăti panoul cu probe și se așeză din nou, punându-și scaunul în așa fel încât să poată studia chipurile victimelor.

— Ce știai tu, Natalie? Ce probe aveai? Ce ai reușit să descoperi? Orice ar fi fost, ți-a stârnit îngrijorarea.

A sunat să anunțe că e bolnavă în dimineața zilei când a avut loc crima. A pus o încuietoare suplimentară și un vizor într-un apartament din care urma să se mute în câteva luni. Da, cu siguranță era îngrijorată.

Dar nu îndeajuns de mult pentru a-i spune și surorii sale, sau șefei, cu care se pare că era în relații de prietenie.

Însă Bick s-a dus la serviciu în ziua aceea. Poate nu era la fel de îngrijorat, sau poate s-a dus să vadă ce se mai aude.

Și ea nu fusese îndeajuns de speriată sau de îngrijorată pentru a-și chema prietenul să doarmă cu ea.

Nu se temea pentru viața ei, concluziona Eve, deși avea un cuțit în cameră. Speriată, supărată, agitată, precaută. Dar nu se temea pentru viața ei. Probabil că a fost oarecum jenată când a adus cuțitul în dormitor. Dar nu era suficient de speriată pentru a suna la poliție, sau pentru a-și chema prietenul să locuiască cu ea câteva zile.

Poate lucra la ceva. Îi plăcea să aibă spațiul ei personal, liniște. Dar când se întuneca devenea agitată.

Pentru a-și reîmprospăta memoria ascultă din nou înregistrarea de pe comunicatorul Palmei.

Salut, Nat!

Palm, unde ești?

Undeva deasupra Montanei. Cursa de Vega - New York. Azi avem o mulțime de pasageri. În ambele direcții au plecat doar navete pline. Ajung la New York mai târziu. Nu e nicio problemă dacă vin tot la tine, nu?

Sigur. De-abia aștept să te văd. Mi-a fost dor de tine.

Și mie. S-a întâmplat ceva?

Nu. Nu. Am multe pe cap.

Te-ai certat cu Bick?

Nu. Suntem bine. Sunt doar... se întâmplă multe lucruri. E... Mâine ai zi liberă, nu?

După o astfel de tură, normal! Vrei să-ți iei liber și să ieșim amândouă?

Da, vreau. Am putea să mergem la cumpărături.

Planuri de nuntă.

Da. Și poate să îmi limpezesc mintea, poate să aud și opinia ta în legătură cu ceva.

Doar nu-ți schimbi culorile?

Ce? Nu. Nu. Nu are legătură cu asta. E în legătură cu...

La naiba. 5A mă sună din nou.

Du-te. Vorbim de asta dis-de-dimineață. Ai primit cheia nouă și codul pe care ți l-am trimis azi-dimineață?

Da, le am cu mine. Drăguțo, pari obosită. Ce... Oh, pentru numele lui Dumnezeu. Bipuri peste bipuri. Scuze, Nat.

Nicio problemă. Du-te. Pe curând, Palma. Sunt foarte bucuroasă că putem petrece puțin timp împreună.

Și eu. Plăcinte la micul dejun?

Normal.

Pa.

Nivelul de stres al victimei era destul de ridicat, remarcă Eve. Nu era nevoie să facă o analiză a vocii. Se auzea clar și se vedea în privirea victimei. Nu era teamă, ci tensiune și oboseală.

Avea de gând să-i spună tot surorii sale, așa cum îi mărturisise și logodnicului, Eve era sigură de asta. Din fericire pentru Palma, nu fusese în schemă când avuseseră loc crimele.

Căuta un sfat, pe cineva cu care să-și împartă povara. Știu asta, am descoperit asta, suspectez asta. Nu sunt sigură ce-ar trebui să fac.

Închizând ochii, Eve văzu parcă aievea apartamentul lui Natalie. Feminin, curat, cu lucruri care se asortau. Și hainele aflate la vedere erau la fel. Un stil clar. O contabilă foarte ordonată. Practică și foarte bine organizată. Încuietoare nouă. Atentă și precaută.

Orice ar fi fost ceea ce știa și care îi provocase moartea, nu aflase de mult timp. Eve simțea că Natalie Copperfield era genul de femeie care lua decizii destul de repede.

Probabil că mai împărtășise și altcuiva informația pe care o avea, nu numai logodnicului. Dacă se întâmplase așa, persoana nu fusese cea potrivită.

Luând lista pe care o primise, Eve începu să facă o verificare de rutină a colegilor de muncă, superiorilor și șefilor firmei. Apoi o sună pe Peabody pe interior.

— Fă o verificare a celorlalți locatari din clădirea unde locuia Copperfield. Poate a văzut ceva acasă, sau în cartier.

— Acolo mă duceam. Tocmai am trecut în revistă declarațiile vecinilor, de la ambele adrese. Nimic la vedere.

— Atunci trebuie să săpăm mai adânc. Eu mă axez pe partea financiară. Mă apuc de investigații.

— S-ar părea că nu șantajau pe nimeni.

— Vom cerceta oricum.

Da, nu părea să fie vorba de șantaj, se gândi Eve, dar deschise dosarul lui Natalie. Ceea ce văzu era, presupuse ea, destul de tipic pentru cineva care își bătea capul cu numere în fiecare zi. Conturi bine organizate, economii, balanțe pozitive. Din când în când câte o cheltuială mai mare și o sumă mare de tot, depusă cu trei luni în urmă în contul firmei Nunți Albe, pentru rochie, voal și accesorii.

În apartament nu văzuse nicio rochie de mireasă. Eve îi spuse asta lui Peabody.

— Trebuia să fie ajustată, fu informată ea prompt. Probabil că e la magazin și au programat probe cu o săptămână înainte de nuntă.

— Aha. Am înțeles. Să verificăm, oricum, ca să fim siguri.

— Am găsit câteva acuzații minore de posesie de substanțe ilegale la un chiriaș de la primul etaj, în clădirea unde avea ea apartamentul. Pauli, Michael. Ultima acum trei ani. La chiriașul de la etajul doi o acuzație de furt din magazine. Nimic de dată recentă.

— Eu am verificat la birou. Îți voi transmite informațiile. În timp ce tu te ocupi de asta, eu o să mă duc la departamentul de informatică. Să văd dacă au găsit ceva pe comunicatorul ei mobil.

— Mă pot duce eu la Informatică.

— Nu te trimit acolo să te joci de-a pipăitul cu McNab.

— Aoleu!

— Verifică numele, Peabody. Dacă-ți sare ceva în ochi, anunță-mă. Dacă nu, trimite-mi rezultatele aici și acasă. Poți să ieși din tură după ce termini. Du-te acasă și joacă-te de-a pipăitul dosului.

— Nu prea am ce să pipăi, dar unde e...

Pentru a nu mai auzi și urmarea, Eve întrerupse transmisia. Apoi, ca să-și menajeze nervii, nu luă liftul spre departamentul de informatică. La schimbarea turei, lifturile se transformau într-o cutie de corpuri și mirosuri. Și scările rulante erau destul de aglomerate cu polițiști care veneau și plecau, aducând suspecți la interogatoriu, sau ducând suspecții la arest.

Eve urcă pe scări ultimul etaj. Intră pe holul departamentului și remarcă uluită modelul de trăsnete albastre pe fond roz, căruia doar Ian McNab putea să-i spună cămașă.

— Vreau să știu unde-ți faci cumpărăturile, îi spuse ea.

— Hă? Hei, Dallas.

— Pentru că nu vreau să fac niciodată greșeala fatală de a intra în magazinul ăla. Scoase un card. Ia-mi o doză de pepsi de la chestia aia sarcastică și sadică căreia oamenii îi spun automat cu vânzare.

— Sigur, spuse el prinzând din zbor cârdul pe care îl aruncase ea.

Peabody avea dreptate cu pipăitul. Era ca o prăjină, se îmbrăca precum un star de la circ și avea sufletul unui tăntălău pasionat de computere.

Părul blond îi era prins la spate, lăsând să se vadă chipul drăguț. În urechea stângă avea o mulțime de tortițe de argint. Eve se întreba cum de nu mergea aplecat spre stânga.

— M-am ocupat de cazul tău, spuse el aducându-i băutura. Mă întorceam din pauză. Eram în drum spre tine.

— Ai ceva pentru mine?

— Am prima convorbire a victimei de acum șapte zile. Pot să mai scot și altele. Vezi tu, chiar dacă ștergi informațiile, comunicatorul are un hard...

— Nu am nevoie de o lecție pentru proști, doar de rezultate.

— Vino.

Dacă la departamentul Omucideri se purta stilul sport, Informatica era *haute-couture*. Acolo unde departamentul de Omucideri îngâna, Informatica cânta în gura mare. De fapt scârțâia, se gândi Eve, cu bipuri și apeluri, voci, muzică și sirene electronice.

Ar fi înnebunit într-o oră dacă ar fi trebuit să lucreze în aceste condiții și adesea se întreba cum de reușise să supraviețuiască fostul ei partener, Feeney, care acum era șeful diviziei. De fapt nu supraviețuise, ci mai degrabă înflorise între păuni și flori exotice.

McNab luă un disc de pe biroul său.

— Să mergem la o cabină.

Îi arătă drumul prin junglă. Majoritatea informaticienilor vorbeau la căști. O luă amețeala. Îl urmă pe McNab printr-o ușă de sticlă, unde erau aliniate o duzină de cabine de ascultare. Mai mult de jumătate erau ocupate.

McNab îi sugeră una din ele și apoi introduse discul într-un slot al unui computer a cărui unitate centrală era foarte subțire.

— Majoritatea transmisiilor sunt către cea de-a doua victimă. Câteva către mamă, soră și birou. Altele la magazine și chestii de astea - se căsătorea, nu?

— Asta era planul.

— Da, verifica să vadă ce e cu florile, rochia și chestii din astea.

— Putem să sărim peste ele?

— M-am gândit că o să vrei asta, așa că am făcut două dosare. În unul dintre ele sunt transcrierile convorbirilor către prieten. Poți să te uiți și pe celălalt dacă ai nevoie de el. Pornește, comandă el.

Computerul afișă data transmisiei, timpul și codurile utilizate. Byson apăru pe ecran, la fel ca pe comunicatorul mobil al lui Natalie.

Fusese un tip arătos, se gândi Eve, înainte ca fața să-i fie distrusă.

Bună, Nat.

Bick. Ești singur?

Da, mă pregătesc să merg la o întâlnire. Ce s-a întâmplat?

Trebuie să vorbesc cu tine despre... ceva ce am descoperit. Putem să ne întâlnim la masă?

Nu pot. Deja am ceva programat. Ce e?

Nu cred că ar trebui să vorbim așa. După serviciu, mergem la mine. Trebuie să-ți arăt. Vino la mine când îți termini toate problemele, bine? Cred că este foarte important.

Bine, ne vedem mai târziu.

Computerul anunță sfârșitul transmisiei.

— Puțin stresată, puțin nervoasă, dar incitată, analiză Eve. De parcă ar fi spus: Ia te uită ce am descoperit!!

Următoarea convorbire avusese loc cu o zi mai târziu - un apel de la Bick.

Bună, iubito. Încerc să scap mai repede de întâlnirea asta, dar lucrurile merg greu. Vrei să trec pe la tine mai târziu?

Nu, e în regulă. Lucrez.. Bick, descopăr mai multe chestii. 0 să-ți transmit mâine noile informații. Ne întâlnim pentru micul dejun la locul nostru?

Bine, la șapte și jumătate e bine?

Perfect. Dumnezeule, Bick. Nici nu-mi vine să cred. Trebuie să aflăm tot. Trebuie să oprim toate astea.

Am putea să mergem la poliție.

Încă nu. Trebuie să fim foarte siguri. Nu știm cine e implicat. Nu cu siguranță.

Trebuie să avem grijă. Îți spun mai multe mâine-dimineață.

Nu sta prea târziu. Te iubesc.

Și eu te iubesc.

Mai erau câteva dialoguri, din ce în ce mai tensionate și la fel de criptice, încheiate cu o convorbire la miezul nopții, cu doar câteva ore înainte de comiterea crimelor.

Doar voiam să vorbesc cu tine. Să te văd.

Nat, ascultă, vin la tine.

E târziu și ai avut o zi lungă. Sunt bine, serios. Doar un pic agitată, cred. Și vine și Palma mai târziu. Mi se pare întotdeauna ciudat să dormi aici când e și ea.

Ce puritană ești.

Presupun că așa e.

Dar râse.

Îi voi spune, voi discuta despre toate cu ea.

Nu-mi place felul în care te-au contactat. Nat, au încercat să te mituiască.

Și le-am dat de înțeles că reflectez la propunerea lor.

A fost mai degrabă un ultimatum decât mită. S-ar putea să încerce să-ți facă rău.

Am cerut patruzeci și opt de ore să mă gândesc. Nu au niciun motiv să încerce ceva înainte să le dau un răspuns. Am noua încuietoare și vizorul și vine și Palma. De acum sunt implicată, Bick. Vreau doar să pun totul în ordine și să vorbesc cu Palm. Mâine mergem să spunem tot autorităților.

Vin la tine mâine-dimineață. Vom merge împreună.

Nu aduce și copiile tale după dosar. Păstrează-le ca pe o poliță de asigurare. Dacă polițiștii nu fac nimic, mergem la presă. Trebuie să iasă totul la iveală.

Într-un fel sau altul, Nat. O să le venim de hac.

Și apoi să ne întoarcem la viețile noastre. De-abia aștept să mă căsătoresc cu tine.

Sunt nebun după tine. Somn ușor, iubirea mea. Mâine se va termina.

De-abia aștept și asta. Te iubesc. Noapte bună.

— Civilii ăștia, spuse Eve cu un amestec de milă și furie. Se joacă de-a detectivii. Dacă s-ar fi dus la poliție ar fi rămas în viață.

— Aveau o chestie tare, încuviință McNab. Mite și amenințări, care se termină cu două crime. Voi încerca să văd dacă nu pot obține și convorbiri mai vechi, poate că a dat vreun detaliu mai înainte. Dar pare a fi evident că e vorba de ceva ce a descoperit la muncă.

— Încă mai aștept împuțitul de mandat pentru a mă uita în dosarele ei. Avocații. La naiba! Le-au acordat o grămadă de timp celor interesați să acopere toate urmele.

— Orice lasă o urmă. Copoii de la departamentul de informatică vor lua urma. Scoase discul și i-l dădu lui Eve. E păcat de ei. Se vedea că aveau o legătură puternică.

— Dacă ar fi rămas la cifre și i-ar fi lăsat pe băieții răi pe mâna noastră, legătura lor ar mai exista încă.

Dar sentimentul de milă era copleșitor când ieși din cabină.

— Du-te înapoi la treabă, îi spuse ea lui McNab. Mie mi se pare că dacă cineva a contactat-o pe acest comunicator, atunci a păstrat o înregistrare. Credea că întocmește un dosar. Contabilii sunt pasionați de date și înregistrări. Dacă a existat un contact electronic, atunci îl are pe undeva.

Sau îl avea, se gândi Eve în timp ce ieșea din departamentul de informatică. Probabil că i-a spus ucigașului tot ceea ce a vrut înainte ca el să-și fi terminat treaba cu ea.

Trecu pe la laborator în drum spre casă. Scopul era să dea de Dick Berenski, șeful laboratorului, pentru a vedea ce reușiseră să descopere până acum. Dar când mergea prin labirintul de cuburi și uși de sticlă, o văzu pe Harvo, o tehniciană cu care mai lucrase.

Părul scurt și roșu al lui Harvo era acoperit cu o cască de protecție, pe are erau desenați bărbați dezbrăcați.

— Îmi place pălăria ta.

— Tre' să te amuzi când poți. Harvo scoase o gumă de culoarea plămânilor sănătoși. Dacă-l cauți pe *Dickhead*[1] să știi că a plecat. Și-a

[1] Cap de penis – în argou

luat liber și s-a dus câteva zile în sud. Probabil că acum e pe jumătate terminat și se dă la vreo biată femeie, care nu-și dorește altceva decât să-și bea *pina-colada*[2] în liniște.

— Și cine conduce azilul?

— Yon de data asta, dar e pe teren. A scos un înecat din East River. Și pentru că ăștia sunt preferații lui, s-a dus el la locul faptei. Dacă vrei, pot să-ți arăt eu ce am găsit până acum la cele două crime.

— Mulțumesc.

— Trăiesc pentru a-i servi pe ceilalți.

În loc să o ducă spre teritoriul lui Berenski, Harvo o conduse spre consola ei.

— Ai vrea să faci muncă de teren, Harvo?

— Nu. Îmi place la mine. Se așează pe scaun. Și toate chestiile alea cu morți nu sunt pe lista mea de priorități. Eu doar trec peste probe, știi? Foindu-se pe scaun își mișcă pe claviatură unghiile vopsite. Nu eu am procesat banda ta. Tehnicianul care a făcut-o tocmai a plecat. Probabil că ți-a trimis deja raportul, dar dacă tot ești aici...

— Dacă tot sunt aici.

— Banda adezivă provine de pe aceeași rolă. Vezi? Capătul de pe bucata cu care erau prinse gleznele femeii este exact ca și capătul celei de la încheieturile bărbatului. A durat ore întregi să le îndreptăm, dar avem certitudinea că provin de pe aceeași rolă. Bandă adezivă obișnuită.

— Presupun că ați găsit ceva amprente?

— Niciuna. Am descoperit niște urme de ADN. Nimic pe corpul femeii, nimic sub unghii. Amprentele de la locul crimei sunt ale victimei, ale prietenului său și ale surorii victimei. Sângele este doar al victimei. Ea nu a reușit să-i provoace nicio rană atacatorului. Dar victima bărbat avea câteva urme.

---

[2] Băutură cu specific mexican

— Ați găsit urme de ADN de la locul celei de-a doua crime?

— Nu tot sângele de la a doua adresă este al victimei. Am găsit niște urme foarte bune pe degetele victimei. L-a lovit tare pe ticălosul care l-a omorât. Dacă îl prindeți îl putem identifica. La locul celei de-a doua crime am găsit o mulțime de amprente.

— Se fac lucrări de renovare.

— Asta am înțeles și noi. Multe trebuie eliminate. Le vom verifica noi și-ți vom da numele și locațiile. Nu am găsit nimic pe cadavru, la fel ca în primul caz. Dar pe cea de-a doua victimă am găsit sânge și salivă, care nu erau ale lui. Coarda cu care a fost strangulată cea de-a doua victimă provine de la locul faptei.

— S-a amuzat și ucigașul când a avut ocazia.

— S-ar putea spune. Iată ce mai avem. Încuietorile de la ușa de intrare în clădire, de la apartamentul primei victime, sunt foarte slabe. Le-a spart cu un obiect rotund. Poate un ciocan mic. Două lovituri și a intrat. La etaj încuietorile erau mai bune. Acolo a folosit scule de lăcătușerie.

Văzuse și ea asta, dar dădu din cap în semn de încuviințare.

— A venit pregătit. Știa că fusese schimbată încuietoarea.

— Așa că, oricum, noi o să-ți facem rost de datele persoanelor ale căror amprente le găsim la locul celei de-a doua crime, ca să poți să continui ancheta.

— Mulțumesc.

Au fost cu ochii pe ea, se gândi Eve în drum spre casă. Mai întâi au vrut s-o miruiască, dar oricum probabil că aveau de gând să o omoare. Copperfield a crezut că mita o ajută să câștige ceva timp, dar de fapt a servit intereselor criminalului. I-a permis să plănuiască și să pregătească crimele.

Ceva care este destul de tare încât să justifice două crime nu-i permite ucigașului să-și asume riscul ca tăcerea să poată fi cumpărată cu bani.

La firma de contabilitate, acolo trebuia să fie cheia. Avea nevoie de dosare. Îl sună pe procurorul adjunct Cher Reo.

— Tocmai plecam, spuse Reo. Chiar am o întâlnire amoroasă.

— Am două cadavre la morgă. Vreau mandatul.

— Știi câtă hârtie poate produce în câteva ore un avocat?

— E o întrebare de genul câți îngerași pot dansa pe un bold?

— Cam tot pe acolo, spuse Reo zâmbind strâmb.

— De ce să vrea îngerașii să danseze pe un bold? De ce nu în norișori?

— Eu așa aș face. Dar nu-s îngeraș.

— Nici eu. Și acum, că am terminat cu filosofia, spune-mi cum stăm cu avocații și cu mandatul.

— Îl voi obține, Dallas, dar nu înainte de mâine-dimineață. Nu e vorba doar de avocați, ci de avocați foarte bogați, care au *hoarde de drone* specializate pe drept, capabile să găsească precedentul judiciar în carul cu fân.

— În carul cu fân? Ce înseamnă asta?

— Nu contează. Reo oftă adânc. A trecut doar o zi, ăsta e cel mai bun lucru pe care-l pot spune. Un judecător se uită peste ultima lor cerere de blocare chiar acum. Dacă nu e prea interesat de viața sa particulară, probabil că va da o sentință peste vreo două ore. Dacă aud ceva, îți spun și ție.

— În aceeași clipă, zise Eve și întrerupse convorbirea. Prea mult timp, se gândi ea. Prea mult timp pierdut din cauza sistemului. Cine i-a ucis pe Natalie și Bick și cine a ordonat ca ei să fie omorâți probabil că începuse deja să șteargă sau să refacă dosarele.

Spera ca McNab să aibă dreptate cu copoii de la departamentul de informatică, pentru că avea impresia că totul era îngropat în același timp când avocații căutau în carul lor cu fân.

Dar dacă Informatica o lăsa baltă, atunci tot mai avea un copoi foarte inteligent, doar al ei.

Gândindu-se la aceasta, trecu de porțile de la intrarea acasă.

5.

Pentru că mintea îi stătea la altceva, apariția lui Summerset o luă prin surprindere.

— Aveți nevoie de formulare de schimbare de adresă?

— Ce? Cum? Făcu un pas înapoi, dar regretă gestul pe dată. El dăduse peste ea, îmbrăcat în negru din cap până-n picioare. Chiar n-ai găsit un alt loc pe care să-l bântui? Am auzit că e unul disponibil pe bulevardul Doisprezece Est.

Buzele lui se subțiară, dacă, se gândi ea, acest lucru mai era posibil.

— Am presupus, pentru că nu păreți a mai locui aici, că aveți nevoie de formulare, pentru a le completa.

Eve își dădu haina jos și o aruncă pe cuier.

— Da, fă rost de formulare și le voi completa. Dădu să urce scările la etaj. Câți de M sunt în Summerset?

Plecă și-l lăsă în holul cel mare. Roarke probabil că era acasă, se gândi ea, dar avea să aștepte până când va ieși din raza urechilor acelea demonice înainte de a verifica pe unul din scanerele montate în casă.

Era tentată să meargă direct în dormitor și să se întindă măcar douăzeci de minute. Dar pentru că problemele ridicate de anchetă nu-i dădeau pace, se duse în birou.

El era acolo, turnându-și un pahar de vin.

— Ai avut o zi lungă, locotenente. M-am gândit că s-ar putea să ai nevoie de asta.

— Nu mi-ar strica. Ori tipul citea gândurile, ori ea era foarte previzibilă. Ești acasă demult?

— De vreo două ore.

Eve se încruntă și se uită la ceas.

— E chiar mai târziu decât îmi imaginam. Îmi pare rău. Probabil ar fi trebuit să fac chestia aia cu sunatul acasă.

— N-ar fi fost rău. Dar se apropie de ea și-i dădu paharul. Apoi îi luă bărbia în mâna liberă și se uită la ea, după care o sărută pe buze. O zi lungă și grea.

— Am avut altele mai scurte și mai ușoare.

— Și după câte se pare, o vei lungi și mai mult. Carne roșie?

— De ce vorbește toată lumea codat pe aici?

El zâmbi și își trecu degetul peste gropița din bărbia ei.

— Cred că ți-ar prinde bine o friptură. Da, pizza ar fi mai ușor de mâncat la birou, continuă el anticipând ce avea să spună ea. Consideră că o cină normală este plata pentru că nu ai sunat.

— Cred că e corect.

— O vom lua în seră. Pentru a evita protestele ce aveau să urmeze, o luă de mână și o duse la lift. Te va ajuta să-ți limpezești gândurile.

Probabil că avea dreptate și în lumea lui Roarke era o chestie absolut normală să comande carne adevărată, cu toate rândurile de tacâmuri pe masă, să bea vin la carne, să aibă lumânări, și toate astea să se întâmple într-un decor luxuriant, unde luminile orașului pătrundeau prin sticla neagră și focul ardea în șemineu.

Câteodată se întreba cum de nu rămânea blocată din cauza șocului cultural.

— Frumos, spuse ea încercând să-și ordoneze gândurile în ton cu cina.

— Vorbește-mi despre victimă.

— Victime. Dar asta poate să mai aștepte.

— Te preocupă. Ne va fi mai bine amândurora dacă discutăm despre asta.

— Deci nu vrei să discutăm despre politică, sau vreme, sau ultimele bârfe despre celebrități?

El zâmbi, se lăsă pe spătar și gesticula cu paharul. Ea îi povesti, pas cu pas ce se întâmplase.

— I-am ascultat discutând unul cu celălalt și mi-am dat seama brusc. Era ceva între ei. Era ceva profund, înțelegi? Ceva mai mult decât atracția de suprafață.

— Potențialul pe care-l aveau... Nu sunt doar doi oameni care au fost strangulați, ci e vorba despre potențialul pe care îl aveau împreună.

— Da, presupun că asta e. Se uită prin sticla neagră la luminile orașului care le oferea ce era mai bun și mai rău în același timp. Mă supără.

— De obicei ești supărată pe criminali.

— Asta așa e. Vreau să spun că mă supără victimele. Ce dracu' a fost în capul lor? Simțea frustrarea cum crește în ea. I se vedea în privire, i se citea în voce. De ce nu s-au dus la poliție? Sunt morți, nu doar pentru că cineva a vrut să-i ucidă, ci și pentru că s-au implicat într-o afacere din care nu aveau cum să iasă învingători.

— Mulți dintre noi nu fugim la poliție una-două.

— Unii dintre voi chiar fugiți de poliție, spuse ea sec. își schimbase încuietoarea cu două zile înainte. Asta înseamnă că era îngrijorată. Își mai ia și un cuțit în dormitor, sau cel puțin așa am dedus eu la fața locului. Asta înseamnă că era speriată. Dar... înfipse cuțitul cu putere într-o bucată de friptură. În același timp nu-i spune nimic surorii sale neajutorate care vine să stea peste noapte la ea. Și nici măcar nu vrea să-și petreacă nopțile cu prietenul său.

Și tu suferi, se gândi Roarke, pentru că totul putea fi evitat, dacă ar fi venit la cineva ca tine.

— Atunci dorea să acționeze singură și era sigură că se putea descurca în acea situație.

Eve dădu din cap.

— E genul de atitudine: Nu mi se poate întâmpla chiar mie. Acesta îi determină pe oameni să se plimbe prin cartiere rău famate, sau să economisească bani și să nu-și cumpere sisteme de securitate. Actele de violență sunt împotriva altora. Și știi ce mai e? Spuse ea agitând furculița. Le plăcea. Ia te uită ce-am descoperit. Vom da totul în vileag și vom acorda interviuri, vom fi importanți.

— Oameni obișnuiți care duc vieți normale și dintr-odată li se întâmplă așa ceva. Firma de contabilitate are o reputație excelentă.

— Dar tu nu te folosești de serviciile lor. Am verificat, pentru că m-am gândit ce harababură ar fi fost dacă era așa.

— Cândva, demult, m-am gândit la asta. Dar cred că Sloan este prea rigid și încuiat.

— Nu asta e definiția contabililor?

— Să-ți fie rușine, spuse el râzând. Lasă deoparte clișeele. Există oameni, dragă Eve, care sunt talentați și cărora le place să lucreze cu cifre și care nu sunt nici rigizi, nici încuiați.

— Și presupun că tu ești excepția de la regulă. Nu, sunt răutăcioasă, recunoscu ea. Mă simt frustrată. Firma i-a pus pe avocații săi să mă împiedice să obțin un mandat. Doi dintre angajații lor sunt uciși și ei nu mă lasă să-mi fac treaba.

— Și-o fac pe a lor, remarcă el. Îmi pare rău, locotenente, dar dacă nu ar merge la lege pentru a proteja confidențialitatea afacerilor clienților lor, probabil că nu ar avea reputația de care se bucură.

— Cineva de acolo știe ce aflaseră și Copperfield și Byson. Ei erau doar o rotiță a angrenajului, care se deplasa spre centru, dar totuși o biată rotiță. Cineva din vârful ierarhiei știe.

Roarke își tăie o altă felie de friptură.

— Nu ar fi o chestie imposibilă pentru cineva cu înalte calități de hacker, să acceseze dosarele de pe calculatorul de birou al lui Copperfield.

Eve nu spuse nimic o clipă, pentru că se gândise la același lucru.

— Nu se poate să facem asta.

— Așa mă gândeam și eu. Și motivul este același pentru care firma își plătește avocații ca să împiedice demersurile procuraturii. Asta e meseria lor. În acest moment, nu te gândești la celelalte vieți implicate. Nu poți să justifici abaterea.

— Nu, nu pot.

— Îmi imaginez că acum ești în discuții cu superiorul lui Copperfield.

— Deja am vorbit cu ea. Nu o scot de pe lista de suspecți, dar dacă nu a fost șocată cu adevărat de moartea lui Copperfield, atunci și-a greșit cariera. De ce nu s-a dus Copperfield la șefa ei, cu care, se presupune, avea o relație de prietenie? Trebuie să presupun că Greene, supervizoarea, știa secretul. Sau îi era teamă de el.

— Ești sigură că e vorba de ceva ce au descoperit la firmă?

— Toate dovezile indică acest lucru. Spălare de bani, fraudă, eludare. O acoperire legală pentru o afacere ilegală. Ridică din umeri. Ar putea fi orice. Cunoști probabil oameni care s-au folosit de serviciile firmei.

— Cu siguranță.

— Ceva de pus deoparte. Nu o mică schemă de scos bani negri, continuă ea. Este o chestiune importantă. Ceva care a justificat o ofertă de mituire și care s-a terminat cu două crime.

Roarke se gândi să-i mai toarne vin, dar ar fi însemnat să-l irosească. Polițista lui dedicată muncii nu avea să-și mai acorde luxul unui alt pahar dacă avea de gând să-și reia lucrul.

— Iei în considerare ucigașii profesioniști?

— Nu mi se pare că e cazul. Nu pare a fi acest gen de crimă. Și atunci de ce să nu fi încercat să acopere totul? Să facă să pară ca o spargere. Viol, o vendetă personală. Dar nu a fost nimic necugetat. Când voi da de asasin, voi fi surprinsă dacă voi descoperi că uciderea este prima lui calificare.

Întorcându-se în biroul său, alcătui un panou la fel cu cel pe care-l avea la sediul central. Cu motanul care i se freca de picioare, Roarke stătea și se uita. Și studia.

— Foarte temperamental și laș. Eve se opri și se întoarse spre el.

— De ce spui asta?

— Păi, mai întâi de toate fața ei. A lovit-o de câteva ori pentru a o desfigura în asemenea măsură. Asta nu ar fi fost necesar, nu?

— Nu. Continuă. Roarke ridică un umăr.

— Faptul că a legat-o de mâini și de picioare destul de strâns pentru a-i lăsa acele semne. Cred că era orbit de furie. Apoi i-a ars partea de jos a picioarelor. Are o însemnătate asta. Și este o dovadă de lașitate să o stranguleze când era legată, la fel și cu bărbatul care a fost ucis. Și utilizarea paralizatorului. Mi se pare bizar.

— La fel de bizar mi s-a părut și mie. Dar ai omis ceva.

I-a plăcut să facă asta. Altfel nu ar fi avut niciun rost să le vadă fețele când i-a ucis. Face ca totul să aibă o conotație intimă. Nu sexuală, dar intimă. Și le-a smuls banda adezivă de pe gură înainte de a-i ucide. A riscat. E o chestie nemaipomenită să vezi o viață care se stinge, să o vezi și să o auzi, în vreme ce cauza ești chiar tu. Ar fi putut să o facă în nenumărate alte feluri, dar de ce a recurs la această metodă? Ochii i se măriră când se uita la fotografiile pe care le prinsese pe panou. Simți mai bine totul, în mușchi, la mâini. Auzi cum se sufocă, zgomotele care altfel ar fi fost mascate de bandă. Da, e vorba de temperament, dar predomină senzația de putere.

Se puse pe treabă, tară să fie surprinsă când motanul ieși după Roarke, care, fără îndoială, avea să fie mai receptiv decât ea următoarele două ore.

Studie informațiile pe care Peabody i le trimisese. Vecinii lui Copperfield erau undeva jos de tot pe lista de suspecți, după părerea ei. De ce să-și fi bătut capul cu o încuietoare nouă, când ar fi putut să o atace pe hol, în drum spre lift?

La fel se prezentau lucrurile și în cazul lui Byson. Punctul de plecare era Copperfield, nu logodnicul ei.

Conturi internaționale, se gândi Eve. Asta fusese aria de expertiză a lui Copperfield. Traficul era practicat din cele mai vechi timpuri. Un client important care aducea o marfă ilegală - arme, oameni?

Ascultă din nou conversația dintre cele două victime, se uită la fețele lor, recepționa timbrul vocii. Supărată, concluziona ea, oarecum șocată, surescitată, dar nu speriată sau oripilată.

Nu ar fi fost așa dacă s-ar fi gândit că aceasta implica pierderea vieții?

Ea suspecta o încălcare a legii legată de finanțe. Dolari mulți, delict financiar și, cel puțin, din câte știau ei, fără violențe.

Brusc, se ridică în picioare și se duse până la biroul lui Roarke. Dar el nu era acolo. Chiar când ea se încrunta nedumerită, el vorbi din spatele ei.

— Mă căutai?

— Dumnezeule, faci mai puțin zgomot decât blestemata aia de pisică.

— Butoaiele de grăsime nu sunt neapărat și foarte silențioase. Haide la culcare.

— Voiam doar să...

— Douăzeci de ore sunt de ajuns. Din nou o luă de braț. Ți-a venit mandatul?

— Acum vreo douăzeci de minute. Vreau doar să...

— O să lucrezi mâine-dimineață.

— Bine. Bine.

Încuviință pentru că dacă reușea să o tragă după el, fără ca ea să se opună, însemna că oboseala își spunea cuvântul și-i atenua viteza de reacție.

— Mă întrebam, că tot ești tu *mogul*[3], de câte straturi trebuie să treacă unul din oamenii tăi pentru a ajunge la tine?

— Depinde de om și de motivul pentru care vrea să mă vadă.

— Dar oricum, este stratul Caro, nu? Întrebă ea referindu-se la administratoarea sa.

— Da, cel mai probabil.

— Și chiar dacă omul ar inventa un motiv oarecare, Caro ar ști dacă a fost o audiență, o întâlnire.

— Cu siguranță.

— Și toți tipii din poziții importante de la firmă au câte o Caro?

— Nu există decât o Caro și ea e a mea. Dar, da, fiecare are câte o persoană care ocupă o poziție similară.

În dormitor, își scoase cizmele și începu să se dezbrace cu o lentoare care-i întări convingerea că toate resursele de energie i se epuizaseră în clipa în care renunțase să mai lucreze.

— Mă duc dis-de-dimineață, mormăi ea. Să pun mâna pe dosarele alea. Ticăloșii de avocați m-au făcut să pierd o zi. Mi-ar plăcea să le trag câte un șut.

— Așa e, iubire.

— Am auzit că ai râs.

Se strecură în pat și-l lăsă să o tragă lângă el.

— Am cumpărat cadoul pentru bebeluș azi.

— Bine.

Zâmbi și ea în întuneric.

[3] Proprietar de mari afaceri

— Dacă Mavis intră în contracții aici, va trebui să o duci până la centrul de nașteri.

Timp de zece secunde se așternu o liniște mormântală.

— Încerci doar să-mi provoci coșmaruri. E josnic.

— Cineva mi-a spus azi că trebuie să te distrezi când poți.

— Serios? Ei bine, atunci... Mâna lui se strecură pe sub cămașa ei de noapte și-i prinse sânul în palmă. Uite ce am găsit.

— Încerc să dorm.

— Nu prea cred. Degetul lui îi mângâie sfârcul și dinții săi se înfipseră în ceafa ei. Dar dormi, dacă trebuie. Eu mă distrez de unul singur și îmi alung coșmarurile. Sarcini multiple.

Eve simți cum excitarea îi alunga oboseala, până când se arcui de plăcere.

Gândurile îi dispărură și sângele i se înfierbântă.

Seducătorul era la rândul său sedus.

Respirația ei se domoli și Eve scoase un mic sunet de mulțumire. Șoldurile i se ridicară ca o invitație și cerere în același timp.

Pentru că se mișca cu el, tremura pentru el, nevoia dinăuntrul lui, care nu fusese niciodată îmblânzită, țâșni liberă.

Da, acum, se gândi ea. Chiar acum.

Simți o arsură intensă când o penetra, șocul plin de strălucire al posesiei. Îi vedea ochii urmărind-o, chiar când ajunse pe culme.

— Cu mine, reuși să îngaime. Vino cu mine.

Când buzele lui le apăsară pe ale ei și furtuna ajunse la apogeu, simți cum plutește odată cu ea.

Eve clipi și se uită la cerul întunecat de deasupra patului. El se lăsă pe ea, greutatea sa făcând-o să se afunde în saltea. Inimile lor băteau în același ritm.

Se simțea din nou plăcut obosită, gata să adoarmă, la fel de mulțumită, cum probabil ar fi fost Galahad, dacă ar fi dat din

întâmplare peste un bol de smântână și ar fi putut să mănânce pe săturate.

— Cred că nu se știe niciodată unde dai de distracție. Buzele lui îi mângâiară părul, apoi își schimbă poziția, trăgând-o din nou spre el.

— Eu știu.

Înghesuită în el, adormi, cu fața luminată de un zâmbet fericit.

Când se trezi, Roarke era deja în picioare, uitându-se peste rapoartele de dimineață, așa cum îi era obiceiul. Simți mirosul de cafea, dar se duse mai întâi la duș.

Când ieși de sub duș, aroma i se păru și mai puternică.

Luându-i urma ca un ogar, se întoarse și văzu o cană așteptând-o pe dulapul de lângă chiuvetă.

O făcu să zâmbească și să se înmoaie puțin, cu același sentiment ca acela pe care-l avusese când adormise. Luă prima gură binecuvântată de cafea așa dezbrăcată cum era și apoi se îndreptă spre tubul de uscare și-și luă un halat.

Ieși din baie și se duse direct la el. Aplecându-se, îi dădu un sărut, aproape la fel de puternic ca și cafeaua.

— Mulțumesc.

— Cu plăcere. M-am gândit să intru cu tine și să îți pun sângele în mișcare altfel, dar sunt deja îmbrăcat. Uitându-se tot la Eve, Roarke îi făcu cu degetul lui Galahad, pentru că motanul încerca să se furișeze spre un bol cu fructe de pădure. Pari destul de odihnită.

— Sătulă de sex și șase ore de somn. Nu-i rău deloc.

— Acum așază-te și mănâncă micul dejun. Între timp eu îți voi spune ce am aflat despre contabilii tăi de vârf, de la un asociat.

— Ce asociat? Spuse ea bând din cafea.

— Nu-l cunoști.

— Spune-mi în timp ce mă îmbrac.

— Mănâncă.

Oftă, dar se așeză la masă și-și puse câteva fructe de pădure într-un bol mai mic.

— Spune!

— Jacob Sloan a fondat firma împreună cu Cari Myers, tatăl actualului Cari Myers, care e trecut în antet. Sloan încă se mai ocupă personal de un mic grup de contabili. Dar, conform sursei mele, joacă un rol activ în conducerea firmei.

— E mingea lui, vrea să știe exact unde se duce.

— Da, așa cred și eu. Myers se ocupă de problemele interne, corporații și indivizi, la fel ca tatăl său, și de mai multe conturi individuale importante. Robert Kraus, care a fost făcut partener cam acum zece ani, conduce departamentul juridic și se ocupă de câteva dintre cele mai mari afaceri străine și internaționale.

Roarke împinse către ea un bol cu ceva ce părea să semene cu niște fulgi de scoarță de stejar.

— Asociatul tău știe cumva cât de activi sunt în viața profesională de zi cu zi?

— Mi-a spus că excelează la acest capitol. Deși sunt o firmă polivalentă, cu multe activități la toate nivelurile, cu diferite departamente și șefi de departamente, au o ședință săptămânală, doar ei, cei trei parteneri, primesc o informare zilnică și rapoarte trimestriale și evaluări ale personalului, despre care sunt informați toți partenerii. Sunt foarte implicați în tot ceea ce se întâmplă la firmă.

— Asta înseamnă că este foarte dificil ca unul din ei să strecoare o chestie dubioasă, fără ca ceilalți doi să-și dea seama.

— Așa se pare, dar dificil nu înseamnă imposibil și nici măcar improbabil.

— Sloan este cel mai tare din firmă, șopti Eve. Probabil că la el se ajunge cel mai greu, pentru o discuție între patru ochi. Și pare cel mai normal cu putință, ca el să fie anunțat de cineva care descoperă

o chestie ce nu pare foarte corectă. Cel puțin dacă presupui că nu e implicat.

— Dar dacă ai avea bănuieli, acesta ar fi un motiv pentru care ai încerca să strângi cât mai multe informații și date cu care te-ai duce la poliție.

— Da, da. Mancă din scoarța de stejar, tară să-și dea seama. Potrivit informațiilor biografice pe care le am despre Sloan este un tip care s-a realizat fără ajutorul nimănui. A muncit pentru a ajunge în vârf, și-a asumat riscuri și și-a construit cu migală firma și reputația. E căsătorit, și soția are prestigiul pe care i-l conferă familia și un copil de sex bărbătesc. Are o a doua reședință în insulele Caimán.

— Mi se pare logic, pentru scutirea de impozite, spuse Roarke. Și o metodă bună de a mări veniturile. Probabil că știe cum se desfășoară lucrurile pe acolo.

— Copperfield s-a ocupat de conturi externe. Poate că a descoperit o combinație în care era amestecat și el. Tipul a fondat o firmă care s-a extins considerabil de-a lungul timpului, e normal să fie mândru de ea și să fie foarte grijuliu, încă nu știu ce părere să-mi fac despre el. Se aplecă și-l sărută. Am nevoie de ajutor pentru interpretarea unor numere. Ești disponibil?

— S-ar putea.

— Bine că știu. Ne vedem mai târziu.

Le ceru lui Peabody și lui McNab să o aștepte în holul clădirii unde își avea sediul firma. După cum ordonase, polițiștii în uniformă veniseră pregătiți cu cutii pentru a transporta ce era nevoie.

McNab era îmbrăcat cu o haină care părea să fi fost folosită pe post de pânză, pentru pictura cu degetul, de un pictor hiperactiv.

— Nu poți să încerci și tu să arăți ca un polițist? El zâmbi.

— Când ajungem sus, voi fi foarte serios.

— Da, asta o să schimbe totul.

Traversă holul și flutură insigna în față omului de la pază. El era deja foarte serios și așa rămase cât timp îi verifică actul de identitate și hârtiile.

— Am primit ordinul să vă însoțesc la etaj.

— Vezi astea? Întrebă Eve dând cu degetul în insignă și hârtii. Astea fac ca ordinele pe care le-ai primit tu să fie inutile. Dacă vrei să iei același lift cu noi, nu e nicio problemă. Dar noi urcăm chiar acum.

El făcu semn unui alt paznic și apoi se luă după Eve care se îndrepta spre lift. Urcară în tăcere. Când ușile se deschiseră, descoperiră că erau așteptați de un tip și o tipă, amândoi în costume.

— Identificarea și împuternicirea, vă rugăm. Femeia le vorbi răstit și apoi le studie insignele și mandatul. Par a fi în ordine. Eu și asociatul meu vă vom însoți la biroul doamnei Copperfield.

— Cum vreți.

— Domnul Kraus este pe drum; se îndreaptă spre noi. Dacă așteptați...

— Parcă tocmai ai citit ăsta, spuse Eve ridicând mandatul de percheziție. Nu trebuie să aștept.

— Simplă politețe...

— Ar fi trebuit să fiți politicoși și să nu-mi blocați investigația mai mult de douăzeci și patru de ore. Eve pomi în direcția spre care se îndreptase cu o zi înainte împreună cu Peabody.

— Probleme de confidențialitate, spuse femeia care grăbi pasul pentru a se ține după ea.

— Da, la fel e și omuciderea. Mă rețineți din treabă. Dacă Kraus vrea să vorbească cu mine, poate să o facă în timp ce eu adun dosarele și informațiile. Intră în biroul lui Natalie. Acest mandat mă autorizează să confisc orice dosar, hard disk, notiță, comunicații,

lucruri proprietate personală, la naiba, să terminăm cu astea. Sunt autorizată să iau tot ce este în această încăpere. Să încărcăm, le spuse ea lui Peabody și McNab.

— Dosarele clienților noștri sunt foarte delicate.

Eve se întoarse spre ea într-o miime de secundă.

— Știți ce altceva mai este delicat? Corpul Uman. Vreți să vedeți ce i s-a făcut lui Natalie Copperfield? Eve schiță gestul de a scoate ceva din dosar.

— Nu, nu vreau. Și suntem foarte supărați în legătură cu ce li s-a întâmplat lui Natalie Copperfield și lui Bick Byson. Suntem alături de familiile lor.

— Da, au constatat încă de ieri în ce fel sunteți alături de familiile lor, spuse Eve și deschise un sertar.

— Doamnă locotenent Dallas.

Bărbatul care intră era bine făcut, înjur de cincizeci și cinci de ani și purta un costum gri impecabil și o cămașă orbitor de albă. Avea nasul proeminent, ochii negri, și un ten măsliniu. Părul negru ca cerneala era pieptănat pe spate și lăsa două șuvițe albe de o parte și alta a capului, ca niște aripi, pe care fie le avea ca urmare a încărunțirii, fie le vopsise în mod deliberat.

Îl recunoscu ca fiind Robert Kraus.

— Domnule Kraus.

— Mă întrebam dacă vă pot răpi un minut. În cazul în care colegii dumneavoastră pot continua singuri, eu și partenerii mei am dori să discutăm cu dumneavoastră în camera de conferințe.

— Apoi trebuie să ne ocupăm de biroul lui Byson. Kraus păru puțin îndurerat, dar dădu din cap în semn de încuviințare.

— Am înțeles. Vom încerca să nu vă reținem prea mult. Eve se întoarse spre Peabody.

— Totul. Trebuie pus în cutii și etichetat. Polițiștii să le ducă jos dacă eu nu voi termina până atunci. Te găsesc eu.

— Mai întâi dați-mi voi să-mi cer scuze pentru întârziere, spuse Kraus care ieșise cu Eve pe coridor și-i arăta drumul.

Din punct de vedere etic și legal suntem obligați să ne protejăm clienții.

— Din aceleași considerente eu trebuie să apăr drepturile victimei.

— Am înțeles. Trecu de lifturile de serviciu spre unul privat. Îi știam și pe Natalie și pe Bick și îi respectam pe amândoi, atât din punct de vedere profesional, cât și personal. Kraus la șaizeci și cinci, spuse el în microfon.

— V-a spus vreunul din ei ceva despre o potențială problemă, de serviciu sau personală?

— Nu. Dar ar fi fost ceva neobișnuit dacă ar fi făcut-o, mai ales dacă ar fi fost personală. În cazul în care ar fi avut vreo problemă sau nelămurire legată de unul din conturile de care se ocupau, ar fi trebuit să meargă la șeful de departament, care, dacă ar fi fost necesar, mi-ar fi raportat mie sau unuia dintre ceilalți parteneri. Cu siguranță și celorlalți parteneri li s-ar fi adus la cunoștință acest lucru, chiar dacă problema ar fi fost rezolvată.

— Și ați primit vreun astfel de raport?

— Nu, nu am primit. Sunt surprins că aveți impresia că ceea ce li s-a întâmplat are vreo legătură cu Sloan, Myers și Kraus.

— Nu v-am spus ce cred sau suspectez, spuse Eve pe un ton neutru. Este o procedură standard investigarea tuturor aspectelor legate de viețile, mișcările sau comunicațiile lor.

— Desigur.

Liftul se opri și din nou îi făcu gest lui Eve să pășească înaintea lui.

Aici era centrul de putere, își spuse ea. Așa cum se întâmpla cel mai adesea, puterea, la fel ca și căldura, se ridica spre înălțimi.

Un perete de sticlă, acoperit cu o peliculă subțire aurie, lăsa să se vadă orașul într-o lumină care sugera opulența. Carpete groase, roșii erau așezate peste parchetul masiv de culoare închisă. Aici nu exista un birou de recepție. Eve își imagina că niciun client care era acceptat la acest etaj nu trebuia să aștepte să fie primit.

Dar era o zonă unde se putea ședea pe canapele luxoase, la mese impunătoare, aranjate pentru discuții neoficiale sau personale. Era și un bar mic și foarte stilat, de unde, se gândi ea, clienții sofisticați puteau lua ce băuturi voiau.

Spațiul și tăcerea erau cuvintele de ordine aici. Ușile birourilor erau dominate de un zid interior de sticlă aurie. Kraus o escortă spre zid, gesticulând discret în dreptul unui ochi de securitate. Ușile de sticlă se deschiseră și dezvăluiră camera mare de conferințe din spatele lor.

Partenerii ședeau la un birou lung și panorama orașului se deschidea în spatele lor.

Cel mai tânăr, Cari Myers, se ridică. Purta un costum negru cu dungi argintii. Pe mâneca stângă avea o panglică de doliu. Părul castaniu era pieptănat într-o parte. Ochii lui de culoare alunei se uitară direct spre Eve când înconjură masa și veni să-i întindă mâna.

— Doamnă locotenent Dallas, sunt Cari Myers. Ne pare rău să vă cunoaștem în astfel de circumstanțe tragice.

— Am cunoscut oameni în circumstanțe și mai tragice.

— Desigur. Nu își schimbase deloc expresia. Arătă spre partea mesei unde stătea Jacob Sloan. Vă rog, luați loc. Vă putem servi cu ceva?

— Nu, mulțumesc.

— Jacob Sloan, doamna locotenent Dallas.

— Polițista lui Roarke.

Se obișnuise cu acest termen, chiar dacă era rostit în derâdere. Totuși, arătă spre insigna pe care o avea prinsă la curea.

— Asta spune că sunt polițista Departamentului de Poliție din New York.

Primi răspunsul ridicându-și puțin sprâncenele argintii. Omul îi lăsă impresia că fusese pregătit de ani de zile pentru a se identifica cu puterea în stare pură. Ochii îi erau gri și costumul negru-închis. La fel ca și chipul lui, și corpul și mâinile îi erau subțiri, dar pline de forță.

— Dumneavoastră, ca reprezentant al poliției, încălcați drepturile clienților noștri.

— Cineva a încălcat al dracului de mult drepturile lui Natalie Copperfield și Bick Byson.

Strânse buzele, dar nu-și modifică expresia feței.

— Firma ia foarte în serios aceste două circumstanțe dificile. Moartea a doi dintre angajații noștri...

— Uciderea, îl corectă Eve.

— Așa cum spuneți, încuviință el. Uciderea a doi dintre angajații noștri este șocantă și vom coopera cu dumneavoastră în investigația pe care vreți să o faceți, în litera legii.

— Aici nici nu prea aveți de ales, domnule Sloan. Dar ce spuneți de spiritul ei?

— Vă rog, să vă servesc cu o cafea, începu Myers.

— Nu vreau cafea.

— Spiritul legii este subiectiv, nu? Continuă Sloan. Ideea pe care o aveți dumneavoastră poate fi foarte diferită de a mea și cu siguranță se deosebește de cea a clienților noștri, care se așteaptă și cer ca intimitatea lor să fie respectată, îngrijorarea că informații financiare confidențiale vor fi văzute de altcineva decât de angajații acestei firme va avea un efect negativ asupra clienților. Sunt sigur că, în calitate de soție a unui om bogat, influent și puternic, înțelegeți foarte bine asta.

— Mai întâi de toate, nu sunt aici în calitate de soție a nimănui, ci ca investigator principal al unei duble omucideri. În al doilea rând, îngrijorările clienților dumneavoastră, oricine ar fi ei, nu sunt prioritatea mea.

— Sunteți o femeie dificilă și sarcastică.

— Faptul că am două cadavre, ale unor persoane care au fost bătute, torturate și strangulate, nu e în măsură să scoată la iveală latura mea pozitivă.

— Doamnă locotenent, spuse Myers desfăcând larg brațele. Înțelegem foarte bine că aveți o responsabilitate și o treabă de făcut. La fel și noi. Și credeți-mă, noi, toți cei prezenți aici, vrem ca cei responsabili de ceea ce i s-a întâmplat lui Natalie și lui Bick să fie pedepsiți. O a doua preocupare este legată de clienții care au încredere și depind de noi. Există persoane, din concurență, dacă vreți, alți oameni de afaceri, foste soții, ziariști, care ar face orice pentru a intra în posesia informațiilor din dosarele pe care le confiscați azi.

— Insinuați cumva că mă voi lăsa mituită pentru a da aceste informații?

— Nu, nu, deloc. Dar alții, care nu au integritate morală, ar putea să o facă.

— Oricine și toți cei ce vor avea acces la aceste informații vor fi aleși de mine sau de comandantul meu. Dacă vreți să primiți asigurări că acele informații vor rămâne confidențiale, puteți să stați liniștit. Așa vor rămâne. Asta dacă nu cumva vreuna din aceste informații are legătură cu uciderea lui Copperfield și Byson. Alte asigurări nu pot să vă dau. Și dacă tot suntem toți aici, să facem puțină lumină. Am nevoie să-mi spuneți unde erați în noaptea când au fost comise crimele. De la miezul nopții la patru dimineața. Sloan puse mâinile pe masă.

— Ne considerați suspecți?

— Dau dovadă de cinism. Unde erați, domnule Sloan? Inspiră puternic și apoi expiră.

— Până pe la douăsprezece și jumătate, i-am avut în vizită pe nepotul meu și pe prietena lui. Cam la acea oră, ei au plecat, iar eu și soția mea ne-am dus la culcare. Am rămas acasă, cu soția mea, până a doua zi dimineață, când am plecat spre serviciu, la ora șapte și jumătate.

— Numele, vă rog? Ale nepotului și prietenei sale.

— Numele lui este ca al meu. Prietena lui este Rochelle DeLay.

— Vă mulțumesc. Domnule Myers?

— Eu am fost cu clienți care nu erau din oraș, domnul și doamna Helbringer, din Frankfurt, cu fiul și nora lor, până pe la ora unu. Am fost la Rainbow Room. Și bineînțeles că am chitanțele. Eu și soția mea ne-am întors acasă și ne-am dus la culcare cam pe la ora două, cred. Am plecat spre serviciu a doua zi dimineață pe la opt și jumătate.

— Și cum îi pot contacta pe clienții dumneavoastră?

— Oh, Doamne. Își trecu o mână prin păr. Da, presupun că este necesar. Stau la Palace. Este al soțului dumneavoastră, dacă nu mă înșel.

— Trăim într-o lume mică. Și dumneavoastră, domnule Kraus?

— Și eu am avut clienți, dar în vizită la mine acasă. Pe Madeline Bullock și fiul ei, Winfield Chase, de la fundația Bullock. Au fost oaspeții mei și ai soției mele câteva zile, cât au stat la New York. Am luat cina și am jucat cărți. Cam până pe la miezul nopții, cred.

— Va trebui să discut cu ei.

— Călătoresc. Cred că se vor opri o dată sau de două ori în drum spre Londra, acolo unde este sediul fundației Bullock.

Avea să le dea ea de urmă.

— Domnul Kraus mi-a spus că niciuna dintre victime nu l-a contactat cu privire la probleme referitoare la slujbă, sau viața personală. Au luat legătura cu vreunul dintre dumneavoastră?

— Nu, spuse Sloan pe un ton sec.

— Eu am discutat cu Bick cu câteva zile înainte de asasinarea sa, spuse Myers. În legătură cu un fond destinat nepotului unui client. Dar n-a pomenit de existența vreunei probleme.

— Mulțumesc. Poate că va trebui să vorbesc din nou cu dumneavoastră și cu siguranță va trebui să vorbesc cu supervizorii și asociații celor două victime.

— Domnilor, vă rog să ne scuzați, spuse Sloan și ridică o mână. Aș dori să discut doar cu doamna locotenent.

— Jacob, spuse Kraus.

— Nu am nevoie de avocat, pentru numele lui Dumnezeu, Robert. Lasă-ne.

Când plecară, Sloan se ridică de la masă și se îndreptă spre peretele de sticlă.

— Îmi plăcea fata aceea.

— Poftim?

— Natalie. Îmi plăcea. Era proaspătă și avea o scânteie. Era prietenoasă cu nepoțelul meu. Prietenoasă, spuse el întorcându-se. Lucrau în același departament. Șefa ei de departament avea de gând să o propună pentru avansare. Ar fi fost promovată. Am vorbit cu părinții ei de dimineață. Credeți că nu manifestăm compasiune? Simpatie? E mult mai mult. Mâinile fine i se încleștară. E și furie. Această firmă e familia mea. Cineva mi-a intrat în casă și mi-a omorât doi oameni. Vreau să-l găsiți pe ticălos. Dar, dacă în cursul investigațiilor, veți lăsa să scape informații confidențiale cu privire la clienții mei, vă asigur că o să vă pierdeți slujba.

— Atunci ne înțelegem foarte bine, domnule Sloan. Dacă în cursul investigațiilor mele, descopăr că aveți vreo legătură, directă sau indirectă, cu crimele, o să vă bag după gratii.

Sloan se duse spre ea și de data aceasta îi întinse mâna.

— În cazul acesta ne înțelegem perfect.

6.

Eve constată că Peabody și ceilalți terminaseră treaba în biroul lui Byson.

— McNab, vreau să te duci cu toate astea la sediul central. Urmărește cutiile tot drumul. Vreau ca tu să le înregistrezi personal și apoi să le închizi în camera de conferințe numărul cinci. Am aranjat deja cu comandantul. Electronicele du-le direct la Feeney.

— Am înțeles.

— Aparatura electronică să fie codată cu codul tău și al lui Feeney.

McNab ridică sprâncenele întrebător.

— E vreo problemă de securitate națională?

— Fundurile noastre sunt în joc, așa că, dacă nu vrei ca al tău să o ia la vale, înregistrează și documentează orice faci. Peabody, tu și cu mine vom lua niște declarații de la asociați. Tu te ocupi de departamentul acesta și de asociații lui Byson. Mai vorbește o dată și cu supervizorii. Eu mă ocup de departamentul lui Copperfield. Dădu să plece.

— Orice faci, McNab, repetă ea.

Apoi luă liftul spre departamentul lui Natalie. Știa exact de unde voia să înceapă.

— Vreau să vorbesc cu Jacob Sloan, nepotul.

De data aceasta, recepționerul nu mai ezită, ci sună pe sistemul de comunicații interne.

— Jake? O doamnă locotenent Dallas ar vrea să discute cu tine. Sigur. A treia ușă pe stânga, îi spuse el lui Eve. Scuzați-mă, știți cumva când va avea loc înmormântarea?

— Nu, îmi pare rău. Dar sunt sigură că familia va face un anunț.

Merse în direcția indicată și-l găsi pe Jacob Sloan așteptând-o în fața ușii. Avea aceeași construcție ca și bunicul său, dar tinerețea îl făcea să pară mai neîndemânatic. Părul blond-închis era prins la spate într-o coadă mică. Ochii aveau strălucirea întunecată a mării.

— Dumneavoastră sunteți implicată în uciderea lui Natalie și Bick. Adică în investigarea crimei. Eu sunt Jake Sloan.

— Aș vrea să discutăm în particular.

— Da, intrați. Vă servesc cu ceva?

— Nu, mulțumesc.

— Nu pot să stau locului. Mergea de colo-colo în încăperea cu postere cu forme geometrice, puse pe pereții văruiți în culori primare. Pe biroul lui erau jucării, sau lucruri care arătau ca jucăriile, se gândi ea. O minge de cauciuc, care caricaturiza un diavol cu coarne, un tub curbat prins pe o sfoară și care-și schimba culoarea când se mișca.

Jake se duse și luă o sticlă cu apă dintr-un minifrigider.

— Era să nu vin deloc azi, îi spuse el lui Eve. Dar nu am suportat ideea de a rămâne singur acasă.

— Tu și Natalie vă cunoșteați foarte bine.

— Eram prieteni. Schiță un surâs timorat. Mâneam împreună de două ori pe săptămână, împreună cu Bick, dacă putea să vină. Bârfeam în pauză, ieșeam împreună. Cam de două ori pe lună, de obicei. Nat și Bick, eu și fata căreia îi făceam curte. Una singură în ultimele șase luni.

Se prăbuși pe un scaun.

— Vorbesc aiurea. Nu vă interesează toate astea.

— De fapt mă interesează. Știi pe cineva care ar fi vrut să-i facă rău lui Natalie?

— Nu. Văzu cum îi înota ochii în lacrimi, înainte de a se întoarce să se uite la imaginea unui cerc albastru în interiorul unui triunghi roșu, care era pusă pe perete într-o ramă. Oamenii o plăceau pe Nat. Nu înțeleg cum de s-a întâmplat asta. Cu ea și cu Bick. Cu amândoi. Mă tot gândesc că este o greșeală îngrozitoare și că în clipa următoare își va băga capul pe ușă și va întreba: Cafea cu lapte?

Se întoarse spre ea și încercă din nou să zâmbească.

— Asta beam de obicei în pauză.

— Ați avut o relație romantică, sexuală?

— Oh, Doamne, nu. Obrajii i se înroșiră. Îmi cer scuze, dar e ca și cum m-aș gândi că mi-o pun cu soră-mea, înțelegeți? Am fost prieteni. Ca și cum ne-am fi cunoscut demult. Și cred că niciunul dintre noi nu era ceea ce căuta celălalt, în sensul acesta. Nat voia pe cineva ca Bick. Parcă erau predestinați unul altuia.

Își puse coatele pe birou și-și prinse capul în mâini.

— Mi se face rău când mă gândesc ce li s-a întâmplat.

— Ți-a spus ceva de vreo îngrijorare pe care o simțea?

Dacă erați așa de apropiați, ți-ar fi împărtășit ceea ce nu mergea?

— Da, așa cred, dar nu mi-a spus nimic. Și o problemă era.

— Cum ți-ai dat seama?

— Pentru că o cunoșteam. Am observat. Dar nu voia să vorbească despre asta. Spunea că se descurcă și că nu era motiv de îngrijorare. Eu o tot necăjeam, că era stresată din cauza nunții, că avea să fugă de la ceremonie, iar ea, în glumă, încuviința. Dar îmi puteam da seama că exista un alt motiv. Dădu din cap. Era agitată din cauza nunții, dar nu fiindcă se căsătorea, dacă înțelegeți ce vreau să spun.

— Și atunci ce era?

— Cred că era vorba de un cont. Am impresia că avea de furcă cu unul din conturile de care se ocupa.

— Ce te face să crezi asta?

— În ultimele două săptămâni muncea mereu cu ușa închisă cu cheia. Și nu era stilul ei.

— Ai idee de ce cont e vorba? Dădu din nou din cap.

— Nu am insistat să-mi spună. Fiecare din noi avem cel puțin două, trei conturi despre care nu discutăm cu nimeni din departament. Mi-am închipuit că se temea să nu piardă un client important și încerca să rezolve situația. Se mai întâmplă.

Din nou își desprinse privirea de pe chipul ei și se uită la cercul albastru din triunghiul roșu.

— Trebuia să ieșim împreună sâmbăta asta. Toți patru. Nu știu cum se poate să fie morți.

Se auzi un ciocănit și se deschise ușa.

— Jake. Ah, îmi cer scuze. Nu voiam să vă întrerup.

— Tată. Jake sări în picioare. Ah, dumneaei este locotenentul Dallas, de la poliție. Tatăl meu, Randall Sloan.

— Bună ziua, doamnă locotenent, spuse Randall și-i strânse mâna ferm, fără să-i dea apoi drumul. Ați venit în legătură cu Natalie și Bick. Suntem cu toții șocați.

— Îi cunoșteați?

— Da, foarte bine chiar. E o mare pierdere. Mă întorc mai târziu, Jake. Voiam doar să văd ce mai faci.

— E în regulă, spuse Eve. Eu am terminat. Se gândi o clipă la informațiile pe care le avea. Sunteți vicepreședinte al firmei.

— Așa e.

Dar nu partener, se gândi Eve, în ciuda costumului scump și a imaginii de sine pe care o afișa.

— Din această postură, ați avut contacte importante cu vreuna din victime?

— Nu prea mult, nu la birou. Nat și Bick erau prieteni cu fiul meu, așa că-i cunoșteam mai bine în afara serviciului. Randall se duse spre Jake și-și puse mâna pe umărul lui. Alcătuiau un cuplu deosebit.

— V-a spus vreunul din ei ceva de vreo problemă, la birou sau în afara orelor de program?

— Nu, deloc. Randall ridică mirat din sprâncene. Își făceau munca cu pricepere și erau fericiți, cel puțin din câte știu eu, în viața personală.

— Trebuie să vă întreb, așa e procedura, unde erați în noaptea crimei?

— Eram cu clienți. Sasha Zinka și Lola Warfield. Am fost la un cocktail și la cină la restaurantul Enchantment și apoi ne-am dus la Club One, să ascultăm jazz.

— La ce oră v-ați retras?

— Cred că era înjur de două când am plecat de la club.

Am luat un taxi toți trei și eu le-am lăsat la casa lor. Nu sunt sigur, dar presupun că era aproape trei când am ajuns acasă.

— Mulțumesc.

— Eu am fost cu prietena mea la bunicu', spuse Jake când Eve se uită spre el. Cred că am plecat de acolo pe la douăsprezece, douăsprezece și jumătate. Ea a rămas peste noapte.

— Vă mulțumesc pentru timpul acordat, spuse Eve și se ridică în picioare. Dacă mai am întrebări, vă voi contacta.

Eve merse din birou în birou, întrerupând întâlniri și convorbiri, croindu-și drum printre oamenii care plângeau. Cu toții îi plăceau pe Nat și Bick și nimeni nu știa să fi avut vreo problemă. Obținu ceva mai multe informații de la secretara pe care Natalie o avea în comun cu alți doi contabili.

O găsi pe Sarajane Bloomdale în pauză, trăgându-și nasul deasupra unei căni de ceai, care mirosea a mușchi ud. Era o femeie

mititică, cu o tunsoare rotundă, părul ajungându-i până deasupra sprâncenelor.

— Am fost plecată vreo două zile, îi spuse Sarajane lui Eve. Am răcit îngrozitor. În marea majoritate a timpului am dormit și apoi ieri, Maize, o altă secretară, m-a sunat. Plângea ca o isterică. Mi-a povestit ce s-a întâmplat. Nu-mi venea să cred. Tot spuneam: E o tâmpenie, Maize. Eu tot repetam asta și ea mă asigura că sunt morți. Și eu spuneam...

— Am înțeles. De cât timp lucrezi cu Natalie?

— Cam de doi ani. Era super. Nu se aștepta de la mine să fac tot felul de chestii care nu mă priveau, la fel ca alții. Te aleargă ca pe hoții de cai pe aici. Dar Natalie era deosebită. Organizată, știți? Nu trebuia să cauți mereu lucruri pe care uitase unde le pusese. Și își amintea tot soiul de chestii, ca de exemplu ziua ta de naștere, sau aducea dulciuri din când în când. Și când m-am despărțit de prietenul meu, acum câteva luni, m-a invitat la masă.

— Lucra la ceva anume în ultimul timp? A făcut vreo cerere mai neobișnuită?

— Nimic ieșit din comun. Lucra la ceva, pentru că închidea ușa cu cheia. Sarajane se uită pe după Eve, verificând ușa din priviri. Eu m-am gândit că făcea pregătiri de nuntă, șopti Sarajane. În mod normal nu avem voie să ne ocupăm de treburi personale când suntem la serviciu, dar știți, când e nunta ta, lucrurile se schimbă.

— Dar ce-mi poți spune de convorbirile făcute prin intermediul tău, sau de corespondența de care te-ai ocupat?

— Chestii de rutină. Dar știți, în ultimul timp, a lucrat de câteva ori peste program. Am observat de vreo două ori când am verificat calendarul zilnic de pe calculatorul ei. Am remarcat că se conectase după program. Cred că i-am zis ceva în legătură cu asta. După cum spuneam: Of, Natalie, o să-ți cadă nasul dacă-l ții tot în hârțoage.

Dar ea s-a schimbat la față și mi-a spus să nu zic nimănui de asta. Recupera ce nu avusese timp să facă.

— Și ai spus cuiva de asta?

— Poate. În trecere.

— Cui?

— Nu știu. Poate lui Maize, sau lui Ricko, de la departamentul juridic. Eu și cu Ricko suntem prieteni. Poate că i-am spus ceva, cum că muncea prea mult și era păcat, pentru că o obosea. Se vedea. Și că ar fi trebuit să se relaxeze mai mult în compania tipului ei. Și să aibă grijă la pirania aia care lucrează cu el.

— Despre ce pirania e vorba?

— Lilah Grove. Quinn, ea e secretară acolo, spune că domnișoara Grove flirtează cu domnul Byson ori de câte ori are ocazia și-i cere să vină la ea în birou să o ajute, să discute despre clienți la masă sau la o cafea.

Sarajane arboră o mină disprețuitoare.

— A pus ochii pe el, știți? Tipii mai calcă uneori pe de lături. I-am spus și lui Natalie. Era șefa mea, nu? Așa că i-am spus, dar ea a râs.

— Bine. Știi cumva dacă Natalie a vrut să intre în audiență la vreunul din șefii de pe aici? Dacă avea cumva de gând să ceară o întrevedere vreunuia dintre ei?

— Mie nu mi-a spus nimic în această perioadă. Hmm, voi, polițiștii mi-ați preluat aproape toate însărcinările. Nu prea știu ce să fac.

— Nu știu ce să-ți spun.

Eve se duse în cele din urmă la Cara Greene și intră în birou, chiar în clipa în care femeia se pregătea să ia o pastilă albastră.

— Antinevralgic, spuse ea. Mă doare capul îngrozitor. E o zi oribilă.

— Știți cumva de ce Natalie venea să lucreze peste orele de program?

— Nu. Cara se încruntă. Cu toții lucrăm până târziu și în perioada asta a anului ne pregătim pentru sezonul de impozite. Dar... O știu pe Natalie că stătea două, trei ore peste program. Și nu mai vorbesc de cele patru săptămâni înainte de cincisprezece aprilie, când, practic, mai toată lumea locuiește aici. Dar nu era ceva obișnuit pentru ea să plece și apoi să se întoarcă și să-și reia munca. Vreți să luați loc? Eu trebuie să mă așez. Nu mă simt prea bine. Se instala pe un scaun. Am tot primit apeluri de la clienți furioși care-mi spun că cercetarea dosarelor lor de către poliție este o chestie foarte neplăcută. Încerc să-i consolez pe cei de aici când vin să-mi plângă pe umăr în legătură cu Natalie sau mă străduiesc să le alung temerile că ceva li se poate întâmpla și lor. Și încerc să mă tot gândesc, dacă nu cumva aveți dreptate și chestia asta îngrozitoare este legată de vreo problemă profesională care mie mi-a scăpat din vedere.

— Și nu reușiți să vă dați seama.

— Nu, nu-mi vine nimic în minte. Mă gândesc că poate era o chestie personală. Cineva voia să le facă rău, pentru că era gelos, sau supărat. Nu știu.

— Se poate vorbi de invidie aici la birou?

— Mai degrabă de competiție. Și cu siguranță, nu toată lumea e prietenă cu toată lumea. Dar, sincer, nu cred că cineva îi purta pică sau avea vreun resentiment față de Natalie.

— O știți pe Lilah Grove?

— Femeia fatală de la conturi personale. Buzele Cărei schiță un zâmbet. Da, am auzit bârfele cum că ar fi fost mult prea prietenoasă cu Bick. Dar Natalie nu-și făcea griji și nu am auzit vreodată ca Natalie să se fi certat cu Lilah.

Poate că-și rezolvau problemele personale după orele de program, se gândi Eve în timp ce cobora să se întâlnească cu Peabody.

— Ai vorbit cu Lilah Grove?

— Ce, ai cumva un al șaselea simț? Întrebă Peabody. Ea era prima persoană de care voiam să-ți vorbesc.

— Diva sexy a departamentului. S-a dat la Byson. Care e părerea ta?

— E cam dură și arțăgoasă. Vanitoasă și ambițioasă. Spune că flirtul pornea din ambele părți, că era nevinovat și și-a exprimat dezgustul și enervarea, amândouă părând false, că cineva din departament o poate bârfi în legătură cu asta. A plâns de câteva ori când a venit vorba despre victime, dar fără ca asta să aibă efect asupra cosmeticelor cu care era dată și care par a fi aplicate într-o manieră profesionistă și de asemenea, par a fi foarte scumpe. Să dă cu Fă-mă.

— Ce?

— E un parfum de calitate, nu o chestie de duzină, sau apă de nu știu ce. Îmi place și mie să mă dau cu el când mai merg pe la centrele comerciale.

— Tu ești aceea?

— Care?

— Acea persoană, din tot universul, căreia îi place să fie pulverizată de trupele de spray.

Peabody își trase umerii în spate și-și ridică mândră capul.

— Suntem mai multe. Alcătuim o armată mică, dar plăcut mirositoare.

— Da, pun pariu că *Fă-mă* miroase ca o pajiște însorită. Mă duc să aprofundez dialogul cu Grove și apoi ne întoarcem la sediu.

— Al doilea birou, pe dreapta.

— Mă duc singură. Vorbește cu McNab.

— Am înțeles.

Ușa biroului era deschisă. Eve văzu o blondă cu părul lung, care stătea pe un scaun din piele, de culoarea caramelei și își examina manichiura în timp ce vorbea la telefon.

În birou erau multe flori și pe un cuier cromat se aflau o haină lungă, roșie și o eșarfă albă. Cana de cafea de pe birou era tot roșie și avea un L strălucitor înscris pe ea.

Blonda purta un costum albastru cu o bluză de dantelă cu *en coeur*. Când ridică privirea, Eve putu să-i vadă ochii verzi, ca de pisică.

— Stai puțin, spuse persoanei de la telefon. Pot să vă ajut cu ceva? O întrebă pe Eve.

Eve îi arătă insigna și Lilah ridică privirea spre tavan, exasperată.

— Îmi pare foarte rău, dar va trebui să revin. Voi face rost de informații înainte de ora două. Sigur. La revedere.

Își scoase căștile și le puse pe birou.

— Am discutat cu cineva de la voi.

— Și acum puteți discuta și cu mine. Locotenent Dallas.

— Cel puțin evoluez pe scara gradelor. Auzi, îmi pare rău de Bick și Natalie. A fost un șoc îngrozitor pentru toți cei care i-au cunoscut. Dar am de lucru.

— Ciudat, la fel și eu. Aveați o aventură cu Bick?

— Cu siguranță sunteți mai directă decât detectivul care a fost aici mai devreme. E vorba doar de un flirt de birou. Inocent.

— Și în afara biroului? Ridică din umeri.

— Nu am ajuns până acolo. Poate dacă am mai fi avut timp.

— Deci nu aveați nicio problemă să vă implicați în relația lui?

Zâmbind, Lilah își examina din nou la unghiile.

— Încă nu era căsătorit.

— Care e problema, Lilah? Nu reușești să-ți găsești singură un bărbat care să fie doar al tău?

— Pe oricine vreau eu.

— Cu excepția lui Bick.

— Ești a dracului, nu?

— De asta poți fi sigură. De ce Bick?

— Pentru că arăta bine și avea un corp magnific. Mi se părea că ar fi bun în pat. Am fi alcătuit o echipă și în afara lui.

— Probabil că erai foarte ofuscată că nu mușca momelile tale.

— Dacă nu voia să mi-o tragă, era problema lui. Dacă crezi că l-am ucis, pe el și pe drăguța lui din cauza asta, ar trebui să vorbești cu detectivul tău. Am două alibiuri. Gemeni, înalți ca bradu' și proști ca gardu'. I-am epuizat pe amândoi, pe la trei dimineața.

— Care era contul principal al lui Bick?

— Wendall James, spuse ea fără să ezite.

— Și cine se ocupă de acest cont, acum că el e mort? Lilah înclină capul.

— Oficial? Nu s-a decis încă. Neoficial? Mă voi strădui să-l primesc eu. Dar nu trebuie să ucid să primesc conturi, iubire. Trebuie doar să mă pricep la ceea ce fac.

— Nu mă îndoiesc de calitățile tale, spuse Eve și plecă să se întâlnească cu Peabody.

— E ceea ce bunică-mea ar numi o nucă tare.

— Nu înțeleg. Eve luă curba și se îndreptă spre sediul central al poliției. Dacă o nucă e tare, o arunci. Ea e genul care știe să se lipească bine.

— Înseamnă... nu contează. Crezi că e implicată?

— S-ar putea. Dar nu e genul care ucide pentru a obține ceea ce vrea. Își folosește capul, sexul, înșală, poate chiar fură. Ar putea seduce pe cineva să facă treburile ei murdare, dar care ar fi rostul aici? Byson a ieșit din peisaj, poate obține unele din conturile lui și e promovată mai repede. Dar de ce și Copperfield? Și ea a fost victima principală. Ce ai aflat în legătură cu alibiurile?

— Da, la Jake Sloan e DeLay, Rochelle. Douăzeci și cinci de ani, necăsătorită, lucrează la o firmă de catering, la Palace.

— Lucrează pentru Roarke?

— Da, într-un fel. Tatăl ei e DeLay, bucătarul-șef de la Palace. Lucrează acolo de doi ani. Nu are cazier judiciar.

Eve o luă la stânga.

— O să trecem pe acolo, să avem confirmarea directă a alibiului. Ce altceva?

— La Randall Sloan. Sasha Zinka și Lola Warfield. Patruzeci și opt și respectiv patruzeci și doi de ani. Căsătorite de doisprezece ani. Au mulți bani, Zinka se trage dintr-o familie bogată. Sunt Femme.

— Ce e asta?

— Cosmetice de mare clasă. Compania a fost fondată de străbunicul lui Zinka și a rămas una din puținele companii independente din branșă. Au centre de înfrumusețare unde vând produsele lor. Zinka are mici probleme. Violență, daune materiale. A lovit un polițist.

— Serios?

— Nu a făcut închisoare. Are o mulțime de amenzi mari și câteva procese civile. În ultimii zece ani n-a mai avut necazuri.

— Probleme ale tinereții. Un temperament mai năvalnic.

— Alibiul lui Kraus are și mai mulți bani. Madeline Bullock și Winfield Chase. Mamă și fiu. Bullock, Sam, a fost cel de-al doilea soț al ei și nu au avut copii. El a murit la o sută doisprezece ani. Au fost căsătoriți cinci ani. Ea avea patruzeci și șase de ani.

— Nu-i așa că e romantic?

— Da, ți se înmoaie inima. Primul soț a fost mai tânăr, avea șaptezeci și trei de ani și ea douăzeci și doi.

— Înstărit?

— Da, nu la fel ca Sam Bullock, dar avea ceva avere. A fost mâncat de un rechin.

— Hai las-o!

— Serios. Făcea scufundări lângă Marea Barieră de Corali. Avea optzeci și opt de ani. Și rechinul a trecut pe acolo și hață.

Se uită la Eve gânditoare.

— Să sfârșesc ca mic dejun pentru rechini e pe lista mea de zece modalități în care nu vreau să mor. Tu?

— S-ar putea să treacă pe locul întâi, acum când îmi dau seama că e posibil. A fost ceva necurat?

— Nu au putut să vorbească cu rechinul, dar cazul a fost considerat un accident nefericit.

— Bine.

— Compania Bullock este diversificată, dar produsele farmaceutice au fost prima afacere. Fundația, pe care o conduce văduva de la moartea soțului de acum opt ani, finanțează cu milioane de dolari anual tot felul de acțiuni de binefacere. Copiii sunt prioritatea. Văduva nu are dosare penale, dar fiul ei, în vârstă de treizeci și opt de ani, a avut dosar când era minor. Nu figurează nicio căsnicie sau concubinaj la dosar.

— Au sediul la Londra, nu?

— Da. Mai au și alte case, dar niciuna în State. Mama și fiul locuiesc la aceeași adresă. El e vicepreședinte la fundație.

— În mod normal ar trebui să-și poată permite o casă.

— În ultimul rând, pentru Myers, îi avem pe Karl și Elise Helbringer, din Germania. Căsătoriți de treizeci și cinci de ani, au trei copii. Karl a intrat în afaceri cu Elise când avea douăzeci de ani. Au făcut cizme, apoi pantofi și genți și tot felul de astfel de lucruri. Inclusiv dragoste, pentru că se pare că s-au căsătorit la scurtă vreme. Au dat lovitura în lumea modei și a articolelor de sport și au construit un frumos imperiu german.

— Cizme.

— Produsul original, care încă este primul pe lista de vânzări. Tu porți o pereche chiar acum.

— Cizme Helbringer. Distincte datorită simplității lor. Oricum, nimic despre ei sau odraslele lor.

— Vom face verificări mai amănunțite când ajungem la sediu.

Eve opri în fața intrării hotelului lui Roarke, Palace. Portarul se îndreptă imediat spre ele. Eve văzu că o recunoaște și apoi citi în ochi lui resemnarea când coborî din mașină.

— Bună dimineața, doamnă locotenent. Vreți să pun pe cineva să vă parcheze vehiculul?

— Tu ce crezi?

— Cred că vreți să-l lăsați exact acolo unde este.

— Vezi că știi. Urcă pe scări și intră în holul de marmură, unde erau o mulțime de flori și câteva fântâni strălucitoare.

Se duse spre recepție. Când văzu din nou în privirea unui recepționer că o recunoaște, se gândi că Roarke făcuse o ședință cu personalul și le arătase fotografia sa. Totuși, își scoase insigna.

— Vreau să vorbesc cu Rochelle DeLay.

— Sigur, doamnă locotenent. O contactez imediat. Vă rog să luați loc.

Fiindcă toată lumea era foarte cooperantă, Eve hotărî să fie la fel.

— Mulțumesc.

Se așeză pe unul din scaunele îmbrăcate în catifea, cu spătarul înalt, care erau în jungla de flori.

— Dacă bunică-mea, cea cu nuca tare, vine vreodată pe aici, o s-o aduc să bem un ceai la Palace. Peabody inspiră profund mirosul florilor când se așeză. Cred că i-ar plăcea. Oricum, am putea profita de ocazie să discutăm despre petrecerea lui Mavis.

— Nu cred.

— Haide, Dallas. Ne apropiem de momentul zero. Oricum, am ales tema. Pentru că e vorba de Mavis, și gândindu-mă la scaunul pe care l-ai cumpărat, am decis să fie curcubeu. Am dat de un magazin cu chestii pentru petreceri, ieri-seară în drum spre casă, și am cumpărat tot felul de lucruri drăguțe.

— Fantastic. Continuă.

— Apoi mai trebuie să ne gândim la flori. Mi-am propus să trec pe la florăria asta pe care o știu eu, dar chestia e că... că nu-mi prea permit să, știi tu, plătesc.

Deși încercase să o aducă la tăcere pe Peabody, ultima replică îi atrase atenția.

— Iisuse, Peabody, nici nu trebuie să plătești. Nu e de datoria ta.

— Vreau să ajut cu tot, dar...

— Nu cu banii, spuse Eve și se strădui să se concentreze asupra problemei. Ai dreptate. Trebuie să fie tot felul de chestii. Cu cât mai multe, cu atât o să fie Mavis mai fericită. Dacă tu ești dispusă să le cumperi, eu le voi plăti.

— E bine, e fantastic. Dar, nu am întrebat cam care e bugetul.

Eve oftă.

— Cred că doar infinitul ar putea fi o limită.

— Excelent. O să fie cel mai tare eveniment.

— Și acum lasă fetița deoparte și fii polițistă, spuse Eve ridicându-se în picioare.

Eve văzu creatura drăguță care se îndrepta spre ele. Costumul pe care-l avea era aproape cazon. Culoarea verde tomnatic se potrivea cu tenul ei cafeniu și părul, care era șaten și bogat.

Buzele schițară un mic surâs însă ochii ciocolatii rămaseră inexpresivi.

— Doamna locotenent Dallas și...

— Peabody. Detectiv, spuse Peabody.

— Eu sunt Rochelle DeLay. Probabil că ați venit în legătură cu Natalie. E în regulă dacă stăm aici? Biroul meu e cam înghesuit deoarece au fost depozitate acolo o mulțime de accesorii pentru o petrecere.

— E foarte bine aici.

— Tocmai am vorbit cu Jake. Aș vrea să meargă acasă. Nu cred că e pregătit să fie acolo, să-i vadă pe toți, pentru că era obișnuit să discute tot timpul cu Natalie.

— Erați prietene?

— Da. Ne-am împrietenit când am început să ies cu Jake. Dar Nat și Jake? Se uită în altă parte, așa cum fac toți oamenii când sunt pe punctul să-și piardă cumpătul. Erau ca frații.

— Nu te-a deranjat că tipul cu care te vedeai era așa de apropiat de altă femeie?

— Poate, dacă ar fi fost oricine altcineva în afară de Nat. Dar ea era îndrăgostită de Bick și-mi plăcea foarte mult. Ne distram bine împreună, toți patru. Ne-am potrivit. Nu știu ce să fac pentru Jake.

— Domnișoară DeLay, spuse Peabody, câteodată, femeile le spun prietenelor lor lucruri pe care nu le împărtășesc unui bărbat, indiferent cât de apropiate de acesta ar fi. V-a zis cumva Natalie că ar fi îngrijorată, sau preocupată?

— Nu îmi amintesc. Dar... trebuia să luăm prânzul împreună în ziua dinainte de... dinainte. M-a sunat să-mi spună că nu se simțea foarte bine și că rămânea acasă. Eram ocupată, spuse Rochelle cu o voce pierdută. Așa că am respirat ușurată. Și acum, când mă gândesc, părea, nu știu cum, puțin agitată, nervoasă. Dar atunci n-am luat în seamă acest lucru. Aș fi putut să merg la ea, să-i duc ceva de mâncare. Asta mai fac uneori, dar atunci eram foarte ocupată. Dacă ar fi fost ceva în neregulă, poate mi-ar fi spus. Mă tot gândesc la asta.

— Regretele nu rezolvă nimic, zise Eve. Spune-mi unde erai în noapte când ea și Bick au murit.

— Am cinat la bunicii lui. Apoi am jucat bridge. Adică ei au jucat, spus ea zâmbind șters. Au încercat să mă învețe, dar tot nu știu. Am plecat după miezul nopții și ne-am dus la Jake. Trăim împreună, neoficial. Eram în sala de bal de est.

— Poftim?

— A doua zi dimineață. Eram în sala de bal și ajutam la pregătirea unei întâlniri. Jake a intrat și m-a găsit acolo. Plângea. Și mi-a spus. Am stat pe jos, chiar în sala de bal.

7.

Eve se uită la cutiile de pe masa din sala de conferințe și simți cum o apucă durerea de cap.

— Acum urmează munca de sclavi. Trebuie să verificăm tot din urmă cu două săptămâni. Din declarațiile martorilor, reiese că oamenii au început să remarce că ceva nu era în regulă cu Copperfield încă de acum două săptămâni, și transmisia prin care Copperfield îl anunța pe Byson că voia să-i arate ceva e tot din urmă cu două săptămâni.

— Trebuie să verificăm numele și eventual notițele, spuse Peabody. Dar conturile? Probabil că vom apela la o mulțime de oameni pentru a le desluși pe toate.

— Poate, spuse Eve. Dar deocamdată suntem doar noi două. Vom fi atente la repetări, în cazul unui dosar sau cont care apare recurent în acest timp. Mă refer la cele care au fost copiate pe calculatorul de acasă, sau pe al lui Byson.

Eve se uită nefericită la automatul din sala de conferințe, știind că este încărcat cu stocul său personal de cafea.

— Orice mențiune a vreunei întâlniri cu vreunul din șefi, continuă ea. Întâlniri cu alți contabili.

— O să dureze ceva, comentă Peabody. Poate ar trebui să comand niște sandviciuri.

— Cum vrei. Secretara ei a spus că de câteva ori s-a conectat după terminarea orelor de program în ultimul timp. Să vedem ce a accesat după serviciu.

Se întoarse când ușa se deschise.

— Ați găsit ceva? Întrebă Baxter.

— Se pare că a descoperit ceva necurat la serviciu și făcea cercetări pe cont propriu. Ulterior i-a împărtășit și logodnicului ei acest lucru. Ne axăm pe asta.

— Mai ai nevoie de cineva?

Eve își înfundă mâinile în buzunar.

— Ce-ai de lucru?

— Câteva chestii, majoritatea lipsite de importanță. Nimic din ce băiatul n-ar putea să facă, spuse el referindu-se la stagiarul său, Trueheart. Puștiul îmi va spune dacă ai nevoie de ajutor de la mine. Am câteva zile libere și aș putea să mă ocup de asta.

— Dacă vrei să lucrezi, o să muncești cu normă întreagă, în cazul în care e de resortul tău, trebuie să duci lucrurile la bun sfârșit.

— Nicio problemă.

Când comunicatorul îi sună se uită să vadă cine e.

— Peabody, spune-i lui Baxter despre ce e vorba. Mă sună Whitney. Trebuie să-l pun la curent.

I s-a ordonat să urce și l-a găsit pe comandantul Whitney la el la birou. I se păru că arată obosit, sau poate că împovărat era cuvântul potrivit.

Părul negru aranjat în jurul feței lui de culoarea cafelei era înspicat cu fire albe. Se uită la ea fără să spună nimic cât timp îi dădu raportul.

— Ceea ce ai confiscat este la loc sigur?

— Da, domnule. Detectivii Peabody și Baxter au început cercetările. Căpitanul Feeney supervizează tot ce e electronic, împreună cu detectivul McNab.

— Alte piste?

— Poftim?

— Varianta unei probleme personale. Un fost iubit gelos?

— Nu am eliminat posibilitatea, domnule comandant, dar nu există niciun indiciu în această direcție. Totul pledează în favoarea supoziției că este vorba de o dublă omucidere motivată de ceva ce femeia a descoperit la locul de muncă.

Comandantul încuviință.

— Îți dai seama cât de delicate sunt informațiile pe care le deținem acum?

— Da, domnule.

Privirea lui rămase ațintită asupra ei.

— Te-ai gândit la faptul că tu personal vei avea acces la aceste informații?

— Personal, domnule comandant?

— Ești căsătorită cu un om de afaceri foarte puternic, care este implicat în multe sectoare ale industriei și finanțelor. Cu siguranță, interesele lui nu coincid cu acelea ale unor firme ale căror informații le ai acum în posesie.

Eve simți un junghi în stomac.

— În posesie am potențiale dovezi.

— Nu fi naivă, Dallas.

— Nu am fost niciodată. Sunt investigatorul principal în două cazuri de omucidere și caut dovezi ale motivului și culpabilității. Nu mă interesează informațiile secrete despre competitorii solului meu.

— Există îngrijorarea că, dacă aceste date ajung în posesia lui, le va folosi împotriva competitorilor săi.

Junghiul deveni și mai puternic.

— Nu are nevoie de ajutorul meu pentru a fi competitiv în afaceri. Și nu ar călca în picioare două cadavre pentru a câștiga un

ban în plus. Cu tot respectul, domnule, spuse ea, deși tonul ei era departe de a exprima acest lucru, dacă cineva susține altceva, aceasta este o ofensă la adresa mea și a soțului meu.

— Nu este o chestiune de câțiva dolari în plus, ci de milioane de dolari în plus. Și da, este insultător. Și este necesar să se înțeleagă. Dacă informațiile aflate la dispoziția ta vor fi folosite în alt scop decât la investigație, tu, acest birou și acest departament vom fi responsabili.

— Din câte am înțeles eu, responsabilitatea mea este față de victime, față de oamenii din New York și față de acest departament care a fost mereu curat ca lacrima. În stomac nu mai simțea un junghi, ci o lavă încinsă. Dacă aveți vreo îndoială cu privire la felul în care-mi înțeleg eu responsabilitățile, sau capacitatea mea de a le respecta, nu aveți doar obligația să-mi luați cazul, dar chiar ar trebui să-mi retrageți insigna.

— Dacă vrei să fii supărată, n-ai decât. Și acum, locotenente, întoarce-te la muncă.

Se răsuci pe călcâie, încercând să se calmeze, dar nu reuși să-și reprime furia. Se uită înapoi când deschise ușa.

— Nu sunt bufonul lui Roarke, spuse ea răstit și trase ușa după ea.

Se duse înapoi la sala de conferințe. Privirea ei o făcu pe Peabody să-și înghită comentariul isteț pe care voia să-l facă.

— Doamnă, spuse ea, Baxter se ocupă de informațiile legate de Byson. Deocamdată nu am găsit nicio informație transferată pe computerul lui de la Copperfield.

— Continuați să cercetați.

— Pe frontul informatic, McNab a raportat că mai multe fișiere au fost șterse din unitatea lui Copperfield.

— Detectivul McNab îți raportează ție? S-a schimbat cumva lanțul de comandă în ultimele douăzeci de minute?

Cunoscând acel ton, Peabody și-l menținu pe al ei cât mai neutru.

— Detectivul McNab a crezut că suntem împreună, aici sau pe teren. Și pentru că din câte știam erați la comandant, am preluat raportul și acum vi-l transmit.

— Mă duc la Informatică.

Peabody și Baxter își dădură ochii peste cap când se întoarse cu spatele. Și din fericire pentru ei, avură instincte destul de bune să se concentreze asupra muncii când se întoarse din nou cu fața spre ei.

— Nimeni nu intră aici, sau se apropie de dosarele astea fără autorizația mea. E clar?

— Da, să trăiți!

După ce ușa fu trântită, Peabody răsuflă ușurată.

— Whitney i-a băgat mortul în casă.

Eve intră în viteză în departamentul de informatică și de acolo se duse țintă la laboratorul de calculatoare pentru a da de McNab. El era aplecat peste unitatea lui Copperfield. Câțiva detectivi sau tehnicieni lucrau la alte calculatoare în aceeași zonă.

— Va trebui să folosești un cub privat de conectare când lucrezi la acest caz.

— Cum? Ce? Spuse el și-și scoase o cască de pe urechi.

— Acest caz este de ordinul albastru. Cub privat și rapoarte verbale. Nimeni nu trebuie să știe mai mult decât e nevoie.

— Biiine. Se dădu puțin în spate, de parcă ar fi simțit căldura pe care o emana și-i era frică să nu se ardă. Am descoperit câteva chestii care au fost șterse. Erau...

— Cub privat, se răsti ea. Acum.

— Da, doamnă. Îmi va lua câteva minute să îl pregătesc.

— Atunci începe.

Ieși ca o furtună și intră în biroul lui Feeney. El era la birou, scriind ceva la computer în timp ce fredona un cântec. Din când în când murmura.

— Aproape te-am prins, ticălosule.

— Detectivii tăi au probleme în a înțelege ordinele, sau lanțul de comandă? Se interesă ea.

El înjură și se uită la ea. Văzu ceea ce văzuse și Peabody. Se dădu ușor în spate și făcu semn cu capul spre ușă.

— Vrei, te rog, să închizi aia? Ea o trânti.

— Când mi se încredințează un caz, oamenii care fac parte din echipa mea, fie ei de la Informatică, sau de la Omucideri, îmi raportează mie.

— Ai vreo plângere de făcut în legătură cu unul din băieții mei?

Îi veni mintea la cap chiar înainte să răbufnească. Ce făcea? Provoca un scandal inutil, doar pentru că era furioasă?

— Am un caz foarte sensibil.

— Da, știu. Băieții mei mi-au raportat și eu am înregistrat electronicele, așa cum ai cerut. Și?

— O chestie cu bani mulți. Tu ai putea crede că Roarke ar călca în picioare două victime pentru a face rost de acele informații și a o lua înaintea unui competitor? Crezi că ar putea să se folosească de investigațiile și informațiile mele - dacă i le-aș împărtăși - În interes personal?

— Ce dracu' spui? McNab a făcut vreun comentariu idiot?

— Nu. Whitney a făcut un comentariu direct. Feeney strânse din buze, apoi expiră puternic.

— Mai am din cafeaua pe care mi-ai făcut-o cadou de Crăciun. Vrei una?

— Nu, nu, repetă ea și se duse la fereastră. La naiba, Feeney. Dacă vrea să se dea la mine pentru ceva ce am făcut eu sau echipa mea, atunci n-are decât. Dar să spună că Roarke s-ar folosi de mine și că eu aș permite asta, întrece orice limită.

— Ia niște alune. Dădu din cap.

Feeney își băgă mâna în bolul cu alune de pe masă.

— Vrei să-ți spun ce cred eu?

— Cred că da. Dacă am intrat peste tine acum când erai ocupat, înseamnă că vreau să aud ce ai de spus.

— Presupun că unii dintre mahării ăia și avocații care îi iubesc s-au călcat în picioare și au dat din falei. S-au plâns la primar și la șef. Primarul și șeful i-au transmis toate lui Whitney. Trebuie să ia atitudine și să-ți spună punctul de vedere al departamentului, să te avertizeze. Vrei să-ți spun ce cred eu că gândește cu adevărat? - Da.

— Îl cunosc de mult timp. Dacă ar fi fost cu adevărat îngrijorat, nu ți-ar fi dat cazul pe mână. Punct. Așa s-ar acoperi. Dar în loc să facă asta, ți-a spus ce avea de spus și își pune fundul la bătaie.

— Poate.

— Dallas? Așteptă până când ea se întoarse. Te îngrijorează Roarke cât de cât în ce privește cazul ăsta?

— Nu. La dracu', nu.

— Crezi că mă îngrijorează pe mine, sau pe oricine altcineva care lucrează la acest caz?

Junghiul din stomac începea să cedeze.

— Nu. Dar trebuie să-i spun lui Roarke și chiar dacă nu-i voi împărtăși niciuna din informațiile legate de caz, tot trebuie să mă duc la el și să-i explic. Și dacă crezi că eu eram nervoasă când am venit aici, dă-mi voie să-ți spun că asta a fost un fel de plimbare într-o zi însorită, față de felul cum o să reacționeze el.

Feeney împinse bolul de alune spre ea și pentru o clipă i se citi amuzamentul pe chip.

— Căsnicia e ca un câmp minat.

— Da, la dracu'. Dar se relaxa puțin, îndeajuns pentru a se așeza pe un colț al biroului și a lua câteva alune. Îmi cer scuze.

— N-ai de ce. Ne cunoaștem de mult timp.

— Nu știu cât loc mai ai în programul tău, dar cu siguranță că aș avea nevoie de tot ajutorul tău.

— Probabil că mai pot renunța la câte ceva. Mie îmi plac programele complete.

— Mulțumesc.

Cu nervii calmați, Eve se duse în sala de conferințe unde-i găsi pe Peabody și pe Baxter cufundați în cercetare și într-un morman de sandviciuri. Când intră, Baxter rămase cu ochii pe ecran, dar Peabody riscă să arunce o privire. Clar încurajată de ceea ce văzu pe chipul partenerei sale, arătă cu capul spre mâncare.

— M-am gândit că astea ne vor ajuta.

— Bine. Deși se calmase și apetitul îi dispăruse, Eve luă câteva discuri și se duse la un calculator. O clipă mai târziu, o cană de cafea își făcu apariția lângă cotul ei.

— M-am gândit că s-ar putea să ai nevoie și de asta cât suntem aici.

— Mulțumesc. Probabil că ți-ai imaginat că o să împart cafeaua și ai încărcat mașina pornind de la presupunerea asta.

— Ar fi o presupunere incorectă? Spuse Peabody zâmbind cuceritor.

— Presupunerea mea e că tu sorbi deja cafeaua.

— Baxter soarbe. Eu beau delicat. Eve inspiră.

— Uite ce e. Comandantul voia mai mult decât o simplă informare. Avea unele motive de îngrijorare, sau vreun dobitoc are motive de îngrijorare, în legătură cu un posibil acces al lui Roarke la unele din informațiile astea, prin intermediul meu. Și că apoi ar putea să le folosească pentru a-și scoate din joc competitorii.

— Nici nu-i de mirare că aveai chef să-ți descarci nervii asupra oricui îți ieșea în cale, comentă Peabody.

— Ei bine. Baxter făcu o pauză îndeajuns de mare pentru a se scărpina pe bărbie. Presupun că Whitney a spus ce avea de spus, chiar dacă știa că rahatul era inflamabil. Nu-i nicio plăcere să fii șef.

Ultimele rămășițe de furie ale lui Eve se topiră.

— Da. Hai să săpăm în rahatul ăsta până dăm de aur.

Au săpat ore întregi. Fișierele lui Natalie Copperfield erau bine organizate, dar nu i-au condus la niciun rezultat.

— McNab a spus că s-a mai și șters de pe calculatoare, zise Eve. Există lucruri care ar putea fi interpretate drept timp pierdut, sau dosare șterse. Găuri mici, dacă le privești așa. O albinuță foarte harnică.

— Mă face să mă simt ca un trântor, încuviință Peabody. Ceea ce desigur că nu sunt. Pentru că sunt detectiv și un membru activ al poliției newyorkeze, antrenată în cel mai bun departament.

— Pupă-n fund, spuse Baxter zâmbind.

— Am trei stele de aur la sportul ăsta.

— Este fascinant, zise Eve pe un ton sec. Dar ceea ce vreau eu să spun e că, datorită modului eficient de organizare a dosarelor, pe care-l avea Copperfield, se vede clar un model al găurilor. Care merge în timp până acum cinci, șase luni.

— Și mie mi se pare la fel, încuviință Peabody. S-ar putea să fie doar timpul dedicat pregătirilor de nuntă. Câteva probleme personale rezolvate la locul de muncă. Ni se întâmplă și celor mai buni dintre noi.

— Poate. Sau poate că este vorba de un cont care i-a fost dat în acea perioadă. Aceste pauze încep să se mărească de acum zece zile. Cam pe atunci când credem noi că a găsit ceva îndoielnic.

— Dacă ucigașul a șters aceste dosare, începu Baxter, înseamnă că el, sau ea, a avut acces la computerul și la fișierele ei. Nu cred că un client ar fi putut să le acceseze.

— Ar fi putut intra din altă parte, sau să plătească pe cineva care avea cunoștințele necesare să facă asta, replică Eve. Sau s-ar putea să fie cineva din interior. Sau amândouă variantele. Ceea ce nu găsim noi este tocmai proba că exista ceva ce ucigașul nu voia să fie descoperit.

— Supervizoarea ei ar trebui să-i cunoască toate conturile, spuse Peabody.

— Da. O să trec pe acolo, să mai vorbesc cu ea înainte de a merge acasă. Peabody, vreau ca toate aceste informații să fie securizate. Baxter, dacă vrei să faci ceva muncă de teren, poți să iei legătura cu sora victimei. Vezi dacă Copperfield a spus ceva de primirea unui cont nou în ultimele șase luni. În mod normal ar trebui să fie unul mare.

— Am înțeles, mă ocup de asta.

— Verifică-l și pe Trueheart și ce ai tu de făcut. Dacă trebuie să lucrezi în plus, anunță-mă. O să-ți dau eu acordul.

— Mulțumesc.

— Peabody, dacă McNab a găsit ceva, vreau să mă anunți. Orice, indiferent de oră. Sunt pe teren.

Aglomerația traficului îi aminti lui Eve de momentul zilei. Probabil că firma era închisă deja în ziua respectivă. Sună la adresa de acasă a Cărei Greene, pe care o avea în memorizator. Pentru că fii transferată pe curierul vocal, îi lăsă mesaj să o sune cât de repede posibil. În speranța că Greene lucra peste program, Eve sună și la telefonul de la serviciu și lăsă același mesaj.

Nu avea rost să se ducă la ușa unui apartament gol, decise ea. Avea să aștepte să fie sunată, sau să dea de Greene dimineața următoare.

Acum trebuia să găsească cea mai bună metodă de abordare a lui Roarke.

Să nu-i spună nimic nu era o opțiune. Chiar dacă ea ar fi încercat să se eschiveze, el ar fi simțit ceva. Tipul avea simțurile dezvoltate ca un vultur. Și dacă era evazivă, avea să ajungă inevitabil să mintă. Și dacă mințea greșea.

La naiba, chiar nu avea chef să treacă printr-o asemenea încercare.

Să fie directă probabil că era cea mai bună opțiune. N-avea decât să explodeze, să ardă și apoi să se calmeze din cauza insultei. Era dreptul lui.

Din nefericire, totul avea să se spargă în capul ei. Dar n-avea ce face decât să fie soția bună care suportă orice. Apoi el avea să se scuze, poate chiar să o implore puțin.

Cât de rău putea să fie?

Era destul de împăcată cu situația când trecu porțile reședinței.

Gândindu-se la diferite feluri de a deschide subiectul, trecu repede de la frigul de afară la căldura din interior. Lumină plăcută și aerul ușor parfumat erau alterate de prezența supărătoare a lui Summerset.

— Nu mi-am dat seama că aveați să vă luați câteva zile libere, spuse el când motanul plecă de lângă el pentru a veni spre ea.

— Ce tot spui?

— Pentru că v-ați întors acasă fără să fiți acoperită de sânge și cu hainele întregi, am presupus că v-ați petrecut ziua relaxându-vă.

— Ziua încă nu s-a terminat. Își aruncă haina pe balustradă. Aș putea s-o închei urmărindu-ți fundul osos, dar tu ai fi cel plin de sânge și cu hainele rupte.

Luă pisica în brațe și urcă împreună cu ea. Motanul torcea ca motorul unui elicopter când îl scărpina după urechi, absentă. În cele din urmă îl abandonă pe canapeaua din dormitor și verifică unde era Roarke, pe scanerul de interior.

— Unde este Roarke?

Roarke încă nu s-a întors acasă.

Asta o făcea să mai câștige puțin timp, decise ea, și se dezbrăcă de haine schimbându-se în echipament de sport. Cea mai bună metodă

de a-și limpezi mintea și de a se concentra era să facă niște exerciții după care să asude, în sala de sport.

Pentru a-l evita pe Summerset luă liftul și apoi programă o cățărare pe munte, pe aparatul cardiovascular. Făcu douăzeci de minute intense după care setă aparatul pe sprint.

Începuse o serie de abdomene când Roarke intră în sală.

— Ai avut o zi lungă? Spuse ea respirând greu.

— Mda. Se aplecă și-i atinse buzele cu ale lui. Acum ai început sau termini?

— Termin. Dar mai am destulă energie, dacă vrei să facem un antrenament.

— Eu l-am făcut de dimineață. Nu vreau decât un pahar mare cu vin și o masă bună.

Eve se uită atentă la chipul lui.

— Chiar ai avut o zi lungă. Probleme?

— Chestii care mă irită, în mare parte, și de care am scăpat. Dar acum, dacă tot ai adus vorba, parcă nu m-ar deranja să înot puțin înainte de masă. Dacă îmi ții companie.

— Sigur. Luă un prosop și se șterse pe față. Să termine acum ce avea de făcut, sau să amâne până când se mai relaxează? Era greu de știut, se gândi ea, dar i se părea că nu e corect să-l lase să se relaxeze și după aceea să-l lovească în stomac.

— Ah, s-a întâmplat o chestie. Pentru a-și mai acorda o clipă de răgaz, se duse să ia o sticlă de apă din frigider. Dubla omucidere pe care o investighez. Legătura cu firma de contabilitate.

— Ai obținut mandatul?

— Da, și are legătură cu asta.

— Ce are legătură?

Se îmbărbăta ca și cum ar fi urmat să sară într-o piscină cu apă foarte rece.

— La unele niveluri, există îngrijorarea legată de sensibilitatea informațiilor care se află acum în posesia poliției newyorkeze și cea mai mare este provocată de faptul că eu sunt căsătorită cu tine.

— Se pune problema la anumite niveluri în legătură cu capacitățile tale de a te descurca cu informații sensibile? Tonul îi era plăcut, chiar amiabil. Și antenele ei tremurau din cauza asta.

— Se pune întrebarea, la anumite niveluri, în legătură cu problema etică ce derivă din faptul că tu ai fi prea aproape de informații financiare secrete aparținând unor actuali sau viitori competitori de-ai tăi. Dar vreau să știi că...

— Deci presupunerea, o întrerupse el blând, este că-mi voi folosi soția și investigațiile pe care le face în legătură cu o dublă omucidere, nu doar pentru a obține informații financiare în legătură cu competitorii mei, prezenți sau viitori, ci și că voi utiliza acele informații pentru câștig personal? Am înțeles bine?

— Perfect. Ascultă, Roarke...

— Nu am terminat. Vorbele erau șfichiuitoare. Le-a trecut cumva prin cap acestor niveluri, că nu am nevoie să mă folosesc de soția mea sau de investigațiile ei pentru a-mi pune la pământ competitorii în afaceri, dacă asta doresc? Și că am reușit cumva să fiu competitiv și chiar să am succes de unul singur, înainte de a cunoaște investigatorul principal din acest caz?

Nu-i plăcea deloc lui Eve când el spunea soția mea pe tonul acela. De parcă ar fi fost unul din ceasurile lui de mână. Simți că furia i se urcă la cap și îi era greu s-o domolească.

— Nu pot vorbi despre ce se întâmplă sau s-a întâmplat acolo, dar...

— La dracu', Eve. Crezi că te-aș folosi pentru niște nenorociți de bani?

— Nici măcar o secundă. Uită-te la mine. Nici măcar o secundă nu cred asta.

— Să calc peste cadavre, să risc să-ți pătez reputația și pe a mea, pentru a avea un avantaj în cine știe ce afacere?

— Tocmai ce am spus că nu...

— Am auzit ce ai spus, se răsti el. Dar văd că pentru unii hoțul tot hoț rămâne. Am lucrat pe brânci pentru poliție, mi-am dedicat o parte bună a timpului și mi-am asumat riscuri considerabile și acum îmi pun la îndoială integritatea? Pentru asta? Să-i ia dracu'. Dacă nu pot și nu vor să aibă încredere în tine după tot ce le-ai dat, sau în mine, dă-i dracului. Vreau să renunți la acest caz.

— Tu vrei... hei, stai puțin.

— Vreau să renunți, repetă el. Nu vreau nici măcar un singur bit din acele informații sensibile la mine în casă, sau în mintea soției mele, sau oriunde altundeva de unde s-ar crede că le-aș putea lua. Să mă ia naiba, dacă accept să fiu acuzat că aș putea face așa ceva pentru a încheia o afacere. Nu voi accepta.

— Hai să ne calmăm o secundă. Inspiră profund, de două ori, pentru ca sala să nu se mai învârtă cu ea. Nu-mi poți cere să renunț la investigații.

— Exact asta îți cer. Și dacă te ajută memoria, vei ști că ți-am cerut foarte puține lucruri legate de muncă. Nu ești singurul investigator calificat. Renunță, îi ceru el. Și fă-o acum. Nu vreau să fiu insultat în halul acesta. Și nu voi tolera ca soția mea să fie cea care a adus insulta în casă, pentru că superiorii ei nu au ce le trebuie pentru a o face ei înșiși.

Eve rămase ca trăsnită când el se răsuci pe călcâie și plecă.

8.

Furia își înfipsese colții în gâtul lui când plecă în viteză spre biroul său și închise ușile. Și știa că dacă nu ar fi plecat atunci, furia lui ar fi mușcat și mai mult din Eve.

La naiba cu slujba ei. Polițiști afurisiți. De ce se amăgise la gândul că-l puteau accepta pentru cine și ceea ce era? Nu era inocent și nici nu pretinsese vreodată că ar fi fost.

Furase? Adesea. Înșelase? Cu siguranță. Se folosise de curaj și pricepere și orice altceva avusese la îndemână pentru a se lupta și a scăpa de viața mizerabilă pe care o dusese și a ajunge unde era acum? La dracu', bineînțeles că o făcuse și ar fi făcut-o din nou, fară remușcări sau regrete.

Nu ceruse să fie considerat pur și sfânt. Fusese un câine vagabond din Dublin cu anumite abilități și o ambiție specifică și se folosise de una pentru a o sluji pe cealaltă. Și de ce nu?

Era fiul unui om care ucisese cu sânge rece și, da, și el făcuse lucruri asemănătoare.

Dar se transformase în altcineva. Și când se îndrăgostise de o polițistă, de o femeie pe care o respecta din toate punctele de vedere, renunțase la multe. Toate afacerile lui erau legale acum. Poate că cei din lumea afacerilor îl considerau un rechin, dar era unul care respecta legile.

Mai mult decât atât, chiar lucrase cu polițiștii, elementul care reprezentase cândva inamicul. Oferise departamentului resursele sale de nenumărate ori. Faptul că făcând asta se amuzase nu schimba cu nimic datele problemei.

Era o situație care-l înfuria și pe care o percepea ca pe o insultă.

Cu mâinile în buzunare stă la fereastră și se uită afară la luminile orașului care devenise casa sa.

Era propriul său produs, se gândi din nou. Își construise viața și o iubea pe această femeie mai presus de orice. Și faptul că cineva, oricine, se gândise că s-ar fi putut folosi de ea și că ea i-ar fi permis acest lucru îl scotea din minți.

Ei bine, n-aveau decât să pună pe altcineva să lucreze până la extenuare ca să găsească ucigașul. Și dacă se gândeau că-l vor mai putea convinge să joace rolul de consultant, sau expert civil, se înșelau amarnic.

Auzi ușa dintre biroul său și al lui Eve deschizându-se, dar nu se întoarse.

— Am spus tot ce aveam de spus în legătură cu acest subiect, o anunță el. Am încheiat.

— Foarte bine, atunci poți să asculți. Nu te învinovățesc că ești supărat.

— Supărat?

— Nu te învinovățesc că ți-ai ieșit din minți de nervi. Și eu simt același lucru.

— Bine. Suntem pe aceeași lungime de undă.

— Nu cred că e așa. Roarke...

— Dacă crezi că e o toană sau că poți să mă convingi că nu e așa, te înșeli. Au depășit limita cu asta, Eve. Mă aștept să-mi respecți poziția cu privire la acest subiect. Se întoarse spre ea. Mă aștept să mă pui pe mine înaintea a tot.

— Așa voi face. Dar trebuie să mă asculți. Cu limita depășită sau nu, nu poți să-mi dai ordine cum îți vine.

— Era o declarație.

— La dracu', Roarke. La dracu'. Propria ei furie era în creștere, dar peste ea se așternuse un strat de teamă bolnavă. Sunt nervoasă, tu ești nervos și dacă vom continua așa, ne vom enerva unul pe altul, poate îndeajuns pentru a trece o linie peste care nu vom putea reveni așa de ușor și asta când noi suntem cei care am fost pălmuiți de alții.

— De când departamentul îți este ceva exterior?

— Trebuie să-ți demonstrez ceva ție, acum? Și durerea se adăugă furiei și spaimei. Ție? Ce trebuie demonstrat aici? Loialitatea mea? Ordinea în care vin loialitățile mele?

— Poate că da. Își înclină capul și spuse cu răceală: Mă întreb pe ce loc sunt eu în ordinea aia.

Da, era foarte furioasă. Dar inspiră profund, înainte să-și piardă complet răbdarea. Sau și mai rău, să dea drumul lacrimilor care amenințau să curgă.

— Am câteva lucruri de spus, la dracu', și am să le spun. Când termin, dacă vrei să renunț la investigație, renunț.

Se simți prins ca într-un clește și apoi eliberat, dar nu făcu decât să ridice din umeri.

— Spune atunci.

— Nu mă crezi, spuse ea încet. Văd asta. Te întrebi dacă nu cumva fac asta doar ca să te conving. Și asta e insultător și am fost destul insultată pe ziua de azi. Așa că ascultă. Când cineva dă în tine, dă în mine. Așa este. Și nu doar pentru că sunt soția ta, pentru că nu sunt vreo gâscă ce primește ordine de la soțul ei.

— Nu cred că am spus eu gâscă.

— Câteodată, când spui soție, sună ca și cum ai spune gâscă.

— Oh, la naiba.

— Da, tipule. Dacă dau în tine, dau în mine, pentru că noi suntem o echipă. Pentru că poate nu pricep eu prea bine toată chestia asta cu căsnicia, dar lucrul ăsta l-am înțeles. Așa că, poți fi sigur că departamentul știe exact ce părere am eu despre treaba asta.

— Bine, atunci...

— Nu am terminat, zise ea pe un ton răstit. Când le-am spus lui Feeney, Peabody și Baxter, au avut cu toții aceeași reacție. Că era insultător. Și a naibii să fiu, Roarke, dacă am chef să-mi pun coada între picioare și să mă dau la o parte. Nu doar pentru victime, și ele contează, contează al dracului de mult pentru mine. Ci pentru mândria mea personală și pentru a ta. La dracu' cu asta, pentru a noastră. Nu am de gând să mă dau la o parte doar pentru că primarul, sau comandantul, oricine, simte nevoia să-și apere fundul pentru că vreun idiot se plânge că tu ești mai deștept și mai bun și mai șmecher decât sunt ei. Și sunt furioasă! Spuse ea și dădu cu piciorul în biroul lui. Foarte furioasă pentru această lipsă de respect. De parcă eu aș fi vreo femelă tâmpită care ar compromite o investigație pentru câștigul bărbatului ei. Sau că bărbatul meu ar fi vreun fraier care nu e în stare să-și învingă competitorii fără un ajutor din afară. Nu îi las să scape cu una cu două. Nu vreau să-i las să ne dea la o parte așa. Nu-i vom lăsa să dea la o parte doi oameni care au murit pentru că încercau să facă ceea ce e corect, oricât de stupid ar fi fost, din cauza politicilor lor.

Dădu din nou cu piciorul în biroul lui și simți că se liniștește.

— Ai făcut mult mai mult decât să mă susții în ceea ce fac. Și meriți mai mult din partea departamentului. Așa că nu mă voi limita doar să-ți fiu alături și dacă tu crezi că eu ar trebui să mă retrag din această anchetă, atunci asta voi face.

Se opri pentru a respira.

— Asta voi face, pentru că dacă nu știi deja că tu ești pe primul loc, ești un mare prost. Dar nu așa demonstrezi ceea ce trebuie. Ar fi

un răspuns mai potrivit dacă ai rămâne în calitate de consultant. Descoperirea celui, sau a celor care au făcut asta, ar fi riposta cuvenită. Vreau să finalizez acest caz și vreau ca tu să fii cu mine atunci când o fac. Dar tu decizi.

Își trecu mâinile prin păr și-și dădu seama că era extenuată.

— Decide.

Nu spuse nimic o clipă, doar îngână ceva.

— Ai face asta, ai abandona acest caz dacă ți-aș cere-o?

— Aș face-o, pentru că m-am gândit că în aceste circumstanțe ai dreptul să mi-o ceri. Nu sar când îmi ordoni tu, asule, nu mai mult decât o faci tu la ordinele mele. Dar când contează, contează. Asta e ceea ce vrei să fac?

— Era, înainte să vii aici. Se duse la ea și-i luă fața în mâini. A fost, trebuie să recunosc, atunci când eram aproape sigur că vei refuza și așa aș fi avut motiv să te acuz pentru toată tărășenia. Și apoi am fi consumat niște energie cu un scandal. O sărută pe sprâncene, pe nas, pe buze. Dar nu ai făcut asta, așa că presupun că nu se mai pune problema unui scandal.

— Eu sunt oricând disponibilă. Roarke zâmbi.

— E greu să-mi adun energia pentru un scandal, când trebuie să recunosc că ai dreptate. De fapt, acum că mă gândesc, e chiar o chestie care mă irită. Ceea ce ai spus dă totul peste cap. Victimele merită ca tu să te ocupi de cazul lor și să fiu eu al naibii dacă departamentul va avea satisfacția ca tu să dai înapoi din cauza mea. Și să fiu al naibii dacă voi accepta să fiu arătat cu degetul ca fiind un necinstit care se folosește de soție. Am făcut multe la viața mea pentru care pot fi arătat cu degetul, dar asta nu.

— Suntem chit?

— Se pare că da. Dar termenul soție nu e sinonim cu gâscă. Îmi iubesc soția foarte mult. Și nu m-am culcat cu gâște decât ocazional. În trecut.

Încă era nervos, remarcă ea. Oricât de calm și de stăpân pe sine părea, îl simțea clocotind de furie. Dar nu-l putea condamna pentru asta. Existau însă modalități mai bune de a consuma furia decât o ședință obositoare în sala de gimnastică, sau la piscină.

— Tot trebuie să fac dușul ăla de care spuneam. Se îndreptă spre ușă uitându-se peste umăr. Mi-ar plăcea să am companie.

Comandă dușul cu jetul de apă la putere maximă și la o temperatură ridicată și lăsă căldura să-i pătrundă în oase. Cu ochii închiși și apa curgându-i pe creștet, simți că durerea de cap pe care o avusese toată ziua începe să se disipeze. Când simți brațele care o înlănțuiau, corpul i se încorda.

— Îmi pare rău, spuse ea ținând în continuare ochii închiși. Va trebui să stai la coadă. Deja am aranjat cu un tip să facem sex sub duș.

El îi luă sânii în palme și o mușcă ușor de umeri.

— Poate reușesc să mă îngrămădesc și eu acolo.

Eve dădu să se întoarcă, dar brațele o ținură locului în timp ce gura lui îi explora ceafa și umerii.

Cu un braț petrecut în jurul ei, el deschise compartimentul mic de sticlă și lăsă săpunul să-i curgă în palmă. I-l întinse pe sâni și pe burtă. O mângâia cu mișcări circulare în timp ce apa continua să-i împroaște.

Simțea mici pulsații delicioase în tot corpul, puncte de tensiune care apăreau și dispăreau. Căldura umedă și mâinile moi o aduseră în pragul satisfacției sexuale.

Ridică brațele și le duse la spate pentru a-l cuprinde după gât și a se deschide pentru el. Mâinile lui îi ajunseră între picioare. Se curbă, răsuflarea transformându-i-se într-un geamăt când el o aplecă peste margine.

Tremură și se înfipse-n corpul lui ațâțându-i dorințele în vreme ce el făcea același lucru cu ea. Corpul lui începu să se contorsioneze

odată cu al ei până când creară o masă de căldură care se întindea de la inimă la vintre.

O unitate, se gândi ea. Două suflete rătăcite, pierdute în umbră, care se găsiseră unul pe altul. Nici atunci când era nervos, nu ar trebui să uite acest miracol.

Când o întoarse cu fața spre el, privirea îi era grea și ea zâmbi.

— Ah, tu erai. Mi s-a părut mie cineva cunoscut, dar nu eram sigură. Îi luă bărbăția în mână și-i spuse: Ah, da, recunosc asta.

Ținu ochii deschiși când el o împinse lipind-o cu spatele de peretele ud. Apa cădea puternic peste ei și el îi căută gura, tremurând când buzele ei îl întâmpinară cu o pasiune egală cu a sa.

Apoi, ținând-o de șolduri se înfipse în ea acoperindu-i strigătele, suspinele, gemetele.

Degetele ei alunecară pe corpul lui și unghiile se înfipseră în pielea lui, când șocul plăcerii o străbătu din cap până în picioare. Nu mai exista nimic altceva în afară de fierbințeală, umezeală și corpul lui fantastic lipit de ea, în ea. Plăcerea crescândă o făcea neputincioasă de a-i pronunța chiar și numele.

Apoi o epuiza și o ameți. Îl simți cum cedează, cum i se predă ei.

— *Ta cion agam or*t. El îi murmură cuvintele cu corpul strâns lipit de al ei.

Însemna te iubesc, în gaelică, se gândi ea. Știind că nu vorbea în această limbă decât atunci când avea de spus ceva important, Eve zâmbi.

Simțindu-se relaxată, îl lăsă pe el să aleagă ce aveau să mănânce și în cele din urmă el optă pentru pește făcut pe grătar, legume și orez. Poate că ea s-ar fi mulțumit cu un burger și cartofi prăjiți, dar nu avea nicio obiecție.

Și paharul de vin italian, bine răcit, făcu ca totul să alunece ușor.

— Înainte de a continua, zise el, vreau să spun că, mai degrabă decât lovit, m-am simțit rănit de tot ce s-a întâmplat.

— Îmi pare rău.

— Nu e vina ta. Adevărul este că am fost la fel de supărat pe mine. Ar fi trebuit să mă aștept la asta.

— De ce? Cum?

— O firmă importantă de contabilitate, cu clienți la fel de importanți. Ridică din umeri. Era normal să-și pună problema că am acces la informațiile financiare ale competitorilor mei. Și de aici să iasă un mic scandal.

— Hei. Sper că nu ai de gând să le ții partea în chestiunea asta. Asta o să mă enerveze din nou.

— Nu, nu le țin partea. Cred că s-a procedat greșit. Dar totuși, ar fi trebuit să mă aștept la asta și să fiu pregătit să mă descurc.

— Ne-au plesnit pe amândoi. Nu voi uita asta.

— Nici eu. Mai bine spune-mi cum merg cercetările. Măcar mă voi simți ca și cum le-aș trage un pumn în bot.

— Sigur.

O ascultă cât timp îl puse la curent.

— Cineva i-a accesat dosarele și a șters ceea ce descoperise. O treabă bine făcută, din câte spune McNab. Dar vor continua să facă săpături.

— Ar fi fost mai deștept dacă ar fi luat calculatoarele cu totul, așa cum au făcut la locurile unde s-au comis crimele.

— Da, dar presupun că ucigașul s-a gândit că vom descoperi un cont și că vom începe cercetările de acolo. Și până când nu vorbesc cu șefa ei nu știu asupra cărui cont să mă opresc. Dacă arunci o simplă privire la felul în care lucra n-ai cum să nu remarci cât de organizată era. Lucrurile care lipsesc nu pot fi descoperite decât dacă știi ce să cauți, cu datele și orele exacte.

— Conturi din străinătate, spuse el gânditor. Cel mai probabil este ca o persoană, sau o companie să aibă interese aici. Probabil chiar în New York. Departamentul de informatică nu a determinat

încă dacă accesul la dosare s-a făcut de la distanță sau la fața locului?

— Încă nu. Dar eu cred că direct acolo. Ucigașul le-a luat calculatoarele de acasă. Dacă avea cunoștințe bune de informatică, de ce nu s-a mulțumit doar să șteargă toate datele? Nu e chiar așa de ușor să cari după tine echipamente de birotică.

— Sistemul de securitate era bun?

— Foarte bun. Nu cred că ar fi putut intra acolo cineva după orele de program, fără ca acest lucru să fie înregistrat. Și nu e nimic înregistrat. A șters înregistrările în timpul orelor de program. Poate că avea parolele și a șters totul de la un alt terminal din clădire, sau poate că a intrat la ea în birou când asistenta ei era plecată pe undeva. Ucigașul sau un complice lucrează în cadrul firmei.

Roarke sorbi din vin.

— Prima victimă lucra la conturi noi în ultimele săptămâni?

— M-am gândit la asta, dar n-a survenit nimic nou în ultimele două săptămâni, așa că nu pot să reduc numărul suspecților și să-mi încep ancheta de acolo. Dacă cumva a notat ceva ca fiind dubios, aceste însemnări au dispărut. Poate că unul din conturi a devenit dintr-odată dubios și l-a cercetat mai atent. Sau poate că dintr-odată, clientul a început să facă tranzacții discutabile. Sau poate că a descoperit ceva pentru că ei au devenit prea neglijenți în privința ascunderii urmelor. Se mai întâmplă. Dar nu a discutat niciodată despre vreo astfel de problemă, nici cu superiorii ierarhici, nici cu asistenta ei. Sau cel puțin ei nu mi-au spus nimic referitor la asta.

— Doar logodnicul, încuviință Roarke. Pentru că avea încredere totală în el.

— Da, dar nu-mi vine să cred că nici măcar nu a menționat ceva în legătură cu asta vreunui superior sau vreunuia dintre parteneri. Era o persoană meticuloasă. O să-ți dai seama ce vreau să spun dacă arunci o privire pe dosarele ei.

— Deocamdată te cred pe cuvânt. Eve puse paharul pe masă.

— M-am gândit să intri în echipă, așa te poți implica și tu, măcar când ai timp.

— Deocamdată, repetă el, prefer să mai aștept până să mă uit pe dosare. Prin meticulos, vrei să spui că ținea totul într-o ordine desăvârșită?

Eve își reprimă senzația de enervare.

— Da, și asta, dar și în felul în care își organizase totul la birou, acasă, ordinea din dulap. Toate evaluările ei de serviciu sunt excelente. Avea o relație foarte bună cu șefa ei de departament și aparent cu toți cei cu care lucra. Era foarte bună prietenă cu nepotul unuia dintre parteneri.

— Legătură amoroasă?

— Nu. Doar prieteni. Relația dintre ei era platonică. Nepotul are o prietenă și toți patru ieșeau împreună. Dar nici prietenului nu i-a spus nimic de problema pe care o descoperise.

— Sângele apă nu se face?

— Poate, poate. Plecă de lângă măsuța la care mâncaseră. Dar e în conformitate cu felul ei de a fi. Era o persoană dedicată echipei și respecta regulile jocului. Dar a spus despre asta cuiva, Roarke, și i-a spus-o exact cui nu trebuie.

— Probabil că lucra direct cu unii dintre clienți.

— La sediul lor din New York, sau la ea la birou. Probabil că mai și călătorea în interes de serviciu. Din câte mi-a spus asistenta ei nu avea fixată nicio întrevedere. Nu avea planificată nicio călătorie pentru a se întâlni cu vreun client sau cu un reprezentant al unui client. Dacă ținem seama de ceea ce se întâmpla la biroul ei, cel puțin la suprafață, totul pare foarte normal. Dar furtul calculatoarelor personale, fără a face ca să pară un jaf, a fost o greșeală.

— Știu și eu. E mai simplu, după cum ai spus și tu, să ia calculatoarele decât să stea la locul crimei și să caute informațiile pentru a le șterge. Mai ales dacă ne gândim că ucigașul trebuia să mai comită și cea de-a doua crimă. S-ar putea să fie doar o chestiune de încredere în forțele proprii. Adică, ocupă-te de dosarele de la birou, că eu m-am ocupat de restul. Am acoperit urmele.

— Nimeni, niciodată nu acoperă toate urmele. Da, da, mai puțin cei de față, adăugă ea când el ridică din sprâncene. Dacă și ucigașul ar fi fost la fel de bun ca tine și, să spunem, la fel de meticulos, ar fi găsit o metodă mai bună de a le veni de hac lui Copperfield și lui Byson.

— Ca de exemplu?

— Să aranjeze o întâlnire, să-i aducă împreună undeva și apoi să facă în așa fel ca totul să pară un jaf sau o crimă din motive necunoscute. Să violeze femeia, sau pe el, sau pe amândoi. Așa le-ar fi transmis investigatorilor niște semnale confuze. Eu cred că trebuie să caut pe cineva care se gândea doar la sarcina pe care o avea de îndeplinit, adică eliminarea amenințării și îndepărtarea probelor compromițătoare. Asta înseamnă gândire directă, fără înfloriturі.

— Poate că nu era în stare să omoare pe cineva decât blocându-și sentimentele și concentrându-se asupra țintelor. Să-și atingă scopul, fără să se gândească la amploarea acțiunilor necesare pentru a face acest lucru.

— Nu cred, cel puțin nu în totalitate, că e vorba de asta. Da, de acord, cu atingerea scopului. Dar dacă ar fi simțit nevoia să se distanțeze emoțional de acțiunile întreprinse, nu i-ar fi ucis prin strangulare. Ar fi evitat să stea față în față.

Își reaminti scena crimelor și corpurile victimelor.

— A experimentat cu aceste crime. Dacă nu ar fi vrut să se implice efectiv, avea banda adezivă la îndemână. O lipea peste căile respiratorii și pleca. Nu era nevoie să-i privească agonizând. Dar s-a

uitat direct în ochii lor când mureau. Și în plus, nu pentru asta am nevoie de tine, spuse ea. Mă pot pune în pielea ucigașului. Sau pot face rost de profilul lui psihologic de la Mira, pot discuta cu ea despre asta. Eu am nevoie de cineva care se descurcă bine cu cifrele. De un om de afaceri. Afaceri de anvergură care implică riscuri mari și beneficii considerabile. Vreau să analizezi informațiile pe care le avem în toate felurile posibile, așa cum eu nu aș putea.

— Și o voi face. Dar în seara asta prefer să discutăm generalitățile. Pot să mă uit pe lista ei de clienți și să-ți spun ce e posibil să nu apară înregistrat sau în programele de bază ale calculatoarelor.

— De ce în seara asta?

El se gândi din nou. Era mai ușor dacă ar fi evitat întrebarea, dar ea fusese sinceră și directă cu el și merita ca și el să-i răspundă cu aceeași monedă.

— Le voi cere avocaților mei să întocmească un contract, care îmi va interzice să folosesc orice fel de informații pe care le-aș putea obține în cursul acestei investigații.

— Nu.

— Așa suntem acoperiți. Și nici tu, sau vreun alt membru al echipei nu va putea să dezvăluie numele unei organizații, corporații sau companii ale cărei informații le analizez. Eu pot, foarte ușor, să lucrez doar cu cifrele.

Eve se simțea incapabilă să-și exprime frustrarea.

— E o tâmpenie. Cuvântul tău îmi este de ajuns.

— Ție da, și îți mulțumesc pentru asta. Dar este un lucru ușor de făcut și mi se pare chiar logic. Este foarte posibil să ajung la un moment dat în competiție cu unii dintre clienții de pe lista victimei. Și poate că atunci, deși ție îți promit că nu voi folosi nicio informație din cele pe care le voi obține pe această cale...

— Nu vreau să aud nicio promisiune! Explodă ea. Furia ei era ca un dulce sărut.

— Bine atunci, nu va exista așa ceva între noi. Dar să gândim practic. Se poate ca cineva să ridice la un moment dat problema aceasta, că eu voi folosi aceste informații. Așa că, cel puțin, va demonstra bunele mele intenții.

— Dar este o insultă pentru tine.

— Nu dacă mă ofer eu. Și exact asta fac. Era bun la calcularea șanselor, se gândi el. Și la modul cum putea să le manipuleze. Și cum să câștige. Nu mă voi uita pe nicio informație dacă nu ești ele acord cu asta. Putem discuta dacă vrei, dar asta este cererea mea. După ce mă voi ocupa de acest aspect, putem continua.

— Bine. Bine. Dacă așa vrei tu. Se văzu nevoită să-și reprime dorința de a da cu piciorul în ceva.

— Așa vreau. Acum sunt gata să mă uit pe lista de clienți. Eve se duse la birou și scoase un disc din geantă.

— Uită-te și gândește-te. Între timp eu mai am niște chestii de făcut.

Și niște furii de potolit, se gândi el.

— Pe mine mă poți găsi în birou, își domoli furia lucrând.

Făcu un calcul al probabilităților și fu încântată când calculatorul îi dădu dreptate - nouăzeci și trei la sută - că cineva din firmă avea legătură cu cele două crime.

Se uită pe însemnările pe care le făcuse ea, pe rapoartele lui Peabody, de la laborator, ale celor de la departamentul de informatică și la înregistrările de la locurile crimelor. Și apoi întocmi un al doilea panou cu informațiile despre crime.

O yală nouă la ușă, își reaminti ea. Cuțitul de bucătărie în dormitor. Dar Natalie nu fusese îndeajuns de speriată pentru a-și ruga logodnicul să doarmă la ea, sau să meargă la un hotel. Sau să-i spună surorii sale să nu mai vină la ea.

— Îl cunoștea pe ucigaș, spuse Eve cu voce tare. Sau pe intermediar. Agitată, nervoasă, precaută, dar nu foarte speriată în

legătură cu siguranța personală. Cuțitul din dormitor a fost doar un impuls de moment.

În timp ce gândea se plimba în fața panoului. Orice atacator mai hotărât ar fi putut dezarma o femeie de constituția lui Copperfield, se gândi ea. Dar era singură, așa că simte un fior rece. Și aduce cuțitul, pentru a-l folosi la nevoie.

— Fără să fie o femeie proastă, era în schimb foarte naivă, adăugă Eve. S-a gândit că se ocupă ea de problema asta, împreună cu bărbatul ei. Puțină adrenalină în viața lor. Dar cui altcuiva a mai spus?

Apoi îi sună comunicatorul și răspunse absent.

— Dallas.

— Hei, știu că e târziu, dar mi-a venit o idee, spuse Peabody, a cărei imagine încruntată se vedea pe ecran. Încă mai lucrezi?

— Cui i-a mai spus?

— Cine, ce?

Era clar, își spuse Eve, că Peabody își încetase activitatea pentru ziua respectivă.

— Ce idee?

— Despre petrecerea pentru copilaș.

— Of, Doamne.

— Dar e poimâine.

— Nu, nu e. E doar sâmbătă.

— Și pentru că mâine e vineri, poimâine este sâmbătă. Cel puțin în lumea în care trăiesc eu.

— La naiba, la naiba.

— Așa că am ales tema și am cumpărat câte ceva în drum spre casă. M-am gândit că dacă aș veni la tine mâine-seară și aș rămâne acolo peste noapte, am putea aranja totul de dimineață.

— La ce te referi?

— Păi, la aranjamentele și florile pe care le-am comandat și, știi tu... tot felul de chestii. Și în afară de asta m-am gândit la scaunul pe care i l-ai cumpărat și pe care l-am putea face un laitmotiv, adică să-l transformăm într-un fel de tron până când...

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu-mi mai spune nimic.

— Deci, pot să dorm acolo cu McNab mâine-seară?

— Da, sigur, cheamă-ți toată familia, prietenii și eventual vezi dacă nu mai găsești niște oameni pe stradă care vor să vină. Sunteți bine-veniți cu toții.

— Perfect! Ne vedem dimineață.

Eve închise și apoi se așeză pe margine biroului, uitându-se în gol. Petreceri și crime. De ce era ea singura care vedea că cele două evenimente nu se potriveau? Pentru primul gen de evenimente nu se simțea deloc pregătită. Nu i se potriveau foarte bine.

Dar măcar încercase, nu? Sunase la firma care asigura bufetul și o lăsase pe Mavis să invite o mulțime de oameni, mai toți fiindu-i la fel de necunoscuți și de străini ca niște mutanți extratereștri. Și totuși nu era îndeajuns.

— De ce trebuie să decorez casa? Îl întrebă pe Roarke când acesta intră în cameră.

— Nu trebuie. De fapt, eu aș prefera să nu o faci. Îmi place casa noastră așa cum e.

— Vezi? Și mie. Ridică brațele. Cum poți să scapi de o petrecere?

— Ah. Asta. Păi... nu am nici cea mai mică idee. În acest domeniu al relațiilor sociale am ales să rămân ignorant.

— Peabody spune că trebuie să alegem o temă.

— Un cântec?

— Nu știu. Confuză, Eve își acoperi ochii cu mâinile. Și va mai fi și un tron.

— Pentru bebeluș?

— Nu știu. Acum se trăgea de păr. Nici nu mă pot gândi la asta. Mă descumpănește complet. Mă gândeam la crimă și totul era în regulă. Acum mă gândesc la teme și la tronuri și simt că mi se face rău. Inspiră profund. Ce îți spune?

— Peabody? Păi, credeam că tocmai ți-a spus ție.

— Nu, nu Peabody. Natalie Copperfield. În cine avea încredere? Cui se simțea datoare să-i spună în cazul în care descoperea ceva? Care dintre clienții ei credea ea că ar fi putut să-i ofere mită, dacă ar fi descoperit ceva ilegal, fără ca totuși să-i perceapă ca pe o amenințare? Pentru că, cu siguranță, nu ar fi fost de acord ca sora ei să vină să stea la ea, dacă ar fi simțit cu adevărat că este în pericol și n-ar fi vorbit despre clătitele pe care urmau să le prepare la micul dejun.

— Mai întâi, cred că persoana căreia i-ar fi spus diferă în funcție de gravitatea ilegalității pe care a constatat-o. S-ar putea să se fi dus direct la client, sau la un reprezentant al acestuia. Dar pare mai plauzibil să-i fi transmis informația unui superior.

— Ne-am întors de unde am plecat. Nu avem nicio modalitate de a descoperi cui i-a spus, în afară de logodnic.

— Cât despre lista de clienți, figurează acolo câteva companii puternice. Oricare dintre ele ar fi putut să treacă printr-un moment mai dificil și să fi comis o ilegalitate. Și după aceea au plătit un avocat să-i scoată din belele, sau au plătit amendă și în general se încearcă să se rezolve lucrurile fără să fie nevoie să se ajungă la tribunal. Și oricum eu nu am auzit nimic despre vreo activitate ilegală. Dar pot să-mi întind antenele mai mult în această direcție, dacă vrei.

— Ar fi bine. Se încruntă în direcția panoului cu date despre crime. Stai. Dar dacă nu clientul este problema? Dacă cineva de la firmă a făcut ceva de genul chestiilor pe care Whitney a sugerat că le-ai fi putut face tu?

Roarke se gândi puțin, apoi încuviință.

— A dat informații despre un client altcuiva. Interesant.

— Ar fi putut să ceară un procentaj din câștiguri, o sumă de bani, sau chiar un venit lunar în funcție de informațiile transmise. A furnizat informații contra unei taxe. Poate că Natalie a observat ceva, ca de exemplu faptul că unul dintre clienți profita mereu de un altul, sau alții, implicați în aceleași domenii de activitate. Se întreabă care sunt șansele și-și bagă puțin nasul în afacerile astea.

— Asta ar explica de ce nu i-a spus unui superior, dacă chiar nu a făcut-o.

— Da, nu ar fi putut să fie sigură că un superior ierarhic nu era implicat în practici ilegale. Dacă aș face o analiză comparativă a ultimelor douăsprezece luni aș descoperi care dintre clienți a obținut constant rezultate peste medie.

— Pot face eu asta pentru tine.

— Da? Eve respiră ușurată. Probabil că tu vei observa și mai repede decât oricine altcineva. Aș putea să aflu detalii despre datele financiare, venituri, bonusuri către parteneri.

— Cu siguranță că știu cum să ascundă un venit ilegal. Doar sunt contabili.

— Trebuie să începem de undeva.

9.

Dimineață, sub un cer care arăta ca laptele covăsit, Eve bea cea de-a doua cană de cafea, cu privirea încețoșată. Nu era din cauza orei, ci a cifrelor, își spuse ea. Roarke îi puse o omletă în față.

— Ai nevoie.

Se uită la omletă și apoi îi aruncă o privire.

— Îmi sângerează ochii? Pentru că eu așa mă simt, de parcă ar sângera.

— Încă nu.

— Nu știu cum reușești tu, zi după zi. Făcu greșeala să se uite spre ecranul de pe perete, unde erau afișate date cu indicii bursieri ai zilei. Își acoperii ochii cu palmele. Fie-ți milă!

Roarke chicoti, dar schimbă canalul și trecu pe un program de știri.

— Ți s-a acrit de numere, draga mea?

— Le-am visat. Dansau. Unele cântau. Cred că unele aveau dinți. Prefer să zac întinsă pe trotuar, goală pușcă și să fiu călcată în picioare de turiști din Dakota de Sud, decât să fiu contabil. Și tu, spuse ea arătând cu furculița spre el. Tu le iubești. Optimile și marjele de profit, depășirile de stoc și taxe și deduceri de dracu' știe ce.

— Îmi plac și alte lucruri în afara deducerilor de dracu' știe ce.

— Cum reușesc oamenii să țină minte ce se întâmplă cu banii, când se mișcă toată ziua peste tot? Un tip investește tot în piele de porc și după aia, poc! Cumpără niște prostii, iar apoi, transformă totul în coji de alune.

— Păi, nu e bine să-ți ții toate ouăle în același coș.

— Mă rog. Își înăbuși un căscat. Contabilii adună și împart tot.

— Banii sunt cam ca și bălegarul. Nu crește nimic dacă nu-i împrăștii peste tot.

— Nu am reușit să găsesc nimic, dar cred că mi-a fiert creierul după prima oră de calcule. M-au amețit toate veniturile, amestecate cu taxe și profituri, mecanisme de investiții și toată abureala asta. Dacă vreunul din ei își trage o parte din ceva, banii sunt bine îngropați.

— O să încerc să văd dacă reușesc și eu să găsesc ceva. Dar, am câțiva clienți care au înregistrat schimbări importante de venit în ultimii doi ani. S-ar putea să se datoreze unei administrări eficiente, adăugă el în timp ce mânca. Sau unor informații bune.

— Era legat de filialele din New York? - Da.

— Excelent. Dă-mi pe cineva pe care pot să hărțuiesc și să intimidez. Ca să compenseze o noapte petrecută în compania cifrelor. Mancă cu mai multă poftă. Roarke. Să presupunem că ai face afaceri nu tocmai curate, la negru și la marginea eticii profesionale și aproape în afara legii.

— Eu? Arboră mina unui om insultat și șocat. Ce presupunere!

— Da, da. Dar dacă ai face-o și unul dintre angajații tăi și-ar da seama. Cum ai reacționa?

— Aș nega. Aș nega până în pânzele albe și în timpul acesta aș încerca să modific informațiile compromițătoare și să acopăr urmele. În funcție de modul cum ar evolua lucrurile, i-aș da o mărire de salariu angajatului, sau l-aș transfera.

— Cu alte cuvinte, se pot face tot felul de lucruri, dacă e vorba de bani. Uciderea a doi oameni este o atitudine extremă, care provoacă o agitație și mai mare. Acum mai au și polițiștii care cercetează cazul.

— Da, e o reacție exagerată și prostească. Cineva a considerat asta un afront personal și nu era vorba decât de afaceri.

— Da, la asta mă gândeam și eu.

Pentru că voia să vorbească și cu Mira despre acest aspect, Eve copie dosarele în calculatorul psihologului și apoi o contactă pe secretara obsesiv de protectoare a Mirei pentru a stabili o întâlnire.

În drum spre centru, un balon de publicitate trecu pe deasupra ei făcând reclamă unui magazin care avea lichidare de stoc și PUNCTULUI ROȘU EXTRAVAGANZA! De la Peștera lui Aladin, din Union Square.

Se minună gândindu-se la oamenii care se entuziasmau de perspectiva lichidărilor de stoc și a extravaganțelor din locuri care se numeau Peștera lui Aladin. Oare ce se vindea acolo, lămpi la preț redus cu duhuri în ele? Covoare zburătoare din stoc?

Era prea devreme pentru căutătorii de chilipiruri și pentru majoritatea turiștilor, mai puțin cei foarte conștiincioși. Oamenii din New York se înșirau de-a lungul trotuarelor îndreptându-se sau venind de la muncă. Mulți așteptau în frig să le vină autobuzele să-i ducă în centru, la apartamentele unde aveau să-și petreacă restul zilei făcând curățenie.

Și mai mulți, își spuse ea, erau înghesuiți sub trotuar, așteptând să le vină metroul.

La colțuri, vânzătorii de la tonete se pregăteau să-și vândă fiertura pe care o ofereau pe post de cafea și covrigii în care-ți rupeai dinții.

Grătarele scoteau fum îndeajuns încât să-i satisfacă pe cei destul de înfometați, sau destul de nebuni să cumpere pungile pline de grăsime care se vindeau la tonete.

Câțiva comercianți întreprinzători își etalaseră pe pături sau mese copiile ieftine după producători de firmă. Eșarfe și pălării și mănuși se vindeau cel mai bine, se gândi ea, într-o astfel de zi în care vântul pătrundea până la oase și în care cerul abia aștepta să-și reverse preaplinul de zăpadă.

Începu să ningă chiar cu câteva minute înainte ca ea să intre pe poarta sediului central.

La birou își mai făcu o cană de cafea, puse picioarele pe birou și se uită la panoul cu elemente ale crimelor.

Personal, se gândi ea din nou.

Jake Sloan avea o relație personală cu ambele victime.

Lilah Grove încercase să dezvolte o relație cu victima de sex masculin.

Cara Greene, șefa primei victime, era, aparent, în relații de amiciție cu ambele victime.

Și toate cele trei generații din familia Sloan aveau interese personale în ceea ce o privea pe Copperfield.

Și toți cei de mai sus investiseră mult în firmă, în succesul și reputația acesteia.

Eve își lăsă capul pe spate, abordând o altă variantă. Ce legătură aveau toți aceștia în cadrul firmei?

Introduse informațiile pe care i le dăduse Roarke și începu să caute o urmă.

În timp ce ea lucra, Roarke intră în biroul comandantului Whitney. Acesta se ridică în picioare și-i întinse mâna.

— Vă mulțumesc că mă primiți așa de repede, spuse Roarke.

— Nicio problemă. Vă ofer o cafea?

— Nu. Nu vă voi reține prea mult. Roarke deschise servieta și scoase un document. Îi ținuse ocupați pe avocați toată noaptea. Am înțeles că s-a ivit o mică problemă în legătură cu dosarul Byson/Copperfield și relația mea cu anchetatorul principal.

— De ce nu luați loc?!

— Bine. Ceea ce vedeți aici, continuă Roarke pe același ton distant, este un document întocmit de avocații mei și care îmi interzice utilizarea oricărei informații ce ar putea să ajungă la mine prin intermediul anchetatorului principal, în cursul investigațiilor sale.

Whitney aruncă o privire la document apoi se uită înapoi la Roarke.

— Înțeleg.

— Mai stipulează că dacă mi se va permite accesul la orice fel de informații, acest lucru se va face în anumite condiții. Mi se vor prezenta cifre, fără numele firmei sau organizației. Documentul este destul de detaliat și penalitățile, în cazul în care voi încălca vreunul din termenii contractului, sunt destul de mari. Desigur că veți dori ca departamentul dumneavoastră juridic să-l verifice și dacă aveți vreo modificare sau adăugire de făcut, acestea pot fi discutate cu reprezentanții mei legali până când se va ajunge la o formulă care să satisfacă ambele părți.

— Voi avea grijă ca acest lucru să fie făcut.

— Bine atunci. Roarke se ridică în picioare. Desigur, toate aceste forme legale nu iau în considerare faptul că eu aș putea să încalc prevederile legale și să mă folosesc de soția mea, care investighează două crime făcute cu brutalitate, pentru a obține un succes financiar. Dar sper că acest departament și acest birou înțelege, în mod clar, că anchetatorul principal din acest dosar nu ar permite niciodată așa ceva.

Roarke așteptă o clipă.

— Aș vrea să vă aud spunând că nu puneți la îndoială integritatea profesională și morală a locotenentului Dallas. De fapt, chiar insist.

— Integritatea locotenentului Dallas nu este o chestiune de pus la îndoială. Și nici nu fac acest lucru.

— Doar a mea, nu?

— Oficial, acest departament și acest birou trebuie să se asigure că viața privată a locuitorilor New Yorkului este respectată, că informațiile care apar sau sunt descoperite în cursul investigațiilor nu vor fi folosite pentru a produce pagube, pentru folosul personal al cuiva sau în scopuri ilegale.

— Credeam că mă cunoști mai bine, spuse Roarke, abia stăpânindu-și furia. Cel puțin suficient pentru a-ți da seama că nu aș face nimic care să aibă repercusiuni asupra imaginii soției mele sau care să-i pună în discuție reputația sau cariera.

— Te cunosc, încuviință Whitney. Te cunosc destul de bine pentru a fi foarte convins de asta. Așa că, neoficial, toate astea sunt un mare rahat. Rahaturi birocratice și politice, care mă înfurie aproape la fel de mult cât te înfurie și pe tine. Și îți cer scuze în numele meu personal pentru asta.

— Ar fi trebuit să-i ceri ei scuze. Whitney ridică din sprâncene.

— Locotenentul Dallas nu este un civil și se află sub comanda mea. Cunoaște politica departamentului. Nu-mi cer scuze pentru informarea unui subordonat în legătură cu o problemă potențială care poate apărea în cursul unei investigații. Și sper că nici ea nu ar face-o în locul meu.

— Are de gând să mă introducă în anchetă, în mod oficial, ca expert civil.

— Da, nu-i așa? Whitney se lăsă pe spate și se încruntă. Și să-i sfideze pe toți cei care pun la îndoială integritatea voastră. Totuși... Bătea darabana pe masă gândindu-se. Asta te-ar pune cumva sub

umbrela departamentului, și ar reprezenta și pentru noi o acoperire. Și documentul tău, care presupun că este la fel de complicat pe cât este de detaliat, ar trebui să elucideze restul problemei. Putem să apelăm și la presă, dacă e nevoie.

— Asta se poate rezolva, spuse Roarke.

— Nici nu aveam vreun dubiu. O să îi pun pe cei de la juridic să se uite peste document și apoi voi vorbi și cu comandantul Tibble.

— Atunci te las să te ocupi de asta. Whitney se ridică în picioare.

— Când vorbești cu locotenentul, spune-i că am încredere că acest dosar va fi finalizat destul de repede.

Și asta, se gândi Roarke, era lucrul cel mai apropiat de o scuză pe care o va auzi Eve vreodată.

Când Peabody își băgă capul în biroul ei, Eve scria nume pe spatele panoului de investigație.

— Eu și Baxter am verificat totul. Nimic nu sare în ochi și Copperfield nu avea niciun client în comun cu Byson.

— Trebuie să aprofundezi lucrurile, spuse Eve ca pentru sine. Deocamdată uită de cifre și uită-te la nume. Uită-te la oameni. Numerele oricum te înnebunesc.

— Mie îmi plac, spuse Peabody intrând în birou și înghesuindu-se pentru a vedea ce era scris pe spatele panoului.

— Îi ai pe cei trei mari, începu Eve. Sloan, Myers și Kraus. Sub Sloan îl ai pe fiu și apoi pe nepot. Fă legătura între Copperfield și Jake Sloan și trece-i pe amândoi sub Cara Greene. Sub Copperfield este secretara ei, Sarajane Bloomdale. Rochelle DeLay are legătură cu Jake Sloan, cu Copperfield și cu Byson, care vine trecut aici, sub cei trei mari și sub Mira Lovitz, cu încă o linie de legătură cu Lilah Grove.

— Ai nevoie de un panou mai mare.

— Poate. Apoi ai alibiurile. Myers și Kraus erau cu clienții.

— Și au fost verificați, adăugă Peabody.

— Jacob Sloan îi are pe nepot și pe prietena acestuia, precum și pe soție. Aici mai trebuie evidențiat că Sloan este și el alibiul nepotului. O chestie deșteaptă.

— Dar normală.

— Randall Sloan are și el câțiva clienți care-l scot basma curată.

— Și asta am verificat. Și niciunul dintre cei care sunt alibiuri nu a fost client de-al lui Copperfield.

— Da. Dar, Fundația Bullock este reprezentată din punct de vedere legal de Stuben, Robbins, Cavendish și Mull, firmă de care se ocupa Copperfield. Și unul dintre conturi, după cum spunea Greene pe care am contactat-o azi-dimineață, a fost al lui Copperfield anul trecut.

— Aha! Peabody ridică din umeri când Eve se uită la ea nedumerită. Voiam și eu să spun asta.

— Firma britanică de avocatură are un birou la New York, ceea ce iar este o găselniță bună. Byson are legătură cu ei, pentru că era contabilul lui Lordes Cavendish McDermott...

— Ce nume de cântăreț de operă.

— Văduva lui Miles McDermott, un tip foarte bogat. Dar mai sunt și alte legături mai puțin evidente la o primă privire. Alibiul lui Randall Sloan sunt Sasha Zinka și Lola Warfield. Zinka are o soră care locuiește la Praga și care, împreună cu alți doi parteneri, are un hotel de cinci stele. Contabilitatea lui e ținută de...

— Sloan, Myers și Kraus. Eu m-am ocupat de Copperfield. Nu-mi aduc aminte să fi văzut nicio Zinka. Mi-aș fi amintit.

— Pe soră o cheamă Kerlinko Anna. Și de hotel se ocupa Copperfield.

— E vorba fie de multe coincidențe, fie de multe legături.

— Mie-mi place ideea de legături. Deocamdată scoate datele despre aceste companii și filiale din New York. Eu trebuie să mă consult cu Mira și apoi plec pe teren.

După ce ieși, Eve se opri la automatul de băuturi. Ea și automatul duceau un război mai vechi, dar acum voia un pepsi. Voia o doză și pentru Mira, așa măcar nu avea să o oblige să bea ceaiul ăla de flori pe care-l făcea mereu.

Eve zornăi banii pe care-i avea în buzunar. Nu avea de gând să-și introducă parola. Asta ar fi însemnat să-și creeze probleme suplimentare.

Luă banii de care avea nevoie și tocmai se pregătea să-și facă nervi când doi polițiști în uniformă apărură de după colț și se îndreptară în direcția ei, cu un bărbat slab între ei, ce avea cătușe la mâini.

Slăbănogul se tot plângea de abuzuri anticonstituționale și vorbea de cineva pe nume Shirley.

— Hei, spuse ea ridicând mâna și apoi întinzând banii. Arătă cu degetul spre papagal. Tu. Ciocu' mic.

Chiar dacă substanțele ilegale pe care și le injectase îi făceau ochii să-i joace în cap, individul sesiză tonul pe care i se adresase. Începu să geamă.

— Folosește asta, dă-mi pepsi.

— Sigur, doamnă locotenent.

Pentru că polițiștii în uniforme nici nu clipiră când îi auziră cererea, Eve presupuse că războiul ei era cunoscut de tot departamentul.

— Ce a făcut? Întrebă ea arătând cu capul spre papagal. ----- A împins o femeie pe scări. Și ea nu a sărit ca mingea.

— A alunecat. Eu nici măcar nu eram acolo. Nici nu o cunoșteam bine. Poliția m-a aruncat pe jos în stradă. O să vă dau în judecată.

— Avem trei martori oculari, spuse unul dintre polițiști dându-i doza lui Eve. A fugit de la locul faptei. Ne-a luat ceva timp până să-l prindem.

— Cine se ocupă de asta?

— Carmichael este agentul principal.

— Mersi, spuse Eve satisfăcută.

Schelălăiturile reîncepură când ea plecă spre sectorul unde era biroul Mirei.

Presupuse că sectorul acela era mai civilizat decât cel unde lucra ea. Părea puțin probabil să vezi suspecți drogați târâți pe coridoare. Aici domnea liniștea, culorile erau plăcute și ușile închise.

Ușa de la biroul Mirei era deschisă și secretara acesteia părea relaxată așa că Eve decise că nu-i va fi prea greu să intre.

Mira o văzu de la birou.

— Eve. Intră. Am doar câteva hârtii de soluționat.

— Îți mulțumesc pentru timpul acordat.

— Azi am puțin timp liber.

Ca de obicei, Mira avea o ținută impecabilă, fără să pară a se fi străduit prea tare pentru a obține acest rezultat, își lăsase părul să crească așa că acum îi acoperea ceafa. Costumul era monocromatic, din trei piese, cu o nuanță de albastru ca pruna și avea lanțuri strălucitoare din argint și cercei care sclipeau.

Îi zâmbi cu o privire liniștită și ochii ei albaștri, se gândi Eve, puteau pătrunde orice secrete pe care le ascundea creierul.

— Ai avut timp să te uiți pe rapoarte?

— Da. Ia loc. E păcat, nu-i așa, că tot acest entuziasm tineresc a fost curmat așa brusc. Se lăsă pe spătar. De fapt abia acum își începeau viața.

— Și acum s-a încheiat, spuse Eve sec. De ce?

— De ce nu e cel mai adesea evident, nu? În principiu, spuse ea adoptând un ton profesional, sunt de acord, după cum te aștepți, cu concluziile și raportul legistului, că este vorba de un singur criminal. Cel mai probabil bărbat, cu vârsta între treizeci și cinci și șaizeci și cinci de ani. Nu e impulsiv și nu căuta senzații tari. Nu a violat niciuna din victime pentru că nu avea nicio legătură cu treaba

pe care o făcea. Și, foarte posibil, nu stabilește nicio conexiune între sex, putere și control. Este posibil să fie implicat într-o relație sexuală unde el este cel dominat.

— Violul necesită timp, adăugă Eve. El trebuia să respecte un orar și avea priorități.

— De acord. Dar violul, sau amenințarea cu violul, este adesea folosit în crimele ale căror victime au fost torturate mai întâi. Nu există violențe sexuale, mutilări sau vandalisme grave. A venit cu un anumit scop. Și l-a îndeplinit, folosind forța și tortura fizică și foarte posibil și emoțională.

Mira întinse fotografiile făcute la scenele crimelor în fața ei.

— Legarea victimelor le-a pus pe acestea sub controlul lui, le-a făcut să fie neputincioase. Scoaterea benzii adezive îmi dă de înțeles că voia, sau avea nevoie să le vadă fețele. Fața întreagă, când le strangula.

— Se mândrea cu treaba pe care o făcea.

— Da. Și aceasta presupunea acceptarea puterii și a controlului. Pentru că a fost în stare să domine un bărbat de vârsta și cu constituția lui Byson, probabil că și el are o bună condiție fizică. Utilizarea armelor găsite la locul crimelor, cordonul de la halatul de baie și cablul, indică prezență de spirit și gândire rațională. Lipsa oricăror urme de ADN de la prima crimă demonstrează că și-a luat măsuri de precauție. Prezența urmelor de ADN la a doua scenă a crimei sugerează că și-a pierdut autocontrolul îndeajuns pentru a se lăsa condus de temperament.

— Pentru că a fost luat prin surprindere.

— Exact, zise Mira zâmbind șters. Byson l-a rănit și el nu a reacționat bine la durere. Copperfield era ținta principală. Și nu-ți spun nimic nou.

— Nu, dar îmi întărește convingerea anterioară.

— E vorba de un act disperat, comis fără nicio urmă de disperare. Cu siguranță că i-a fost frică de ei, sau de ce ar fi putut să facă, dar nu există nimic care să indice panica, nici pe corpurile victimelor, nici la locul crimelor. Avea autocontrol și le-a demonstrat aceasta, prin faptul că i-a strangulat uitându-se în ochii lor.

— Uită-te la mine cum te ucid în vreme ce te privesc cum mori.

— Da. Și deși este posibil, chiar aproape sigur, că a simțit ceva adrenalină când a făcut asta, și-a păstrat suficient autocontrol pentru a se deplasa repede la domiciliul celei de-a doua victime și a termina ce avea de făcut.

— Dar nu e vorba de un profesionist. A făcut prea multă mizerie pentru un profesionist.

— De acord cu tine. Dar concentrarea lui a fost maximă și pregătirile minuțioase.

— Un instinct dezvoltat de conservare te face să acționezi astfel.

— Da. Și continuând raționamentul, este foarte posibil să se fi protejat pe sine, interesele sale, sau ale cuiva care îi era foarte apropiat. A fost precaut.

— Dar nu avea destule cunoștințe de specialitate pentru a-și da seama că vom putea să-i depistăm ADN-ul după probele luate de pe mâinile lui Byson.

— Poate că nu, dar eu aș spune că este o persoană educată, organizată și meticuloasă. Aș fi surprinsă să nu fi încercat să scape de orice a luat din cele două apartamente și de orice a folosit pentru a forța ușile. Cred că dacă vei vorbi cu el în timpul anchetei va fi foarte cooperant. Dacă le cunoștea pe cele două victime, va participa la slujba de înmormântare exteriorizându-și durerea pentru pierderea lor. S-a gândit bine la toate acestea.

— Și la un alibi pentru perioada în care au avut loc crimele.

— Aș fi surprinsă dacă nu ar avea alibi. Unii, în astfel de circumstanțe, intenționat aleg să nu-și facă un alibi, pentru a mări

suspansul în timpul investigației. E un joc. Dar cred că ucigașul tău nu face parte din această categorie.

— Bine, mulțumesc, zise Eve.

— Abia aștept ziua de mâine, spuse Mira când Eve se ridică de pe scaun.

— Ce e... ah. Ah, da.

Râzând, Mira se învârti cu scaunul.

— Încă nu am participat la niciun eveniment la tine acasă, care să nu fie foarte bine organizat. Cred că Mavis este extrem de încântată.

— Cred că da. Adevărul e că o cam evit. A trebuit să facem împreună cursul, chestia cu pregătirea. A fost un coșmar mai mare decât îți poți imagina. Mi-e teamă că îmi va face un test să vadă dacă eram destul de atentă.

— Și erai atentă?

— Ar fi fost imposibil să te uiți în altă parte. Era ca și cum aș fi asistat la un film de groază. Cumplit, murmură ea străduindu-se să nu tremure. Mâine, voi fi înconjurată de toate femeile alea care produc copii. Dacă se decide vreuna din ele să nască?

— Nu cred, dar vei avea câțiva doctori la-ndemână. Eu voi fi acolo și la fel și Louise.

— Da. Ideea o relaxa. Am uitat. Bine, mi-ai luat o greutate de pe umeri. Poate că o să rămâi până când pleacă toate. Pentru orice eventualitate.

— Ai unsprezece ani de activitate în cadrul poliției și nu ai ajutat niciodată la o naștere?

— Exact, și am de gând să-mi mențin recordul.

Primul gând al lui Eve când intră în biroul lui Sasha Zinka fu că acesta rivaliza cu al lui Roarke din punct de vedere al spațiului și al gustului. Liniile simple și petele surprinzătoare de culoare pe fonduri terne făceau ca biroul să fie feminin, fără a părea exagerat.

Același lucru se putea spune și despre Sasha.

Cu ușurință ai fi putut să-i dai femeii cu zece ani mai puțin decât avea trecuți oficial în acte. Își pieptănase pe spate părul blond și figura ovală îi era dominată de ochii limpezi, albaștri. Era îmbrăcată cu un costum roșu-ruginiu, de un gust desăvârșit, la fel ca și bijuteriile pe care le purta.

Traversă camera trecând peste covorul gros, argintiu și-i întinse mâna.

— Locotenente Dallas. Ne-am mai văzut la o gală, sau ceva asemănător primăvara trecută.

— Îmi aduc aminte.

— E păcat că ne întâlnim în condițiile astea. Dumneavoastră trebuie să fiți detectivul Peabody. Am vorbit la telefon.

Peabody îi strânse mâna întinsă.

— Vă mulțumim că ne-ați primit.

— Luați loc, vă rog. Spuneți-mi ce pot face pentru voi. Voiați să o vedeți și pe Lola, nu? E pe drum încoace. Vă pot oferi ceva cât timp o așteptăm?

— Nu, mulțumim, spuse Eve așezându-se pe un scaun de piele, a cărui culoare semăna atât de bine cu cea a untului, încât fu surprinsă că nu se topi când se așeză. O cunoșteați pe Natalie Copperfield?

— Puțin. Se așeză și ea pe un scaun. Este îngrozitor ce i s-a întâmplat ei și logodnicului său. Dar nu știu cum v-am putea ajuta eu și Lola.

— Ați declarat că dumneavoastră și domnișoara Warfield ați luat cina cu Randall Sloan în seara în care a avut loc crima.

— Așa este. A fost o cină de afaceri în principal, dar și mie și Lolei ne place compania lui Ran. Am stat în oraș până după ora două, după cum i-am spus domnișoarei detectiv, atunci când a luat legătura cu mine. Doar nu creți cu adevărat că Ran...

Se întrerupse atunci când se deschise ușa. Lola Warfield intră în viteză, cu părul negru, cârlionțat, în vânt. Ochii ei aveau aproape aceeași culoare ca a scaunului pe care stătea Eve și păreau a-și cere scuze într-o manieră amuzantă.

— Vă rog să mă scuzați. Am fost prinsă cu alte treburi. Dallas, nu? Mi-am luat inima în dinți și ți-am invitat fermecătorul soț la dans, cu ocazia evenimentului Marquis, primăvara trecută. Dacă ar fi al meu aș bate cu bățul orice femeie care s-ar uita la el, chiar dacă nu ar fi interesată de bărbați.

— Atunci orașul ar trebui să fie plin de femei bătute.

— Asta ar putea reprezenta o problemă, recunoscu ea. Îmi cer scuze, spuse ea uitându-se spre Peabody, dar nu-mi amintesc cum vă numiți.

— Detectiv Peabody.

— Îmi pare bine să vă cunosc. Deși termenul este nepotrivit pentru momentul pe care-l parcurgem. E groaznic, dar și puțin incitant.

— Lola nu se mișcă din fața ecranului când sunt reportaje despre crime, le explică Sasha.

— Și uite că acum suntem chiar implicate într-una. Și eu sunt groaznică. M-am întâlnit cu Natalie de câteva ori. Era foarte drăguță, sau cel puțin așa mi s-a părut.

În timp ce vorbea se duse spre barul dintr-un colț al biroului și scoase o sticlă de apă dintr-o cutie frigorifică.

— Mai vrea cineva?

— Nu, mulțumim. Eve așteptă o clipă, până când Lola se duse și se sprijini de un braț al fotoliului pe care stătea Sasha. Când ați stabilit să luați cina cu Randall Sloan?

— Hmmm. Lola se uită la Sasha. Cu vreo două zile înainte, nu? De obicei ne întâlnim cu el cam la trei luni.

— Așa e, confirmă Sasha. A trebuit să amânăm o întâlnire ce fusese stabilită ceva mai înainte, pentru că am fost plecate câteva zile din țară, chiar după Anul Nou.

— Cine a stabilit întâlnirea?

— Hmm. Lola ridică din sprâncene concentrată. Cred că Ran. De obicei el ia legătura cu noi și stabilește o întâlnire și o ieșire, sau ceva asemănător.

— În cursul discuțiilor pe care le-ați avut cu domnul Sloan, a menționat ceva în legătură cu problemele pe care i le creau Natalie Copperfield, sau Bick Byson?

— Nu. Sasha prelua conducerea. Nu am discutat deloc despre ei. Noi lucrăm direct cu Ran. După cum v-am mai spus, am întâlnit-o și pe ea și pe prietenul ei. Acasă la Jacob Sloan. Ea, Natalie, era prietenă cu nepotul său.

— Domnișoara Copperfield se ocupa de problemele financiar-contabile ale surorii dumneavoastră?

— Așa e. Atunci când Anna și prietenii ei au început să facă afaceri, eu le-am recomandat firma și am vorbit direct cu Ran, pentru a vedea cine ar fi cea mai potrivită persoană să se ocupe de ei. El a numit-o pe Natalie. Ea și Anna s-au înțeles bine din prima clipă, sau cel puțin așa mi s-a spus mie, atunci când Natalie s-a dus să se întâlnească cu ea.

— Și sora dumneavoastră era mulțumită de felul în care Natalie își făcea treaba?

— Eu nu am auzit să se fi plâns. Și dacă ar fi făcut-o, cu siguranță că aș fi auzit.

— Asta da, confirmă și Lola. Anna nu e genul care să sufere în tăcere. Căutați un suspect în cadrul firmei? Eu am presupus că era o chestiune personală și o crimă pasională. Adică tăcută de un fost iubit gelos, sau de cineva care iubea fără speranță.

— Cercetăm toate variantele, îi spuse Eve și se ridică. Dacă vă aduceți aminte de ceva, sau vă vine ceva în minte, puteți să mă sunați la sediul central.

— Asta e tot? Pe fața Lolei se citea dezamăgirea. Eu speram că vom fi solicitate în mai mare măsură.

— Poate data viitoare. Vă mulțumesc pentru timpul acordat, adăugă Eve.

Așteptă până ieșiră și se urcară în mașina ei.

— Păreri?

— Spun lucrurilor pe nume, sunt calme și au încredere în forțele proprii. Cina cu Sloan nu a avut nimic ieșit din comun și niciuna dintre ele nu mi se pare genul care ar minți pentru a acoperi pe cineva care este angajatul lor, chiar dacă sunt în relații foarte bune cu acesta. Ar fi legătura dintre sora lui Zinka și prima victimă, dar dacă e să-mi urmez instinctul, n-o văd pe niciuna dintre ele capabilă să comită două crime, sau să tacă doar pentru a o acoperi pe sora lui Zinka. Și sunt mult prea bogate. Dacă totul are legătură cu banii, nu aveau nevoie să trișeze, pentru că deja au foarte mulți.

— Nu este vorba de câți ai, ci de avariție și de putere, o corectă Eve. Dar nici mie nu mi s-a părut nimic ciudat. Dacă cumva contul surorii a fost cel pe care l-a descoperit Natalie ca având probleme, atunci amândouă sunt al naibii de calme. Știm ceva în legătură cu felul în care și-a petrecut Anna Kerlinko noaptea în care au avut loc crimele?

Peabody își scoase carnețelul.

— Dacă luăm în calcul diferența de fus orar, lua micul dejun cu actualul amant atunci când a fost ucisă Copperfield și apoi a ajuns la birou pe la ora nouă. Are martori care pot confirma. Nu ar fi avut cum să vină până aici, să-i omoare și să se întoarcă acolo.

— Mergem mai departe.

Folosindu-se de geografie la fel de mult ca și de lista de suspecți, o luă spre est, acolo unde-și avea sediul firma de avocatură ce reprezenta Fundația Bullock. Contul lor fusese transferat lui Copperfield în ultimele luni, se gândi Eve și asta era încă o legătură, pentru că Byson o reprezenta pe una dintre nepoatele partenerului.

Birourile firmei erau într-o clădire elegantă, iar la recepție domnea o liniște desăvârșită. La birou stătea o femeie, scăldată în lumina ce pătrundea prin vitraliile de la fereastra dinspre stradă.

Arăta bine, cu părul roșcat căzându-i pe umeri. Eve își scoase insigna și femeia clipi de câteva ori, surprinsă.

— Nu înțeleg.

— Insignă, îi spuse Eve pentru a o ajuta. Poliție. Sună-ți șeful și spune-i că vrem să discutăm cu el.

— Îmi pare rău, dar domnul Cavendish este într-o ședință. Dar dacă vreți pot să iau legătura cu secretara sa și să stabilesc o întâlnire pentru dumneavoastră.

— Nu, nu, nu ai înțeles. Să-ți mai spun încă o dată. Insignă. Poliție. Eve aruncă o privire împrejur și văzu o scară de lemn care ducea la etaj. Pe acolo se ajunge la birouri?

— Oh, dar, dar...

Eve o lăsă pe roșcată să se bâlbâie și se îndreptă cu Peabody spre scări.

Etajul al doilea semăna cu un muzeu. Covoarele erau vechi, uzate și scumpe. Pe pereți atârnau tablouri cu peisaje.

În stânga se deschise o ușă. Femeia care ieși era mai în vârstă decât fata de la recepție și arăta de două ori mai bine.

Părul îi era strâns într-o pieptănătură care-i scotea în evidență figura colțuroasă. Costumul în picățele ar fi putut să fie la fel de sever ca și pieptănătura, dar fusese modificat pentru a se mula perfect pe un corp care arăta foarte bine.

— Am impresia că vi s-a spus că domnul Cavendish este într-o ședință și nu este disponibil deocamdată. Ce pot face pentru dumneavoastră?

— Puteți să-l scoateți din ședință și să-l faceți să fie disponibil, îi spuse Eve. Asta ne-ar fi de mare ajutor.

Se simți străbătută de un fior de plăcere când văzu nedumerirea femeii.

— Cum te cheamă, surioară?

— Domnișoara Ellyn Bruberry. Sunt asistenta administrativă a domnului Cavendish. Și asistent legal.

— Foarte bine. Trebuie să discutăm cu domnul Cavendish în legătură cu o investigație.

— Domnul Cavendish, după cum vi s-a comunicat deja de două ori, este într-o ședință. Și dacă vreți să știți, nu are nicio obligație de a discuta cu poliția, fără o avertizare prealabilă.

— Aici m-ai prins, spuse Eve încântată. Aș fi foarte bucuroasă să vă trimit ție, domnului Cavendish și tuturor celor care lucrează aici o cerere de a veni să discutăm la sediul central, ceea ce, după cum știți, pentru că sunteți și consilier legal, poate să dureze de la câteva ore, la câteva luni. Sau, hmm, am putea să intrăm acum la el, și să terminăm, probabil, în mai puțin de douăzeci de minute.

Făcu o pauză.

— Alege.

Eve o auzi cum inspiră profund.

— Trebuie să-mi spuneți despre ce este vorba.

— Nu, nu trebuie. Dar ar fi bine să-ți întrebi șeful dacă vrea să discute cu mine acum, sau să vină la sediul central în viitorul apropiat și să-și piardă destul de mult timp, cu o discuție la nivel oficial. Sau poți lua tu această decizie în locul lui. Cum vrei.

— Dar... Peabody bătu cu degetul în ceas. Pierdem timp.

— Stați aici.

Eve aşteptă până când Bruberry se îndepărtă.

— Pierdem timp?

— A fost o replică de moment. Era cam enervantă, nu? Şi în afară de asta ştie de ce suntem aici.

— Ai dreptate. Interesant. Eve se întoarse să studieze unul dintre peisaje. Cum se face că oamenii trăiesc la oraş, dar îşi pun pe pereţi peisaje rurale? Nu se pot hotărî odată unde vor cu adevărat să trăiască?

— Mulţi oameni consideră că peisajele rurale sunt relaxante.

— Da, până când începi să te întrebi ce-o fi creatura care se strecoară în spatele copacilor, sau se târăşte prin iarbă.

Peabody păşea stânjenită.

— Unii oameni nu se gândesc la creaturi care se târăsc, ci la animale care umblă, ca de exemplu la pui de căprioară, sau la iepuraşi micuţi şi drăguţi.

— Unii oameni sunt proşti. Haide să ne ocupăm timpul cu ceva, Peabody, şi să îi facem o verificare lui Bruberry. Şi lui Cavendish.

— Ar putea fi pui de căprioară şi iepuraşi, murmură Peabody şi-şi porni calculatorul.

Câteva clipe mai târziu, Bruberry ieşi pe o altă uşă. Vocea îi era calmă şi rece.

— Domnul Cavendish vă primeşte acum. Zece minute.

10.

Din muzeu, ajunsese într-un club de bărbați, își spuse Eve.

Walter Cavendish era așezat la un birou cu scaune din piele, canapele și mobilier din lemn masiv, închis la culoare. Covoarele erau orientale, foarte groase, probabil originale, cu motive complexe și culori intense. Tot felul de băuturi erau turnate în recipiente din sticlă groasă, care ar fi putut foarte ușor să fie folosite ca arme albe.

Un calculator negru fusese așezat pe biroul antic, astfel încât să dea impresia de prosperitate și nerv.

Cavendish avea înjur de cincizeci și ceva de ani și un păr bogat de culoarea nisipului. Figura îi era dură și ochii de un albastru-deschis, care o măsurară din cap până în picioare. Purta un costum maro, cu o dungă aurită, foarte subțire, doar atât cât era necesar pentru a face impresie.

Se ridică și chipul lui, nu foarte arătos, părea foarte aferat.

— Aș vrea să vă văd legitimațiile. Vorbi, după cum gândea Eve, pe un ton de actor shakespearian.

Atât ea, cât și Peabody își scoaseră insignele.

— Locotenent Dallas, spuse Eve, și detectiv Peabody. Se pare că s-a terminat ședința. Ciudat că nu am văzut pe nimeni plecând.

Păru nedumerit în primul moment și se uită la Bruberry, chiar când aceasta deschise gura pentru a vorbi.

— Era o conferință pe telefon.

— Da, o conferință cu Londra.

— O scuză bună. Îi aruncă lui Cavendish o privire semnificativă pentru a-i da de înțeles că îl prinsese cu minciuna. Dar fiindcă ne puteți rezerva câteva minute, avem câteva întrebări în legătură cu o investigație.

— Mi s-a spus. Le făcu semn să ia loc. Văzând că nu are nicio reacție, Eve îi întinse mâna.

El ezită și Eve îl văzu aruncându-i o privire secretarei, înainte de a-i strânge mâna.

Cam moale, remarcă ea, și puțin umedă.

— Ce fel de investigație faceți?

— Este vorba despre o crimă. Natalie Copperfield și Bick Byson. Vă sunt cunoscute aceste nume?

— Nu.

— Să înțeleg că nu vă interesează știrile. Nu citiți ziarele, își aruncă și ea privirea spre un ecran mare de pe perete. Aceștia doi au fost uciși în casele în care locuiau, în urmă cu trei zile. Amândoi erau angajați la firma de contabilitate Sloan, Myers și Kraus. Și, ce e și mai amuzant, Natalie Copperfield se ocupa de chestiunile dumneavoastră financiare. Dar numele nu vă spune nimic, nu?

— Nu rețin toate numele pe care le aud sau le văd scrise pe undeva. Sunt un om foarte ocupat. În ceea ce privește contabilitatea, este de competența asistentei mele Ellyn.

— Eu o cunosc pe domnișoara Copperfield, spuse Bruberry. Ce legătură are moartea ei cu această firmă?

— Deocamdată eu pun întrebările, zise Eve pe un ton glacial. Unde erați, domnule Cavendish, în urmă cu trei zile, între miezul nopții și ora patru dimineață?

— Acasă, în pat. Cu soția mea. Surprinsă, Eve ridică din sprâncene.

— Nu ții minte numele a două persoane intens mediatizate, dar știi cu precizie unde erați în urmă cu trei seri?

— Acasă, repetă el. În pat.

— Ați avut vreun contact cu domnișoara Copperfield, sau cu Bick Byson?

— Nu.

— E ciudat. Nu ți se pare ciudat, detectiv Peabody, că domnul Cavendish nu a luat niciodată legătura cu persoana care se ocupă de finanțele sale?

— Trebuie să recunosc că mi se pare ciudat. Eu sunt la per tu cu tipul de la financiar de la sediul nostru.

— E posibil, ca la un moment dat să o fi întâlnit - Eu corespondam și mă întâlneam cu domnișoara Copperfield, îl întrerupse Bruberry. Atunci când era necesar. Cu asemenea probleme, se ocupă de obicei cei de la sediul nostru central din Londra.

— Și aici ce faceți? Întrebă Eve adresându-i-se direct lui Cavendish.

— Eu reprezint interesele firmei mele la New York.

— Ce presupune asta?

— Exact ceea ce am spus.

— Acum e mult mai clar. Și reprezentați și interesele lui Lordes C. McDermott, care era clienta lui Bick Byson.

— Domnișoara McDermott este o rudă și mi se pare firesc să fie reprezentată de firma noastră. Cât despre managementul financiar, nu aș putea să vă spun nimic, deoarece nu știu cine se ocupa de asta.

— Serios? Se pare că pe aici o mână nu prea știe mai nimic despre ce face cealaltă. Și în plus, eu nu am spus că Byson este managerul ei financiar, ci doar că ea era clienta sa.

Cavendish își frământă nodul de la cravată. Era un tic nervos, se gândi Eve.

— Am presupus.

— Și acum că tot suntem aici, dumneavoastră unde erați în acea noapte, domnișoară Bruberry?

— Acasă. M-am băgat în pat înainte de miezul nopții.

— Singură?

— Locuiesc singură, da. Mă tem că timpul pe care poate să vi-l acorde domnul Cavendish a expirat.

Eve se ridică ușor în picioare.

— Vă mulțumesc pentru cooperare. Ah, continuă ea. Firma dumneavoastră reprezintă și... își scoase carnetul ca pentru a verifica un nume. Fundația Bullock.

În clipa aceea văzu o mică umbră trecându-i prin priviri. Maxilarul i se încleșta și clipi.

— Așa este.

— Domnișoara Madeline Bullock și domnul Winfield Chase au fost de curând în oraș. Presupun că v-ați întâlnit cu ei în acest scop, nu?

— Eu...

— Domnișoara Bullock și domnul Chase au luat prânzul aici cu domnul Cavendish. Asta s-a întâmplat luni după-amiază. La douăsprezece și treizeci de minute, adăugă Bruberry.

— V-ați întâlnit și ați luat prânzul cu ei aici la birou? - Așa este, spuse Bruberry, în locul lui Cavendish. Vreți să verific să văd ce au avut în meniu?

— Vă voi anunța. A fost excelent. Vă mulțumesc pentru timpul acordat. Eve se îndreptă spre ieșire, dar se întoarse de la ușă. Știți, e ciudat că în calitatea dumneavoastră de reprezentant al firmei la New York, nu v-ați găsit timp să vă întâlniți cu contabila care se ocupa de interesele financiare ale firmei.

— Vă conduc, spuse Bruberry văzând că șeful său nu scoate un cuvânt.

— Nu e nevoie, ne descurcăm singure.

— Cineva are un secret, spuse Peabody după ce se văzură în stradă.

— Poți fi sigură de asta. Tipul ăla era dominat de frică și de sentimentul vinovăției. Dar s-ar putea să descoperim doar că își înșală nevasta, sau se îmbracă cu lenjerie de femei.

— Sau amândouă, dacă o înșală cu secretara. E clar că ea conduce în acest duet.

— Asta cam așa e. E stupid că a mințit în legătură cu întâlnirile cu Copperfield și sunt sigură că a ocolit adevărul.

— E un fel de a spune că e prea important pentru a-i cunoaște pe cei mici. Și e și o modalitate de a se îndepărta de locul unde arde.

— Locul unde arde fiind crimele. Trecu la volan și începu să bată cu degetul în el. Nu erau pregătiți. Nu s-au gândit că s-ar putea ca poliția să-i interogheze, așa că au acționat din instinct. Au negat totul. Haide să vedem dacă putem da de Lordes McDermott, pentru a avea și un alt punct de vedere.

Peabody își scoase calculatorul pentru a obține adresa acesteia.

— Are o casă pe șoseaua Riverside.

— Are și un număr de telefon? - Da.

— Încearcă mai întâi să o suni. Să fim sigure că e acasă și dacă nu, să vedem unde poate fi găsită.

Nu numai că era acasă, dar părea să n-o deranjeze faptul că poliția venea să o vadă pe neașteptate.

Fură conduse înăuntru de o cameristă în uniformă și trecură printr-un hol spațios, înalt cât două etaje, pentru a ajunge într-o cameră de zi aranjată într-un stil contemporan, cu culori strălucitoare, obiecte de metal ce luceau și obiecte de sticlă ce sclipeau.

Lordes era încălțată cu cizme negre, moi și purta bijuterii de aur. Părul scurt era de culoarea unei vinete coapte, iar ochii aveau nuanța safirelor.

Pe masa joasă de sticlă se aflau trei căni exagerat de mari și o tavă plină de gogoși.

— Să nu-mi spuneți că polițiștii, cafeaua și gogoșile sunt un clișeu.

— Sunt un clișeu, dar din motive întemeiate. Locotenent Dallas, detectiv Peabody.

— Luați loc. Probabil că ați venit să mă vedeți în legătură cu Bick și Natalie. Îmi pare nespus de rău pentru ce s-a întâmplat. El era un om încântător.

— Când l-ați văzut ultima dată?

— Pe cincisprezece decembrie.

— Aveți o memorie bună, spuse Eve.

— Nu, nu chiar. Dar am verificat când am auzit ce s-a întâmplat. Am avut o întâlnire pentru închiderea anului, înainte de sărbători. Ne-am întâlnit chiar aici în această cameră. Era un tip de treabă.

— O cunoșteați și pe domnișoara Copperfield?

— Ne-am întâlnit de câteva ori. Bick a venit cu ea la câteva cine de afaceri, la cererea mea. Îmi place să știu cu cine trăiesc cei care se ocupă de afacerile mele. Îmi plăcea și de ea. Anticiparea căsătoriei îi transfigura de fericire. Cum vreți cafeaua?

— Neagră, mulțumesc.

— Eu slabă și cu zahăr, spuse Peabody.

— Vă întâlniți cu toți clienții lui Bick? Întrebă Lordes. În clipa în care turnă cafeaua, pe mână îi străluci verigheta. Am fost surprinsă când m-ați sunat pentru a-mi spune că vreți să ne întâlnim.

— Vorbim cu multă lume. De fapt, tocmai am discutat cu Walter Cavendish. E rudă cu dumneavoastră, nu?

— Văr de-al doilea. Strâmbă din nas, doar o fracțiune de secundă.

Lordes nu-l agreează prea tare pe Walter, se gândi Eve.

— Vărul meu primar, tatăl lui Walter, este unul dintre partenerii de la firmă, cu sediul la Londra. Presupun că asta înseamnă că suntem veri de gradul doi, spuse ea cu un aer meditativ. Mă rog, așa ceva. Vă rog, luați gogoși. La rândul său, se servi cu una din gogoșile de pe tavă.

— Datorită legăturii cu unchiul dumneavoastră v-ați dus la firma de contabilitate și ați devenit clienta lui Bick?

— Mmm, încuviință Lordes cu gura plină. Dumnezeule, gogoșile astea sunt excelente. Se ocupă de chestiunile financiare de ani de zile. După ce a murit Miles, idiotul, am mai moștenit o sumă considerabilă. O vreme am lăsat banii să zacă, cât am stat în Europa. Apoi, când m-am întors, am cerut un expert financiar tânăr și priceput. Mi l-au dat pe Bick și era exact așa cum am cerut.

— Cum a murit soțul dumneavoastră, dacă nu vă deranjează că întreb? Spuse Peabody mușcând cu delicatețe dintr-o gogoașă umplută cu cremă.

— Se juca cu avionul pe care-l construise el. Îi plăcea la nebunie să zboare. S-a prăbușit și a ars complet. Îl iubeam pe idiotul ăla. Aproape am murit de durere când l-am pierdut. Se împlinesc cinci ani în primăvara asta și tot sunt supărată pe el.

— Ne puteți spune unde erați acum trei nopți, între orele douăsprezece și patru dimineața?

— Sună îngrijorător. Am verificat și asta, după ce m-ați sunat că veniți. Am făcut o mică petrecere, cu câteva prietene. Doar femei. Am început să mă întâlnesc din nou și cu bărbați, dar e foarte greu, mai ales când nu ești cu adevărat interesată. Au plecat cam pe la miezul nopții și apoi m-am dus la culcare. M-am uitat la televizor mai întâi. Am adormit uitându-mă la un film mai vechi.

— Dacă tot vorbim de relații, spuse Eve, ați avut vreodată ocazia să ieșiți cu domnișoara Copperfield, domnul Byson și cu vărul dumneavoastră, adică vărul de-al doilea?

— Cu Walter? Lordes râse tare. Nu. Cu siguranță că nu. Nu mă văd deloc cu Walter. Este un idiot.

— Nu vă înțelegeți?

— Eu mă înțeleg bine cu toată lumea. Însă cu unii mă înțeleg și mai bine dacă ne vedem mai rar.

— Dar nu vă reprezintă interesele în New York?

— Nu chiar. Vărul meu din Londra se ocupă de asta și Walter face doar o parte din muncă. Ca să fiu sinceră, nu este foarte inteligent. Poate să execute ordine, să scrie formulare și arată suficient de bine în frac. Toate lucrurile mai complexe trec prin biroul din Londra, cel puțin din câte știu eu.

Își înclină capul într-o parte.

— Doar nu credeți că Walter are vreo legătură cu toate astea? Îl știu de o viață și vă spun că nu este destul de inteligent pentru a o fi făcut.

Eve tocmai se strecurase la volan când îi sună comunicatorul.

— Dallas, răspunse ea.

— Doamnă locotenent. Tonul dur al lui Summerset se potrivea cu trăsăturile feței sale. Nu m-ați anunțat că așteptați o livrare.

— Poate am uitat să te anunț și că pe zi ce trece devii din ce în ce mai urât, dar asta doar pentru că am fost ocupată.

— Sistemul de legănat care provine dintr-un magazin de desfacere, pe nume Barza Albă, a fost livrat. Ce doriți să fac cu el?

Eve așteptă un moment.

— Dumnezeule, chiar cred că ți-e greu dacă faci asemenea greșeli și te lași descoperit. Nu-ți voi spune exact ce-mi trece prin minte acum. Pune-l în camera de desen de la etajul al doilea. Acolo unde are loc petrecerea.

— Foarte bine, doamnă. Pe viitor v-aș fi foarte recunoscător dacă m-ați informa cu privire la orice livrare.

— Pe viitor aș prefera să-ți pui o pungă pe față, înainte să-mi apari pe ecran.

Închise satisfăcută.

— Sunteți foarte amuzanți, voi doi, spuse Peabody. După serviciu, merg acasă, îmi împachetez lucrurile și vin direct la tine. De-abia aștept să văd scaunul și să-l montez pentru mâine.

— Ura.

— Știi că o să-i placă la nebunie.

— Da, așa e.

— O să fie un fel de zeiță a fertilității. O chestie nemaipomenită pentru ea.

— Zeița Mavis. Amuzată, Eve trecu pe culoarea galbenă. Ar trebui să aibă o... Arătă cu degetele deasupra capului.

— Coroană! Da.

— Nu, nu o coroană. E prea mare și prea serioasă. Cealaltă chestie. O tiară.

— Perfect! Vezi? Spuse Peabody și o lovi în umăr. Poți să o faci.

— Așa se pare, că o fac deja.

Când ajunse la sediul central, Eve puse în ordine declarațiile și impresiile, scrise rapoarte și se concentra asupra lor. La peretele unde avea înșirate probele, începu să scrie cuvinte-cheie în dreptul fotografiilor și să tragă liniuțe care să le conecteze între ele.

— Ai nevoie de un perete mai mare, spuse Roarke care intrase în cameră, cu un sacou pe braț.

— Am tot auzit asta.

— Și ai nevoie și de un birou mai mare, asta cu siguranță.

— Mă mulțumesc cu acesta. Ce faci aici?

— Caut pe cineva să mă ducă cu mașina până acasă. Am avut o treabă la etaj, spuse el când ea se încruntă. Și când cuta dintre ochi i

se adânci, se îndreptă spre ea și o prinse de bărbie. S-a făcut, și toată lumea este satisfăcută.

— E un rahat.

— Așa cum se întâmplă adesea în viață. Își aruncă haina pe spătarul scaunului ei de la birou înainte de a se îndrepta spre planșele ei. Ah, da, înțeleg. Legături cu alte legături. Ținând seama de faptul că trăim într-o lume atât de mare, legăturile sunt extrem de interesante și de strânse, nu?

— Ce a spus Whitney?

— Oficial sau neoficial? Întrebă Roarke continuând să studieze probele.

— Știu ce a spus oficial.

— Atunci neoficial. A spus că totul era un mare rahat. Și ăsta este un citat din el. Se uită la ea și dădu din cap. Și văd că asta e îndeajuns și pentru tine. Nu ai nevoie să se uite în ochii tăi și să-ți spună că are încredere în tine și că te respectă. Și să-și ceară scuze

— Nu.

Se duse și închise ușa.

— Poate că o fi un mare rahat, dar este exact genul de rahat care te ține pe tine în biroul ăsta cât un oficiu, în loc să fii în cabina căpitanului.

— Nu vreau să fiu altundeva. Hai să lăsăm prostiile astea. Fac exact ceea ce vreau să fac și ceea ce mă pricep.

— Nu-mi spune că nu-ți dorești să avansezi, Eve.

— Credeam că vreau. Își trecu o mână prin păr, gândindu-se. Nu aș refuza dacă mi s-ar propune o avansare, dar în condițiile impuse de mine. Ascultă, tu ai chestia aia irlandeză. Cu soartă, destin și așa mai departe.

Strânse din buze.

— Tu ai reușit să mă scapi de niște demoni de curând.

— Nu am făcut decât să rezolv un caz, îl corectă ea. Și ceea ce voiam eu să spun este că uneori lucrurile sunt exact așa cum trebuie să fie. Eu simt nevoia să fac treaba pe care o fac. Asta cred.

— Bine. Biroul era atât de mic că nu trebuia decât să întindă brațele pentru a o strânge la piept. Șeful tău a mai adăugat că are toată încrederea că vei finaliza acest caz într-un timp scurt.

— Bine.

— Trebuie să-mi găsesc un mijloc alternativ de deplasare, sau vii și tu în curând acasă?

— Mai lasă-mă doar zece minute și vin și eu. Hei, spuse ea când el deschise ușa. Poate că ar trebui să mă inviți la cină.

Roarke zâmbi.

— Poate.

— Dar mai întâi trebuie să facem o oprire. Am nevoie de o tiară.

— Ca să ai la ce să asortezi sceptrul?

— Nu e pentru mine. Mavis. Chestia de mâine. Petrecerea are o temă. E un sceptru ca o chestie din alea... Strânse pumnul și-și mișcă mâna de sus jos într-un fel care îl făcu să ridice din sprâncene și să-i arunce o ocheadă. Dumnezeule, ce minte murdară ai, spuse ea, dar râse, mutând brațul în lateral. Știi, chestia aia ca un băț.

— Cred că știu.

— Ar trebui să găsim și o chestie din alea. Așa că poate ar fi o idee bună să intrăm într-un magazin de costume, de unde am putea să le cumpărăm în drum spre restaurant.

A fost foarte ușor să găsească o tiară și un sceptru de plastic, mai ales că a plecat la cumpărături cu o femeie care de obicei achiziționa primul lucru pe care îl vedea și semăna cu ceea ce voia ea.

Și pentru că-și cunoștea bine femeia, pentru cină a ales un restaurant italian, unde atmosfera era relaxată și mâncarea excelentă. Pentru că ajunsese deja la spaghete cu chifteluțe și încă nu deschisese subiectul despre caz, începu el:

— Ai ratat prânzul.

Eve învârti pastele pe furculiță.

— Este foarte posibil, dar am mâncat o gogoașă. Și cred că am uitat să te informez că Peabody și McNab vor dormi la noi în seara asta.

— Să mă informezi?

— De la Summerset mi se trage. S-a ofuscat fiindcă am uitat să-l informez că așteptam o livrare azi. Oricum, Peabody vrea să decoreze ceva pentru petrecere, o chestie pe care eu nu o înțeleg. Ai parte de o petrecere, cadouri, mâncare. Ce altceva mai ai nevoie?

— Cred că vei afla, nu? Dar e bine. Așa pot să-l agăț pe McNab mâine și să ne distrăm ca între bărbați.

— Să pleci? Pe față i se citi panica. Adică nu vei rămâne la petrecere?

Roarke luă o gură de *manicotti*.

— Nimic din ceea ce ai putea spune, face sau oferi, incluzând aici favoruri sexuale deviante, nu ar reuși să mă convingă să fiu la mai puțin de cinci sute de metri de petrecerea aia.

— Rahat. Își umplu furculița. Nici dacă aș pune și niște sos de ciocolată la toată combinația?

— Nici măcar așa.

— Ar putea să apară și niște frișca. Și puțină coregrafie.

— O mită extraordinară, sunt de acord, mai ales că vine din partea unei femei disperate. Însă deja am făcut aranjamentele să dispar cu Leonardo. Așa că doar îl vom coopta și pe McNab la mica trupă veselă.

— Dar dacă se întâmplă ceva? Îl apucă de braț. Dacă înnebunește furnizorul de mâncare, pentru că se mai întâmplă și de astea. Sau dacă pierdem vreuna din femeile însărcinate prin casă?

Apucă paharul de vin cu mâna liberă.

— Bine, bine, spuse ea dându-și ochii peste cap. Mă descurc. Dar nu mi se pare firesc ca tu să poți bea o bere pe undeva, în vreme ce eu sunt reținută la sediul central al bebelușilor. Și asta doar pentru că ai penis.

— Dar ne vom gândi cu drag la tine când vom fi la bere, eu și penisul meu.

Eve mai luă o înghițitură de mâncare și apoi zâmbi.

— Dar tot vei fi de față atunci când va naște.

— Taci, Eve.

— Penisul nu va mai putea să te salveze, amice.

Luă o baghetă, o rupse în două și-i oferi jumătate.

— Și veți juca și ceva jocuri, mâine? O să primiți și premii? Era o lovitură sub centură.

— Bine, tac. Vrei să discutăm despre crimă?

— Te rog.

Îl informă despre tot în vreme ce terminară masa și băură un cappuccino.

— Așadar Cavendish și secretara lui ți s-au părut în neregulă?

— Da, nu mi-au făcut o impresie prea bună. Cert este că secretara trage sforile.

— Pe el nu-l știu, deși pe ceilalți din scenariul de azi i-am întâlnit.

— Am doar informațiile elementare despre el. Are patruzeci și șase de ani și a crescut cu banii lu' tăticu'. Îi place să joace *squash*[4]. Are două căsătorii la activ; pe prima nevastă a lăsat-o baltă în urmă cu opt ani. Are un singur copil, o fată în vârstă de doisprezece ani. Custodia o are mama, care stă la Paris. S-a căsătorit cu soția numărul doi, chiar după ce s-a pronunțat divorțul. Ea are douăzeci și nouă de ani. A fost fotomodel. Eu cred că a trecut de la nevasta de început la nevasta trofeu și că o înșală pe cea din urmă cu secretara.

[4] Un sport de sală care se joacă cu rachete și mingi, la un perete

Și ea se îmbracă cu haine de piele, poartă tocuri înalte și-l pune să latre atunci când o fac.

— Serios? Amuzat, Roarke se lăsă pe spătar. Și de unde știi astea?

— Pentru că dintre ei doi, ea este cea care conduce. El învârte hârtii, participă la evenimente, la întâlniri și în general face ce i se spune.

— Și i-o fi spus cineva să-i omoare pe Copperfield și pe Byson?

— Poate, și nu-i așa că ar fi perfect? Dar nu îmi prea place varianta asta. Ucigașul era prea deștept și avea prea mare încredere în forțele proprii. Cavendish a început să transpire doar discutând cu mine. Dar cred că știe cine a comis crima.

— Și tu îl vei ajuta să transpire și mai tare.

— Pot să vorbesc din nou cu el și să-l înghiontesc. Dar nu am suficiente probe să-l acuz de ceva, ca să-l forțez să cedeze. Am nevoie de mai multe informații. O legătură directă. Trebuie să descopăr mai multe pentru că pun pariu că în noaptea în care au avut loc crimele chiar era acolo unde a spus că a fost, acasă, cu capul sub cuvertură de frică, pentru că știa ce urma să se întâmple.

— Dacă filiala din New York a firmei de avocatură s-a implicat în așa ceva, a spălat bani, sau a manipulat fonduri necurate, voi afla.

Da, se gândi Eve, o va face, nu doar fiindcă avea reale calități, dar și pentru că de data aceasta era în joc mândria lui.

— Mă bazez pe asta, spuse ea. Poate că ar trebui să mergem să ne apucăm de treabă.

Știa că Peabody și McNab erau deja acolo, pentru că auzea muzică din camera unde decisese că urma să aibă loc petrecerea. Chiar dacă asta însemna că îi era frică, avea să trăiască cu acest sentiment, dar oricum, se hotărî să meargă în birou.

Acolo marcă toate noile informații și apoi se opri pentru a se gândi mai bine la Ellyn Bruberry.

Avea patruzeci de ani, potrivit datelor ce începuseră să-i apară pe monitor. Nu a fost căsătorită, nu are copii. Adresa din West Park îi conferea o imagine perfectă asupra parcului, ceea ce sporea prețul apartamentului. Nu era rău deloc pentru o asistentă administrativă și consilier legal.

Era născută în Statele Unite, deși se mutase de la Pitts-burgh la Londra când avea douăzeci și ceva de ani. Abia mai târziu intrase în firma Stuben, Robbins și Cavendish, ca secretară. Fusese transferată la New York și devenise asistenta lui Walter Cavendish în urmă cu șase ani.

După cea de-a doua căsătorie, se gândi Eve.

Nu avea cazier penal.

Eve aruncă o privire asupra datelor financiare. Un salariu îndestulător, dar nu era ilegal să plătești bine angajații. Majoritatea oscilațiilor în venit se înregistrau de Crăciun, de ziua ei și din momentul când intrase în firmă și astea erau ușor de explicat, ca bonusuri.

Dar nu-i așa că era foarte interesant faptul că de conturile ei se ocupa firma de avocatură Sloan, Myers și Kraus?

Dar totuși, nu era clienta lui Byson, constată ea după ce cercetă lista de clienți. Își făcu o însemnare, să verifice cine de la firmă se ocupa de Bruberry.

Linii directe, se gândi ea. Care era cea mai dreaptă linie de la Copperfield/Byson la Cavendish/Bruberry?

Din nou firma, dar aceasta avea legătură cu Fundația Bullock. Care era clientă atât a firmei de avocatură, cât și a firmei de contabilitate. Și Cavendish tremurase când îl întrebase dacă îi văzuse pe cei de la fundație cu ocazia vizitei lor la New York.

Cel mai tânăr dintre parteneri, Robert Kraus, fusese cel care se ocupase de Bullock și Chase și ei îi confirmaseră alibiul.

— Hei, Dallas.

Se încruntă și căută informații despre Kraus.

— Doar încă nu mai muncești. Haida de! Peabody se înfipse lângă birou, cu mâinile în șolduri. Trebuie să vezi decorațiile și ce am făcut până acum. Aș vrea să stăm puțin de vorbă.

— Fă ceea ce ai de făcut. Este foarte bine.

— Dallas. E trecut de ora zece.

— Ah, mami, deja s-a dat stingerea? Sunt pedepsită?

— Vezi, ești cam nesuferită. Peabody îndreptă spre ea un deget acuzator. Ia o pauză și vino să arunci o privire. E pentru Mavis.

— Bine, bine! Dar dacă tot avea să fie târâtă în camera decorată, măcar n-o să sufere doar ea. Eve se duse până la biroul lui Roarke. Ne vom uita la decorațiuni și vom vedea ce mai trebuie făcut. Cred.

— Distrați-vă.

— Nțț. Noi, adică și tu.

— Nu vreau. Dar făcu greșeala să se uite în sus și văzu în privirea lui Eve aceeași expresie care era întipărită și pe chipul lui Peabody. Bine atunci. Dar când se va termina totul, tu și cu mine ne vom lua o vacanță și vom alerga dezbrăcați pe plajă.

— Bine, tipule.

11.

Nu vedea numere în vis, ci curcubee și bebeluși bizari, cu aripi. Când bebelușii zburători coborâră în picaj ca un roi de viespi, Eve se trezi din somn.

Se ridică de parcă ar fi fost împinsă de un arc și spuse:

— Stop!

— Coșmar? Roarke se ridicase deja de pe canapea.

— Bebeluși zburători. Bebeluși zburători diabolici, cu aripi diabolice.

Roarke veni și se așeză pe marginea patului.

— Iubita mea, Eve, avem nevoie de o vacanță.

— Și mai erau și baloane, spuse ea cu o voce stinsă. Și aripile treceau prin ele ca niște lame, așa că explodau. Și când explodau, apăreau și mai mulți bebeluși înaripați.

Roarke îi trecu un deget pe coapse.

— Poate ar trebui să faci un efort și să te gândești la sex.

— Cineva a făcut sex, nu, pentru a crea acești bebeluși diabolici? Dintr-odată îl apucă de pulover. În priviri i se citea disperarea. Nu mă lăsa singură cu femeile astea.

— Îmi pare rău, dar trebuie să reintroduc clauza penisului. Care sună vag obscen când o spui cu glas tare, dar care oricum rămâne valabilă. Nu se poate negocia.

— Ticăloșiile, spuse ea, dar mai mult cu invidie decât din resentiment, după care îi dădu drumul și căzu pe spate.

— Haide, haide, spuse el absent și o bătu ușor pe umăr.

— Poate o să ningă. S-ar putea să viscolească, așa că oamenii nu vor putea veni din cauza viscolului, tatăl tuturor viscolelor, din acelea care face New Yorkul să tremure din toate încheieturile.

— Meteorologii au anunțat temperaturi ridicate și cer senin.

— Am auzit asta, am auzit. Se ridică din nou și îndreptă spre el un deget acuzator. Nu cuvintele, ci tonul. Ție ți se pare amuzant.

— Nu. Știu că va fi amuzant. Și că în cele din urmă îți va plăcea, mai întâi de toate pentru că Mavis va fi fericită și apoi pentru că vei petrece puțin timp, în afara serviciului, cu câteva femei care-ți plac.

— Dar, Roarke, va trebui să organizăm jocuri.

— Păi nu ești obligată să iei parte. Privirea îi deveni inexpresivă.

— De ce nu?

Nu avea ce să facă dacă toate astea îl amuzau. Reușea să fie și speriată și suspicioasă în același timp.

— Păi, tu ești gazda, așa că nu ar fi corect să iei parte la jocuri și să câștigi vreun premiu.

— Vorbești serios?

— Da, și asta vei susține cu tărie.

— Așa voi face. Își mai revenise. Mulțumesc.

Își ridică moralul cu puțină gimnastică de înviorare, câteva ture în piscină și un duș fierbinte. Apoi se duse în birou, pentru a analiza diferitele variante.

— Iar lucrezi?

Sări în sus speriată și se simți puțin vinovată.

— De unde ești tu, o întrebă pe Peabody, de la poliția muncii?

— Tu nu ai nevoie de un polițist, ci de o dădacă. Dallas, cei de la firma de catering vor ajunge aici din clipă în clipă.

— Da, bine, am înțeles. Cineva să mă anunțe și pe mine când ajung. Eve dădu din mână. Nu fac decât să verific câteva chestii, care au legătură cu o crimă dublă!

Dar închise calculatorul când văzu că Peabody rămase țintuită pe loc, bătând din picior.

— Nu ești de la poliția muncii, spuse ea cu amărăciune. Tu ești gestapoul petrecerilor.

— Mavis tocmai a sunat. Nu te-a căutat pe tine, pentru că știa că ești ocupată cu pregătirile pentru petrecere. Trebuie să apară dintr-o clipă în alta fiindcă nu a mai avut răbdare să aștepte.

— Doamne. Am închis calculatorul, ce mai vrei? Plec acum din birou. Vezi, ies și închid ușa după mine.

Peabody zâmbi. Pedalarea pe sentimentul de vinovăție era cea mai bună metodă de convingere. Învățase asta târându-se în genunchi în fața mamei sale.

Eve fu surprinsă să constate că cei de la firma de catering nu avuseseră nevoie de ajutor cu nimic. De fapt nu doriseră decât ca Eve și toți ceilalți să nu le stea în cale. În ce-l privește pe Summerset, acesta plecase deja de acasă și nu avea să se întoarcă decât în ziua următoare.

— Nu vei găsi nici cea mai mică urmă de cromozomi Z în casă în după-amiaza asta, îi spuse Roarke. În afara pisicii.

Stătea cu Eve în camera de zi de la etajul al doilea. Era mai mare decât cea de la parter pe care o foloseau de obicei și avea două șeminee. Canapelele, scaunele și o mulțime de perne fuseseră așezate în zonele rezervate discuțiilor, și o masă mare, pe care se afla un curcubeu de fețe de masă și lumânări, era întinsă pe toată lungimea peretelui din spate. Deasupra ei se aflau o mulțime de baloane colorate și un fel de viță de vie care ducea spre masa pe care Peabody decisese că vor fi puse cadourile.

Boboci de trandafir și de irișsi, precum și mulți alți boboci de diferite plante al căror nume Eve le uitase, își iteau capetele din mici coșulețe argintii, în formă de pătuț de copil.

Mesele pe care se afla mâncarea fuseseră și ele acoperite cu fețe de masă în culorile curcubeului. Firma de catering pusese pe una din mese obiecte de porțelan, urmând aceeași schemă coloristică și ornând-o cu lumânări, mai multe flori și o sculptură de gheață reprezentând o barză ce căra un coșuleț în plisc.

Eve fusese sigură că avea să fie o mare tâmpenie, dar de fapt era chiar drăguț. Focul în ambele șeminee ardea domol și în mijlocul camerei trona scaunul ce fusese acoperit de flori.

— Cred că arată destul de bine.

— Foarte drăguț. Roarke o luă de mână. Foarte feminin. Felicitări.

— Eu nu am făcut prea multe.

— Nu-i adevărat. Ți-ai târât picioarele de câte ori ai avut ocazia, dar tu le-ai ales și ai făcut treaba. Îi duse mâna la buze și se aplecă să o sărute.

Peabody se opri în ușă și zâmbi.

— Nu vreau să vă întrerup, dacă barza și leagănele vă dau tot felul de idei.

— Nu mă obliga să-ți trag o scatoalcă, îi spuse Eve.

— Mavis e afară. M-am gândit că poate vrei să o conduci tu înăuntru.

— Sarcina i-a afectat vederea?

— Nu, doar că... nu contează, spuse Peabody râzând. E în regulă, Mavis.

Chiar dacă avea vreo zece kilograme în plus, Mavis încă mai putea să țopăie. Aproape căzu când intră în cameră, cu cizmele ei roz până la genunchi. Bluza alb cu albastru flutura ca petalele unei flori pe burta imensă, cât o minge de baschet. Pe mâneci avea un

model geometric de culori, care deveneau un punct la nivelul cotului.

Părul vopsit într-o nuanță de galben palid era prins la spate într-o coadă.

Se opri brusc și-și duse amândouă mâinile la gură. Apoi izbucni în lacrimi.

— Rahat, fu tot ceea ce reuși Eve să îngaime.

— Nu, nu, nu. Încă plângând, Mavis îi făcu un semn cu mâna, chiar când Leonardo intră în cameră. Sunt impresionată. Sunt o victimă a hormonilor. Este atât de frumos! Oh, totul în culorile curcubeului și atâtea flori. E magnific, Dallas.

Traversă camera plângând și se aruncă în brațele lui Eve, lovind-o mai întâi cu burta.

— Mă bucur că-ți place.

— La nebunie. Peabody! Mavis întinse o mână și o trase și pe Peabody în îmbrățișare. Vă mulțumesc. Vă mulțumesc.

— Poate că ar fi bine să stai jos.

— Nu, mă simt bine. Doar că mai izbucnesc în plâns din când în când. Nu-i așa, plăcinţica mea? Îi spuse ea lui Leonardo.

— Aseară a avut toane de gravidă. Deja îi dădea niște șervețele. A plâns zece minute.

Era clar că amintirea a ceea ce se întâmplase o făcea să râdă, așa că se întoarse să-l îmbrățișeze.

— Nu știu cum de mă suporți. La trei dimineața? M-am trezit și muream de foame. Eram atât de flămândă de parcă nu mai văzusem mâncare în viața mea. Și ursulețul meu s-a ridicat din pat și mi-a făcut o papară. Oh, ia te uită! Sări din nou când văzu scaunul. E ca un tron? Eu stau acolo, nu?

— Da, e locul tău, îi confirmă Eve.

— Vă pot oferi mâna mea, maiestate? O întrebă Roarke.

— E nemaipomenit. Vei fugi cu iubitul meu, nu?

— Pe cât de repede putem, îi spuse el și o ajută să se așeze pe scaun.

— Bine atunci. Vă dau permisiunea.

— Dă-i chestiile, îi șopti Peabody lui Eve.

— S-ar putea să înceapă să plângă din nou.

— Primesc chestii? Deja? Pentru că era așezată, Mavis nu reuși decât să sară puțin în sus. Ce? Unde? Oh, Doamne, îmi plac surprizele.

Nesigură de rezultat, Eve se duse la dulap și scoase sceptrul și tiara.

— Oho! Extraordinar!

Ușurată, pentru că de data aceasta Mavis râdea, nu plângea, Eve îi dădu tiara lui Leonardo.

— Probabil că tu știi cum să o pui mai bine.

— Încoronează-mă, iubirea mea, îi spuse Mavis. Și să înceapă jocurile.

În decursul unei ore, camera se umplu de atâta estrogen, încât Eve se gândi că putea să-l îmbutelieze și să-l vândă pe piața neagră. Femeile degustau, sorbeau, se uitau una la pântecul alteia și abordau subiectele obișnuite în asemenea împrejurări.

Păr. *Îți stă atât de mine și ai o culoare magnifică! La ce salon mergi?*

Haine. *Pantofii sunt absolut fabuloși. Sunt confortabili?*

Bărbați. *Nu vrea să asculte ce am eu de spus.*

Și datorită naturii evenimentului, vorbeau despre copii, copii și iar copii.

Descoperi că femeile care aveau deja copii se simțeau obligate să le împărtășească din experiența lor celor care erau pe punctul de a naște.

Șaisprezece ore, din care două și jumătate de împins. Dar a meritat.

Titania a ieșit imediat ce mi s-a rupt apa. Dacă aș mai fi întârziat zece minute, aș fi născut în taxi!

A trebuit să-mi fac cezariană, Wiley pur și simplu nu a vrut să se întoarcă.

De asemenea, dădeau o mulțime de sfaturi.

Trebuie să-ți iei Simfonia Magdelina Pentru a Da Naștere! Eu aș fi fost pierdută fără ea. Mi-a dat atâta putere.

Nașterile în apă sunt cele mai bune. Eu i-am făcut pe amândoi în laguna de naștere. Este o experiență de-a dreptul religioasă.

Ia medicamente.

Și asta, se gândi Eve, era cea mai rezonabilă afirmație a zilei.

Cu o înghețată în mână, Nadine Furst, reporter de primă mână, care în curând avea să aibă o emisiune proprie despre crime, se plimba de colo-colo.

— Ai dat o petrecere minunată, Dallas. Nu cred că am văzut-o vreodată pe Mavis mai fericită. Radiază de-a dreptul.

— Stai așa, că s-ar putea să înceapă să bocească din clipă în clipă.

— Hormonii, spuse Nadine ridicând din umeri. Chiar voiam să discut cu tine.

— Coafura ta e minunată, pantofii sunt extraordinari și sunt sigură că bărbatul cu care te vezi în ultimul timp este frumos și deștept. Am acoperit toate subiectele?

— Nu, dar ai trei puncte din trei posibile. Definitivăm formatul pentru emisiune și eu, împreună cu producătorii, ne-am gândit că ar fi excelent dacă am avea un segment cu tine în fiecare lună. O oră la fiecare patru săptămâni, care nu numai că este consacrată cazului la care lucrezi în momentul respectiv, dar include și o trecere în revistă a ceea ce ai făcut în decursul acelei luni.

Nadine ridică paharul în semn de toast.

— Aduce ceva în plus formatului și este bine din punct de vedere al expunerii mediatice. Pune într-o lumină favorabilă Relațiile Publice de la poliția newyorkeză.

— O emisiune lunară? Stai să mă gândesc puțin. Nu. Nadine ridică o sprânceană.

— Exact asta le-am spus celor din echipa mea că vei declara. Așa că am o alternativă, care cred că este bună pentru amândouă. Un segment lunar cu întreg departamentul de Omucideri. Cineva de la tine din divizie vine o dată pe lună. Tot ceea ce ai tu de făcut este să decizi cine este detectivul care va veni și să-mi dai elementele cele mai importante pentru ca să pot să mă pregătesc și eu. E o afacere bună, Dallas. Și le permite și telespectatorilor să vadă fața umană a departamentului.

— Poate. Adevărul era că trebuia să aibă un schimb cu media și din fericire Eve putea să aibă încredere în Nadine pentru obiectivitatea sa. Înainte de a lua o decizie trebuie să discut cu șefii.

— Dar tot tu ești prima pe listă, spuse ea și o bătu pe Eve pe umăr. Ancheta la care lucrezi acum ar fi un subiect bun. Iubiții, tineri, atrăgători și aparent banali, care apoi sunt legați, torturați și uciși. Cum merge?

— Asta îmi place la tine, Nadine. Știi ce fel de conversații să faci la o petrecere.

— Preferi să discutăm despre binefacerile maternității și alăptatul la sân?

— Aș prefera să îmi înfigi un par încins în ochi. Merge bine. Știi ceva despre Walter Cavendish? Un avocat bogat.

— Nu, dar pot să mă interesez.

— Dar despre Fundația Bullock?

— E mare. Donează o grămadă de bani, finanțează programe, dă burse de studiu. Are sediul la Londra, dar se întinde în toată lumea și chiar în afara ei. Acum e condusă de văduva lui Bullock, care este

și cea de-a doua soție a sa și de către fiul ei, de care se desparte foarte rar. Dar ce are de-a face respectata și generoasa Fundație Bullock cu aceste crime?

— Asta e întrebarea.

Pentru că o văzu pe Peabody îndreptându-se spre ele și știu că avea să fie din nou aruncată în țara bebelușilor, Eve luă și ea o înghețată.

— Trebuie să facem jocurile, îi spuse Peabody, a cărei strălucire în priviri ar fi putut să se datoreze înghețatelor, sau supradozei de estrogen.

— Dă-i drumul, îi spuse Eve.

— Nu-hu-hu! Tu trebuie să le prezidezi. Dacă o fac eu, atunci nu pot să iau parte la jocuri. Vreau să intru și eu în competiție.

— Nu te uita la mine, îi spuse Nadine când se întoarse spre ea.

— Ei, la naiba. Mă ocup eu atunci.

Conducea anchete, avea în subordine o brigadă de detectivi. Putea să se descurce și cu o sută de femei și câteva jocuri stupide.

Erau demente, descoperi Eve în primele cincisprezece minute. În încăpere se aflau o mulțime de femei psihotice, care puteau să primească și certificat medical pentru asta.

Țipau, urlau, râdeau ca niște pacienți dintr-un azil de nebuni încercând să bifeze rubricile pe care le propunea ea.

Nu era foarte sigură că-i putea face față unei brunete, care părea a fi destul de mare pentru a avea tripleți.

— Cradle Robber! Țipă aceasta.

— Da, bine. Ai răspuns corect. Liniștește-te. Eve se frecă la ochi, respiră și speră că va putea face față celor două runde ce urmau, fără a se tâmpi de tot.

Avu parte de o pauză, când câștigătoarea insistă să fie ajutată să se ridice în picioare pentru a inspecta premiile și, a-și ridica prada.

— Dallas? De pe tron, Mavis o prinse de mână.

— Ai nevoie de ceva? Totul e în regulă?

— Da. Doar că Tandy nu a venit. Nu știu ce s-a întâmplat. Am încercat să sun la ea și pe comunicatorul mobil, dar nu răspunde. Poate că a intrat în travaliu, dar am încercat și la centrul de nașteri și mi-au spus că nu e acolo.

— Poate că a uitat că trebuia să vină astăzi.

— Nu se poate. Ultima dată când am vorbit cu ea era foarte entuziasmată. Sunt cam îngrijorată.

— Nu trebuie să te neliniștești. O Mavis îngrijorată putea deveni într-o clipă o Mavis plângăcioasă. Era aproape de termenul-limită pentru a naște, nu? Poate că a fost foarte obosită, sau așa ceva. Și-a închis comunicatoarele și s-a culcat. Încearcă mai târziu.

— Da, poate. Sigur e bine. Are doar nevoie de odihnă. Dar îmi pare rău că ratează petrecerea. Totul e superb și chiar aștepta cu nerăbdare această ocazie.

Când Mavis începu să dea apă la șoareci, Eve veni lângă ea.

— Hei, nu fi supărată. Îi vom pune niște tort deoparte. Și un cadou.

— Ar fi bine. Nu voi uita niciodată ziua de azi, Dallas. Nici dacă voi trăi un miliard cinci ani.

— Relaxează-te și simte-te bine.

Femeile înnebunite după jocuri erau mai suportabile decât o Mavis îngrijorată și foarte obosită.

Termină jocurile și o lăsă pe Peabody în locul ei, pentru că aceasta era mai mult decât dornică să desfacă cadourile.

Sperând să se distanțeze de toate oo-urile și aah-urile care se auzeau de fiecare dată când Mavis rupea un ambalaj, Eve se instala pe un scaun, de cealaltă parte a camerei. Câteva clipe mai târziu, Mira veni și se așeză lângă ea.

— O adevărată sărbătoare.

— Cum reușesc să-și mențină energia? Se întrebă Eve. Mi-a fost teamă că va trebui să-mi scot echipamentul anti-revoltă.

— Copiii, mai ales atunci când sunt foarte doriți, pot provoca o fericire imposibil de atins altfel. Și noi, femeile, chiar dacă alegem să-i avem sau nu, știm că suntem singurele capabile de a-i aduce pe lume. Noi avem puterea. O mângâie pe Eve pe mână. Ai făcut un lucru minunat pentru prietena ta.

— Nu eram sigură că o voi scoate cu bine la capăt. Nu cred că aș fi reușit dacă nu se ținea Peabody de capul meu. Dar a meritat.

— La fel ca cele șaisprezece ore de travaliu? Spuse Mira zâmbind.

— Oh, Doamne, de ce trebuie să vorbească despre asta. E înfiorător.

— Este puterea și dragostea. Și fiecare experiență este unică, oricât de mult ar fi evoluat rasa umană. Este un lucru intim și uimitor și creează o legătură între noi, femeile. Și cândva, când vei fi pregătită, vei ști și tu.

— Văzând toate astea și participând la cursurile alea cu Mavis, ideea, care de fapt este mai degrabă un concept, nu ocupă un loc de frunte pe lista mea de priorități.

— Când vei fi pregătită, îi repetă Mira. Îmi place să le privesc. Femei. Mărimi și forme și culori diferite. Dinamica pe care o formează. Uită-te la Louise și Nadine, care stau acolo cu capetele apropiate. Și la prietena lui Mavis, Trina, care vorbește cu cele două femei. Probabil că le dă sfaturi despre îngrijirea pielii și părului pe perioada cât sunt gravide. Și Peabody care strigă cadourile în felul ei eficient, atât de fericită de a fi utilă. Mavis, pe tronul ei, un concept încântător, apropo, care arată atât de sănătoasă și de plină de vitalitate. Și noi două aici, eu și cu tine. Observatoarele.

— Pentru mine, în mare parte e ca și cum aș observa extratereștri. Dar totuși, trebuie să recunosc că este amuzant, admise Eve. Uită-te la blonda aceea, de exemplu, îmbrăcată cu rochia roșie. O dor

îngrozitor picioarele. Dar celelalte au complimentat-o pentru pantofii ei frumoși, și ea a declarat că sunt confortabili. Acum e obligată să rămână încălțată cu ei. Și bruneta, cu fustă scurtă, verde. Se tot duce la masa pe care se află mâncarea. De fiecare dată ia o felie subțire de prăjitură. Deja a fost de cel puțin zece ori. Dar nu poate să meargă o dată și să ia o bucată zdravănă. Își spune că dacă felia e subțire, nu îngrașă.

Când Mira râse, Eve se relaxa jucând un joc pe care-l cunoștea foarte bine.

— Și Trina. În primul rând vreau să-i mulțumesc lui Dumnezeu că a fost prea ocupată ca să mă prindă la înghesuială și să se ocupe din nou de părul meu. Își face clienți. Nu are niciun rost să rateze o ocazie ca asta. Dar în același timp, doar rareori se îndepărtează mai mult de un metru de Mavis. Are grijă de ea. I-a adus o apă tonică, prăjitură. A însoțit-o de fiecare dată când Mavis a pornit într-una din nenumăratele ei expediții la baie.

— Mie mi-a spus că are un produs nou, citez „care bate la fund uscăciunea iernii". Mi-a dat chiar și o mostră. Ah, Mavis tocmai desface cadoul lui Peabody. De-abia aștept să-l văd.

— E agitată, Peabody, spuse Eve. Stă acolo și transpiră de teamă că lui Mavis nu-i va plăcea cadoul atât de mult pe cât spera ea. E o adevărată tortură să faci cadouri.

Dar când Mavis deschise cutia, amuți de uimire și apoi toți cei care erau destul de aproape pentru a vedea exclamară încântați.

— Oh, Peabody!

Și privirea surprinsă și plină de recunoștință a lui Mavis îi spuse lui Eve că partenera ei făcuse cadoul ideal.

Mavis scoase ușor șosetelele și căciulită care avea toate culorile de nuanțe pastel. Lui Eve i se păru că toate femeile din cameră rămăseseră nemișcate. Și când Mavis scoase și păturica, se auziră tot felul de exclamații și o mulțime de mâini se întinseră să o atingă.

— Este încântător, comentă Mira. Absolut încântător. Tocmai i-a dat lui Mavis o amuletă.

Încântată, Mavis reuși să se ridice de pe scaun și să o îmbrățișeze pe Peabody. Îmbujorată, Peabody acceptă complimentele.

— Și acum că tot ești în picioare, spuse Peabody, mai ai un cadou din partea gazdei. Dallas!

— Ah. E rândul meu. Eve lăsă paharul pe masă și se duse în cealaltă parte a camerei. Pentru că Peabody îi explicase pe îndelete cum voia să fie desfăcut cadoul, apucă de un colț al acoperământului, în vreme ce Peabody apucă de celălalt.

Și când îl traseră la o parte, Mavis își duse instantaneu mâinile la inimă.

— Sfinte Sisoe! Sfinte Sisoe! Este exact cel pe care mi-l doream. Oh, oh, uită-te ce culori! Și am stat pe el în tot acest timp! Dallas.

Fu rândul lui Eve să fie îmbrățișată prelung.

— Este cel mai nemaipomenit balansoar. Nu trebuia să-mi faci un cadou. Petrecerea a fost suficientă.

— Acum îmi spui! Fu exact răspunsul necesar pentru a o face pe Mavis să râdă, nu să plângă. Haide, încearcă-l.

Când totul luă sfârșit, fără ca vreo catastrofă să se întâmple, fără să fie nevoie de vreo intervenție de urgență pentru a asista la o naștere și văzând figurile vesele ale tuturor, Eve se gândi că petrecerea fusese reușită.

Simțea nevoia să intre într-o baie fierbinte, cu un cock-tail mare și să stea acolo până intra în comă.

— Băieții se întorc, anunță Peabody. Vor încărca tot ce ai primit, Mavis. Eu, Leonardo și McNab vom duce totul la tine.

— Vă ajut și eu, îi spuse Trina. Consultanta în materie de frumusețe avea părul aranjat în tot felul de codițe complicate, de o culoare roșie, intensă. Se uită spre Eve. Te așteaptă un tratament.

— Nu începe. Am un nivel ridicat de alcool și zahăr.

— Te-ai descurcat bine. Meriți o pauză. Ia loc. Mav, stai și tu.

— Sunt prea agitată. Abia aștept să vină Leonardo și să vadă totul. A fost cea mai grozavă petrecere, Dallas. Și acum trebuie să-ți mai cer ceva.

— Am uitat ceva? Se uită împrejur. Este imposibil să mai fie vreun produs pentru bebeluși pe undeva prin Manhattan.

— Nu, e vorba de Tandy. Tot nu răspunde. Au trecut ore întregi și eu o tot văd la ea în apartament, în plin travaliu. Vreau să trec pe acolo. Vii cu mine? Te rog.

— Ai avut o zi grea, îi spuse Trina. Ar trebui să mergi acasă să te odihnești.

— Dar nu voi putea până când nu mă asigur că este bine. Nu are pe nimeni. Și eu... eu am atât de multe din tot.

Pentru a preveni o nouă criză de plâns, Eve interveni.

— Sigur, nicio problemă. Trecem pe acolo și după aceea te duc acasă.

Ceea ce însemna o amânare a comei prevăzute, dar o scotea afară din casa plină de cadouri. Desigur, mai însemna că era singura în măsură să-i poarte de grijă unei femei obosite, epuizate sentimental și gravide.

— Sper că nu vei naște acum, Mavis, o avertiză Eve ajutând-o să intre în mașină.

— Sunt bine, nu-ți face griji. Doar puțin obosită. Și știu că probabil mă îngrijorez degeaba în legătură cu Tandy, dar a fost prietena mea apropiată în ultimele luni și am vorbit cu ea acum două zile. Spunea doar: „abia aștept să vină sâmbătă" și-mi povestea ce haine noi și-a cumpărat pentru petrecere. Nu ar fi avut cum să uite, Dallas.

— Bine, mergem să vedem ce face. În cazul în care n-o găsim acasă vom întreba vecinii. Dacă a intrat în travaliu, probabil că unul din ei știe ceva.

— Sigur, sigur. Poate că s-a dus la alt centru dintr-un motiv sau altul. Probabil că a născut deja! Sau acum e în travaliu, spuse Mavis mângâindu-se pe burtă. Poate urmez eu.

— Dar nu astăzi, spuse ea uitându-se chiorâș la Mavis.

— Nici gând! Vreau să am timp să mă joc cu toate cadourile și să aranjez totul perfect înainte ca micul Roofus, sau Caisă să apară.

— Roofus? Caisă?

— Încercam și eu să văd cum sună. Eve se uită la ea.

— Vrei un sfat? Mai încearcă.

12.

După ce o conduse pe Eve până la ușa apartamentului lui Tandy, Mavis începu să-și mute greutatea de pe un picior pe altul.

— Trebuie să fac pipi iar. Mi se pare că în ultimul timp vezica mea e cât o boabă de mazăre.

— Gândește-te la altceva, îi spuse Eve bătând la ușă. Nu mai tropăi așa. Nu pot să-ți fiu de niciun folos, iar tu s-ar putea să-ți desprinzi ceva.

— Nu răspunde. Chiar trebuie să fac pipi. Schimbând tactica, Eve se întoarse și bătu la ușa care se afla vizavi de a lui Tandy. Câteva clipe mai târziu, ușa se deschise, încă reținută de un lanț de securitate, și chipul unei femei apăru în prag, uitându-se suspicios la ele.

— Ce e?

— Hei, doamnă Pason! Vă mai amintiți de mine? Sunt prietena lui Tandy, Mavis.

— Ah, da. Privirea femeii își schimbă într-o clipă expresia. O căutați pe Tandy?

— Îhî. Nu a venit la petrecerea mea și nici nu răspunde pe comunicator... ah, doamnă Pason, trebuie neapărat să fac pipi.

— Bineînțeles. Intră și du-te la baie, spuse femeia deschizând lanțul. Pe dumneavoastră nu vă cunosc, zise ea arătând cu degetul spre Eve.

— Ea e prietena mea, Dallas. A organizat cea mai grozavă petrecere pentru mine. Mă întorc imediat.

Doamna Pason își încrucișa brațele la piept când Mavis dispăru în casă.

— Nu-mi place să las străini să-mi intre în casă.

— E foarte bine. Pot să aștept în hol.

— Bine, poate de data asta, pentru că ești prietena ei.

— Ați văzut-o pe Tandy de curând?

— Acum vreo două zile, cred. Am plecat amândouă la muncă în același timp.

— Și asta s-a întâmplat...?

— Miercuri, joi? Doamna Pason ridică din umeri. Toate diminețile sunt la fel. Și eu nu mă amestec în treburile altora și mă aștept ca ceilalți să facă la fel.

— E o politică bună.

— Doamne, mulțumesc, doamnă Pason. Mavis era toată numai un zâmbet când reveni. Mi-ați salvat viața. Ați văzut-o cumva pe Tandy astăzi?

— Nu, doar acum vreo două zile, după cum îi spuneam și prietenei tale.

— Acum două zile? Spuse Mavis și o prinse pe Eve de mână. Dallas!

— Calmează-te. A venit cineva la ea de când ați văzut-o dumneavoastră în acea dimineață?

— Nu am remarcat. Eu îmi văd...

— De treabă, da.

— Dallas, trebuie să intrăm în apartament. Trebuie să intrăm la Tandy. Ai putea să te folosești de universală.

— Ce universală? Întrebă doamna Pason. Nu se poate să intrați în casele oamenilor.

Eve scoase legitimația.

— Ba da, pot.

— Ești de la poliție? Păi, de ce nu ai spus de la început? Crezi că s-a întâmplat ceva cu fata aia drăguță?

— Nu, spuse Eve repede. Dar pentru că nu răspunde pe comunicator și nici la ușă și nici dumneavoastră nu vă amintiți să o fi văzut astăzi, cel mai bine este să verificăm în apartament. Poate ar fi bine ca Mavis să aștepte aici.

— Vin cu tine, spuse Mavis agățându-se de brațul ei. Vreau să intru și să mă asigur că e bine.

— E în ordine. Și dacă Tandy s-ar fi opus ca cineva să-i intre în casă fără un mandat sau fără un motiv plauzibil, era mai bine ca Mavis să fie acolo, pentru a lămuri situația.

Eve mai ciocăni o dată și apoi își scoase cheia universală.

— Tandy, dacă ești înăuntru, noi suntem, Dallas și Mavis. Intrăm. Decoda încuietorile și deschise ușa.

Camera avea aceeași mărime ca și cea a vecinei, ceea ce însemna că-ți inducea o senzație de claustrofobie. Tandy o zugrăvise în culori pastelate și la singura fereastră pusese draperii. Draperiile nu erau trase, pentru a permite celor câteva plante din ghivece să absoarbă lumina soarelui.

Pe masă, în fața unei canapele mici, se afla o cutie învelită într-o hârtie albă, pe care erau niște vaci mov ce dansau. Fusese legată cu o fundă mare, tot mov.

— Vezi, e cadoul meu, arătă Mavis. I-am spus că hârtia era drăguță, ultima dată când am fost la ea la magazin, în urmă cu câteva săptămâni. Tandy! Tandy! Ești bine?

Casa era goală, Eve simțea asta, dar o lăsă pe Mavis să facă o tură.

Nu se vedea niciun semn de violență, se gândi ea. Apartamentul era curat, aranjat și ordonat. Nimic nu îndreptățea presupunerea că locatara ar fi plecat în grabă.

— Mă duc să arunc o privire în dormitor. Și ea îl folosește drept cameră pentru copil, spuse Mavis îndreptându-se spre o ușă, dar Eve i-o luă înainte.

Patul era aranjat și lângă el se afla un pătuț de copil, care avea deja pregătită lenjeria albastră. Într-un colț se afla un miel împăiat, foarte bizar și un pic înspăimântător, după părerea lui Eve.

De ce puneau oamenii animale de fermă în camerele copiilor?

— Nu e aici. Și acolo e geanta pe care o are pregătită în permanență, pentru momentul când va trebui să meargă la spital, spuse Mavis arătând spre o valijoară de lângă ușă.

Eve nu spuse nimic și se îndreptă spre baie. Lângă duș văzu un prosop alb. Era uscat.

La fel ca și camera de zi și dormitor și baia era foarte aerisită, își spuse Eve. În afară de lucrurile pentru copii, Tandy nu părea a strânge nimic altceva.

Avea doar strictul necesar și aranjase apartamentul într-un mod plăcut, fără a aduna tot felul de nimicuri, cum fac de obicei majoritatea oamenilor, în special femeile.

Se întoarse în dormitor, acolo unde Mavis stătea cu brațele ținându-se de umeri.

— Dallas, cred...

— Încă nu trebuie să crezi nimic. Nu se vede nicio urmă că ar fi survenit vreo problemă aici și asta este un lucru bun. Se duse la dulap și se uită în garderoba lui Tandy. Mult loc și aici. Lucrurile esențiale, în culori plăcute și din materiale bune. Dar nu avea nicio haină și nu văzuse niciuna nici pe cuierul din hol.

În dulap era o poșetă, de culoare maro. Eve își aminti că Tandy avusese una uriașă, neagră, în seara când se cunoscuseră.

— Nu-i văd nici haina și nici poșeta. Totul pare a indica faptul că a plecat de acasă și nu s-a mai întors.

— Dar de ce nu răspunde la comunicatorul mobil? Și de ce nu a venit la petrecere?

— Bine. Întrebările sunt bune. Dar încă nu am terminat. Adevărul era că Eve simțea un fior pe șira spinării.

Ceva nu era în regulă, dar nu avea niciun rost să o îngrijoreze și mai mult pe Mavis.

Eve se întoarse în camera de zi, acolo unde cutia fusese așezată pe masă. Se duse spre fereastră și cele două ghivece cu flori. Puse mâna pe pământ și descoperi că era la fel de uscat ca și prosopul din baie.

Se îndreptă spre bucătărie, care era o încăpere și mai mică. Dulapurile erau curate și peste tot domnea ordinea, într-un vas se aflau trei mere roșii și mai erau un alt vas, o cană, un pahar mic și o lingură lăsate la scurs lângă chiuvetă.

Veselă folosită la micul dejun, concluziona Eve. Cereale, decise ea după ce aruncă o privire în dulap, suc și ceai de ierburi sau cafea decofeinizată.

Eve scoase două tuburi cu pastile.

— Sunt suplimente nutritive pentru bebeluș. Un fel de vitamine.

— Bine. Are tacâmuri pentru patru persoane. Primește mulți musafiri?

— Nu, nu cred. Eu am venit o dată cu Leonardo și am invitat-o la noi de câteva ori. Nu se vede cu nimeni. Adică cu vreun tip. Este preocupată doar de copil.

Mavis se uită la ea și remarcă privirea ațintită asupra peretelui.

— E calendarul. Nu-i așa că e drăguț, cu bebelușul îmbrăcat ca o lalea?

Eve se gândea că ideea de a îmbrăca o persoană, chiar una nounăscută, într-o floare era de-a dreptul o prostie, dar Mavis o găsea încântătoare.

— La fiecare lună este un alt bebeluș și... Nu a șters ultimele două zile.

Eve remarcase deja acest lucru. Fiecare dintre zile era acoperită de un x făcut cu roșu, până la ultima zi de joi. Degetele lui Mavis tremurau când o strânse pe Eve.

— A marcat toate zilele pentru a vedea cât mai e până la naștere. Vezi, vezi? Ianuarie treizeci și unu. A încercuit data cu o inimioară. În fiecare dimineață făcea un x, un fel de numărătoare inversă. Nu însă și ieri.

Mavis se uită cu teamă la Eve.

— Și nici azi. Și în dreptul zilei de azi a scris numele meu cu floricele. Petrecerea lui Mavis. Oh! Mavis se sprijini de ea.

— Nu facem asta acum. Respiră adânc.

— Bebelușul lovește cu piciorușele, asta e tot. Și cred că-mi tremură puțin genunchii. Poate că nu mă simt prea bine.

Mișcându-se pe cât de repede îndrăznea, Eve o cuprinse pe Mavis de după mijloc și o conduse în camera de zi, ajutând-o să se așeze pe un scaun.

— Stai jos, închide ochii și respiră. Ți-aș sugera să-ți apleci capul între picioare, dar cred că ți-e imposibil să faci asta acum.

Mavis râse cu jumătate de gură și se conformă.

— Nu am nimic, serios. Sunt doar speriată și îngrijorată.

Ceva s-a întâmplat cu Tandy, Dallas. Trebuie să o găsești.

— Asta voi face. În dreptul zilei de vineri scria „Max" și „opt". Cine e Max?

— Nu știu. Nu ieșea cu nimeni. Mi-ar fi spus.

— Uite ce e, îi spuse Eve lăsându-se pe vine în fața ei. Mai întâi de toate voi verifica spitalele și clinicile de maternitate. Voi face rost de numele șefei ei de la magazin și o voi suna, să văd dacă a fost la muncă joi.

— E bine. Poate că a intrat în travaliu la muncă și au dus-o la cea mai apropiată clinică. Este posibil.

— Sigur. De obicei se confirmă variantele cele mai simple.

— Dar dacă s-a întâmplat joi, cum de nu ne-a sunat până acum? Dacă a pierdut copilul? Mavis o prinse de mână ca într-o menghină. Sau a avut un accident, sau...

— Sau a avut una din chestiile alea de șaisprezece ore și e prea obosită pentru a vorbi cu tine sau cu oricine altcineva. Liniștește-te, Mavis.

— O vei găsi.

— Voi da telefoane și dacă nu aflu nimic, voi comunica la Persoane Dispărute. Ca o măsură de precauție.

— Nu, nu. Trebuie să o găsești. Strânsoarea lui Mavis deveni și mai puternică. Nu poți să repartizezi cazul altcuiva. Dacă o cauți tu, o vei găsi. Știu că o vei face.

— Mavis, eu lucrez la Omucideri și sunt ocupată până peste cap cu crimele astea două. Persoane Dispărute este un departament care se ocupă exact cu așa ceva. Vom începe cercetările și probabil că o vom găsi teafără și nevătămată. Dar dacă nu dau de urma ei până mâine...

— Te rog. În ochii ei apărură lacrimi. Și faptul că încă nu începuseră să curgă în cascade era și mai emoționant. Am nevoie să știu că te ocupi tu de asta, Dallas. Nu știu pe nimeni de la Persoane Dispărute. Pe tine te cunosc. Știu că o vei găsi pe Tandy. Nu are pe nimeni care să aibă grijă de ea. Dar dacă te are pe tine va fi bine.

— Mavis...

— Mi-e teamă pentru ea. Se apăsă cu amândouă mâinile pe burtă. Și pentru copilul ei. Și dacă știu că-i cauți tu, nu voi mai fi așa de speriată.

— Bine, mă voi ocupa eu. Însă acum trebuie să mergi acasă să te odihnești.

— Dar vreau să te ajut...

— Asta-i învoiala, Mavis. Eu mă voi ocupa de asta, dar tu trebuie să mergi acasă. Îl voi suna pe Leonardo, să vină să te ia.

— Dar îmi vei spune imediat ce afli ceva?

— Bineînțeles.

Nu doar Leonardo veni, ci și Roarke, Peabody și McNab.

— Abia acum am terminat cu încărcarea cadourilor, explică Peabody. Nicio urmă de Tandy?

— Încă nu. Tu du-te și ajută-l pe Leonardo. Eu voi face niște cercetări.

— Dallas o s-o găsească, spuse Mavis.

— Sigur că da. Vocea lui Leonardo era calmă și emana încredere când își puse mâna pe brațul lui Mavis, dar privirea sa, în clipa în care o întâlni pe a lui Eve, era plină de îngrijorare. Te duc acasă, iubire. Ai avut o zi lungă.

— Dallas? McNab ridică o mână. Ce-ar fi să mă duc și eu să-i dau o mână de ajutor lui Leonardo cu pachetele? Te sun când terminăm și vin să te ajut dacă ai nevoie.

— E bine. Câtă vreme asta o va face pe Mavis să meargă acasă și să se bage în pat. Roșeața pe care o avusese toată ziua în obraji se transformase în paloare.

— Găsește-o repede, bine?

— Sigur, îi spuse Eve lui Mavis. Nu-ți face griji.

— Atunci o să fie bine. O prinse pe Eve în brațe și oftă. O să fie bine, dacă te ocupi tu de ea.

— Ești obosită, plăcințico, îi spuse Leonardo trăgând-o ușurel. Las-o pe Dallas să-și facă treaba. Tu și burtica aveți nevoie de somnie.

În clipa în care ușa se închise în spatele lor, Eve își trecu mâinile prin păr.

— Rahat!

— Vrei să bat din ușă în ușă, sau să dau telefoane? Întrebă Peabody.

— Telefoanele, te rog. Sună la spitale și la clinicile de maternitate. Sun-o pe șefa ei și vezi ce s-a întâmplat joi. A survenit un lucru care nu se încadrează în rutina zilnică.

— Crezi că i s-a întâmplat ceva? Se interesă Roarke.

— Da, cred. Poate că agitația lui Mavis este contagioasă, dar simt că e ceva în neregulă aici. Uită-te împrejur, spuse ea deschizând brațele. Curat și aranjat, toate lucrurile la locul lor.

— Își face cuibul, spuse și Peabody. Pregătește casa pentru venirea bebelușului.

— Mă rog. Este organizată și nu se abate de la rutina zilnică. Le spuse de calendarul din bucătărie. Judecând după asta, după plante, prosopul de la baie, toate uscate, nu cred că s-a întors aici de când a plecat la muncă, joi dimineața.

Inspiră praful.

— Nu prea știu eu cum merge asta, dar dacă a născut pe neașteptate, de ce nu a sunat pe cineva, pe Mavis sau pe șefa ei, ca să-i aducă la spital sacoșa cu lucrurile necesare?

— Este posibil să se fi întâmplat ceva rău cu copilul. Eve încuviință spusele lui Peabody.

— Haide să aflăm.

— Eu ce pot să fac? Întrebă Roarke și Eve expiră puternic.

— Păi acum că tot am încălcat toate drepturile civile ale lui Tandy intrând aici, ai putea să te uiți la comunicatoare și la calculator. Vezi dacă găsești ceva neobișnuit.

— Vrei să sun la Persoane Dispărute? O întrebă Peabody.

— Încă nu. Dacă nu o găsesc în următoarele câteva ore, trebuie să-i conving să mă lase pe mine să mă ocup de caz. Dacă nu, Mavis o să-mi facă din nou o criză.

Eve se duse să discute cu doamna Pason, de vizavi, dar nu află nimic în plus față de ceea ce îi spusese deja.

Vorbi cu toată lumea, din etaj în etaj. Majoritatea celor care răspunseră la ușă o cunoșteau pe Tandy după nume, ceea ce nu era foarte surprinzător, iar ceilalți din vedere. Nimeni nu-și amintea să o fi văzut în ultimele două zile.

Era la parter și se pregătea să bată la ultima ușă când în spatele ei apăru o femeie care ținea de mână un copil, atât de înfofolit că Eve nu-i vedea decât ochii mari, negri.

— Căutați pe cineva? Vorbind, femeia se mișcă puțin, suficient pentru a-l împinge pe copil în spatele său.

— De fapt, da. Locuiți aici?

— Stați chiar în fața ușii mele. Ce doriți?

Eve își scoase legitimația și femeia se încruntă.

— Uite ce e, dacă dezastrul întruchipat de fostul meu soț are probleme din nou, nu mă privește. Nu l-am mai văzut de mai mult de un an de zile și situația asta îmi convine.

— Este în legătură cu Tandy Willowby Apartamentul 4B.

— Dacă Tandy a făcut ceva care să atragă atenția poliției înseamnă că porcii au început să zboare.

— Când ați văzut-o ultima dată?

— Uite ce, nu vreau să te jignesc, dar polițiștii mi-au făcut zile fripte. Dacă vrei să o hărțuiești pe Tandy, îmi pare rău, dar nu te pot ajuta.

— Nu vreau să o hărțuiesc, ci doar să o caut. Aparent nimeni nu a văzut-o în ultimele zile. Sunt prietena unei prietene de-a ei.

— Cine este această prietenă a cărei prietenă ești?

— Mavis Freestone.

— Ești prietenă cu Mavis. Ochii femeii se îngustară.

— Da. Mavis a avut o petrecere pentru bebeluș astăzi. Tandy nu a venit și Mavis era îngrijorată. Am venit să vedem dacă este acasă și

nu e. Se pare că nu a mai fost pe aici de joi. Ai mai văzut-o de atunci?

— La naiba. Haide înăuntru. Eu și Max ne coacem în hainele astea.

— Max? Întrebă Eve uitându-se la cei doi ochi încadrați de o căciulă roșie.

— Da, Max este fiul meu și singurul lucru de valoare pe care îl am de pe urma fostului meu soț. Haide, amice, îi spuse ea băiatului. Să intrăm. Zeela, spuse ea. Numele meu este Zeela Patrone.

— Dallas. Locotenent Dallas.

Zeela deschise ușa și-l băgă pe băiat înăuntru, apoi se aplecă până la nivelul feței lui și zâmbi.

— Ești acolo, Maximilian Force? Haide să vedem. Hei, iată-te!

Copilul chicoti și mama sa îi dădu jos haina, desfăcu fularul și-i scoase mănușile. Pe dedesubt avea un fel de izmene și un pulover colorat.

— Du-te și joacă-te la tine în cameră, da?

— Vreau puțin suc.

— Îți dau imediat ce termin discuția.

Apoi copilul o trase de mână și-i șopti ceva la ureche.

— Nu cred, drăguțule. Du-te și ia-ți camioanele și vom face o cursă imediat ce mama termină de discutat cu doamna. Fii băiat bun!

După ce plecă, Zeela zâmbi și se ridică.

— Copilul este un adevărat miracol. Din câte îmi dau eu seama nu are niciun cromozom de la taică-său. Este amuzant și deștept și dulce. Cineva s-a hotărât să-mi facă viața mai ușoară. M-a întrebat dacă doamna înaltă poate să rămână la un ceai.

— Mulțumesc, dar mă văd nevoită să refuz. Tandy Willowby?

— Da. Nu, nu am văzut-o. Și trebuia să stea cu Max vineri-seară. Cu un gest absent, Zeela își trecu degetele prin părul ce fusese turtit

de căciulă. Urma să mă întâlnesc cu un tip de care mă tot lovesc la magazin. Nu am mai ieșit cu nimeni de când s-a născut Max, așa că era ca o petrecere pentru mine. Tandy trebuia să stea cu Max toată seara.

— Dar nu a venit.

— Nu. Am sunat-o și apoi m-am dus până la ea. Nu a răspuns. Trebuie să recunosc că am fost cam nervoasă. M-am gândit că poate a uitat sau că a fost prea obosită. Max s-a supărat, pentru că o place foarte tare. Abia așteptam amândoi seara de vineri și ne-a dezamăgit. Am decis să fiu supărată. Acum mă întreb dacă nu cumva trebuie să fiu îngrijorată.

— Cât de bine o cunoașteți?

— Ne-am împrietenit în ultimele luni. Eu am făcut deja asta, să cresc un copil de una singură, adică. Ați verificat la moașă? Poate că e în travaliu. I se apropie termenul.

— Partenera mea este în apartamentul ei și face cercetări. V-a spus ceva despre tatăl băiatului?

— Nu prea multe. Doar că el locuia în Anglia și că nu mai prezenta interes pentru ea. Nu îi purta pică, așa că am dedus că s-au despărțit amiabil.

— I-a pomenit vreodată numele?

— Nu cred. Oricum, nu-mi aduc aminte. Tot ceea ce mi-a spus a fost că metodele contraceptive nu au funcționat, se mai întâmplă, și că a rămas gravidă. El nu avea de gând să-și întemeieze o familie și ea nu era sigură că se va descurca de una singură. Apoi a decis că poate. S-a hotărât să vină la New York, pentru un nou început. Cam asta e tot.

— Dar ce știți de alți prieteni, de bărbații cu care se vedea?

— Era prietenoasă. Mavis venea din când în când. Am cunoscut-o pe una din femeile cu care lucrează și uneori mai stă de vorbă cu

doamna Pason, de vizavi. Pleacă împreună la muncă de obicei. Cât despre bărbați, nu era interesată. Nu încă.

— Vi s-a părut că ar fi îngrijorată în legătură cu ceva? - Nu, ba dimpotrivă. Era chiar entuziasmată că urmează să fie mamă. Dar acum încep să mă îngrijorez. Orașul ăsta te poate mânca de viu. Nu-mi place ideea că ar fi putut să ia o îmbucătură din Tandy.

- Nimic, spuse Peabody când Eve se întoarse în apartamentul lui Tandy. Știu că are aceeași moașă ca și Mavis, așa că am sunat-o. Randa Tillas. A spus că nu a mai auzit nimic despre Tandy, de luni, de când a avut programare. Atunci totul era în ordine. Am verificat si la se. Fa ei Vineri era liberă. Trebuie să meargă la muncă mâine, de la douăsprezece la șase. I-au redus programul.

— Joi a fost la serviciu?

— Da. A lucrat opt ore, ultima zi cu program întreg. A ajuns la ora nouă și a plecat la șase. Nimic neobișnuit în timpul zilei. A avut trei pauze. O oră la prânz. În toate trei s-a odihnit, în camera din spate. Nu a plecat deloc de la magazin, până la terminarea programului. Nimeni nu a sunat-o pe telefonul de la serviciu. Nu se poate spune nimic despre comunicatorul personal.

— De obicei cu ce se ducea și pleca de la muncă?

— Șefa ei spune că mergea cu autobuzul. Am făcut rost de traseu. Șoferul de vineri are liber azi. Putem să dăm de el acasă, sau să vorbim cu el mâine.

— O să-l contactăm acasă.

— Am sunat la toate spitalele și clinicile cele mai apropiate de casă și de serviciu. Nu e înregistrată nicăieri.

Eve se frecă la ochi.

— Bine, să verificăm dacă vreo ambulanță a luat vreo femeie gravidă.

Se întoarse spre Roarke, care ieșea din dormitor.

— Am verificat comunicatorul și calculatorul, îi spuse el. Niciun apel efectuat de miercuri-seară, când a vorbit cu Zeela Patrone, care locuiește în acest imobil.

— Da, am vorbit deja cu ea. Tandy trebuia să stea cu copilul ei vineri-seară. Nu a apărut și nici nu a sunat-o să-i spună că nu vine. I-a telefonat cineva?

— Nimeni în ziua de joi. Vineri-seară a sunat băiețelul vecinei. A sunat pe la șapte, învățat de mama lui. „Cobori să te joci cu mine" și alte chestii din astea. O altă transmisie de la mamă, în jur de ora opt. Era vag iritată. Întreba unde este și dacă a uitat. Și alte apeluri de la Mavis, transmise de la noi de acasă. Nimic altceva.

— Și calculatorul?

— Nimic care să pară a fi util. Intră pe site-uri cu articole pentru copii, despre maternitate etc. Îi scrie e-mailuri lui Mavis. Pe Mavis o are trecută în agendă, la fel și pe moașă, pe vecina de jos și colegii de muncă. Nu este nimic util, Eve.

— Și nimic din care să reiasă că a născut. Dacă a avut un accident, asigurările ar fi știut. O femeie atât de organizată probabil că ținea adresa în geantă. În carnetul de adrese sau în memoria comunicatorului. De ce ar răpi cineva o femeie care e pe punctul de a naște?

— Pentru copil, spuse Peabody.

— Da, pentru copil. Sau pentru că mai există și demenți care violează, ori răpesc femei gravide. Vă trebui să vedem dacă există vreo astfel de crimă raportată. Și vreau o verificare completă a lui Tandy. Dacă lucrurile par a fi atât de calme, de liniștite și de normale, de obicei se ascunde ceva în spatele lor.

— Mavis știe cine este tatăl copilului? Întrebă Roarke.

— Nu. Dar vom afla.

— Eu îl contactez pe McNab, spuse Peabody. Ne întâlnim cu el la sediul central.

— Nu, mai întâi trebuie să vorbesc cu cei de la Persoane Dispărute. În caz contrar, riscăm să-i călcăm pe bătături. Se opri o clipă pentru a-și face planul de bătaie.

— Du-te la tine și află dacă s-a raportat vreo crimă. Dacă Mavis este capabilă să-ți vorbească, du-te și întreab-o ce știe despre viața lui Tandy în Anglia, ce i-a spus despre tatăl copilului, despre familie și alte lucruri de genul acesta. O vom verifica pe Tandy, dar Mavis s-ar putea să știe mai multe decât crede. Încearcă să o liniștești, că te pricepi la asta.

— Îi putem sugera lui Leonardo să monteze câteva dintre chestiile pentru bebeluși. Asta o va liniști.

— Dacă spui tu. Roarke? Vii cu mine?

— Oricând.

Când ajunseră în vehicul, Roarke se întoarse spre ea.

— Crezi că a fost răpită?

Se gândi la blonda drăguță și veselă și la nerăbdarea cu care aștepta petrecerea lui Mavis.

— Nu văd niciun motiv pentru care ar fi putut să dispară de una singură. Nu pot să trag direct concluzia că a fost răpită, sau că s-a întâmplat ceva rău, dar asta e impresia mea.

— Dacă o lași puțin pe Mavis să se liniștească, cred că în cele din urmă va accepta ca cei de la Persoane Dispărute să se ocupe de cazul prietenei ei și tu doar să te informezi de desfășurarea anchetei.

— Nu ai văzut-o și nici nu ai auzit-o. Eve dădu din cap, resemnată. Și în afară de asta, i-am promis că mă ocup eu. Tot ceea ce am de făcut este să-i conving pe cei de la PD să mă lase pe mine să mă ocup și apoi să-l asigur și pe Whitney că am timp să fac și asta, fără să afecteze cu nimic cealaltă anchetă.

Roarke îi trecu o mână prin păr.

— Poate că mai întâi ar trebui să te convingi pe tine. Îi zâmbi slab.

— Asta și fac.

13.

La sediul central, se despărți de Roarke, pe care-l rugă să meargă la departamentul Omucideri și să o aștepte acolo. Ea urma să se ducă direct la serviciul Persoane Dispărute.

— S-ar putea să mă văd nevoită să îi fac o ofertă celui cu care aranjez asta, îi spuse ea.

El își lăsă capul într-o parte și zâmbi.

— Adică mită.

— Mită este un cuvânt tare. Da, poate că o să trebuiască să mituiesc pe cineva. Chestii sportive, sau băutură, probabil. Astea sunt biletele câștigătoare, de obicei. Dar voi încerca să fiu rezonabilă.

— Să mituiești polițiști să nu-și facă treaba este o practică veche.

— Hei.

Roarke râse.

— Fă ceea ce trebuie să faci, locotenente. Eu te aștept în birou.

Nu știa cine era de serviciu în weekend, dar spera să fie cineva cu care se afla în relații cordiale. Altfel trebuia să înceapă de la zero cu cel care se afla la comandă și dacă lucrurile luau o întorsătură neplăcută și nici stimulul nu funcționa, avea să se ducă la Whitney. Dar prefera să evite o asemenea eventualitate.

Se gândi că avea noroc când o văzu pe Jaye Smith, locotenent, cumpărând ceea ce părea a fi un baton energizant.

— Smith.

— Hei, Dallas. Și tu ești de serviciu?

- Nu chiar. Eve scoase câteva cârduri din buzunar. Îmi iei și mie o doză de pepsi, te rog!

— Sigur, îți fac eu cinste.

— Mulțumesc.

— Îmi place haina ta. Pielea e imbatabilă, nu?

— Ai putea să spui și așa. Mulțumesc, spuse din nou Eve când Smith îi dădu doza. Ai o clipă liberă?

— Sigur. Vrei să discutăm în hol sau în birou?

— Haide la tine în birou.

— E vorba de afaceri, nu? Smith dădu din cap și îi arătă drumul.

Avea aproape cincizeci de ani, își aminti Eve, și lucra de mai bine de un sfert de veac. Era căsătorită și avea un copil, poate chiar doi. Era destul de mică de statură și avea o alură de boxer. Musculoasă și puternică. Părul îi era vopsit în tot felul de nuanțe de blond și îl purta drept, tuns în dreptul maxilarului.

Eve știa că este o polițistă extrem de corectă, așa că renunță la ideea mitei.

Biroul locotenentului Smith era mai mare decât al ei, și cele două scaune pentru vizitatori păreau a fi destul de confortabile.

Pe birou avea un computer standard și o fotografie cu doi adolescenți, câte unu din fiecare sex, și Eve presupuse că sunt copiii lui Smith.

De la automatul din birou Smith își luă o cană de ceai atât de negru de ai fi zis că e cafea și apoi îi făcu semn să ia loc. Smith se așeză pe celălalt scaun pentru vizitatori.

— Ce s-a întâmplat? Ai pierdut pe cineva?

— Așa s-ar părea. Și am nevoie de o mare favoare.

— Dacă vrei să pun această persoană prima pe lista căutărilor, pot să fac lucrul ăsta. Se ridică și deschise un sertar. Căută un aparat de înregistrat, dar Eve dădu din cap.

— Nu asta voiam să-ți cer. Stai să-ți explic situația. Eve îi spuse toată povestea, urmărind expresia lui Smith și văzu că înțelege.

— Dacă te gândești că e vorba de o răpire, este foarte posibil. Dar e vorba de o femeie gravidă, fără partener, fără familie și străină. Este o situație destul de grea. N-ar fi exclus să fi cedat și să fi plecat.

— Da, se poate. Însă niciunul dintre cei care o cunosc nu crede că ar fi putut face asta.

— Dar tu nu o cunoști foarte bine.

— Nu. Dar am întâlnit-o de două ori și mi-a făcut o impresie bună. Nu pare a fi genul care se sperie și fuge, nici măcar câteva zile, pentru a se liniști. Nu fără a spune nimănui și ratând un eveniment pe care-l aștepta cu nerăbdare.

— Ai spus că ai verificat comunicatorul. Nu ai descoperit nimic din care să reiasă că ar fi avut intenția de a pleca. Smith își strânse buzele. Nu a dus la bun sfârșit o treabă, a ratat o petrecere, pentru care și cumpărase un cadou. Da, cred că ai dreptate.

— Mie mi se pare că s-a întâmplat ceva după ce a plecat de la muncă, înainte de a ajunge acasă.

— Sunt de acord. Smith se lăsă pe spate și sorbi din ceai. Dar nu vrei să deschid un dosar și să mă apuc de cercetări?

— Prietena mea, cealaltă gravidă? E foarte afectată de ce s-a întâmplat și... Eve expiră profund. Ei bine, trebuie să te rog să mă lași pe mine să mă ocup de caz. Nu încerc să te dau la o parte, spuse Eve când Smith se încruntă. Și mi-ar prinde bine orice ajutor mi-ai putea da, dar Mavis este genul de femeie foarte emotivă și vrea neapărat să mă ocup eu de cazul ăsta.

— Te cunoaște pe tine, dar nu știe pe nimeni din această secție.

— Da, așa e. Ne cunoaștem de mult timp. Nu vreau să fie și mai profund marcată de acest eveniment, decât este deja.

— Cât mai are până naște?

— Mavis? Eve își trecu o mână prin păr. E pe ultima sută de metri. Încă vreo două săptămâni, cred. I-am spus că mă voi ocupa de asta. Te rog să mă ajuți să-mi țin promisiunea.

— E vorba de Mavis Freestone, cea care a făcut senzație în lumea muzicii?

— Da.

— Am o fiică de optsprezece ani care este mare fan. Eve respiră ușurată.

— Poate că i-ar face plăcere să primească permise pentru culise, data viitoare când Mavis o să susțină un concert în oraș. Sau oriunde altundeva, dacă nu te deranjează să fie transportată acolo cu o navetă particulară.

— Aș fi eroul vieții ei, dar chestia asta mă duce cu gândul la o mită.

Eve zâmbi.

— Și una a naibii de bună. Eu mă pregătisem cu alcool și favoruri sportive. Îți sunt recunoscătoare, Smith.

— Am și eu prieteni și nu-mi place să-i dezamăgesc. Uite de ce am nevoie. Îmi vei face o copie după fiecare raport, fiecare declarație și fiecare notiță de-a ta. Vreau să cunosc toți pașii în această investigație. Îmi voi face și eu un dosar aici și dacă voi simți nevoia să intervin, sau să pun pe cineva să lucreze cu tine, ori să preia investigația, nu vreau să întâmpin nicio opoziție.

— Stai liniștită. Îți rămân datoare.

— Găsește-i, pe femeie și copil, și vom fi chit. Nu am nimic deocamdată în legătură cu acesta problemă, dar voi face o anchetă, să văd dacă s-a întâmplat ceva în oraș care are tangență cu cazul tău.

— Îți mulțumesc. Pentru tot.

— Cei care lipsesc sunt importanți, nu cine se ocupă de tot. Ai pe spatele cărții de vizită numerele mele de aici și de acasă. Sună-mă la orice oră.

Eve luă cartea de vizită și-i întinse mâna.

La birou îl găsi pe Roarke lucrând pe calculatorul ei. Își ridică privirea la ea și sprâncenele i se arcuiră în semn de întrebare.

— Am reușit. Am avut noroc.

— E bine. Am început cercetările. Vrei să lucrezi aici sau acasă?

— Nicăieri, deocamdată. Acum o să mergem să vedem un om în legătură cu un autobuz.

Numele șoferului era Braunstein, un tip la o sută de kilograme, îmbrăcat cu un jerseu cu emblema echipei New York Giants. Avea cincizeci și doi de ani, era căsătorit și-și petrecea sâmbăta seara uitându-se la meciuri cu cumnatul lui și cu fiul său, în vreme ce soția sa, sora și nepoata erau la cinematograf.

Iritarea sa provocată de întrerupere era evidentă, dar își revizui atitudinea când Eve menționa numele lui Tandy.

— Podul Londrei? Așa îi spun eu. Sigur că o știu. Vine cu mine aproape în fiecare zi. Are întotdeauna pregătiți banii pentru bilet. Majoritatea călătorilor nu-și bat capul cu asta. Are un zâmbet frumos. Stă în spatele meu. Dacă cineva este așezat pe locul ăla, îi spun să se ridice și să i-l ofere. Pentru că este într-o stare delicată și tot. Mi-a dat o cutie de prăjituri de sărbători. Le făcuse ea. Are probleme?

— Încă nu știu. Joi seara a fost în autobuz?

— Joi. Se scarpină în barba care avea nevoie urgentă de un bărbierit. Nu. E ciudat, acum că-mi pomeniți de asta, îmi aduc aminte că mi-a spus: „ne vedem mâine, domnule B.", atunci când a coborât din autobuz, miercuri. Așa îmi spune, domnule B. Țin

minte, pentru că avea în brațe o cutie ambalată într-o hârtie caraghioasă, alb cu vaci mov.

Se uită în spate, pentru că amândoi companionii săi reacționară zgomotos la o fază a meciului.

— Ofsaid pe dracu', strigă unul din ei.

— Arbitri blestemați, murmură și Braunstein. Vă rog să-mi scuzați exprimarea. Da, am întrebat-o ce era în cutie și mi-a spus că urma să meargă la o petrecere sâmbătă. S-a întâmplat ceva cu ea? I-am spus că ar trebui să-și ia concediu de maternitate, pentru că era așa de aproape de termen. N-au pățit nimic? Ea și copilul?

— Să sperăm că totul e în ordine. În autobuz, ați remarcat vreodată ca cineva să manifeste un interes exagerat față de ea? Să se dea mai aproape, sau să se uite insistent? Ceva de genul acesta?

— Nu, și aș fi văzut. Se scarpină pe burtă. Am grijă de ea pe traseu, știți? Am câțiva clienți constanți și poate câțiva fac conversație cu ea, așa cum se întâmplă de obicei cu femeile care sunt gravide. Chestii de genul: „Cum vă simțiți?", „Când trebuie să nașteți?", „Ați ales deja un nume?" și altele asemănătoare. Dar nimeni nu a deranjat-o. Nu i-aș fi lăsat.

— Dar oamenii care coborau odată cu ea?

— Da, erau câțiva. Câțiva care coborau mereu și unii întâmplător. Dar nu mi s-a părut niciodată ca vreunul din ei să se uite ciudat la ea. Cineva i-a făcut rău fetei aceleia. Haideți, am sentimentul că-i sunt un fel de unchi sau așa ceva. A pățit ceva?

— Nu știu. Nimeni nu a mai văzut-o de joi, de pe la șase seara.

— Dumnezeule! De data aceasta, Braunstein nu mai avu nicio reacție la auzul înjurăturilor din camera de zi. Nu e bine deloc.

— Oameni ca ea, spuse Eve conducând. La fel ca și „oameni precum Copperfield și Byson".

— Da, lucrurile rele li se întâmplă și oamenilor de treabă, remarcă Roarke.

— Da, așa e. Trec pe la locul ei de muncă. Și de acolo mă duc până în stația de autobuz. Am un presentiment.

În fața magazinului Barza Albă, Eve urmări traficul de pe bulevardul Madison. În mod obișnuit Tandy pleca mai devreme de la muncă și în plus era și sâmbătă, iar ea lucra numai în cursul săptămânii. Dar oricum la șase era întuneric și își aduse aminte că joi fusese o zi întunecoasă.

Pe străzi se aprinseră luminile.

— E frig, spuse ea cu voce tare. Lumea se grăbea, la fel ca acum. Ea iese din magazin. În drum întâlnește oameni care se duc să cineze devreme, sau se îndreaptă spre casă. Trebuie să meargă până pe bulevardul Cinci pentru a lua autobuzul. E la distanță de două străzi și apoi mai are una de traversat.

Eve începu să meargă, cu Roarke alături.

— Se va deplasa odată cu schimbarea luminii semaforului. Dacă e pe verde, mai întâi va traversa cele două străzi și apoi va trece pe partea cealaltă. Dacă nu, va traversa mai întâi bulevardul și apoi cele două străzi.

— Nu ai de unde să știi cum a făcut.

— Nu. Dar pentru că semaforul era pe verde, Eve traversă intersecția. Locul cel mai puțin probabil pentru a fi răpită era la colțul străzii. E plin de oameni. Răpitorul ar fi trebuit să se apropie din spate.

Făcu o demonstrație când erau pe la jumătatea drumului, venind repede din spate și cuprinzându-l pe Roarke cu brațul.

— Poate a folosit o armă? Sugeră acesta. Altfel ar fi reacționat, poate ar fi strigat, sau s-ar fi opus. Chiar și cei mai nepăsători s-ar opri dacă ar vedea o femeie la ananghie.

— O armă, încuviință Eve. Sau poate că era cineva cunoscut. Hei, Tandy! Eve schimbă poziția mâinii, prinzându-l pe Roarke ferm de

mijloc. Nu ți-e greu? Ce mai greutate duci. Haide că te duc cu mașina acasă. E chiar aici.

— Posibil. Roarke se întoarse spre vest, la fel cum ar fi făcut și ea pentru a intra pe bulevardul Cinci. Pe cine cunoaște?

— Clienți, vecini, cineva de la cursuri sau de la centrul de nașteri. Cineva din Anglia. Tatăl copilului. A acționat în forță sau era cineva cunoscut. Poate amândouă. A trebuit să se întâmple rapid și în liniște, pentru că într-adevăr lumea ar fi remarcat o femeie gravidă care s-ar fi luptat cu cineva. Vom arăta fotografia ei celor din partea locului, în caz că cineva a văzut ceva.

După ce ajunseră pe bulevardul Cinci, se întoarseră, pentru o lua pe cealaltă rută.

— Probabil că a răpit-o la traversare, spuse Eve. E mai puțin trafic decât pe bulevard. Trebuia să aibă un vehicul, sau poate... Se uită la apartamentele din blocuri... Poate să aibă o locuință în apropiere. Dar cum ar fi reușit să o introducă în clădire fără să remarce nimeni? Nu-mi place varianta asta, dar este posibil.

— Și odată aflată în vehicul, de ce nu s-ar fi opus?

— N-ar fi avut putere? Poate că a fost sedată, sau poate că i-a fost teamă. Poate că nu era vorba de un simplu răpitor. Nu este exclus să fi fost o persoană pe care era încântată să o revadă, cineva cunoscut.

Cercetă zona când ajunseră din nou pe Madison. Majoritatea oamenilor se deplasau repede, cu capul sau privirea în pământ. Gândindu-se la ale lor, trăind în propria lor lume.

— Cineva care era gata să-și asume niște riscuri și care a fost rapid și silențios. Da, se poate să iei o femeie de pe trotuar. Se mai întâmplă. La o traversare, repetă ea. E cel mai logic, dar nu putem ști pe unde a mers. Dacă a folosit un vehicul, nu l-a parcat în strada principală. Nu, mai ales dacă a acționat singur. Și asta dacă ai și norocul de a găsi un loc de parcare. Și-a lăsat mașina în parcarea cea mai apropiată de serviciul ei.

— Pare logic, încuviință Roarke și-și scoase computerul. Apăsă pe câteva butoane și dădu din cap. Este o parcare pe strada Cincizeci și opt, între Madison și bulevardul Cinci.

— E la-ndemână, nu? Nu ar trebui să străbată decât câteva străzi. Haide să vedem.

Din nou vru să meargă pe jos, pe traseul care i se părea cel mai plauzibil. Era o parcare automatizată, fără paznic, uman sau droid, și chiar și sâmbăta era plină.

Avea cameră de securitate, dar chiar dacă ar fi funcționat, Eve știa că înregistrările erau șterse la fiecare 24 de ore. Notă numărul de contact.

— Poate vom avea noroc cu înregistrările, îi spuse ea lui Roarke. Și în orice caz au datele cu plățile făcute. Vom cere verificarea tuturor vehiculelor care au ieșit între ora șase și șapte seara, joi.

Își băgă mâinile în buzunar.

— Sau este posibil să fi avut un partener care s-a învârtit cu mașina pe străzi și atunci nu vom avea noroc.

Sau au plătit cu bani gheață, se gândi Roarke. Ori au folosit un vehicul furat. Și Eve luase în calcul acele posibilități, așa că nu avea rost să i le împărtășească.

— Dacă a fost răpită, așa cum spui tu, asta înseamnă că a plănuit totul în prealabil. Crezi că a fost urmărită?

— Posibilitatea să fie o simplă răpire mi se pare foarte mică, dar totuși voi verifica. Cineva îi cunoștea programul și traseul. Cineva voia să o răpească anume pe ea, sau pe ea pentru bebelușul pe care-l poartă.

— Asta duce spre tată, nu?

— Figurează printre primii pe listă. Trebuie să-l identificăm.

— Asta ar putea însemna că sunt șanse mai mici să-i facă rău ei sau copilului, dar probabil că nu este adevărat, își aminti de mama lui și de suferințele pe care le îndurase din cauza tatălui și încercă să

alunge acest gând. Am văzut de prea multe ori ce se poate întâmpla în astfel de circumstanțe cu femeile de la Duchas.

— Principala cauză de deces în cazul femeilor gravide este violența exercitată de tatăl copilului.

— E îngrozitor. Se uită de-a lungul străzii, la oamenii care mergeau grăbiți pentru a scăpa de frigul zilei, dar pentru o clipă văzu străduțele din Dublin și chipul brutal al lui Patrick Roarke. Este un comentariu trist la adresa speciei umane.

Dându-și seama încotro se îndreptau gândurile lui, Eve îl luă de mână.

— Dacă tatăl copilului a răpit-o, îl vom găsi. Și pe ea.

— Înainte ca el să aibă timp să le facă rău, nu? Se uită la ea și Eve îi citi gândurile în priviri. Asta e ideea, nu?

— Da, asta e. Eve dădu din cap în timp ce-și continuau drumul. Cuiva trebuie să-i fi spus cine era tatăl. Poate că nu imediat ce s-a mutat la New York, dar măcar în Anglia. Cineva cunoaște identitatea acestui bărbat.

— Poate că s-a mutat la New York ca să scape de el.

— Da, mă gândesc și eu la asta. Haide să mergem acasă să examinăm variantele.

— Tandy Willowby, în vârstă de douăzeci și opt de ani. Eve se așează la birou pentru a citi informațiile pe care le scosese Roarke. Născută la Londra. Părinți: Willowby, Annalee și Nigel. Nu are frați. Mama a murit în 2044. Tandy avea doisprezece ani. Tatăl s-a recăsătorit în 2049, cu Marrow, Candide, divorțată și cu un copil din primul mariaj, Briar, Rose, de sex feminin, născută în 2035.

Continuă să citească informațiile. Willowby, Nigel, decedat în 2051. Ghinion. Dar asta înseamnă că mama și sora vitregă încă mai sunt în viață. Computer, găsește informații despre Willowby, Candide sau Marrow, Candide și Marrow, Briar Rose, Londra. Folosește informații de identificare din fișierele deja deschise.

Caut...

- Eve, dacă vrei să le suni acum, trebuie să-ți reamintesc că în Anglia este ora unu noaptea.

Aruncă o privire asupra ceasului de la mână.

— E enervantă chestia asta. Bine, vom încerca mâine-dimineață.

Computerul îi spuse despre Candide că locuia în Sus-sex, iar Briar Rose la Londra.

— Bine, să ne întoarcem la Tandy. A lucrat vreme de șase ani în acest magazin din Londra. De pe Carnaby Street. A fost manager. A avut același apartament mai mult de șase ani de zile. Când se stabilește într-un loc nu pleacă foarte repede, își pune bazele. Trebuie să vorbim cu proprietarul magazinului.

Se opri, se lăsă pe spate cu ochii în tavan.

— Dacă a avut un iubit, a menținut relația o perioadă bună de timp. Nu e genul care zboară din floare în floare. Dar când a plecat, nu s-a dus în alt colț al Angliei, sau undeva în Europa, ci a venit tocmai în Statele Unite, la mii de kilometri distanță. Renunță la casa pe care o avea de mult timp și la vechea slujbă. Nu e vorba de un moft. Nu din partea cuiva ca Tandy. E un pas important, unul la care s-a gândit mult timp, și pe care l-a făcut dintr-un motiv anume.

— Copilul.

— Da, așa cred și eu. A pus un ocean întreg între cineva, sau ceva și acest copil. A avut un motiv întemeiat.

— O persoană cu multe tabieturi, spuse Roarke. La fel ca și celelalte două victime.

— Să sperăm că Tandy nu va avea aceeași soartă. Voi face un panou cu probe și pentru ea, să stabilim desfășurarea evenimentelor.

— Bine. Dacă nu te pot ajuta cu nimic aici, mai bine mă duc să cercetez conturile lui Copperfield și Byson.

Adevărul e că nu voia să se mai gândească la femeia vulnerabilă, aflată la mila oricui voia să-i facă rău. A cuiva, se gândi el, pe care probabil îl iubise cândva.

Eve se opri și se întoarse spre el.

— Dacă aș fi fost în locul tău, probabil că i-aș fi spus lui Whitney să mă pupe-n fund.

— Ce? Ah, da, dar eu prefer să fie buzele tale în apropiere, nu ale lui.

— Dacă e ceva tentant, cine știe...

— Și stimulii mei sunt în continuă creștere.

Își desprinse privirea de pe ecran și se uită la el.

— Totul e în ordine? Mă refer la problema cu Tandy? A fost o naivitate din partea lui să creadă că ea nu avea să vadă, să știe. Și era o prostie să-și reprime simțămintele, să nu-i spună și ei despre ce e vorba.

— De fapt, nu mi-e prea ușor. Îmi trezește tot felul de amintiri. Nu știu dacă nutresc sentimente de furie sau durere. Poate amândouă.

— Roarke, nu știm încă dacă Tandy se află în aceeași situație ca și mama ta.

— Dar nu știm nici că nu se află. Luă în mână statueta pe care Eve o avea pe birou. Un simbol al feminității. A așteptat să mă nasc eu și după aceea a ucis-o pe mama. Dar ea încerca să mă protejeze să facă ceea ce credea că e mai bine pentru mine. Și presupun că Tandy va proceda la fel cu cel care o reține.

Așeză statueta pe masă.

— Vreau doar să mă gândesc la altceva o vreme. Atât de rar suferea, se gândi Eve. Atât de rar își exterioriza sentimentele, se corectă ea.

— Nu pot să mă ocup de acest caz la sediu.

— Nu. Se apropie de ea și-i cuprinse fața în mâini. Oricum nu ne-ar face bine niciunuia dintre noi. Ceea ce s-a întâmplat în trecut ne-a modelat personalitățile. Dar nu ne poate opri să facem ceea ce trebuie. Atunci ei ar câștiga, nu?

— E imposibil ca ei să câștige, spuse Eve punându-și mâinile peste ale lui. Pot doar să ne păcălească o vreme.

— Și asta și fac. Se aplecă și o sărută pe frunte. Nu-ți face griji în privința mea. Mă voi cufunda în numere o vreme. Asta îmi limpezește mintea de fiecare dată.

— Și doar Dumnezeu înțelege cum este posibil acest lucru. Mă duc să fac o cafea. Vrei?

— Dacă e și vreo prăjitură.

— Prăjitură? Întrebă ea, apoi înțelese. Ah, da, Mavis. Cred că a mai rămas câte ceva. Dar femeile alea erau ca vulturii. Poate că Umbra Neagra a pus ceva în automat. Cred că mi-ar prinde bine și mie o bucată.

Și gândindu-se că zahărul și cofeina puneau sângele în mișcare, își comandă o bucată mare și o cană de cafea tare. El va fi bine, se gândi ea, pentru că nu-și va permite să fie altfel. Dar îi va lua pulsul mereu și dacă nu-i va plăcea ce aude, va înceta să mai ancheteze cazul acasă.

Pentru că i se părea mai practic, puse panoul pe care se aflau probele în cazul lui Tandy lângă celălalt, cu cele două crime. Și apoi începu să noteze desfășurarea evenimentelor.

Întocmi o listă de nume. De o parte oameni cu care vorbise deja și de cealaltă oameni cu care trebuia să vorbească de dimineață. Prinse pe panou și fotografia lui Tandy.

Într-o primă fază, sună la numărul de contact al parcării. După cum se așteptase, trebui să treacă printr-un întreg meniu de opțiuni înainte de a vorbi cu un operator.

— Serviciul de Mesaje, spuse o voce nazalizată.

— Sunt locotenentul Dallas, de la poliția din New York, zise Eve după care dădu numărul legitimației. Am nevoie de niște informații despre parcarea de pe strada Cincizeci și opt.

— Pentru informații vă rog apelați serviciul de Relații cu Publicul între opt dimineața...

— Am nevoie de informații acum și nu vreau să vorbesc cu cineva de la Relații cu Clienții.

— Dar știți, acesta este un serviciu de preluat mesaje, pentru vreo douăzeci de parcări din Manhattan. Nu am informații despre această parcare.

— Fă-mi legătura cu proprietarul.

— Nu pot să deranjez clienții cu...

— Poate că ar trebui să-mi spui numele și locul unde te afli. Voi trimite câțiva polițiști să te ridice și-mi vei explica la sediu de ce nu ai voie să deranjezi clienții.

— Bine, așteptați o clipă.

Pe fir se auzea o muzică mai dulceagă decât glazura de pe prăjitură.

Trebui să o asculte zece minute, pe parcursul cărora începu să se gândească la o serie de probabilități.

Până când reveni persoana, era deja la a doua cană de cafea și lua în calcul rezultatele.

— Doamnă locotenent, da? Bărbatul era spilcuit și vocea lui nu distona cu felul în care arăta.

— Așa e. Și dumneavoastră cine sunteți?

— Matt Goodwin. Aveți întrebări despre parcarea de pe strada Cincizeci și opt?

— Da, e a dumneavoastră?

— Eu reprezint corporația care o deține. Care este problema?

— Investighez o posibilă crimă, și s-ar putea ca asasinul să fi folosit această parcare. Am nevoie de discurile de la camerele de securitate și jurnalele din ultima joi, între orele șase și șapte seara.

— Doamnă locotenent, îmi pare rău, dar acele discuri sunt aruncate după douăzeci și patru de ore. Și pentru jurnale, presupun că aveți un mandat, nu?

— Pot să fac rost de un mandat.

— Păi, când îl veți avea...

— Când îl voi avea, voi avea grijă să acopere jurnalele pentru toată săptămâna și să includă și o cercetare a companiei și a practicilor uzitate. Voi fi nevoită să vă chem pe dumneavoastră și pe clientul dumneavoastră la sediul central. Sau puteți să mi le dați pe cele din această oră.

— Desigur, clientul meu este dispus să coopereze cu autoritățile.

— E o notă bună pentru clientul dumneavoastră.

— Va trebui să-mi contactez clientul și cu permisiunea lui să vă copiez aceste înregistrări și să vi le trimit.

— Vă rog. Sunați-mă la acest număr atunci când pot trimite pe cineva să ia înregistrările. Până la nouă mâine-dimineață.

— Doamnă locotenent, este weekend.

— Așa am auzit și eu. La ora nouă, dacă nu, voi cere un mandat.

Închise și reveni la studiul probabilităților. Chiar și cu puținele informații pe care le deținea, era clar că Tandy fusese o țintă precisă.

Nu avea cazier de nicio parte a Atlanticului și nici nu i se cunoștea afilierea la vreo grupare criminală. Căminul ei era ordonat, pe măsura posibilităților oferite de venituri. Părinții ei muriseră și din informațiile accesate de Eve, reieșea că nici mama și nici sora ei vitregă nu aveau venituri prea mari.

Nu fuseseră făcute nicio depunere sau retragere de bani din contul lui Tandy, care să indice vreun șantaj sau ceva asemănător.

Aparent singurul lucru de valoare din viața lui Tandy era ceea ce ducea în pântec.

Pentru că avea o bănuială, o sună pe proprietara de la Barza Albă.

— Doamnă locotenent, ați găsit-o pe Tandy! - Nu.

— Nu înțeleg nimic. Liane Brosh arăta bine pentru cei șaizeci de ani ai săi și pe față i se citea îngrijorarea. Poate că a plecat undeva în weekend. Poate o excursie într-o stațiune, ca să se pregătească pentru naștere.

— A spus ceva despre intenția de a face acest lucru?

— Nu. Eu i-am sugerat de câteva ori, dar spunea mereu că e odihnită. Liane zâmbi șters. I-am organizat o mică petrecere la magazin și i-am făcut cadou un bilet la un centru de tratament din oraș. Mi-a spus că se va duce după naștere. Dar sunt sigură că totul este în regulă. Poate a vrut doar să plece din oraș în weekend.

— Pare a fi genul care face astfel de lucruri?

— Nu, nu chiar. Liane oftă. Nu e deloc genul ei. Sunt foarte îngrijorată.

— Îmi puteți spune dacă o căuta cineva la magazin, în mod special?

— Tandy lucra cu câțiva părinți care așteptau un copil. Tot personalul este disponibil pentru cumpărături personalizate.

— Poate e vorba de cineva cu care a lucrat, sau care a frecventat magazinul și ale cărui așteptări nu s-au materializat. O sarcină pierdută, de exemplu.

— Se mai întâmplă. Pe moment, nu-mi dau seama, dar pot verifica și le pot întreba pe celelalte fete.

— V-aș fi recunoscătoare. V-a spus vreodată ceva de tatăl copilului?

— Lucruri generale și vagi. Pentru că mi-am dat seama că nu vrea să discute despre asta, nu am insistat.

— Dacă vă amintiți ceva, chiar dacă nu vi se pare important, vă rog, sunați-mă. La orice oră.

— Așa voi face. O iubim pe Tandy. Oricare dintre noi ar face orice să o ajute.

O sună și pe moașa lui Tandy.

— Sunt Randa.

— Randa Tillas, sunt locotenent Dallas.

— Tandy. Încă nimic.

— La naiba.

Era o negresă care vorbea fără nicio urmă de accent din insule. În ochii mari, căprui se citea îngrijorarea.

— Le-am contactat pe membrele cercului de nașteri, în eventualitatea că s-ar fi aflat la vreuna din ele pentru week-end. Dar nimeni nu a mai avut vreo veste de la ea, cel puțin de miercuri.

— Are careva din ele probleme cu sarcina?

— Una are presiune sangvină mare și alta trebuie să rămână imobilizată la pat, dar în rest nimic important.

— Poate vreuna dintre instructoare care nu a putut să facă copii, sau să ducă sarcina la termen?

— Nu am informații detaliate despre instructoare, dar de obicei se vorbește despre așa ceva în timpul cursurilor, în mod normal nu aș încuraja să devină instructor pe nimeni care a avut astfel de experiențe.

— V-a spus vreodată ceva despre tatăl copilului?

— Câte ceva, da. Pentru mine este important să aflu exact atât cât crede de cuviință mama să-mi spună. În special în cazul unui părinte unic. Și mai ales pentru cineva ca Tandy, care nu are susținerea familiei.

— Îmi puteți spune ce v-a povestit despre el?

— Încalc niște reguli, dar sunt suficient de îngrijorată pentru a o face. Au fost împreună cam un an, la Londra. Cred că l-a iubit foarte

mult. Sarcina n-a fost luată în calcul și el nu avea niciun fel de planuri în direcția asta. Ea a decis că era ceea ce-și dorea, așa că a rupt-o cu el și s-a mutat în State.

— Destul de departe.

— Așa m-am gândit și eu, dar ea mi-a spus că-și dorea un nou început, ceea ce mi s-a părut rezonabil. Am avut impresia că este foarte hotărâtă să aibă copilul și să-l crească singură și că nu are niciun fel de resentimente față de tată. Nu mi-a dat foarte multe detalii despre el, dar de două sau trei ori i-a spus pe nume. Aaron.

— E o informație importantă. Mulțumesc. Dacă mai e ceva, contactați-mă.

— Voi citi dosarul pe care-l am despre ea și-i voi întreba și pe ceilalți, dacă le-a vorbit vreodată despre ceva ce ar putea fi important. Cu toții ne dorim ca ea și copilul să fie în afara oricărui pericol.

14.

Citi informațiile pe care i le trimisese Peabody, despre fapte asemănătoare. Și din fișierele poliției internaționale aflase câte ceva. Răpiri și crime, violuri și crime. Răpiri de copii nou-născuți, soldate cu abandonarea mamei. Vie sau moartă.

În majoritatea cazurilor de răpire, mama îl cunoștea pe răpitor.

Eve separă toate cazurile în funcție de răpitor - dacă era cunoscut sau nu, dacă surveniseră în urma unor probleme de familie, dacă răpitorul fusese bolnav mintal, precum și cele în care răpirea fusese făcută pentru bani.

Violurile le trecu în alt fișier.

Apoi le împărți în zone geografice.

Fuseseră cazuri asemănătoare și în New York, iar pe cele care implicau membri ai familiei le puse deoparte. Le separă și pe cele în care răpitorul avea cazier penal, marcându-le pe cele care aveau legătură cu Tandy.

Luă în considerare și cazurile de la Persoane Dispărute, în care investigatorii descoperiseră că femeia se ascunsese pentru a scăpa de un partener abuziv, sau pur și simplu plecase de acasă. Și altele în care nici mama, nici copilul nu fuseseră găsiți.

Pentru că Tandy venea din Londra, Eve își îndreptă apoi atenția în acea direcție. Din nou descoperi o mulțime de cazuri, dar niciunul nu avea legătură cu al ei.

Cel mai interesant fusese un caz, încă neelucidat, din Roma, în care o femeie dispăruse după ce-și făcuse un examen ginecologic

regulat, în cea de-a treizeci și șasea săptămână de sarcină. La fel ca și Tandy, femeia venise din alt oraș, mutându-se la Roma de la Florența, cu trei luni înainte de dispariție. Era singură și nu avea familie în zonă. Spre deosebire de Tandy, această femeie făcuse cerere de concediu de maternitate, din al doilea trimestru de sarcină.

O artistă care realizase o pictură murală, în camera pe care o pregătea pentru bebeluș. Sophia Belego lipsea de aproape doi ani. Dispăruse fără nicio urmă.

După ce-și notă numele polițistului care se ocupa de caz, Eve reflectă din nou asupra diferenței de fus orar. Nici în Italia nu putea suna încă.

— Locotenente.

— Da, ce?

— E trecut de ora două dimineața, după ora New Yorkului.

— Și la Londra cât e?

— E încă prea devreme. Roarke își puse mâinile pe spatele ei și începu să miște bolovanii care se formaseră în locul mușchilor.

— Încă mai am energie.

— Și vei avea și mai multă după câteva ore de somn.

— Lucrez la niște date trimise de Peabody.

— Și unde crezi că vei ajunge în seara asta? Nicăieri, de fapt, se gândi ea.

— Dar încă nu mi-am notat tot. Trebuie să mai fac și un raport.

— Care poate aștepta până mâine.

— E dispărută de mai bine de cincizeci de ore și nu e bine, dacă a fost răpită. Am nevoie de blestematele de informații de la parcare. Și nu le voi primi decât dimineață, spuse ea uitându-se la el. Bine, vreo două ore mi-ar prinde bine.

Pentru că privirea îi era împăienjenită, Roarke se duse cu ea la lift.

— Ai ceva pentru mine? Întrebă Eve.

— Nimic concret. Va dura ceva mai mult deoarece nu avem niciun nume. Dacă le-aș avea aș putea săpa mai adânc. Și, se gândi el, aș putea profita de echipamentul neînregistrat pe care îl am și aș evita astfel controalele CompuGuard, care imediat se sesizează dacă mergi puțin mai adânc decât e tehnologic posibil. Am lăsat câteva programe să lucreze. Vom vedea ce rezultate vor da mâine-dimineață.

— Trebuie să fac și eu niște cercetări. Își impuse să treacă de la o posibilă răpire la crimă. De la Cavendish, Bullock la Robert Kraus și Jacob Sloan, poate chiar toate cele trei generații Sloan și de acolo la victimele mele. E ceva aici. Cred că dacă voi reuși să-l constrâng pe Cavendish, va vorbi.

În timp ce gândurile îi zburau de la o investigație la alta, se dezbrăcă.

— De ce o firmă de renume folosește un tip precum Cavendish, pentru a le conduce filiala din New York? Nepotism, poate, pentru că nu e atât de deștept pe cât ar trebui să fie. Bruberry, administratoarea sa, e mai deșteaptă. Dar ea nu e celebră, așa că treci numele lui și ea conduce din culise? Mie așa mi se pare.

Se strecură în pat.

— Copperfield a spus că i s-a oferit mită. Dacă reușesc să stabilesc legătura dintre perioada când au avut loc crimele și biroul lui Cavendish, aș putea să pornesc de aici. Sau...

— Chiar ai băut prea multă cafea, spuse Roarke trăgând-o mai aproape de el. Încearcă să dormi.

Și cum naiba să facă asta? Pentru că, la fel ca de obicei, avea dreptate. Turnase prea multă cafea în mecanism. Creierul făcea ture în cap, de la Copperfield, la Byson, la Tandy și înapoi.

— S-ar putea să trebuiască să merg la Londra, murmură ea. N-ar fi nemaipomenit dacă aș fi plecată din țară pentru a găsi un geniu al crimei când Mavis intră în travaliu?

— Aș fi, pe naiba. Am fi, sau îți voi face rău.

— Da, din vorbe.

Pentru că mintea îi era trează și nici corpul nu părea adormit, se gândi să le pună pe amândouă la muncă.

Își trecu degetele pe coloana lui și apoi îi căută buzele până i le găsi și le lipi de ale sale.

— Încerci să profiți de starea mea precară?

— Normal.

— Doar voiam să știu. Buzele lui le acoperiră pe ale ei. Continuă, atunci. Nu te pot opri.

— Da, cred că vei fi obligat să rămâi nemișcat și să fii supus la chinuri. Îl mușcă de bărbie și apoi îl linse pe gât. Ai putea să strigi după ajutor.

— Mândria nu mă lasă.

Chicoti și-și duse mâna jos, descoperind că el era deja pregătit.

— Da, ești plin de mândrie.

Avea un gust atât de bun, era atât de fierbinte și atingerea corpului lui atât de plăcută încât simți că-i crește pulsul. Se întinse peste el, astfel încât buzele să atingă locul unde inima aceea bătea pentru ea.

Era mai mult decât o simplă dorință, se gândi ea. Era un fel de comuniune și cunoaștere reciprocă. *Întoarce-te către mine și voi fi acolo*. Era cel mai simplu răspuns pe care-l găseau mereu, oricât de multe umbre treceau pe deasupra lor. Prin trecut, prin prezent, mereu găseau acest răspuns și unul pe celălalt.

Îi simți mâna pe ea, mângâind-o ușor, pentru a o excita sau a o liniști și reușind să le facă pe amândouă. Mai rămase o clipă nemișcată, bucurându-se de plăcerea de a ști exact unde se află. Apoi se ridică până când buzele ei le întâlniră din nou pe ale lui.

Forma, mișcările, căldura și parfumul ei îi erau cu toate cunoscute și îl atrăgeau irezistibil. Ea, cum nu mai reușise nimeni

înainte, putea să ajungă până în străfundurile ființei sale. Femeia lui, cu corpul suplu, spirit curajos și minte ascuțită. Fericirea și salvarea lui.

Era atât de ușor în acest dans în care oricare dintre ei putea conduce și oricare dintre ei se putea lăsa condus.

Și dorința îl făcu să tresalte, precum corzile unei chitare.

Se întinse peste el, lăsându-l să-i prindă un sân cu gura, și-și dădu capul pe spate, pregătindu-se de senzațiile ce aveau să urmeze. Apoi îl primi înăuntrul ei. Corpul ei se arcui pe spate, o curbă albă, subțire, în întunericul camerei.

Se încolăciră unul în jurul celuilalt, ea cuprinzându-l cu piciorul după mijloc. Rămase cu fața lipită de a lui până când își recăpătară suflul.

— E mai bun decât prăjitura, spuse ea făcându-l să râdă.

— Așa e. Și totuși, prăjitura a fost foarte bună.

— Mmm. Cât e ceasul?

— E trecut de trei.

Făcu niște calcule în minte.

— E bine. Îl sărută pe frunte, apoi se ridică din pat.

— Ce ai de gând, locotenente?

— Am de gând să trezesc niște oameni în Europa. Lumină la cinci la sută, comandă ea. Dar mai întâi voi face un duș. Să dau jos restul pânzelor de păianjen.

Roarke își puse mâinile sub cap.

— Deci m-ai folosit ca să-ți umpli timpul, până când ai considerat tu că e destul de târziu pentru a trezi vreun biet om din somn, duminică-dimineață.

— Da.

— Mă simt manipulat. Mulțumesc.

— Cu plăcere. Își simțea mintea mai limpede acum. Mă duc doar să fac câteva chestii și apoi o să dorm câteva ore.

— De asta poți să fii sigură. Se ridică și el.

— Dar tu nu trebuie să mă aștepți.

— Acum câteva minute nu cântai aceeași melodie. Eve zâmbi și el se duse până la ea, mângâind-o pe fund în trecere. Haide să facem dușul ăla și poate că vom reuși să ne băgăm din nou în pat, înainte de răsăritul soarelui.

*

* *

Eve încercă mai întâi la Candide Marrow, dar îi răspunse robotul. Lăsă un mesaj, apoi trecu la următorul de pe listă.

O voce adormită spuse:

— Dispari!

— Briar Rose Marrow?

— Ai idee cât e ceasul?

— Unde ești tu, sau unde sunt eu? Sunt locotenentul Eve Dallas, de la poliția din New York. Sunteți cumva Rose Briar Marrow?

— Ce dracu' îți pasă ție?

Pentru că Eve se gândi că și ea ar fi reacționat la fel în aceste circumstanțe, fu răbdătoare.

— Sunteți Briar Rose Marrow și aveți o soră vitregă Tandy Willowby?

— Și ce-i cu asta?

— Când ați vorbit ultima dată cu sora dumneavoastră, domnișoară Marrow?

— Bine, pentru numele lui Dumnezeu. Cocoloșul de sub pături se mișcă și ieși la iveală o față palidă, cu ochi purpurii, machiați cu

negru și buze date cu ruj. De unde să știu, la ora opt dimineață? Cine ești tu?

— Locotenent Dallas, din New York.

— Poliția? Ce treabă are poliția cu Tandy? New York? Încă nu mi-am băut nici cafeaua. Rose Briar se frecă la ochi și apoi își puse mâna pe burtă. La dracu', câte orgasme am avut noaptea trecută?

— Este treaba dumneavoastră. Femeia râse.

— Păcat de băuturi. De ce mă treziți duminică-dimineața să mă întrebați de Tandy?

— Știți că trăiește la New York de câteva luni?

— La New York? Să fiu a naibii. Serios? Tandy în New York?

— Să înțeleg că nu ați vorbit cu ea de curând.

— Nuu, din... își trecu mâna prin păr și se întinse după un rest de țigară aflat pe o măsuță la capul patului. Încerc să mă gândesc. Din iunie, cred. De ce? Doar n-o să-mi spuneți că a făcut ceva ilegal? Nu fetița noastră.

— A dispărut.

— Ce i-a dispărut? Căută o brichetă, dar se opri înainte de a aprinde țigara. A dispărut? Adică cum a dispărut?

— Nu a mai văzut-o nimeni de joi.

— Poate că e pe spate.

— Adică.

— Știu și eu, poate că s-a dus la o petrecere. Deși nu prea e stilul ei.

— Nu cred, mai ales în starea ei.

— Ce stare?

— Nu știați că e gravidă? Trebuie să nască în câteva zile.

— Ce? Ce dracu'? Tandy? Prostii. Dar somnul îi trecuse. Stai o clipă. Se dădu jos din pat și, spre ușurarea lui Eve, avea lenjerie pe ea. Luă un tricou boțit dintr-o grămadă de haine și și-l trase pe ea. Adică Tandy e gravidă și nimeni nu știe nimic?

— Exact. Spuneați că nu ați mai vorbit cu ea din iunie? E ceva normal? De atât de mult timp?

Briar Rose se așeză pe marginea patului și-și aprinse țigara.

— N-am crescut împreună decât vreo doi ani. Tatăl ei s-a căsătorit cu cățeaua de maică-mea când eu aveam vreo paisprezece ani. El era un tip de treabă. Dar a murit într-un accident de mașină pe autostrada M4.

Făcu o pauză, suflă fumul și continuă:

— Tandy era la Universitate și-și găsise deja o slujbă. Mama m-a târât în Sus-sex. Tandy a încercat să continue un fel de relație, dar cățeaua de gheață nu era interesată. Eu m-am mutat la Londra cu prima ocazie, dar treceam printr-o fază bizară, știi? Eram preocupată doar să mi-o trag și să mă îmbăt. Nu mă interesa sora mai mare, mai ales că eu mi-o trăgeam cu toți fraierii și ea avea alte standarde morale. Nu ne vedeam decât din când în când, când mă căuta ea. Chiar și când mi-am găsit o slujba ca lumea și m-am mai liniștit, tot nu aveam multe în comun. Am văzut-o primăvara trecută, cred. M-a sunat să-mi spună că voia să discute cu mine.

— Și despre ce ați discutat?

— De fapt nu prea am discutat. Știam că e entuziasmată de ceva și m-am gândit că probabil s-a logodit sau a fost avansată din nou. Eu eram ofticată că tipul cu care mă vedeam m-a părăsit pentru alta și... la dracu' cu el. Așa că ne-am întâlnit la o cafea, eu m-am dat la ea și după aia am șters-o.

— Și n-ați mai vorbit după aceea?

— Păi, m-am simțit ca dracu'. Câteva săptămâni mai târziu, mi-am pus cenușă în cap și m-am dus să o văd, dar se mutase. Mi-au spus doar că plecase, probabil la Paris. M-am ofticat că nu-mi spusese unde se mutase, dar la dracu', tot nu puteam să fac nimic. Și e gravidă, hă?

— Da. Îl cunoașteți pe Aaron?

— Ne-am întâlnit de câteva ori. Erau aproape căsătoriți. E și el în New York cu ea?

— Nu, din câte știu eu. Îi știți tot numele, sau aveți vreun număr de telefon, o adresă, ceva?

— Aaron Applebee, locuiește în Chelsea, cred. Scria la The Times. Și vreți să-mi spuneți că idiotul i-a turnat un plod și a lăsat-o?

— Asta îl voi întreba eu. Și ea se mai vedea și cu altcineva?

— Tandy? Nu e genul. Ea rămânea luni întregi cu câte unul. Ticălosul. Poate s-a întors acasă să-l vadă. O să sun și eu la câțiva oameni. E normal să vină acasă când i se apropie sorocul.

— Vă mulțumesc pentru informații. Dacă aflați ceva de ea, sunați-mă.

Eve căută informații despre Aaron Applebee și-i găsi numărul și adresa.

Îl sună, dar când îi răspunse robotul hotărî să verifice informațiile pe care le aveau despre el.

Applebee, Aaron, spuse computerul, născut pe 5 iunie, 2030, în Devonshire, Anglia.

Apoi dădu informații despre părinți și o serie de frați vitregi din partea fiecăruia dintre ei. Era angajat, așa cum spusese Briar Rose, ca redactor la The London Times, unde lucra de opt ani. Nu era căsătorit și nu avea cazier. Avea câteva amenzi de circulație. Locuia la aceeași adresă din Chelsea de cinci ani de zile.

În fotografie părea a fi un bărbat blond, atrăgător, cu maxilarul prelung. Avea 1,78 metri și optzeci de kilograme.

La prima vedere părea a fi un om obișnuit, normal.

— Vreau să vorbesc cu tine, Aaron.

Îl mai sună o dată acasă, dar îi răspunse din nou robotul și închise. După ce cercetă și informațiile despre polițistul care se

ocupa de cazul de dispariție din Roma, sună în Italia și în cele din urmă dădu de un polițist, care nu numai că vorbea engleza perfect, dar fu de acord să-l caute pe inspectorul Triveti și să-l roage să ia legătura cu ea.

Își aduse însemnările la zi și apoi se ridică pentru a pune pe panou fotografia lui Applebee. Când se duse spre bucătărie se întâlni cu Roarke, care ieșea din birou.

— Fără cafea, îi spuse el pe un ton categoric.

— Una singură. Aștept un telefon de la Roma.

— Atunci comandă două cappuccino decofeinizate.

— Cafeaua decofeinizată nu are niciun efect.

— Cearcănele tale nu mai suportă niciun fel de efect. Ce e la Roma?

— Un delict asemănător și un polițist, care sper că vorbește engleză. Pentru că Roarke veni după ea la bucătărie nu reuși să-și ia o cafea adevărată. Am vorbit cu sora vitregă a lui Tandy.

Îi spuse despre ce discutase cât timp automatul pregăti cafeaua.

— Cum te descurci în argoul britanic?

— Destul de bine.

— Cred că am înțeles și eu, cât de cât.

— Mi-a dat numele lui Aaron. Îl cheamă Applebee. Lucrează la *The London Times* și locuiește în Chelsea. Părinții au mai fost căsătoriți înainte și are o mulțime de surori și frați vitregi.

— Așa s-ar explica de ce nu-și dorește să se căsătorească.

— Da. Reporterii au multe surse de informații. Dacă ar fi vrut să dea de Tandy, n-ar fi fost o problemă. Poate că a decis că dorea copilul și acum sunt împreună. Sau poate că a descoperit că e gravidă și el credea că nu e și a venit aici opărit. Sau poate că e acasă și doarme de rupe pământul și de aia nu răspunde.

— Sau poate că Tandy a plecat pur și simplu. A mai făcut-o și înainte, când a părăsit Londra.

— Da, mai e și asta. Și calculul probabilităților îi dăduse un procent de cincizeci la sută. Dar pun pariu că atunci când a plecat din Londra și-a strâns lucrurile, frumos și ordonat. Le-a dat preaviz angajatorului și proprietarului. Aici nu a făcut nimic din toate astea. Nu, nu cred că a lucrat toată ziua și apoi, pe undeva pe la jumătatea drumului spre stația de autobuz, a decis să-și ia lumea-n cap.

— Nu, zise și Roarke masându-i umărul. Nu a făcut așa ceva.

— Așadar, spuse ea încercând să-și înăbușe un căscat. Ai ajuns la vreun rezultat cu cifrele?

— Da, am aflat câteva lucruri interesante. Vreau să le cercetez și din unghi opus și apoi îți voi da un rezultat.

— E un plan bun. De ce nu te duci la culcare? Eu îl aștept pe italian și apoi vin și eu în pat.

— Nici să nu te gândești. Dacă te las singură, când mă întorc peste câteva ore te găsesc cu capul pe birou, sforăind.

— Nu sforăi.

— Cât să trezești un mort.

— Nu-i adevărat. Oare? Se întrebă.

El zâmbi și apoi se uită la panoul unde erau datele despre cazul Willowby.

— Ai adunat ceva informații într-un timp atât de scurt.

— Dar nimic care să mă îndrepte spre locul unde ar putea fi. În cazul din Italia, nu au găsit-o nici pe mamă, nici pe copil.

— Dar ei nu te aveau pe tine. Și nici mama nu avea pe nimeni, se gândi el. Și nu se mai putea face nimic pentru a schimba această stare de fapt. Se întoarse spre Eve. Uită-te la tine. Mergi fără carburant și mai lucrezi și pe două fronturi.

— Dar s-ar putea ca deja să fie prea târziu pentru ea, spuse Eve arătând cu capul spre fotografia lui Tandy. Să forțez este tot ceea ce pot să fac.

Când comunicatorul îi sună, se întoarse brusc și spuse:

— Dallas.

— Triveti. Am înțeles că m-ați sunat.

Accentul lui era exotic și chipul smead și simpatic.

— Vă mulțumesc pentru că mi-ați răspuns la solicitare atât de repede, domnule inspector.

— Cu plăcere. Engleza mea, scuzi. E slabă.

— Italiana mea e și mai slabă, spuse ea și se uită spre Roarke. Dar e cineva aici care ne poate ajuta dacă nu reușim să comunicăm. Ați investigat un caz de persoană dispărută, în urmă cu vreo doi ani. O femeie gravidă.

— Sophia Belego. Aveți un caz la fel.

— Tandy Willowby, îi zise ea și apoi îi dădu cele mai importante informații referitoare la caz. Roarke îi spuse în italiană unele chestiuni de amănunt pentru a spulbera nedumerirea inspectorului.

— La fel ca și în cazul dumneavoastră, Sophia mea nu avea familie și niciun fel de legături în oraș, atunci când a dispărut. A lăsat doar, un *momento*, un cont în bancă. Nu fusese utilizat nici acesta și nici cărțile ei de credit, de când dispăruse. Hainele și tot ceea ce mai avea au rămas în apartament. Aici, vecinul vorbește cu ea dimineață când pleacă. În declarație spune că Sophia era... cum se spune *lietol* - Fericită, traduse Roarke.

— Si, fericită și plină de entuziasm. Merge să-l vadă pe *dottore*.

— Doctor, traduse Roarke.

— Și va face cumpărături pentru bebeluș. Se duce la dottore și totul e bine. Sănătoasă. Cu moralul stă bine și apoi face un *appuntamento*.

— Programare.

— Programare, repetă Triveti, într-o săptămână. Sarcina e avansată, înțelegeți?

— Da, răspunse Eve.

— Dar nu face cumpărături pentru copil, nu la Roma. Nu e văzută după ce pleacă de la dottore. Nici urmă de ea în autobuz, tren, navetă. Îi găsesc pașaportul la ea în apartament. Nu sunt mesaje, nicio comunicare care să ducă undeva.

— Nimic în spitale, clinici de maternitate, morgi?

— Nimic. Caut pe tatăl copilului, dar nimeni nu știe. Nici în Roma, nici în Florența. Cu toate eforturile, nu e găsită.

Folosindu-se de cunoștințele de italiană ale lui Roarke, Eve îl puse pe Triveti să parcurgă din nou toți pașii anchetei pe care o efectuase și mai extrase câteva detalii. Îi ceru o copie a dosarului și fu de acord să-i trimită o copie a dosarului lui Tandy.

Apoi se concentra asupra notițelor pe care le luase.

— Trebuie să notez totul.

— Mai întâi să dormi.

— I-am spus locotenentului de la Persoane Dispărute că o să-i dau copii ale tuturor însemnărilor și rapoartelor pe care le întocmesc. Trebuie să...

— Crezi că stă lângă calculator și așteaptă rapoartele tale la... Se uită la ceas... la patru și patruzeci și opt de minute, duminică dimineață?

— Nu, dar...

— Nu mă face să te iau pe sus și să te duc în pat. Sunt obosit și s-ar putea să te dau cu capul de pereți pe drum, din greșeală. Și mi-ar părea rău să stric zugrăveala.

— Ha, ha. Bine, bine. Vreau doar să mai încerc o dată la Applebee. Ascultă, dacă a plecat cu el, pot să merg la culcare cu sufletul împăcat.

— Dar știi că nu e așa. Încă un apel și cu asta basta.

— Ești urâcios când ești obosit.

— Și chiar mai rău când văd că te epuizezi complet. Sună la Aaron și din nou răspunse mesageria vocală.

— La dracu'.

— Pat. Somn. Sau, pentru că tot sunt în starea asta, s-ar putea să te trântesc la pământ și să-ți fac o injecție cu un tranchilizant.

— Tu împreună cu ce armată? Sări în picioare, dar amețeala care o cuprinse îi dădu de înțeles că Roarke avea dreptate. Trebuia să odihnească circuitele câteva ore.

Două ore, se gândi ea. Maximum trei. Și se uită înapoi la fotografia lui Tandy, în vreme ce ieșea din birou cu Roarke.

— E mai greu decât omuciderile, afirmă ea.

— Chiar?

— Morții deja nu mai sunt. Și tu trebuie doar să afli cine le-a luat viața, să afli de ce, dacă poți, și să alcătuiești un dosar care-i va face dreptate mortului. Dar cu asta, habar n-ai. Dacă e vie, moartă, rănită, captivă sau dacă doar a spus: la dracu', și a plecat. Dacă e în viață și are probleme, nu poți ști cât timp ai până dai de ea. Și dacă nu o găsești la timp s-ar putea ca din nou să devină cazul tău, la Omucideri.

— O vei găsi.

Eve se uită la ceasul din dormitor. Lipsea de șaptezeci și una de ore.

15.

Eve ieși din negura somnului fără vise într-o lumină orbitoare. Se auzeau bebeluși plângând, femei care țipau și deși păreau a fi toți lângă ea, era singură în cutia albă. Împingea toți pereții, dar erau din oțel și nu reuși decât să lase amprente însângerate pe albul imaculat.

Se uită la mâini și văzu că erau acoperite cu sânge proaspăt.

Al cui sânge? Se întrebă ea și își căută arma, dar nu găsi decât un cuțit mic, tocit. Îl recunoscu, bineînțeles că-l recunoscu. Îl folosise pentru a-și ucide tatăl, în urmă cu mulți ani.

Dacă fusese destul de bun pentru a face asta, era bun și acum.

Ținându-l în mână ca pentru o luptă, începu să se deplaseze de-a lungul pereților albi.

Oare aveau să se oprească vreodată din plâns? Se întrebă. Dar nu putea să-i condamne. Copilașii era scoși dintr-un loc călduț, aflat în întuneric, și aruncați în lumina crudă a realității. Cu durere, se gândi ea, și cu sânge. Și cu mamele lor care țipau pe tot parcursul procesului.

Începutul era dur.

Peretele făcea un unghi și ea își urmă calea într-un tunel. Cam ca la morgă, se gândi ea. Naștere și moarte, începutul și sfârșitul călătoriei umane.

Dădu un alt colț și o văzu pe Mavis întinsă pe jos.

— Hei! Hei! Dar în vreme ce fugea spre ea, Mavis îi făcu cu mâna.

— Sunt bine, n-am nimic. Aproape magnific. Îl țin la cald până se coace. Mai bine le ajuți pe celelalte.

— Care celelalte? Unde sunt?

— Asta e mare problemă, nu? Trebuie să o rezolvi înainte ca eu să plesnesc. Mai ții minte toate chestiile alea de la curs?

— Am luat un 10.

— Știam că mă pot baza pe tine. Ziua B este aproape, Dallas. Să nu întârzii. Și Tandy contează pe tine.

O barză albă zbură pe deasupra și în plisc ținea un coșuleț. Eve se feri și înjură.

— Încă unul! Spuse Mavis râzând. Poate că este al lui Tandy. Mai bine te duci după el. Grăbește-te.

Eve porni în fugă și apoi se uită în spate. Mavis stătea în cap, cu picioarele sprijinite pe perete.

— Îl țin la cuptor până termini.

— Nu se poate, murmură Eve, dar continuă să se țină după barză. Într-un cub de conectare construit în zid, Natalie Copperfield era legată de un birou. Avea ochii injectați și plini de lacrimi}. În jurul gâtului avea un cordon albastru de la un halat de baie.

— Nu dau rezultatul bun, spuse ea printre sughițuri. Nu va fi bine. Trebuie să îndrept rezultatul. E treaba mea. Mă vor ucide, îi spuse ea lui Eve, dar tot trebuie să dea rezultatul bun.

— Aștept să-mi spui mai mult de atât.

— Totul e acolo, acolo, în numerele alea, pe care nu reușesc să le adun. Încă nu ai găsit-o? Nu ai găsit-o?

Apăru o ușă. Eve încercă să o deschidă și apoi o lovi când nu reuși. Pătrunse într-o cameră albă și o văzu pe Tandy legată de un scaun de travaliu, la fel ca cel folosit pentru demonstrații la cursuri.

Cearșafurile erau pătate de sânge și fața transpirată îi strălucea. Burta imensă părea de-a dreptul obscenă.

— Vine copilul, spuse ea. Nu-l pot opri.

— Unde este doctorul? Unde este moașa?

— Nu-l pot opri, repetă ea. Repede! Repede! Când Eve alergă spre ea, Tandy dispăru.

Podeaua se deschise sub pașii ei. Și pe când cădea, auzea bebelușii care plângeau și femeile care țipau.

Ateriza pe ceva dur și simți cum îi plesnesc oasele mâinii. În camera rece pătrundea o lumină de un roșu murdar.

— Nu. Tremurând, încercă să se ridice în genunchi. Nu.

El zăcea într-o baltă de sânge, același sânge care se scurgea de pe mâinile ei, de pe lama cuțitului pe care îl ținea în mână.

Tatăl ei întoarse capul și ochii de mort îi zâmbiră.

— De fiecare dată o luăm de la capăt, fetițo!

Se trezi țipând și descoperi că era în brațele lui Roarke.

— Era un vis, atâta tot. N-ai pățit nimic. Sunt aici.

— E în regulă. Îi inspiră parfumul corpului pentru a se liniști. Sunt bine. N-a fost chiar așa de rău.

— Tremuri. Roarke comandă aprinderea luminilor și a focului, așa că lumina din cameră o încălzi.

— A fost bizar. Bizar și macabru.

— Numere care dansau? O spunea pe un ton amuzat, dar continua să o strângă în brațe. Bebeluși zburători?

— Nu de data asta. Își impuse să se relaxeze. Mi s-au amestecat cazurile, îi spuse ea după ce-i povesti visul. Și s-a terminat cu marele final. Ticălosul nu lipsește niciodată.

— Relaxează-te. Uită.

Îl lăsă să o maseze pe spate, dar știu că nu va izbuti să adoarmă din nou și nici să uite.

— Era o senzație de grabă. O căutam pe Tandy, dar când o găseam, nu reușeam să ajung până la ea. Și mai era și Natalie Copperfield și mă gândeam că merita mai mult de la mine. Era

prinsă acolo, cu nenorocitele alea de numere, așteptând ca eu să rezolv problema. Adună-le. Fă să fie bine.

— Nu are rost să-ți mai spun că ești epuizată.

— Nu, n-are. Îmi pare rău.

— Și lasă-mă să-ți amintesc că nu ești singură în camera aia albă, în tunel, sau chiar în blestemata aia de cameră din Dallas. Nu mai ești singură.

Își înălță capul cât să o vadă el și întinse mâna pentru a-l atinge.

— Mulțumesc lui Dumnezeu.

— Și acum că ai reușit să aduni trei ore de somn, ce ai de gând să faci? Te întorci la muncă?

Nu avu nimic împotrivă să-și ia micul dejun. Programă ea automatul.

— Și iat-o pe minunata mea soție pregătindu-mi micul dejun, duminica-dimineață.

— Îl meriți. Se uită urât la motanul care ieși din colțul unde zăcuse. Tu, nu! Dar Galahad se uită la ea cu o privire atât de rugătoare, că fu nevoită să se întoarcă la automat și să-i comande și lui niște ton.

— Te joacă pe degete, spuse Roarke.

— Poate, dar măcar așa ne lasă să mâncăm în liniște. Cred, cel puțin.

— S-o vedem și pe asta.

— Cazul din Italia seamănă foarte mult cu al meu. Dacă se leagă, înseamnă că Applebee nu are niciun amestec. Și aruncă vina asupra cuiva care urmărește femei ce se află în situația asta.

— Gravide, fără familie, într-un oraș necunoscut, aproape de termen.

— Da. Și cine poate spune că nu au fost mai multe asemenea cazuri de femei care au dispărut pur și simplu. Și uite așa, putem ajunge în tot felul de direcții.

Roarke chibzui în vreme ce mânca o clătită.

— E ceva cale de la Roma la New York, dacă te gândești la cineva care răpește femei după un model bine stabilit. Și Sophia Belego nu a fost găsită, ceea ce conduce la supoziția că cel care le răpește scapă apoi de copii.

— Sau poate doar de femei. Bebelușii sunt o marfă.

— Pot fi vânduți pe piața neagră, sau adoptați ilegal. Da, chiar sunt o marfă.

Eve luă o clătită și deși era plină de sirop, mai puse încă puțin. Roarke clipi când o văzu.

— Nu te dor dinții?

— Ce? Oh, nu, e bună. Simt nevoia de o supradoză de zahăr. Poate fi și un psihopat, căruia îi place să călătorească. Poate că dacă cercetez îndeajuns voi găsi niște asemănări bizare între Tandy și Belego. Amândouă au fost răpite în conformitate cu un plan. Femei care au fost luate de pe stradă; în cazul lui Belego, în plină zi. Dar există o altă legătură. Amândouă au rămas gravide în Europa.

O privi fascinat cum pune sirop peste o bucată de jambon. Polițista lui cu minte brici avea apetitul unui copil de cinci ani.

— Și crezi că de acolo pornește totul.

— E o idee. Mă voi gândi la ea în timp ce întocmesc raportul către Smith. Poate că are și ea vreo părere. E mai familiarizată decât mine cu astfel de cazuri.

— Spune-mi când termini și te voi pune la curent cu micul meu proiect.

— Aștept să îmi spui acum.

— Unul dintre dosare mi se pare bizar. Când îl analizezi mai atent îți dai seama că ceva e în neregulă.

— E alegerea ta.

— Da, așa e. E posibil ca cineva să încerce să pună câte ceva deoparte, cineva care speră să evite impozitarea, o mică spălare de bani.

— Cât de mică?

— Încă nu sunt sigur. Mulțumesc, spuse el când ea îi mai puse cafea și lui și apoi își turnă și ei. E bine făcut totul, așa că va trebui să aprofundez lucrurile. Dar e destul.

— Milioane?

— Așa s-ar părea. Își trecu o mână prin păr. Destul cât să motiveze două crime.

— Pentru unii și o mână de credite este un motiv suficient pentru a lua viața cuiva. Însă în astfel de cazuri motivul este destul de bun. De ce nu mergem să-mi arăți, pentru ca eu să pot să fac legătura cu clientul?

— Lasă-mă să termin mai întâi.

— Dacă tu lucrezi în orb, trebuie să fac și eu același lucru?

— Hei, nu sunt mic și meschin? Se gândi o clipă. Aș putea să fiu, dar în acest caz vreau mai întâi să pun cap la cap toate datele. Și oricum, nu se poate spune că șomezi.

Asta era adevărat, se gândi ea.

— Mai chem niște ajutoare.

— Dacă noi lucrăm duminica, trebuie ca toată lumea să facă la fel?

— Hei, asta nu ar însenina că sunt mică și meschină? Roarke zâmbi.

— Dacă tot chemi trupele, locotenente, eu aș avea nevoie de McNab.

— O să ți-l aduc, spuse ea și-și puse o mână pe abdomen. Cred că mi-e puțin rău.

— Nici nu e de mirare; ai mâncat un litru de sirop de arțar.

— Nu cred că a fost chiar atâta. Dar i se păru că-l aude gâlgâind în stomac în timp ce se deplasa.

Se duse să verifice comunicatorul și văzu că avea un mesaj de la managerul parcării de pe strada Cincizeci și opt. Discurile fusese șterse - nu mai era nimic de făcut. După ce termină de trezit polițiști și ajunse în biroul ei, apărură Mavis și Leonardo.

— Știam că lucrezi. Cu cearcăne la ochi, Mavis îl strânse de mână pe Leonardo. Vezi, ți-am spus eu că lucrează. Ai găsit ceva?

— Vorbesc cu oamenii. Ți-am spus că te voi anunța imediat ce am vești.

— Știu, dar...

— Abia a dormit un pic toată noaptea... spuse Leonardo. Nici nu a vrut să mănânce de dimineață.

— Sunt chiar aici, spuse Mavis iritată. Nu vorbi de parcă aș fi vreo idioată. Se îndepărtă de el. Nu pot să mă gândesc la nimic altceva. Cum aș putea? Ar trebui să pot face ceva pentru a o ajuta.

— Du-te acasă și lasă-mă pe mine să-mi fac treaba.

— Nu-mi vorbi nici tu pe tonul ăsta, se răsti Mavis la ea. De parcă aș fi nebună, doar pentru că sunt gravidă. Tandy este prietena mea și are probleme. Nu am de gând să stau acasă fără să fac nimic.

— De ce nu stai aici atunci? Spuse Roarke. Mavis îi aruncă o privire ucigașă.

— Nu am nevoie să stau. Vezi astea? Întrebă ea arătând spre cizmele purpurii. Se cheamă picioare și pot sta pe ele.

Următoarea persoană, următorul care-mi spune să stau jos, sau să mă întind, sau să mănânc, nu va sfârși bine.

Nimeni nu spuse nimic și cei trei se uitară la Mavis de parcă ar fi fost un explozibil artizanal, greu de controlat.

— Sunt puternică și sănătoasă. Inspiră profund. Și nu am de gând să stau acasă pe fundul meu gras câtă vreme Tandy lipsește. Uită-te la tine, spuse ea arătând cu degetul spre Eve. Crezi că nu văd că nici

tu nu ai dormit? Știu că ți-am cerut o mare favoare. Dacă ai fi fost în locul meu, nici tu nu ai accepta să fii dată la o parte.

— Dar nu pot să fiu în locul tău, pentru că eu nu am un fund gras pe care să stau. Și, da, mi-ai cerut o mare favoare și dacă vrei să pot să fac ceva, atunci o să stai jos, o să taci din gură și o să mă lași să lucrez. Cățea.

Fața lui Mavis se înroși. Apoi își ridică bărbia cu mândrie.

— Super cățea, pentru tine. În clipa următoare se așeză și ceilalți aproape că scoaseră un oftat de ușurare. Îmi cer scuze. Îmi cer scuze tuturor. Dar nu mă obligați să merg acasă. Vă rog. Vă rog, dați-mi ceva de făcut.

— Poți să copiezi desfășurarea evenimentelor din caietul meu de notițe, pentru raport. Și poți să faci cafea.

— Bine. Bine.

— Aș putea să fac eu cafeaua, spuse Leonardo uitându-se la Mavis. Aș vrea și eu să dau o mână de ajutor.

Mavis se uită la el, îi luă o mână și și-o puse pe obraz.

— Ai putea să-mi faci unul din frappe-urile tale speciale pentru micul dejun. Când el se aplecă să o sărute, ea îi prinse fața în mâini. Ești cel mai bun bărbat care a existat vreodată, îmi pare rău.

— Și acum că tot ne-am pupat și ne-am împăcat... spuse Eve.

— Încă nu te-am pupat pe tine. Și nici pe tine, spuse Mavis aruncându-i lui Roarke o privire poznașă.

El se apropie de ea și-i atinse ușor buzele.

— Poate că ar trebui să începem cu toții să facem câte ceva. Roarke, ți-l trimit pe McNab imediat ce ajunge. Leonardo, fă cafeaua tare și neagră. Eve se ridică și deschise cel de-al doilea computer aflat în dreptul lui Mavis.

— Îți mulțumesc că mi-ai spus cățea. Aveam nevoie.

— Oricând.

— Dallas, îmi spui ce ai aflat?

Eve îi relată pe scurt ce făcuse cât timp pregăti calculatorul pentru ca Mavis să poată lucra.

— Ai descoperit deja o mulțime de lucruri pe care nu le știam. Cred că eu cu Tandy discutam mai ales despre momentul prezent și despre viitor. Nu prea îmi vorbea despre trecut. Crezi... crezi că poate este împreună cu tatăl copilului? Poate că au hotărât să petreacă câteva zile împreună?

— Voi încerca să dau de el. Vom vedea.

— Dallas? Orice ar fi, vreau să știi că-ți sunt recunoscătoare. Și că te iubesc.

Eve își puse o mână pe umărul ei.

— Nu vreau chestii lacrimogene cât timp lucrez. Vezi ce faci cu orele.

— Da, am început.

Eve se duse la birou, să încerce din nou să dea de Applebee. Se uită la Mavis și puse transmisia pe mod privat. Și de data aceasta el chiar răspunse.

— Applebee.

— Sunt locotenentul Dallas, de la poliția din New York. A fost greu să dau de dumneavoastră, domnule Applebee.

— Am fost la Glasgow. În clipa asta am intrat pe ușă.

Își trecu o mână peste fața care era întunecată de o barbă de câteva zile. Cine spuneați că sunteți?

— Dallas. Locotenent la poliția din New York.

— Bună dimineața. Ce pot face pentru dumneavoastră?

— Puteți să-mi spuneți când ați luat ultima dată legătura cu Tandy Willowby.

— Tandy? Figura i se schimbă într-o secundă. Eve ar fi spus că pe chipul lui apăruse o rază de speranță. Ați văzut-o pe Tandy? E acolo? În New York? Nu m-aș fi gândit niciodată... A născut. E bine?

Sunt bine amândoi? Oh, Doamne, pot să iau o navetă și să ajung în câteva ore.

— Domnule Applebee, sunteți tatăl copilului cu care este însărcinată domnișoara Willowby?

— Da. Da. Bineînțeles. Este însărcinată? Ați spus că este însărcinată? Vocea îi tremura și fața lui exprima o urmă de speranță. Nu e prea târziu.

— Nu știați că locuia în New York?

— Nu, ea... e complicat. Cum adică locuia?

— Domnișoara Willowby lipsește de joi-seara.

— Lipsește? Nu înțeleg ce vreți să spuneți. Stați o clipă, îl vedea cum încearcă să se dezmeticească.

— De unde știți că a dispărut joi-seara?

— A plecat de la muncă la ora șase. Nu s-a întors acasă. Nu a respectat ceea ce și-a trecut în program. Nu a luat legătura cu moașa, cu angajatorul și cu niciun prieten. Cercetez.

— E gravidă. Trebuie să nască din clipă în clipă. Ați verificat la clinicile de maternitate? Bineînțeles că ați verificat, spuse el înainte ca Eve să aibă timp să răspundă. Bine, să ne păstrăm calmul. Să nu ne pierdem capul. Poate că a venit acasă. A venit acasă și eu nu am fost aici.

— Nu există niciun document care să ateste că s-a aflat la bordul vreunui mijloc de transport ce a părăsit New York-ul. Domnule Applebee, care a fost relația dumneavoastră cu domnișoara Willowby, după ce a părăsit Londra?

— Rece, de fapt am întrerupt orice legătură. Am fost un idiot. Dar m-am speriat, sau Dumnezeu știe ce. Nu plănuisem... doar s-a întâmplat. A rămas gravidă și eu m-am speriat. Am dat-o-n bară, asta am făcut. I-am sugerat să întrerupă sarcina și s-a supărat. E normal că s-a supărat.

Își presă ochii cu degetele.

— Doamne, Doamne. Ce tâmpit sunt. Ne-am certat și mi-a spus că va ține copilul și că-l va da spre a fi adoptat. Că pe mine nu mă va deranja. Cred că s-a dus la o agenție. Abia îmi vorbea și eu eram al dracului de rigid.

— Ce agenție?

— Nu știu. Nu ne vorbeam, mai mult ne dădeam câte o replică tăioasă și atâta tot. Dar s-a răzgândit. Mi-a lăsat un mesaj în care-mi spunea că s-a răzgândit și că pleacă. Și-a părăsit slujba și apartamentul. Eram sigur că mă va contacta, că se va întoarce. Am încercat să dau de ea, dar nu m-am gândit niciodată că a plecat în State. Nu a luat o navetă de aici sau de la Paris. Acolo mi-a spus o colegă că s-a dus, după multe insistențe din partea mea.

— Haide să lăsăm asta. Spuneți-mi unde erați joi.

— Am fost aici la biroul meu, până joi pe la ora opt. în noaptea aceea am plecat la Glasgow, direct de aici. Lucrez la The London Times. Vă voi da numele și numărul editorului meu și hotelul unde am stat la Glasgow, să puteți verifica. Orice aveți nevoie. Pot da niște telefoane, la prieteni de-ai ei, colegi de muncă sau la doctorul la care s-a dus mai întâi, când a aflat că e gravidă. Poate cineva știe... poate că a luat legătura cu cineva.

— Aș prefera să-mi dați mie o listă cu numele și datele de contact.

— Desigur. Mai bine sunați dumneavoastră, decât fraierul care a stricat totul. Vin la New York. Ajung în după-amiaza asta. O să vă dau numărul comunicatorului mobil, în caz că...

Când termină de scris toate informațiile, avea o cană de cafea pe birou și orele de desfășurare, pe foaie și pe un disc.

— Dăm telefoane, zise Leonardo. Eu și Mavis putem să sunăm la clinicile de maternitate și la spitale, să vedem dacă nu cumva Tandy s-a internat de dimineață.

— Sun-o pe moașă, îi ceru Eve. Roag-o pe ea să telefoneze. Mai degrabă îi vor spune ei decât ție. Mavis, ți-a mărturisit vreodată Tandy că s-a gândit să dea copilul spre a fi adoptat?

— Da. Mavis își puse mâinile pe burtă. Mi-a spus odată că s-a gândit la toate posibilitățile. Și chiar s-a dus la o agenție și a făcut primii pași spre a-l da în adopție. Dar apoi s-a răzgândit. Dădu din cap când văzu expresia de pe fața lui Eve. Crezi că s-a răzgândit din nou și că s-a dus la vreo altă agenție? Nu. Nu ar fi făcut-o. Era hotărâtă, Dallas.

— Dar merită să verificăm. Îți mai aduci aminte numele agenției?

— Poate că mi-a spus numele, spuse Mavis împingând cu degetele în tâmple, parcă pentru a forța ideile să iasă. Dumnezeule, nu-mi aduc aminte. A fost într-una din nopțile alea când stăteam și discutam câte în lună și în stele.

— Dacă-ți aduci aminte, spune-mi. Eve îi văzu pe Peabody și pe McNab intrând. McNab, tu o să lucrezi cu Roarke, în biroul următor, la dosarul Copperfield/Byson. Peabody, am o listă de nume și numere din New York, care au legătură cu Tandy Willowby. Tu te ocupi de asta. Mavis, tu și Leonardo faceți o cercetare cu privire la agențiile de adopții care au sediul în Londra. Vezi dacă vreun nume îți spune ceva. Peabody va avea nevoie de calculatorul acela, așa că trebuie să mergeți în altă parte.

— Începem imediat. Mavis se ridică în picioare. Mă simt mai bine dacă fac ceva.

Peabody așteptă până când Mavis și Leonardo ieșiră.

— Și acum că ai scos-o de aici, spune-mi ce am de făcut.

— Uită-te peste dosarul pe care l-am primit din Italia. O chestie asemănătoare. O femeie răpită când era în a treizeci și șasea săptămână de sarcină. Nici urmă de ea și de copil. Locuia în Florența înainte de a merge la Roma și a dispărea de pe fața pământului. Fă niște cercetări.

— Nu vorbesc italiana. În afară de *manicotti*, *linguini* și din când în când *caio*.

— Nici eu. Improvizează. Încearcă în direcția asta. Vezi dacă a explorat și alte opțiuni. Ducerea sarcinii până la capăt sau adopție.

Eve se duse să examineze celelalte cazuri de dispariții. Era posibil, se gândi ea, ca unul sau mai multe dintre cazuri să fie o răpire, care s-a încheiat cu moartea victimei. Și să se încerce acoperirea greșelii cu un viol, sau atac, sau furt, urmate de tentativa de a scăpa de cadavru.

Trecu în revistă detaliile, insistând pe rapoartele de autopsii. Apoi cercetă cazul unei tinere de 21 de ani din Middlesex. Corpul mutilat și farul fuseseră descoperite în pădure și poliția spunea că doar fusese aruncată acolo, aceasta nefiind scena crimei. Mutilarea avusese loc post-mortem. Motivul morții: traumatism cranian.

Eve îl contactă pe primul investigator. Cincisprezece minute mai târziu se uita la planșe, încruntată.

Existau niște diferențe. Victima fusese căsătorită, dar numai cu câteva săptămâni înainte de crimă. Avea familie în Middlesex, pentru că locuise acolo aproape toată viața.

Mai puțin o scurtă perioadă de timp când stătuse la Londra. Se dusese acolo, după afirmația investigatorului, special pentru a da copilul spre adopție unei agenții.

Ridică mâna când Peabody traversă camera.

— Vreau doar o cafea, spuse aceasta.

— O victimă de 21 de ani, Anglia. A rămas însărcinată cu un tip cu care a fost foarte puțin timp și a decis să păstreze copilul. Familiei nu-i convine, pentru că nu-i apreciază prea tare prietenul. Avusese probleme de câteva ori și nici nu lucra undeva. După ce i se forțează mâna, victima merge la Londra pentru a cerceta posibilitățile de dare spre adopție. Stă la o pensiune câteva zile și apoi se mută la un hotel nu foarte scump, dar nici ieftin. Rămâne la

Londra șase săptămâni, după care se întoarce la Middlesex. Prietenul își ia o slujbă, dragostea primează și-și fac planuri de căsătorie în care este inclus și copilul.

— Dar?

— Cu câteva săptămâni înainte de termen, dispare. Două zile mai târziu este găsită în pădure, lângă casa pe care o închinase cu soțul. Crima avusese loc în altă parte, nu s-a stabilit unde.

— L-au verificat pe soț?

— Cu microscopul. Dar avea un alibi foarte bun. Motivul morții a fost traumatismul cranian, datorat unei căderi. A avut mâinile și picioarele legate și pe brați s-au descoperit mici arsuri. Corpul a fost mutilat după moarte. Tăiat, și fătul scos. Era mort.

— Groaznic. Peabody se uită spre ușă, pentru a se asigura că Mavis nu ascultă. Dar există deosebiri față de cazul lui Tandy.

— Și asemănări. Dacă pornești de la premisa că cel care le-a răpit pe aceste femei voia de fapt copiii și că atunci când această victimă a murit, răpitorul a încercat să recupereze fătul. Dar era prea târziu, așa că mutilează corpul pentru a-și ascunde intenția, apoi aruncă ambele cadavre.

Eve se ridică pentru a adăuga o nouă fotografie și numele aferent pe panou.

— Ce avem? Trei femei tinere, sănătoase și gravide. Și niciuna dintre ele nu are legături oficializate cu tatăl în momentul în care rămân gravide. Cel puțin două dintre ele s-au interesat de adopții.

— Trei din trei, spuse Peabody. Un văr al victimei din Italia afirmă că și Belego s-a gândit la varianta asta și că și-a făcut o programare la un consilier pentru a discuta varianta.

— Ai și un nume?

— Nu, dar vărul se va interesa dacă Belego nu i-a spus cuiva.

— Trei din trei înseamnă ceva. Să încercăm varianta asta. Să căutăm agenți care au sediul la Londra și birouri la Roma și/sau la

Florența. Eu am numărul obstetricianului lui Tandy din Londra. O să dăm și de el. Dar mai întâi să vedem dacă doctorul este în legătură cu vreo agenție de adopție sau vreun consilier pe astfel de probleme.

O cercetare rapidă scoate la iveală faptul că doctorul lui Tandy lucra ca voluntar trei zile pe săptămână la o clinică pentru femei. Aceeași clinică, remarcă ea, unde fusese femeia din Middlesex când venise la Londra.

Merita o conversație, decise ea și petrecu următoarele cincisprezece minute încercând să dea de doctor.

După ce discută cu el, îi trecu pe panou numele, precum și pe cel al clinicii.

— Confirmă că el i-a dat lui Tandy numele câtorva agenții și servicii de consiliere. Dar nu știe dacă a fost la vreuna, pentru că nu a mai venit la consultații și i-a cerut copii ale dosarului medical. Va verifica, și-mi va spune cam în jurul cărei date a renunțat la serviciile lui și ne va trimite o listă cu agențiile și serviciile pe care le recomandă de obicei pacienților.

— Și toate acestea sunt în Europa, spuse Peabody. Dar dacă Tandy a fost răpită, asta s-a întâmplat aici.

— Trăim într-o lume mică, răspunse Eve și se întoarse când Roarke intră în birou.

— Cred că vei fi interesată de ceea ce am descoperit noi doi, locotenente, spuse el și-i dădu un disc.

16.

Eve și-o scoase pe Tandy din minte în vreme ce Roarke începu să introducă informații în calculatorul ei. Ei i se păreau a fi doar o mulțime de numere, așezate pe coloane, într-un document foarte complicat și cu mult prea multe detalii.

— Două conturi mi s-au părut ciudate, începu el. Asupra primului, atât McNab cât și eu am căzut de acord că este incomplet, că are mici lipsuri. Un contabil atât de metodic și de bine organizat precum Copperfield nu ar fi putut să aibă asemenea lacune.

— Adică cineva a umblat la ele?

— Din nou și eu și McNab am fost de acord în această privință.

— Da. McNab încuviință. Poate că nu înțeleg prea multe chestii financiare, dar îmi dau seama când s-a umblat la un fișier. Și cel puțin în câteva cazuri, s-a umblat cam în jurul datei la care mi-ai spus că domnișoara Copperfield i-a împărtășit pentru prima dată lui Byson bănuielile sale. Unele modificări au fost făcute chiar mai înainte. O persoană foarte grijulie a șters sau modificat ceea ce descoperise ea, spuse Roarke. Cineva, care, după părerea mea, are temeinice cunoștințe de contabilitate.

— O treabă din interior. Care e numărul fișierului? După ce Roarke i-l dădu, Eve căută numele căruia acesta îi corespundea.

— Ce să vezi, sunt vechii noștri prieteni Stubens, Robbins, Cavendish și Mull.

— Interesant.

— Ai spus tu că e vorba de o firmă de avocatură. McNab arătă cu degetul spre Roarke. Ți-ai dat seama chiar dacă avea jaluzelele lăsate.

— Servicii facturate la oră. Roarke folosi un fascicul de laser pentru a sublinia coloanele de pe copia pe care încă o avea pe ecran. Contracte de reprezentare, procente ale partenerilor. Era destul de clar.

— Dar îi putem agăța cu ceva? Întrebă Eve. Practici ilegale, evaziune fiscală, taxe?

Roarke clătină din cap.

— Tu știi care sunt locurile goale, și când o să le umpli poate că o să avem cu ce să-i prindem. Dar deocamdată cifrele se potrivesc, și cel puțin în aparență nu există nimic suspect.

— Dar este, protestă Eve. E ceva suspect.

— În cel de-al doilea cont pe care l-am descoperit în mod sigur e ceva suspect. Schimbă ecranele. Cifrele finale corespund perfect, continuă el. Și cred că acest cont ar rezista la orice audit sau control standard. Dar ceea ce am găsit eu, și cred că și victima a găsit, sunt anumite venituri și cheltuieli care au fost manipulate cu atenție, tocmai ca să iasă un anume rezultat final. Sunt onorarii, aici. Folosi din nou fasciculul laser pentru a indica un anumit paragraf. Aceste onorarii se repetă - nu ca și cuantum, ci în raporturi procentuale exacte din anumite arii ale veniturilor - și pur și simplu nu se potrivesc. Întotdeauna este vorba de patruzeci și cinci la sută din pradă, dacă vrei să-i spui așa, și exact același procent apare prima dată în zona de contribuții non-profit, devenind astfel scutite de impozitare. Și astfel, după modul în care sumele sunt manipulate, onorariile devin neimpozabile.

— Evaziune fiscală, spuse Eve.

— Cu siguranță, dar asta nu e decât o parte a plăcintei. Venitul este la rândul lui împărțit în mai multe părți, trecut în alte conturi, unde sunt specificate și cheltuieli, care se deduc din el. Venitul, minus asta, apoi se reintroduce în contul principal. După aceea banii sunt dirijați într-un mod pe care eu nu-l cunosc, dar, dacă ar fi să îmi dau cu părerea, aș spune că prin intermediul unei fundații de caritate. Clientul obține la rândul lui posibilitatea de a-și deduce o sumă importantă de bani, încă de la început, se poate vedea aici. Anual. Sumele diferă de la un an la altul, dar sistemul rămâne constant.

— Câți bani spală așa?

— Între șase și opt milioane de dolari pe an, cel puțin în perioada pe care am cercetat-o noi. Dar e mai mult decât atât. Există și modalități mai simple de a eluda taxele și de a spăla bani. Trebuie să spun că acest client în special are venituri care poate nu sunt chiar legale. Este o întreagă operațiune, îi spuse el lui Eve. Condusă cu pricepere și viclenie și extrem de profitabilă, și ținând seama de onorariile și cheltuielile acestea, aș spune că sunt destule persoane implicate în chestia asta.

— Este posibil ca și Copperfield să fi descoperit asta?

— În cazul în care căuta așa ceva. Sau dacă a avut o nelămurire și a vrut să o clarifice înainte de a prelua contul acesta. Odată ce începi să desprinzi straturile ele se dau la o parte sistematic tocmai pentru că întregul sistem este conceput așa.

— Nu înțeleg. Clătină din cap. Nu mă refer aici la sume, toată lumea știe că nu mă pricep la numere. Nu înțeleg de ce. Dacă e vorba de o operațiune, așa cum spui, de ce n-au ținut pur și simplu o contabilitate dublă?

— Lăcomia e o motivație foarte puternică. Prin sistemul ăsta se evita plata unor impozite foarte mari. Și se evita nu numai impozitarea veniturilor dubioase, ci a tuturor veniturilor. Dar

pentru a putea primi aceste scutiri de impozite trebuie să-ți declari veniturile și cheltuielile.

Ea dădu din cap.

— Ce număr are fișierul acela?

— 024-93.

Eve se întoarse la birou și ordonă fișierul cu acel număr.

— Sisters Three. Un lanț de restaurante. Londra, Paris, Roma, New York, Chicago.

— Un restaurant? Roarke se încruntă. Nu, nu e bine. Astea nu sunt conturile unui restaurant.

Ea mai verifică o dată.

— Asta apare aici.

— Poate că așa este, dar în niciun caz ăsta nu e fișierul și nici astea nu sunt conturile unui restaurant.

— Roarke, mă uit la fișier, la fișierul pe care Copperfield a scris *„Sisters Three"*... Și nicăieri în afară de numele, de denumirea fișierului respectiv nu apar numele din conturi.

— Înseamnă că a înlocuit fișierele.

— Și numele lor. Și discurile. De ce ar fi făcut una ca asta? Și cu ce să le fi schimbat? Eve începu să caute prin fișierul deschis pe computerul ei. Madeline Bullock. La naiba! Astea sunt actele contabile ale Fundației Bullock. Dar ei nu erau clienții ei.

— Dar Cavendish și restul erau, îi reaminti Roarke. Și ei reprezentau Fundația Bullock.

— A intrat în fișierele fundației, murmură Eve. Și le-a etichetat cu numărul altui dosar. Nimeni nu s-ar fi obosit să caute în fișierul acela din calculatorul ei, mai ales dacă nu era interesat decât de fișierele privitoare la firma de avocatură și, prin aceasta, la fundație. Kraus, Robert Kraus. El s-a ocupat de contul ăsta și se pare că în noaptea în care Copperfield și Byson au fost uciși le ținea de urât lui Bul-lock și fiului ei. Dacă ai nevoie de un alibi, de ce alegi pentru

asta chiar pe clientul de a cărui contabilitate te ocupi? Începu să se plimbe în jurul biroului. Copperfield vede ceva în contabilitatea firmei de avocatură, ceva ce nu-i convine. Ceva ce are legătură cu Fundația Bullock, care de asemenea este client al firmei sale. N-ar trebui oare să se ducă și să spună toate astea unuia dintre șefii cei mari și contabilului fundației? Se duce la Kraus, îi împărtășește îngrijorările sale, îi pune câteva întrebări. Poate că el vrea s-o evite sau îi spune că o să verifice toate astea mai târziu. Dar ea e curioasă și precisă. Ceva nu se potrivește, și ea vrea să rezolve situația asta. Se uită și ea peste conturi. Vede ce ăi văzut și tu, îi spuse ea lui Roarke.

— Și face o copie. El dădu din cap. Și nu se putea întoarce la Kraus, pentru că s-ar fi întrebat imediat de ce n-a văzut el ce-a descoperit ea. Și cu cine oare ar putea să vorbească despre asta?

— Cu logodnicul ei. Dar pentru că ea a apucat deja să-l întrebe, Kraus devine foarte atent. Și bineînțeles că vrea să vadă ce fișiere a accesat și ce copii a făcut. Probabil că a intrat puțin în panică. Așa că a început să amenințe, a încercat să mituiască.

— Și a pus la cale o crimă dublă, având alibiul asigurat de cei care aveau la rândul lor un interes în toată afacerea asta. Doi oameni care sunt conducătorii, imaginea uneia dintre cele mai prestigioase fundații de caritate din lume.

— Și care sunt acum complici la crimă, de fapt la crime. Cred că acum vreau să port o discuție cu Bob. Peabody, vino cu mine.

— Oh, Dallas, întotdeauna sunt fericită să vin cu tine, dar cred că în cazul de față ar trebui să-l iei cu tine pe cel care se pricepe la cifre. Eu n-aș putea să te ajut deloc în sensul ăsta.

Eve strânse din buze și-l studie pe Roarke.

— Are dreptate. Vrei să vii cu mine?

— Cred că o să ne distrăm de minune.

— Și cei care nu se pricep la matematică vor fi foarte ușurați, începu Peabody. McNab și cu mine o să lucrăm la cazul Tandy Willowby cât timp mergeți voi să vorbiți cu Kraus.

— Bine. Tu te ocupi de Mavis. Hai să ne mișcăm, îi spuse ea lui Roarke.

Nu-l găsiră pe Kraus acasă, dar soția lui își întrerupse jocul de bridge pe care îl organiza în fiecare duminică pentru a le spune că el juca golf la Clubul The Inner Circle în Brooklyn.

Era o femeie destul de arătoasă, gătită pentru jocul ei de bridge în haine din cașmir albastru-deschis.

— E vorba despre scumpetea aceea de fată și despre tânărul acela drăguț, nu-i așa? E pur și simplu oribil. Am petrecut câteva clipe minunate discutând cu ea la petrecerea de Crăciun a companiei, anul trecut. Sper că i-ați găsit pe ticăloșii care se fac vinovați de grozăvia asta.

— O să-i găsesc. Din câte am înțeles, dumneavoastră erați aici în seara aceea, aveați oaspeți.

— Oh, da, veniseră în vizită Madeline și Win. Am luat cina, am jucat cărți. Și toate astea în timp ce...

— Ați jucat până târziu?

— Până aproape de miezul nopții, din câte îmi amintesc. Eram foarte obosită. De fapt credeam că mă îmbolnăvisem de ceva. Așa eram de obosită. Dar după un somn strașnic m-am simțit mai bine. A doua zi de dimineață am luat un mic dejun copios.

— I-a dat ceva, o pastilă soției sale pentru a o ajuta să adoarmă, începu Eve să-și susțină teoria în vreme ce mergeau cu mașina spre Brooklyn. A avut la dispoziție destul timp pentru a ajunge la Copperfield și pentru a o aranja. Apoi s-a dus la Byson, a avut grijă și de el și după aceea s-a întors acasă. A tras un pui de somn și a doua zi au luat un dejun copios.

— Și ce-a făcut cu computerele și cu discurile? Întrebă Roarke.

— Da, mai sunt și alea. Le-a cărat acasă. Probabil că are un birou în care nevastă-sa nu intră niciodată. Sau a închiriat un loc în care urma să le țină până când ar fi putut să scape de ele. Totuși în toată teoria asta nu apare decât o mică problemă.

— Care e aceea?

— Robert Kraus n-a avut niciodată permis de conducere și nici n-a deținut vreo mașină. Și oricine ar fi făcut asta a avut cu siguranță nevoie de un mijloc de transport. Așa că în mod sigur a avut un complice.

— Bullock sau Chase?

— Poate. Sau altcineva de la firmă. Cavendish sau contabilul lui. S-ar părea că problema se ramifică. Una sau mai multe persoane din firma de contabilitate trebuie să fi știut de ceea ce se petrecea. La fel una sau mai multe persoane din cadrul fundației. Și una sau mai multe persoane de la firma de avocatură. Chiar tu ai spus că e vorba de o întreagă operațiune. Pe varianta asta merg și eu. De unde veneau banii? Fondurile pe care le spălau, cu care jonglau? Care sunt sursele?

— Banii sunt înregistrați ca fiind donații, fonduri pentru caritate, venituri private. N-aș putea să aflu mai multe decât dacă aș avea la dispoziție numele exacte ale unor persoane ori companii.

— Onorariile, procentajele. Este foarte probabil ca ele să reprezinte bani cu care au fost mituiți contabilul, avocatul. Trebuie să urmărim banii ăștia, cu siguranță au ajuns undeva.

Clubul The Inner Circle era de fapt un teren de golf acoperit, cu o pistă unde pasionații acestui sport puteau să joace o partidă, să își exerseze loviturile și să bea și un păhărel cu amicii în același timp. Cei care plăteau mai mult dispuneau și de vestiare private, în pereții cărora erau instalate televizoare pe care se puteau urmări programele canalelor sportive. Clienții aveau la dispoziție dușuri și

servicii de masaj. De asemenea clubul era prevăzut cu piscină, cabine de hidromasaj, saune și camere unde se făceau băi de aburi.

Îl găsiră pe Kraus în compania a încă trei prieteni, la gaura numărul nouă.

— Ați putea să ne acordați câteva minute din timpul dumneavoastră? Îl întrebă Eve.

— Acum? Sprâncenele i se împreunară sub șapca de golf din tweed. Sunt în mijlocul unei partide cu niște clienți.

— Atunci va trebui să continuați mai târziu partida. Sau, dacă vreți, putem să facem câțiva pași împreună, spuse Eve binevoitoare, și să discutăm discrepanțele pe care le-am descoperit în contul Fundației Bullock în fața clienților dumneavoastră.

— Discrepanțe? Așa ceva este ridicol. Dar aruncă o privire către cei doi bărbați și către femeia care stăteau lângă punctul de lansare a bilei. Se duse către ei, cu brațele desfăcute în semn de scuză. Când se întoarse spre Eve pe față i se putea citi iritarea. Despre ce este vorba?

— Este vorba despre un motiv pentru crimă, un motiv de mai multe milioane de dolari. Natalie Copperfield a venit la dumneavoastră să discute câteva conturi dubioase din dosarul Stuben and Company.

— Stuben? Nu, n-a venit. N-a discutat cu mine nimic de genul acesta cu privire la un client.

— Conturile acelea dubioase au legătură cu Fundația Bullock, care este clientul dumneavoastră. Și în același timp și alibiul dumneavoastră pentru crimele respective.

Se înroși și aruncă o privire înjur.

— Vrei să vorbești mai încet?

Eve ridică imperceptibil din umeri și își băgă degetele mai adânc în buzunarele jachetei.

— Dacă nu doriți ca această conversație să ajungă și la urechile altor persoane, o putem continua la sediul central. Cu o mină mult mai calmă le făcu semn să-l urmeze.

— O să discutăm în club. Kraus ieși de pe iarba găurii a noua și se îndreptă spre un chioșc deschis sub lumina care o imita pe cea a soarelui și, după ce introduse o cartelă într-o fantă, le făcu semn spre o masă adăpostită sub o umbrelă. Nu știu ce vă închipuiți că ați descoperit.

— Spălare de bani prin intermediul unor fundații de caritate, începu Roarke. Distribuirea de fonduri presupus scutite de impozite în conturi de unde erau transferate înapoi în conturile fundației și redistribuiți. Este un circuit inteligent, prin care se spală anual sume considerabile.

— Fundația Bullock este ireproșabilă, la fel ca și firma noastră. Ceea ce spuneți este imposibil.

— Natalie Copperfield a accesat conturile Fundației Bullock.

— Eu nu vă înțeleg pe dumneavoastră, și în mod evident nici dumneavoastră nu înțelegeți cum ne conducem noi afacerile. Natalie nu avea acces la acele date.

— Dar dumneavoastră aveați. Sunt conturile dumneavoastră. Ucigașul i-a luat și calculatorul de acasă, și discurile. Apoi a mers la biroul ei și i-a șters fișierele. Dar n-a putut să le șteargă pe toate, mai ales pe cele care erau înregistrate ca fiind ale clienților săi. A schimbat numele fișierelor. Toate datele din contul Bullock erau încă acolo.

— De ce-ar fi făcut așa ceva? Eve se aplecă înainte.

— O să te înșfăcăm pentru spălare de bani și pentru evaziune fiscală. Dacă vrei să te ajut în vreun fel în privința celor două acuzații de omor cu premeditare, ai face bine să vorbești cu mine acum.

— N-am ucis pe nimeni. Pentru numele lui Dumnezeu, ești nebună? Mâna îi tremură un pic când își scoase șapca. N-am umblat la niciun cont. E scandalos.

— Soția dumneavoastră a declarat că ați jucat cărți în seara în care au avut loc crimele, până după miezul nopții. Și că ea era foarte obosită. S-a dus să se culce, lăsându-vă la dispoziție destul timp pentru ca dumneavoastră să ajungeți la apartamentul lui Natalie Copperfield. Să spargeți ușa, să o imobilizați, să o torturați, să o ucideți și să-i luați calculatorul.

Acum nu mai era palid. Chipul îi devenise de-a dreptul cenușiu.

— Nu.

— De acolo ați avut îndeajuns de mult timp la dispoziție pentru a merge până la mansarda lui Bick Byson, să vă luptați cu el, să-l imobilizați și să-l luați la întrebări înainte de a-l omorî și a pune mâna și pe calculatorul lui. Ați scăpat deja de ele?

— N-am rănit în viața mea o altă ființă umană. Nici n-am ieșit din casă în noaptea aceea. Doamne, Dumnezeule, ce se întâmplă?

— Deci l-ați lăsat pe Bullock sau pe Chase să facă treburile murdare?

— E absurd. Bineînțeles că nu.

— O să obțin un mandat pentru a putea verifica și celelalte conturi ale dumneavoastră, domnule Kraus. Probabil că și cu ele ați procedat la fel.

— Puteți să obțineți mandat pentru ce doriți dumneavoastră. N-o să găsiți nimic, pentru că nu am comis nicio ilegalitate. În privința conturilor Fundației Bullock faceți o imensă greșeală, fiindcă nu e nimic în neregulă cu ele. Randall...

Eve interveni:

— Ce-are de-a face Randall Sloan cu toate astea? Kraus își trecu o mână peste față și făcu semn chelnerului, pe care tot el îl chemase:

— Un scotch dublu. Doamne, Dumnezeule!

— Ce legătură are Randall Sloan cu conturile Fundației Bullock?

— El se ocupă de conturile acelea. În registre este trecut numele meu, dar el se ocupă de ele.

— Explicați-mi și mie cum vine asta.

— El i-a adus în firmă pe cei de la Fundația Bullock, cu ani în urmă. Tocmai devenise partener cu drepturi restrânse. Dar tatăl lui nu-i dădea voie să se ocupe de conturi. Existau câteva îndoieli referitoare la încrederea pe care puteam să o avem în Randall, în... ah, în ceea ce privește priceperea și etica lui. El este mai potrivit să lucreze în departamentul de relații publice. Dar el adusese clientul, și eu eram nou în firmă. A venit la mine și m-a întrebat... De fapt n-a fost chiar vorba de o întrebare. Kraus ridică paharul pe care i-l adusese chelnerul și luă o înghițitură mare. M-am simțit amenințat și, ca să fiu sincer, nici nu mi se părea corect să nu se ocupe el de conturi, din moment ce el adusese clientul. Așa că am fost de acord să fie trecute pe numele meu, urmând ca el să se ocupe de ele. Desigur, în fiecare trimestru verificam totalul. Și aș fi intervenit dacă ar fi apărut vreo problemă, vreo nelămurire. Dar clientul era foarte mulțumit.

— Nu mă îndoiesc, replică Eve.

— Ea n-a venit la mine. Vă jur, Natalie n-a venit la mine cu nicio problemă, nu m-a întrebat nimic.

— Cine mai știa că Sloan se ocupa de conturile Fundației Bullock?

— Nu cred că mai știa cineva. El mi-a spus că e vorba numai de o chestie de orgoliu, și eu l-am crezut. Dar el nu i-ar fi făcut niciodată vreun rău lui Natalie. Se purta cu ea ca și cu fiica lui. Cred că este vorba de o greșeală regretabilă.

— Madeline Bullock și fiul ei stau de obicei la dumneavoastră acasă atunci când vin la New York?

— Nu. Dar Madeline i-a spus soției mele că îi place foarte mult casa noastră, a subliniat cât de primitoare și liniștită i se părea. Și,

dintr-una-ntr-alta, până la urmă au fost de acord să stea la noi. Trebuie să văd și eu înregistrările acelea. Am dreptul să le văd. Sunt sigur că este vorba de o neînțelegere.

— Povestiți-mi despre stilul de viață al lui Randall Sloan.

— Vă rog să nu-mi cereți să vorbesc despre un asociat în absența lui. Mai ales despre fiul partenerului meu.

Eve nu spuse nimic; se mulțumi să aștepte. Kraus își goli paharul de scotch și făcu semn să i se mai aducă unul.

— Are o problemă cu jocurile de noroc. Sau cel puțin avea. Și pierde. Se zvonește că odată - Înainte de a veni la firmă - a furat din conturile unor clienți și tatăl lui a trebuit să pună banii înapoi. Dar s-a înscris într-un program de reabilitare. Și în ultimii ani nu a mai dat niciun semn de slăbiciune. Tatăl lui... Jacob este un tip dur, integru ca un zeu. Fiul lui nu i-a călcat pe urme. Randall nu va fi niciodată partener. Și el a acceptat chestia asta. Preferă să se ocupe de munca lui de administrare, de contabilitate.

— Și totuși v-a presat să-i dați lui, să spunem „pe sub mână", niște conturi importante.

— El le-a adus în firmă, repetă Kraus, și Eve dădu din cap.

— Da, foarte interesant, nu-i așa?

*

* *

— Îl crezi, spuse Roarke după ce îl lăsară pe Kraus așezat sub umbrelă, cu capul în mâini.

— Da. Tu?

— Da, și eu îl cred. Cel din afară, ultimul om, ca să zicem așa, îi face o favoare fiului patronului. Pare destul de rezonabil. Și e foarte inteligent din partea lui Sloan și a celor de la Bullock să nu se folosească unii pe ceilalți pentru alibi.

— Dacă tot ai un fraier, de ce să nu-l folosești? Condu tu, îi spuse ea și îi dădu adresa lui Randall Sloan. Se pare că trebuie să iau din nou legătura cu Londra. Formă numărul casei din Londra a lui Madeline Bullock și dădu peste ceea ce crezu prima dată că este clona lui Summerset. Poate că nu avea fața la fel de osoasă, dar era tot atât de insipid.

— Doamna Bullock este plecată în călătorie.

— Unde?

— N-aș putea să vă spun.

— Dar dacă în următoarele treizeci de minute ți-ar bate la ușă Scotland Yard-ul, atunci ai putea să-mi spui?

El pufni.

— Nu, n-aș putea.

— Bine. Să spunem că arde casa din temelii. Cum ați contacta-o pe doamna Bullock să-i comunicați vestea cea rea?

— Pe numărul ei personal de mobil.

— Și de ce nu-mi poți da și mie numărul acesta?

— Locotenente, nu am nicio obligație față de autoritățile străine. Nu sunt autorizat să vă comunic nimic în legătură cu afacerile personale ale doamnei Bullock.

— Am înțeles. Dar chiar și aici, în colonii, avem modalitățile noastre de a obține informațiile necesare. Închise legătura. Crezi că fac o școală specială pentru asta? Îl întrebă ea pe Roarke. Există o Universitate pentru Constipan? Unde Summerset a fost șef de promoție?

— A absolvit primul din clasa lui. Vrei să conduci tu până găsesc eu numărul acela?

— Cred că am învățat să mă descurc cu astfel de sarcini dificile încă dinainte de a te cunoaște pe tine. Începu să caute, apoi se opri și se lăsă pe spate. Am o idee mai bună. Sună acasă la Feeney.

Acesta purta un tricou larg și spălăcit al echipei New York Liberties Arena Ball și peste claia de păr cânepiu avea o șapcă.

— Dai un bal mascat acasă la tine și pe mine nu m-ai invitat?

— E meci la două.

— Arăți ridicol.

El ridică din umeri.

— Nepotul meu mi-a dat tricoul ăsta. M-ai sunat duminica numai ca să-mi critici garderoba?

— Am nevoie de ceva, rapid. Îmi trebuie numărul privat al unui comunicator mobil, și vreau să-mi găsești și locația actuală a respectivului comunicator.

— E meci, repetă el, la două.

— E vorba de o crimă. Douăzeci și patru de ore, șapte zile din șapte. N-o să-ți ia mult timp. Nu-mi trebuie decât numărul și locația. Măcar blestemata de țară. Madeline Bul-lock. Comunicatorul este înregistrat fie pe numele ei, fie pe numele Fundației Bullock. Probabil că pe numele ei, ținând seama că e telefonul ci mobil. Zona în care e înregistrat e Londra.

— Bine, bine, spuse el și-i închise comunicatorul.

— Aș fi putut să fac asta pentru tine, spuse Roarke.

— Dar tu conduci. O contactă pe Peabody. Mai cercetează-l o dată pe Randall Sloan. Bani, călătorii, proprietăți, imobile. Îi plac jocurile de noroc, așa că fii foarte atentă.

— Ai prins o pistă?

— Da, și acum o urmez. Mavis?

— S-a culcat. Doarme adânc de mai bine de o jumătate de oră.

— Bine. Dacă dau de Randall Sloan o să-l rețin pentru interogare. O să te anunț.

— Dallas, am făcut rost de lista aceea a agenților și a consilierilor din Anglia. Toți care au sediul în Europa.

Ea își comută atenția asupra lui Tandy.

— Dă lista ofițerilor care se ocupă de investigațiile din Roma și Middlesex. Între timp verifică-le și tu și cercetează-le cu atenție pe toate care au deschis sucursale în ambele țări. Mai ales pe acelea care au deschis birouri în mai multe locuri din Europa. Și dacă tot le selectezi din listă, trimite-mi-le și mie pe calculator.

— Am înțeles. Baftă.

Eve își frecă ochii și apoi și-i deschise clipind des.

— De ce nu vrei tu să te culci puțin înainte să mergem la Sloan?

Ea clătină din cap, regretând că nu luase cu ea un recipient cu cafea.

— N-avem de unde să știm dacă ea este încă în viață. Dacă ei vor doar copilul, poate s-au dus acolo și l-au scos. Ea nu e decât un recipient. Eve se întoarse spre Roarke. După ce nu va mai purta copilul, devine inutilă pentru ei.

— Nu poți face mai mult decât ai făcut deja, Eve.

— Poate că nu, dar asta nu înseamnă că este destul. Dacă încă trăiește, probabil că e înnebunită de frică. Nu doar pentru ea se teme, ci și pentru copil. Porți tot... potențialul acela în tine, devine centrul universului tău. Tu îl creezi, tu îl protejezi, tu îi dai viață. Treci prin tot disconfortul, prin chinurile și durerile acelea, sângele și teama, care sunt vitale. Ești îngrijorată pentru sănătatea lui, pentru siguranța lui, toate astea sunt mai presus de orice. Văd asta la Mavis; mă refer la modul cum arată, cum se mișcă, cum își poartă sarcina. Nu știu dacă eu aș fi în stare de așa ceva.

— Cred că glumești. Dragă Eve, faci toate astea, și încă și mai multe, pentru oameni pe care nu îi cunoști.

— E meseria mea.

— E ceea ce ești tu.

— Știi cât de ametită sunt eu arunci când vine vorba de copii, de părinți, de toate chestiile de genul ăsta.

El îi luă mâna și, continuând să conducă, i-o duse la buze.

— Știu că amândoi avem în suflet unele părți ciudate, întunecate și poate că ar trebui să lăsăm să mai intre puțină lumină acolo înainte de a ne considera pregătiți să primim încă un membru în familia pe care am întemeiat-o.

— În regulă, bine. Mai multă lumină. Sunt de acord cu asta.

— Atunci cred că ar trebui să avem cinci sau șase.

— Cinci sau șase ce? Ce? Pentru câteva secunde avu impresia că i se oprise inima în piept. Țiuitul din urechi era atât de puternic încât abia îl auzi râzând. Nu e deloc amuzant.

— Ba a fost foarte amuzant, cel puțin pentru mine. Tu n-ai putut vedea ce figură ai făcut.

— Știi, într-o zi, poate chiar în timpul vieții noastre, știința o să găsească o cale prin care să fie implantat un embrion în corpul unui bărbat și să-l facă pe acel bărbat să se plimbe în tot acest timp de colo până colo arătând de parcă ar fi înghițit un purcel pe care nu îl poate digera. Atunci să vedem cine este amuzant.

— Unul din lucrurile care-mi plac foarte mult la tine este că ai o imaginație deosebit de bogată.

— Să ții minte asta atunci când o să-ți trec numele pe lista celor cărora urmează să li se facă implanturi. De ce nu stau oamenii acasă duminica? Se întrebă ea cu amărăciune în timp ce se strecurau prin traficul aglomerat. Ce nu e în regulă acasă? Ce fel de mijloc de transport au folosit Bul-lock și fiul ei când au plecat din New York?

— Te mai iubesc și pentru faptul că mintea ta are multe canale și merge în direcții variate. Fără îndoială, au folosit un vehicul privat, ținând seama de lărgimea buzunarelor lui Bullock.

— Cu nava fundației. Au venit, cel puțin în aparență, în interesul fundației. Dacă încă se află pe drum, probabil că folosesc aceeași navetă.

— Ei unde se aflau când ai verificat prima dată alibiul lui Kraus?

— Nu știu. Peabody a făcut verificările respective. A trebuit să telefoneze la un număr al fundației și a fost sunată după aceea înapoi. La momentul respectiv nu mi s-a părut nimic suspect. Dar dacă trebuie pot să dau de naveta aceea. Va trebui să îmi croiesc drum prin hățișul legilor internaționale și să mă folosesc de toate relațiile mele, și urăsc asta, dar mai întâi trebuie să găsesc un pretext pentru a-i aduce aici ca să le pun întrebări. Și cred că guvernul britanic o să fie foarte interesat de conturile lor.

— Aici ai putea să-i lovești, fu de acord Roarke. Dar dacă sunt deștepți, și dacă și avocații lor vor fi deștepți, vor putea să arunce toată vina pe Randall Sloan și pe firma lui.

— Pot să-mi asum riscul ăsta, mai ales că și asupra avocaților lor cade aceeași umbră de îndoială. O să trebuiască să le predau cazul celor de la Global. După ce vorbesc cu Randall Sloan.

Randall Sloan locuia într-o clădire elegantă și îngrijită, la marginea Tribecăi. De pe trotuar Eve putea să vadă că etajul al treilea al clădirii fusese transformat într-o seră, acoperită cu sticlă ondulată de un albastru pal.

— El are permis de conducere valabil, spuse Eve. Și are și o mașină pe care o ține parcată la patru străzi de aici, într-un garaj privat. Are și mijloacele necesare, și motivul.

— Posibilitatea e destul de mică, mai ales că are un alibi. Sau crezi că persoanele cu care spune că a luat cina îl acoperă?

— Mie nu mi s-a părut, dar o să verificăm și asta. Poate că el nu a fost decât o unealtă. Uneltele nu se murdăresc întotdeauna. Dacă n-a comis el însuși crimele, în mod sigur știe despre ele. Începu să

urce cele trei trepte care duceau spre intrarea principală. Alarma e pe verde, remarcă ea.

În momentul în care ridică mâna să apese pe butonul interfonului observă un lucru neobișnuit, și își deschise reportofonul.

— Dallas, Eve, locotenent și Roarke, expert civil consultant, la domiciliul lui Sloan, Randall. La sosire am observat că sistemul de securitate este dezactivat și că ușa de la intrare este deschisă.

Cu un gest automat, își scoase arma. Sună la interfon, apoi strigă:

— Randall Sloan, aici locotenentul Eve Dallas, de la poliție. Cu mine este un consultant civil. Vă rog să rețineți.

Așteptă cu urechile ciulite, pândind orice zgomot.

— Domnule Sloan, repet, suntem de la poliție. Domiciliul dumneavoastră nu este securizat. Când văzu că nu primește niciun răspuns, înconjură linia pe care trebuia să o parcurgă și întredeschise ușa. Nu se vede nimic, spuse ea în reportofon. Poate că a fugit. O să am nevoie de un mandat.

— Ușa e deschisă.

— Da, și aș putea să intru, să verific. Aș putea să susțin că am avut un motiv temeinic să intru, dar dacă nu am autorizația necesară risc să le dau avocaților lui motive să se plângă. Oricum pot să obțin un mandat destul de repede.

Începu să formeze numărul, dar în momentul acela o strigă cineva din spate. Se întoarse și îi văzu pe Jake Sloan și pe Rochelle DeLay venind spre clădire ținându-se de mână, cu fețele îmbujorate din cauza frigului.

— Locotenente, Jake și Rochelle, ne mai ții minte?

— Da. El e Roarke.

— V-am recunoscut. Jake întinse o mână în vreme ce se apropia de prima treaptă. Îmi pare bine să vă cunosc, și țineți minte că dacă aveți nevoie de un contabil tânăr și muncitor vă stau la dispoziție.

— O să țin minte asta.

— Ea este Rochelle.

— Îmi pare bine să vă cunosc pe amândoi.

— Ați venit să-l vizitați pe tata? El vă lasă să așteptați în frig? Jake dădu din cap spre ușă. Este deschisă.

— Așa am găsit-o, îi spuse Eve.

— Zău? Ciudat. Trecu de ei, intră în clădire și strigă: Hei, tată! Ai musafiri. Haideți, poftiți, intrați, le spuse el lui Eve și lui Roarke. Am trecut să-l luăm pentru un joc de cărți de duminică la bunicul. Jake își scoase căciula și și-o înfundă neglijent în buzunarul hainei. Nu vreți să vă așezați? Probabil că e sus.

Eve își strecurase arma în buzunar încă de când ei o strigaseră în stradă, dar încă nu-și dezlipise mâna de pe ea.

— Vă deranjează dacă vin cu voi? - Păi...

— Ușa era deschisă, Jake, și sistemul de alarmă dezactivat. Polițistul din mine...

— Sigur. Bine. Probabil că a deschis ușa pentru noi. Am întârziat puțin. Probabil că a uitat să îl activeze din nou. Asta e tot.

Dar Eve își dădu seama că el începuse să se îngrijoreze pe măsură ce urca scările.

— Tată? Hei, tată! Urc, și aduc cu mine și poliția. Încercă să zâmbească în timp ce spunea acest lucru, dar când văzu că nu primește niciun răspuns zâmbetul i se șterse de pe buze.

Simțurile ei antrenate intrară în alertă.

— N-ați vrea să treceți în spatele meu? Spuse ea păstrând un ton neutru și o luă înaintea lor. Care este dormitorul?

— A doua ușă pe stânga. Ascultă, locotenente... Eve întredeschise ușa dormitorului cu un deget. Randall Sloan n-avea să mai ajungă la dejunul de duminică, se gândi ea, ținându-l pe Jake care voia să se repeadă în încăpere.

Un elegant candelabru cromat domina tavanul boltit al încăperii. Randall Sloan atârna la capătul unei funii care fusese legată strâns de piciorul strălucitor al acelui candelabru.

17.

S-a dus. Eve se văzu nevoită să îi sucească mâna la spate lui Jake și să-l lipească de perete. Nu-l mai poți ajuta.

— Rahat! E tatăl meu! Acolo e tatăl meu!

— Îmi pare rău. Era tânăr, puternic și disperat, așa că Eve avea nevoie de toată forța pentru a-l împiedica să scape din strânsoarea ei și să se repeadă înăuntru. Și să modifice scena crimei. Ascultă. Ascultă-mă, la naiba! Eu sunt cea care îl poate ajuta acum, și n-o s-o pot face așa cum se cuvine dacă tu intri acum acolo și distrugi probele. Trebuie să te duci jos.

— Nu plec de aici. Nu plec de lângă el. Du-te dracului! Jake își lipi fața de perete și începu să plângă.

— Lasă-l în seama mea. Roarke apăruse lângă ea. Jos, spuse el înainte ca ea să apuce să-l întrebe ce făcea Rochelle. Am convins-o să stea liniștită jos când am auzit țipetele. Lasă-mă să mă ocup și de el.

— Am nevoie de o trusă de teren.

— Da, știu. Haide, Jake, acum trebuie să-l lași cu locotenentul. Asta e meseria ei. Tu vino cu mine. Rochelle este foarte speriată, și e singură. Hai să mergem jos, să stăm cu ea.

— E tatăl meu! Acolo e tatăl meu!

— Îmi pare foarte rău. O să-l liniștesc eu, îi spuse Roarke lui Eve, apoi mă duc la mașină și-ți aduc o trusă de teren.

— Nu vreau să contacteze deocamdată pe nimeni.

— O să am eu grijă de asta. Haide, Jake.

— Nu înțeleg. Nu înțeleg chestia asta!

— Bineînțeles că nu.

În timp ce Roarke îl lua pe Jake jos, Eve contactă sediul central, echipa laboratorului criminalistic pentru cercetări la fața locului, apoi se întoarse spre cameră.

— Victima este spânzurată cu o frânghie legată de candelabrul din dormitorul principal, începu ea să vorbească în reportofon. A fost identificat vizual ca fiind Randall Sloan. Nu există urmele unei eventuale lupte. Cercetă camera din priviri în timp ce vorbea. Patul este făcut și se pare că nu a fost deranjat. Ecranele pentru intimitate sunt activate, perdelele sunt trase.

Lămpile de lângă pat erau aprinse, observă ea, și lângă cea din dreapta se afla un singur pahar de vin, cu un rest de lichid alb în el. Sloan era desculț, dar sub cadavru se vedea o pereche de papuci de casă, după toate aparențele de piele. El purta un pulover cafeniu și o pereche de pantaloni maro. Un scaun era răsturnat. În spatele lui, în spațiul de lucru, se vedea un minicomputer, deschis. Eve putea să vadă becul care semnala că acesta era în funcțiune.

Își aminti cum găsise ușa de la intrare. Nu observase niciun semn că ar fi fost forțată.

Dădu din cap spre Roarke, care îi aducea trusa.

— Mulțumesc.

— Vrei să iau legătura cu Peabody?

— Încă nu. Are destulă treabă acum. Crezi că-i poți stăpâni pe cei de jos? Nu vreau să atingă nimic și nici să nu vorbească cu nimeni.

— Bine. Îl măsură pe Randall cu o privire sumbră. A aflat probabil că urmai firul care ducea la el.

— Așa se pare, nu-i așa? Spuse ea privind în sus. Roarke își mută privirea spre ea și ridică sprâncenele.

— Dar?

— Nu prea mi se pare că e vorba de asta. Știa că fiul lui urmează să vină astăzi. Oare așa să fi vrut să-l găsească Jake? Își lasă sistemul de alarmă dezactivat, ușa descuiată. De ce n-a fugit mai bine?

— Sentimentul de vinovăție?

— Era mânjit de prea multă vreme. Să fi avut brusc un atac de conștiință?

— Frauda și crima sunt două lucruri destul de diferite.

— Poate, dar mie mi se pare mai degrabă genul fugarului decât cel al sinucigașului.

Intră în încăpere și se apucă de treabă.

Mai întâi se ocupă de cameră. Elegantă și plină de stil, ca și proprietarul ei. Haine scumpe, mobilier scump, electronice de ultimă generație. Un bărbat căruia îi plăcea confortul, se gândi ea, îi plăcea să se respecte, să se ridice la înălțimea statutului său.

Ridică paharul de vin și-l adulmecă. Lăsă un semn în locul unde era așezat paharul, vărsă conținutul într-un recipient, îl sigila, procedă la fel și cu paharul. Apăsă cu un deget înmănușat o tastă a computerului și ecranul se activă. Citi textul care apăru pe acesta:

„îmi pare rău. Îmi pare foarte rău. Nu mai pot să trăiesc așa. Le văd fețele, lui Natalie și lui Bick. N-a fost vorba decât de bani, doar de niște bani. Lucrurile au scăpat de sub control. Cred că mi-am pierdut mințile, altfel nu ajungeam să plătesc pentru a fi omorâți. Acum mi-am pierdut și sufletul. Iertați-mă, pentru că eu nu mă pot ierta. Iau această faptă teribilă cu mine în Iad, pentru totdeauna." Își întoarse privirea de la ecran spre cadavru.

— Ei bine, se pare că ai avut dreptate, măcar într-o singură privință. Lucrurile au scăpat de sub control.

Identifică, pentru conformitate, cadavrul după amprente, apoi examina mâinile. Aparatele ei indicau ora morții ca fiind opt și un sfert, vineri-seara.

Merse până la baia lipită de cameră, înregistrând ce observa, pe măsură ce studia împrejurimile. Curat, notă ea, câteva cosmetice masculine pe o poliță și o plantă cu frunze mari într-un ghiveci negru. Un duș cu aburi, un tub de uscare montat în marmură. Un prosop mare, negru, atârna de un radiator cromat.

Deschise dulăpiorul de medicamente și examina conținutul acestuia.

Loțiuni, poțiuni - cele mai multe erau creme anti-îmbătrânire și produse contra căderii părului. Tablete anticoncepționale pentru bărbați, analgezice, somnifere. În sertarul dulăpiorului de baie mai găsi și alte cosmetice și produse de igienă dentară.

Își ațintì din nou privirea asupra cadavrului.

— Ai exersat mult nodul acela, Randall? Se întrebă ea. Pentru că ți-a ieșit foarte bine. E nevoie de o mână sigură și de destul de multă pricepere pentru a face un știreang ca la carte.

Ieși din cameră când auzi soneria interfonului și coborî pentru a-i întâmpina pe cei de la laboratorul de criminalistică și pentru a le spune ce să facă.

Îl găsi pe Roarke stând cu Jake și cu Rochelle în living. Jake era aplecat, cu mâinile atârnându-i între picioare. Avea ochii roșii și umflați, ca și Rochelle, care stătea tăcută lângă el.

— Trebuie să-mi văd tatăl, spuse Jake fără să-și ridice privirea. Trebuie să vorbesc cu bunicii mei.

— O să aranjez asta în curând. Eve se așeză pe măsuța din fața lui. Jake, când l-ai văzut sau ai vorbit ultima oară cu tatăl tău?

— Vineri. Am organizat o ceremonie de comemorare pentru Nat și pentru Bick la birou. Am fost cu toții acolo.

— La ce oră se întâmpla asta?

— Spre sfârșitul zilei. Pe la patru. Partenerii au lăsat pe toată lumea să se ducă acasă imediat după aceea. Am plecat împreună cu tatăl meu, pe la cinci. M-a întrebat dacă nu vreau să mergem să bem

ceva, dar eu m-am dus direct acasă. Ar fi trebuit să rămân cu el, să stăm de vorbă.

— Ți s-a părut supărat?

Jake își ridică brusc capul și o fulgeră cu privirea.

— Era vorba de o ceremonie de comemorare, pentru numele lui Dumnezeu!

— Jake, murmură Rochelle și îl mângâie cu palma pe coapsă. Ea nu vrea decât să te ajute.

— E mort. Cum mă mai poate ajuta ea acum? De ce să se fi sinucis? De ce să fi vrut el să facă una ca asta? Era tânăr și sănătos, și plin de succes. El... Oh, Dumnezeule, era bolnav? Suferea de ceva și nu ne-a spus nimic?

— O să te mai întreb o dată. Ți s-a părut a fi supărat, arăta ca și cum ar fi suferit de curând o depresie?

— Nu știu. Era trist. Cu toții eram triști, și șocați. Mi s-a părut a fi destul de agitat vineri. Nervos. M-a întrebat dacă nu vreau să mergem să bem ceva, dar cred că era un automatism. Nu voia să iasă în oraș, așa cum nici eu nu doream.

— Știi că avea o problemă cu jocurile de noroc?

— Asta a fost înainte, Iisuse, asta s-a întâmplat demult, cu ani în ură. Acum nu-l mai interesează. S-a oprit.

— Bine. Ți-a spus cumva unde se duce când v-ați despărțit vineri?

— Nu. Nu știu. N-am fost prea atent. Eram supărat. Dumnezeule, trebuie să-i spun mamei. Sunt divorțați de o grămadă de vreme, dar trebuie să afle și ea. Bunicii mei. Își prinse din nou capul în mâini. Nu știu cât mai pot să îndure.

— Poți să afirmi că tatăl tău era un tip religios?

— Tata? Nu, deloc. El spune că trebuie să profiți din plin de tot ce-ți oferă viața, pentru că odată ce se termină, gata, nu mai rămâi cu nimic. Vocea i se frânse. S-a terminat.

— Îi plăcea să navigheze, Jake?

— Să navigheze? Își ridică din nou capul. Avea o privire îndurerată și confuză. Nu, nu-i plăcea apa. De ce?

— Eram doar curioasă. Avea o relație stabilă?

— Nu. Îi plăceau femeile, dar îi plăcea și să se distreze.

— El se îngrijea de casă? El gătea, făcea curat?

— Are un droid.

— Bine. O să pun un polițist să vă însoțească, pe tine și pe Rochelle, până la bunicii voștri.

— Vreau să-mi văd tatăl. Trebuie să-l văd.

— O să aranjez ca tu și familia ta să-l puteți vedea cât se poate de repede. Dar nu acum, și nu aici. Acum du-te, stai lângă familia ta.

După ce îi conduse afară, începu să urce spre primul etaj al casei.

— A lăsat un bilet pe computer, îi spuse ea lui Roarke.

— Da?

— De fapt, un foarte mic procent dintre sinucigași lasă în urmă o scrisoare de adio. În biletul respectiv recunoaște că a plătit pe cineva să-i omoare pe Copperfield și pe Byson.

— Foarte convenabil.

— Da, văd că mă urmărești. Trecu prin camera rezervată mijloacelor de comunicare și prin sufragerie. În primul rând nu a fost vorba de un ucigaș profesionist, și nu cred că el ar fi angajat un ageamiu. Și în cine oare să fi avut el încredere pentru a-i împărtăși informațiile care au fost scoase prin tortură de la Copperfield?

— Numai în cineva direct implicat.

— Exact. În bilet a mai scris că și-a pierdut sufletul și că se duce în iad. Iad cu I mare. Asta denotă religiozitate, sau măcar dovedește că el credea în focul acela mare de jos. De asemenea, modul în care e făcut lațul demonstrează că este vorba de opera unui profesionist. Sau a unui marinar priceput, sau a unui tânăr cercetaș. Cineva care a lucrat precis și cu calm.

Intră în bucătărie și deschise cămara foarte bine aprovizionată.

— Unde e droidul acela?

— Aici nu e. Să fie sus?

— O să verific. Ce-ar fi să te joci tu puțin de-a informaticianul și să verifici sistemul de securitate, discurile și toate celelalte?

— Este vorba de o crimă, locotenente?

— Mie așa mi se pare. O să vedem ce spune și medicul legist. Dar toate indiciile asta mă fac să cred. De ce era ușa deschisă, de ce fusese dezactivat sistemul de alarmă?

— Probabil că cineva a dorit ca trupul să fie găsit ușor și repede.

— Asta e. Și de ce un om care are de gând să se omoare își invită fiul la un pahar cu doar câteva ore înainte de a trece la fapte? Eu zic că nu ar face așa ceva. Sau, dacă o face, ar fi insistat. „Trebuie să stau de vorbă cu tine. Vreau să-ți mărturisesc ceva." Dar nu s-a întâmplat așa.

— Avem aici un tip căruia îi plăcea să trăiască bine, prin orice mijloace. N-avea nicio relație stabilă, nu-l interesează prea mult afacerile de familie. Un tată dur, un fiu care dorește să se afirme, și el nu era decât oaia neagră a familiei. Dar știa cum să aibă grijă de confortul lui. Și avea și o problemă cu jocurile de noroc.

— Avea sau are?

— Ei bine, e mort, țeapăn, așa că nu se poate spune decât că „avea" o problemă cu jocurile de noroc. Dar eu pun pariu că s-a confruntat cu problema asta până în ultimul ceas al vieții. O bună modalitate de a spăla banii pe care nu poți să-i justifici este să-i joci. Mie nu mi se pare că este vorba aici de un om cu un grad prea înalt de conștiință. Cred că ne aflăm în fața unui oportunist, care ar fi fugit mâncând pământul dacă și-ar fi dat seama că suntem pe urmele lui. Și cred că avem de-a face cu un om de sacrificiu.

Nu dădură de niciun droid în toată clădirea, și „informaticianul" ei îi spusese lui Eve că toate discurile sistemului de securitate, de vineri încoace, fuseseră scoase și înlocuite cu unele goale.

— În mod sigur o să găsim urme de tranchilizant în corpul lui, zise Eve. Ceva ce ar fi putut să înghită pentru a se calma înainte de a-și pune ștreangul de gât. Și, dacă tot căutăm, s-ar putea să găsim și urmele unui paralizator.

— De ce să-l fi omorât cineva?

— Poate că s-a lăcomit și a cerut mai mult. Poate că nu i-a convenit ca prietenul fiului său să fie omorât, sau poate că a devenit agitat. Oricum ar fi fost, devenise periculos, și, pe lângă asta, era și un bun țap ispășitor. Să zicem că eu cred în această înscenare, îmi strâng jucăriile și plec. Dar faptul că tipul ăsta e vinovat mânjește și numele firmei de contabilitate. Scuze, ne pare foarte rău, însă Fundația Bul-lock are nevoie de o nouă firmă de contabilitate. Prea mult scandal alterează imaginea fundației. Avocații lor o să ceară dosarele, și astfel nu va mai exista nicio urmă a fraudei la firmă, și nu va mai fi nicio șoaptă despre nicio operațiune.

Toți cei implicați, Sloan etc.

— Cel puțin din câte știm noi sunt acum morți.

— Torul e frumos și curat.

— Ucigașului îi place așa. Două strangulări, o spânzurare. Aceeași metodă de bază. A luat droidul cu el pentru eventualitatea în care în banca lui de date s-ar mai fi aflat înregistrări privitoare la vizita lui în clădire. Pentru că el a mai fost acolo. Știa ce face, cunoștea împrejurimile.

— Și a venit pregătit, interveni Roarke.

— Oh, da. A venit la ușă. „Hai să stăm puțin de vorbă. Ce-ar fi să bem și un păhărel?" Strecoară un tranchilizant în paharul victimei. „Să te ajut să mergi sus." Îl duce sus, îl lasă pe podea. Îl și paralizează, dacă e necesar. Scrie biletul pe computer. Aici sunt de

părere că a greșit, pentru că a pus în biletul acela prea mult din personalitatea lui - „Mi-am pierdut sufletul, mă duc în marele I." Fixează frânghia, ridică victima amețită sau paralizată pe scaun, îl împinge și privește spectacolul. A stat să privească, murmură ea. Așa cum i-a privit și pe Natalie și pe Bick. I-a privit fața, ochii. Randall s-a zbătut, i-au căzut papucii din picioare, a apucat frânghia. Am scos de sub unghiile victimei bucăți de fibră și de țesut. A durat ceva. Nu e o moarte prea rapidă, asta dacă victima nu își rupe gâtul. A suferit mult, dar cred că și-a meritat soarta.

Se încruntă uitându-se la dormitorul, acum gol.

— Poate că a venit cu mașina lui, dar nu e obligatoriu. Poate că a folosit mijloacele de transport în comun, preferabil metroul, și a luat droidul cu el, i-a dezactivat toate funcțiile cu excepția celor locomotorii.

— Ar trebui deci să căutăm un om și un droid. Ea zâmbi ușor.

— Poate. Își scoase comunicatorul când îl auzi sunând. Dallas.

— E pauză acum, așa că o să fiu rapid. Se încruntă, recunoscându-l pe Feeney.

— Dacă ai fi vrut să fii rapid m-ai fi sunat cu două ore în urmă.

— N-am cum să localizez un comunicator mobil închis, nu-i așa? Am făcut rost de număr. I-l citi. Am urmărit numărul ăsta, dar comunicatorul a fost închis până în urmă cu câteva minute, și atunci a funcționat numai cincisprezece secunde.

— Ai reușit să-l localizezi?

— Nu pot decât să-ți spun că e undeva în Upper East.

— New York? Comunicatorul ăla e în New York?

— Da, unde te așteptai să fie? Ascultă, Dallas, au și majorete.

— Cine are majorete?

— Cei de la Liberties. Pierd spectacolul din pauză.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ți-ar putea fi fiice. Ba chiar și nepoate.

— Un bărbat care nu se uită la niște fete pe jumătate dezbrăcate care sar în toate părțile și fac șpagatul e mort demult.

— Da, da, și mulțumesc foarte mult. Continuă să supraveghezi numărul acesta, te rog. Majorete, mormăi ea când Feeney închise repede comunicatorul. Bărbații au o minte foarte simplă.

— Nu mintea noastră este simplă, o corectă Roarke. Nu se putu abține să nu râdă.

— New York. Drăcia dracului! S-ar putea ca nici măcar să nu fi ieșit din oraș. Upper East. Stau probabil la un hotel, sau la o vilă particulară. Trebuie să verific, să văd dacă fundația, Bullock sau fiul ei dețin vreo clădire în zona aceea.

— Pot să verific chestia asta de acasă. Oricum, mergem direct acasă. Poți foarte bine să-ți scrii raportul și de acolo, spuse el și o apucă de braț înainte de a apuca să riposteze. Ai nevoie de mâncare, și la fel și eu. Deja funcționezi cu rezervorul gol. Văd asta în ochii tăi.

— Și totuși funcționez. Trebuie să acționez. Dacă m-aș fi mișcat mai repede Randall Sloan ar fi fost încă în viață, și noi am fi încheiat ancheta. Porni spre ușă împreună cu el, apoi se opri. Așteaptă. Un tip ca Randall. Trebuie să fi avut asigurare. Se întoarse. O casă cu trei etaje, murmură ea. Douăsprezece camere și un solar. O grămadă de locuri în care ar fi putut să ascundă asigurarea.

— Nu era prost. Poți să-ți dai seama de asta după modul în care l-a convins pe Kraus să rămână în continuare responsabil pentru conturile acelea, în timp ce el se ocupa de ele. Dacă ceva nu mergea cum trebuie, dădea vina pe Kraus. Asigurare.

— Țapul ispășitor avea la rândul lui un țap ispășitor. Pe Kraus.

— Să știi. Și Randall păstrează o copie a conturilor, în caz că are necazuri, dacă trebuie să își „lucreze" clientul. Și dacă n-a făcut-o până acum, în mod sigur a trecut la fapte atunci când s-a ocupat de fișierele lui Natalie.

— Presupun că și ei au gândit la fel, și l-au obligat să le dezvăluie locul unde le-a ascuns.

— Poate, poate că nu. N-a fost torturat, și nici nu sunt semne că locul ar fi fost scotocit. Poate că au crezut că ei au toate copiile, sau poate că au pus deja mâna pe copia lui. Dar poate că el s-a dovedit mai inteligent decât ei, poate că a fost mai grijuliu. Locul ăsta trebuie cercetat în amănunt.

— Dar asta va dura ore întregi, sublinie Roarke. Dacă tu crezi că ești în stare să faci lucrul ăsta, greșești. Fă și tu un compromis, spuse el, anticipându-i împotrivirea. Trimite-i pe Peabody și pe McNab să se ocupe de asta. Un informatician și un detectiv. Dacă există aici vreo probă, ei or s-o găsească.

— O să-i las pe ei să încerce. Ieși și sigila ușa.

— Dacă ai dreptate în ceea ce privește existența unei eventuale copii a conturilor, este posibil ca el s-o fi păstrat într-o altă locație. Ca de exemplu într-o cutie de valori de la o bancă.

— E posibil, într-adevăr, dar eu cred că voia să o aibă la îndemână, mai ales acum. Situația se complică și el are nevoie de scutul lui. Ce-ar fi făcut dacă ar fi avut nevoie de el în orele în care băncile erau închise, sau duminica? Oricum călătorea destul de mult, continuă ea, în timp ce se urca în mașină. Dacă are un seif, ar putea fi oriunde. Un tip care călătorește atât de mult trebuie să știe cum să fugă cât mai repede, cum să se miște rapid și cu puține bagaje, dacă e nevoie s-o ia urgent din loc.

Și, gândindu-se la asta, ațipi.

Se trezi întinsă aproape la orizontală în momentul în care Roarke opri mașina în fața casei. În loc să o reconforteze, puiul de somn pe care-l trăsese în mașină mai mult o făcuse să se simtă dezorientată și ametită. Bâjbâi după comenzile scaunului pentru a-l aduce în poziție normală.

Până la urmă îl ridică Roarke, după ce tot el îl lăsase în jos, cu ajutorul butoanelor de pe partea lui.

— Ai nevoie de un somn adevărat.

— Am nevoie de niște cafea adevărată.

Dar o să și mănânce, pe lângă cafeaua aceea, își spuse Roarke hotărât în vreme ce o conducea spre casă.

— Carne roșie, îi spuse el lui Summerset. În biroul ei. Dacă nici ceilalți n-au mâncat, trimite o vacă întreagă.

— Imediat. În timp ce ei urcau scările, Summerset ridică motanul care până atunci i se împleticise printre picioare. Și o să punem și niște fasole verde pe lângă friptura aceea. Ei n-o să-i placă, dar el o s-o convingă s-o mănânce, nu-i așa?

Nu se poate spune că Mavis sări în sus în momentul în care Eve intră în birou, dar cel puțin reuși să se ridice din fotoliu.

— V-ați întors.

— Da, îmi pare rău, dar lucrurile s-au complicat puțin. Va trebui să-mi lași câteva clipe de răgaz să mă ocup de niște treburi.

— Ai primit lista? O întrebă Peabody. Sunt acolo câteva chestii care pentru mine arată destul de bine.

— Ce listă?

— Lista cu agențiile și consilierii. Mi-ai spus să ți-o trimit pe calculatorul tău.

— Da, așa e. Eve se simțea zdrobită. N-am avut timp să mă uit peste ea. A apărut altceva. Ți-aș oferi lumea întreagă îmbrăcată în ciocolată pentru o ceașcă de cafea.

— Îți aduc eu una, se oferi Leonardo.

— Mi-ai furat ciocolata, spuse Peabody, sperând să o facă pe Mavis să zâmbească. Și cum spuneam, două dintre ele mi-au atras atenția, așa că...

— O să mă uit imediat și pe lista aceea. Mai întâi trebuie să vă scot pe tine și pe McNab din chestia asta. Aveți altceva de făcut. Randall Sloan e mort.

— La naiba, ai avut o zi foarte încărcată.

— Părerea mea e că i s-a înscenat sinuciderea. Am făcut primele înregistrări la fața locului, criminaliștii or să se ocupe de restul.

Peabody deschise gura, aruncă o privire spre Mavis, apoi dădu din cap.

— Bine.

— O să-ți dau mai multe amănunte, apoi trebuie să pleci, împreună cu McNab, la locul crimei.

— O să le dai mai multe amănunte la masă, adăugă Roarke.

— Imediat după ce mă uit pe lista aceea.

— Lista aceea poate să mai aștepte. Leonardo fusese cel care vorbise, în timp ce intra cu o cană de cafea proaspătă în mână. Îmi pare rău, draga mea, îi spuse el lui Mavis, dar trebuie să mănânce și să se odihnească puțin.

— Doamne! Eve luă cana plină cu ceea ce pentru ea reprezenta chiar apă vie. Ce-o fi cu bărbații ăștia?

— Are dreptate. Mavis își trecu mâinile prin păr. Are dreptate. Arăți epuizată și zdrobită. O să stăm toți la masă și o să mâncăm.

Aduseră o masă, traseră niște scaune mai aproape. Cafeaua o ajută să împrăștie ceața din creierul ei, așa că Eve fii de acord că, dacă ingurgita niște proteine, sângele avea să se pună din nou în mișcare.

— O operațiune al dracului de complicată, comentă McNab după ce ea îi puse la curent cu faptele cele mai importante. Cine sau ce o finanțează?

— Asta e o altă întrebare. Interlopi, traficanți de arme, banii mafiei? Eve ridică din umeri. O să descoperim noi. Sau cei de la

Global. Bullock, Chase sau cineva plătit de ei i-a omorât pe oamenii aceștia - asta știm - pentru a păstra secretul operațiunii.

— Și sunt încă în New York. Peabody încerca să nu geamă prea tare de plăcere în vreme ce înghițea bucăți mari de friptură. De ce? Vreau să spun, după ce l-au omorât pe Randall Sloan, de ce n-au luat-o din loc? În mod normal ar fi trebuit să fie plecați demult în momentul în care cadavrul ar fi fost descoperit.

— Asta e o altă întrebare. Încă mai au treburi de rezolvat aici. Se simt în siguranță acolo unde se află. Din punctul lor de vedere, nu fac obiectul investigației. Ei au reprezentat alibiul pentru un om care n-a fost implicat - și el, la rândul lui, le servește drept alibi. Altcineva a mărturisit că a comis crimele, și acesta, datorită faptului că este mort, nu mai poate să-și retragă declarația. Dar ai dreptate, au un motiv pentru care încă mai stau aici, când ar putea să fie oriunde în altă parte. Se gândi în timp ce mânca. Au vrut ca trupul neînsuflețit al lui Sloan să fie descoperit, și încă repede. Altfel n-ar fi lăsat ușa deschisă și nici sistemul de alarmă dezactivat. Cred că e foarte frustrant, decise ea, să fii atât de bogat și de puternic și să vezi tot felul de oameni mărunți năpustindu-se asupra fundației tale. Ca niște furnici.

— Nu cred că furnicile înțeapă, spuse Peabody. Mai mult sapă, probabil.

— Mă rog. Tu ești ceea ce ești, iar ei sunt niște nimicuri. Au încercat s-o miruiască pe contabila aceea băgăcioasă, dar ea s-a dovedit enervant de cinstită. Și n-ai de gând să-ți riști reputația, stilul de viață, averea, doar de dragul unui amărât de conțopist. Tocmai de aceea crimele au avut un element personal. „Pot să ajung oricând și oricum la tine, cățea idioată. Și o să-ți fac rău tocmai pentru că ai avut tupeul să mă amenințI pe mine și pe ai mei. Apoi, după ce voi fi fost satisfăcut că mi-ai spus tot ce voiam să știu, o să te omor cu mâinile mele și o să te privesc murind. Dar nu înainte de

a-ți spune că aceeași soartă îl așteaptă și pe iubitul tău. Asta ca să mori îngrozită, în chinuri și înfricoșată." Pescui un cartof cu furculița. Ce? Întrebă ea când observă că toți cei de la masă o priveau fix. Ce e?

— Îngrozitor. Mavis își luă paharul cu apă și bău cu sete. Oribil.

— Oh. Îmi pare rău.

— De unde știi că asta a gândit, că asta a simțit? Leonardo se uita la Eve cu ochi mari, în timp ce mângâia brațul lui Mavis.

— Ei bine, sunt foarte sigură că nu se gândea la vreme. Apoi își mii ochii. Randall Sloan își ținea o mașină în garaj. Dar n-a folosit-o în noaptea aceea. Atât el, cât și persoanele care i-au asigurat alibiul au declarat că au folosit taxiuri. Hai să vedem dacă la garaj există vreo înregistrare a intrărilor și a ieșirilor. Poate criminalul a împrumutat mașina pentru cele două crime. Dacă nu, să începem să verificăm la agențiile de închiriat mașini. Sau reprezentanțele auto. Poate că Fundația Bullock are o mașină înregistrată pe numele ei în oraș, sau apelează la serviciile unei anume firme de câte ori are vreo nevoie în acest sens.

Când Peabody își scoase carnețelul pentru a nota toate astea, Eve clătină din cap.

— Nu, tu ai deja destul de făcut. O să-l însărcinez pe Baxter cu asta. Oricum vrea să se implice și el. Poate foarte bine să se ocupe el de asta. Se ridică de la masă. O să iau acum legătura cu el, apoi vreau să mă uit peste lista aceea pe care ai făcut-o în legătură cu Tandy.

De cealaltă parte a mesei, Mavis își închise ochii și respiră adânc.

— Mulțumesc. Mulțumesc, Dallas.

După ce vorbi cu Baxter, Eve o chemă pe Mavis în sufragerie. Închise ușa.

— Ai de gând să-mi spui că, după părerea ta, Tandy este moartă.

— Nu, nu vreau să-ți spun așa ceva. Stai jos. După ce ea se așează, Eve luă loc în fața ei și se aplecă, astfel încât ochii să le fie la același nivel. Dar o să-ți spun că trebuie să te pregătești pentru o astfel de posibilitate. A fost răpită cu un scop și totul indică faptul că motivul respectiv este copilul.

— Și după ce naște... S-a întâmplat joi. Ar fi putut...

— O grămadă de lucruri s-ar fi putut întâmpla, o întrerupse Eve. Dar deocamdată o să ne concentrăm asupra a ceea ce știm. Uite ce e, s-ar putea să las impresia că nu dau prea multă importanță chestiei ăsteia, că nu mă preocupă îndeajuns de mult. Dar îți promit că mă gândesc și la asta. Și când nu mă ocup cu de asta, o face Peabody.

— Nu mi se pare că nu-i acorzi destulă atenție. Mavis se întinse și o apucă pe Eve de mână. Nu cred așa ceva. Și știu că Peabody face tot ce poate și că este pricepută în meseria ei. Dar știi ceva, Dallas? Ea nu e tu. Știu că este o presiune al dracului de mare, dar...

— Acuma nu începe să dai apă la șoareci. Haide, nu plânge!

— Sunt atât de speriată din pricina ci. Și mă tot gândesc, dacă eram eu în locul ci. Dacă eram eu cea închisă undeva, în imposibilitatea de a-mi apăra copilul. Poate că o să ți se pară dramatic, dar aș prefera să mor decât să las pe cineva să îmi ia copilul sau să-i facă vreun rău. Și știu că și Tandy simte la fel. Mi-a spus odată că tocmai de aceea a decis să păstreze copilul, chiar dacă e singură. Asta deși sunt o grămadă de oameni de treabă care i-ar oferi acelui copil o viață mai bună, până la urmă era totuși copilul ei. Și ea n-ar fi putut fi niciodată absolut sigură că acele persoane l-ar fi iubit la fel de mult pe cât îl iubea ea.

— Ce fel de oameni de treabă? Ți-a spus la un moment dat vreun amănunt, ți-a dat mai multe detalii despre chestia asta?

— Nu, doar a... Stai puțin. Își închise ochii din nou și începu să-și frece ușor, în cercuri, abdomenul. Mavis respira rar și încet.

— Oh, la naiba! O să...

— Nu, nu, nu te agita. Încercam doar să mă concentrez. Am vorbit odată, eu și Tandy, despre felul cum să crești un copil în oraș. Argumente pro, contra, bla bla bla. Ea spunea că speră să fi făcut alegerea corectă, atunci când a decis să-și crească aici copilul, când i s-a oferit posibilitatea să crească la țară, unde ar fi dus o viață de prinț. Uneori zicea chestii de genul ăsta, adăugă Mavis și își deschise ochii. O viață de lord. Înțelegi ce vreau să spun?

— De unde aș putea să știu eu ce este un lord, doar sunt din New York. Bine, hai să ne uităm împreună pe lista lui Peabody. Poate o să-ți sară în ochi vreun nume de acolo.

18.

Eve o instala pe Mavis pe scaun cu lista în față, apoi îi făcu semn lui Leonardo să se așeze lângă ea.

— Stai și uite-te și tu, ne-ar fi de folos încă o pereche de ochi dublată de un creier. Ai fost de față la vreo discuție despre copii?

— Bineînțeles. Tandy urma să nască un băiat. Puse cu blândețe mâna pe abdomenul lui Mavis. Am vorbit cu ea mult despre copil, despre ea, despre planurile ei. Voiam să înțeleg și eu despre ce e vorba, nu numai pentru că urma să o asist la naștere, ci și pentru că am conceput câteva haine special pentru ea.

— Nu-i așa că este cel mai scump ursuleț de pluș din univers și de mai departe? Se alintă Mavis.

— Da, nu încape nicio îndoială. Acum uitați-vă la listă. Amintiți-vă toate discuțiile pe care le-ați avut cu ea, despre ea, împreună sau separat. Poate că unul dintre voi îi va aduce aminte celuilalt de ceva. Mă întorc într-un minut.

Intră în biroul lui Roarke, unde îl găsi pe acesta așezat la birou, căutând ce îi trebuia lui Eve. Închise ușa în urma ei.

— Probleme? O întrebă el.

— Casa noastră e plină de oameni, dintre care unul se comportă ca o bombă cu hormoni, gata să explodeze oricând. Tu muncești ca un sclav pentru mine, ajutându-mă în două investigații, dintre care una a început cu o imensă jignire personală. Te-am târât în Brooklyn

într-o zi de duminică, apoi te-am aruncat într-un nou loc unde a avut loc o crimă și te-am pus să ai grijă de doi martori isterici. Probabil că enumerarea n-ar trebui să se oprească aici, dar în principal despre asta e vorba.

— Doar o altă zi în paradis.

— Te iubesc. Voiam doar să îți amintesc asta.

Ochii lui se umplură de amestecul acela de dragoste și plăcere, care apoi explodă și în ea.

— Îmi pare bine că mi-ai adus aminte. Ești atât de obosită, Eve.

— Și tu arăți destul de epuizat.

— Zău? Se ridică în picioare. Atunci poate că ar trebui să mă ții puțin în brațe.

— Poate că ar trebui.

Eve înconjură biroul și căzură unul în brațele celuilalt. Ea putea să reziste și de una singură - și Dumnezeu știe că o dovedise cu vârf și îndesat. Dar era minunat să aibă un bărbat în brațele căruia să se cuibărească fără teama că va fi considerată slabă.

— Am amânat deja de două ori vacanța aceea de iarnă pe care o tot plănuim.

— Hmmm. Cu ochii închiși, o adulmecă, îmbătându-se de parfumul părului ei, al pielii ei. Au apărut diverse lucruri de care a trebuit să ne ocupăm.

— Întotdeauna apar diverse lucruri. Imediat după ce Mavis dă afară copilul ăla și ne terminăm treaba, am plecat.

— Sigur?

— Îți dau cuvântul meu. Se trase puțin în spate, pentru a-l putea privi în ochi. Simt nevoia să fim numai noi doi. Nu știu de ce îmi permit să tot uit chestia asta. În plus, mă gândesc că după ce ne facem datoria față de Mavis și de copil trebuie neapărat să mergem pentru câteva zile într-un loc unde să facem o cură de alcool și de sex.

— Trebuia ca tu să-mi aduci aminte de chestia asta.

— De ce? De sex? Ridică mâinile și-l bătu ușor pe ambii obraji. Mi s-a înțepenit în creier asemenea unei tumori. Și dacă eu mă gândesc la asta, înseamnă că și tu te gândești.

— Eu întotdeauna mă gândesc la sex.

— Ce simpatic ești! Își apăsă buzele de ale lui exact în momentul în care computerul le semnală că își terminase treaba. Astea sunt informațiile pentru mine? Se smulse din brațele lui și luă foile scoase la imprimantă.

— Și astfel se încheie fermecătorul nostru interludiu. Ea îl ignoră și începu să scaneze din priviri lista proprietăților, a firmelor și a adreselor, apoi văzu ceva care o făcu să zâmbească larg.

— Ia uite-te aici, Madeline și-a făcut rost de un sediu pe East End Avenue, la intersecția cu Optzeci și șase - Presupun că o să facem încă o vizită duminicală.

— Pot să mă descurc și singură dacă vrei să rămâi aici.

— Să rămân aici, lângă o bombă cu hormoni, gata să explodeze? Nu, mulțumesc.

Când intrară înapoi în biroul lui Eve îl găsiră pe Leonardo stând singur în fața calculatorului, studiind încruntat monitorul.

— Mavis?

— Face pipi. Din nou. Zâmbi. Are o vezică foarte simpatică zilele astea.

— Adorabil. Spune-i că trebuie să plecăm neapărat să verificăm pista privitoare la crimele acelea. Ne întoarcem cât de repede putem. Dacă găsiți ceva ce vi se pare familiar, chiar și dacă e vorba numai de o bănuială, subliniați poziția respectivă de pe listă. O să verificăm împreună după ce mă întorc. Dacă Peabody și McNab vin înaintea noastră, dați-le lor ce ați găsit.

— Așa o să facem. Dallas, Roarke, vă deranjează dacă rămânem aici peste noapte? Oricum ea o să vrea să se întoarcă mâine, sau o să

vrea să vină cu tine la sediul central, dacă tu te duci să lucrezi acolo. Și nu-mi place deloc să o port prin tot orașul, mai ales acum, în starea în care se află.

— Sunteți tot timpul bine-veniți, îi spuse Roarke. De ce nu îi spui lui Summerset să îi pregătească ceva calmant? El știe ce i-ar face bine și ei, și copilului.

— Și ar trebui să iei și tu unul, adăugă Eve. Apoi, pentru că știa că el o iubea pe prietena ei, se apropie de Leonardo și îi strânse umerii largi. Spune-i că mă gândesc și la Tandy. Și în capul meu au loc cele mai elaborate operațiuni.

— Ea are încredere în tine. Tocmai asta îi dă puterea să reziste.

Și nici nu mă presează prea tare, se autopersiflă Eve în vreme ce se îndrepta spre ieșire.

— Conduci tu, îi spuse ea lui Roarke. Eu trebuie să mă gândesc la niște lucruri.

Își dădu scaunul câțiva centimetri mai în spate, închise ochii și se concentra asupra lui Tandy.

Tânără, sănătoasă, singură, însărcinată, fără rude apropiate. S-a mutat de curând. De ce nu a menținut legăturile cu prietenii și colegii ei de muncă de acasă?

Se ascunde de cineva?

De cine? De ce?

De tatăl copilului? Posibil, dar puțin probabil. Nu s-a plâns niciunuia dintre noii ei colegi de muncă și nici prietenei ei însărcinate de asemenea de vreun ticălos care să fi lăsat-o gravidă.

Eve se gândi la apartamentul lui Tandy. Un cuib, spusese Peabody. Nu o ascunzătoare. Poate că se ascundea, dar nu era obsedată de asta. Mai degrabă voia să o ia de la început.

Dar de ce sau de cine voia să scape?

O femeie a murit, alte două sunt date dispărute. O să roage pe o doctoriță - pe Louise sau pe Mira, sau poate chiar pe moașa lui

Mavis - să se uite peste raportul autopsiei victimei din Middlesex. Dacă victima fusese rănită, pe moarte sau chiar moartă, poate criminalul a încercat să scoată copilul din ea.

Și Doamne, Dumnezeule, așa ceva era de-a dreptul scârbos.

Nu se încercase ascunderea cadavrului. Acesta fusese aruncat chiar în apropierea casei victimei. Departe de locul în care fusese sechestrată, se gândi Eve. Departe de locul în care se afla criminalul.

Dar Belego n-a mai apărut, nici moartă, nici în viață. Oare i-au luat copilul? Și au scăpat de cadavru? Ar fi logic, gândi ea. Polițiștii caută o persoană răpită, însărcinată sau cu un copil mic. Sau o fugară. Și-a schimbat locația o dată, și-o va schimba din nou.

Nu caută un copil frumos și sănătos, dat spre adopție unui cuplu de treabă. Poate la țară, departe de locul în care a avut loc răpirea.

Un copil sănătos, asta e prioritatea numărul unu. O femeie cu o sarcină atât de înaintată nu poate fi urcată într-o navă și nici într-un alt mijloc de transport pe calea aerului. Mavis spunea că nu a mai putut călători după - oare a câta era? - După a treisprezecea săptămână.

— Este încă în New York, murmură Eve. Asta dacă nu au scos-o cu mașina din oraș. Oricum, nu au dus-o prea departe. N-au vrut s-o streseze mai mult decât era absolut necesar. Orice stres al ei înseamnă stres pentru fetus. Și e încă în viață.

— De ce crezi asta?

— Dacă nu a născut încă, „pachetul" se află la ea. Nu cred că ei ar împinge lucrurile până într-acolo încât să-i administreze ceva care să-i provoace începerea travaliului. Toate aceste femei au fost răpite în ultimele săptămâni de sarcină. Poate că nu e decât o coincidență, sau poate că răpitorul așteaptă până când se apropie sorocul. N-ar fi exclus ca el sau ea să fie moașă frustrată, sau vreun ginecolog. Poate că îi place să aducă pe lume copii. Până la urmă cineva tot trebuie să remarce că această persoană tot aduce pe lume nou-născuți. Sau...

— Poate că a dat greș. Poate că amândoi au murit și ea continuă să încerce, spuse Roarke încet.

— Da, da. Dar varianta asta n-o să i-o spunem lui Mavis. Poate că e vorba de un fanatic al moralei. Numai că una dintre victime chiar se căsătorise cu tatăl copilului.

— Oricum, dacă e vorba de un fanatic înrăit, poate să considere copilul conceput în afara căsătoriei.

— Nu putem să eliminăm definitiv nici varianta asta. Se uită curioasă spre un cărucior al unui vânzător ambulant, cărucior pe care sfârâia un grătar. Dar faptul că victimele provin din trei state diferite mă duce cu gândul la existența unui profit. Până la urmă, s-ar putea să fie vorba doar de o afacere. Răpește, apucă, naște copilul, vinde copilul. Distruge toate probele.

— Josnic.

— Așa e, confirmă ea, apoi se ridică în momentul în care Roarke parcă pe East End Avenue. Dar mă gândesc că nici chestia asta nu e prea departe pe scara josniciei.

Clădirea era un mic palat de piatră și sticlă, înălțat pe ruinele rămase de pe vremea Războaielor Urbane. Nu mai erau multe asemenea clădiri în New York - asemănătoare ca dimensiuni și ca stil - și prea puține beneficiau de priveliștea pe care aceasta o avea asupra râului. Sticla mată reflecta imaginea celor care se opreau s-o admire. Soarele tocmai apunea, marcând sfârșitul acelei zile lungi, așa că luminile sistemului de securitate începură să clipească deasupra geamurilor opace și a pietrelor maronii.

Casa era prevăzută cu o terasă spațioasă care dădea spre malul râului, iar la intrare avea o arcadă înaltă și largă.

După ce apăsă pe butonul soneriei, Eve își ridică insigna în fața obiectivului camerei de securitate. Raza laser a acestuia o scana înainte ca ușa să se deschidă.

Își dădu seama că femeia aceea atrăgătoare, îmbrăcată ca o menajeră era un droid încă înainte ca aceasta să înceapă să vorbească.

— Vă pot ajuta cu ceva?

— Locotenentul Dallas, de la NYSPD, împreună cu un partener, am venit să vorbim cu doamna Bullock și/sau cu domnul Chase.

— Nici doamna Bullock și nici domnul Chase nu sunt disponibili pentru musafiri. Doriți să-mi lăsați o carte de vizită?

— Dacă ți-am arătat asta, spuse Eve și își ridică insigna la înălțimea feței droidului, înseamnă că nu am venit aici într-o vizită de curtoazie. Crezi că doamna Bullock și/sau domnul Chase ar prefera să-mi facă o vizită la sediul central al poliției?

— Vă rog să așteptați aici. O voi informa pe doamna Bullock.

„Aici" însemna într-un hol elegant, placat cu aur și argint, din tavanul căruia atârnau niște corpuri de iluminat roșii, de forme ciudate. Pe pereți erau câteva tablouri, cu rame elegante din aur - toate colorate și stridente - care lui Eve i se păreau nesemnificative.

Băncuțele, mesele, scaunele erau toate din abanos cu incrustații de un roșu-închis.

Făcu câțiva pași de la intrare, uitându-se spre scara cu trepte de argint și spre camera care se deschidea din hol spre est, cameră în care culorile decorului fuseseră inversate. Roșu și negru pe podea, auriu și argintiu la mobilier.

În șemineu ardea mocnit un foc și dincolo de peretele de sticlă se vedea râul lung și întunecat.

Totul era foarte ordonat, un decor riguros, aproape cazon - genul de decor care îi dădea un început de durere de cap.

Auzi țăcănitul unor tocuri pe pardoseală și se întoarse s-o studieze pe Madeline Bullock în carne și oase.

Fotografiile de identificare n-o avantajaseră, decise Eve. Era *într-adevăr o prezență*. Înaltă, maiestuoasă, chipeșă, cu un păr blond care îi încadra o față tânără.

Ochii ei erau de un albastru înghețat, buzele vopsite într-un roșu sângeriu. Purta un pulover și o pereche de pantaloni lungi care se asortau cu ochii ei, iar diamantele din urechile ei și de la gât străluceau asemenea unor bucățele de gheață.

— Locotenente Dallas. Traversă camera asemenea unui iaht pe o mare calmă. Lin și elegant. Mâna pe care i-o întinse era împodobită cu diamante și rubine scânteietoare. Eve se întrebă dacă se împodobise așa pentru a se asorta cu camera. Am vorbit cu asociatul dumneavoastră cu câteva zile în urmă, continuă Madeline, despre teribila tragedie care a lovit firma Sloan, Myers și Kraus.

— Așa este.

— Și dumneata ești Roarke. Zâmbetul ei deveni ceva mai cald. Nu cred că am avut ocazia să ne cunoaștem. Pare destul de ciudat, având în vedere poziția în care ne aflăm.

— Doamnă Bullock.

— Vă rog, luați loc. Spuneți-mi ce pot face pentru voi amândoi.

— Aveam impresia că ați părăsit țara, doamnă Bullock, începu Eve.

— Și ne-ați dat de urmă. Râse ușor și își încrucișa picioarele. Fiul meu și cu mine am decis să mai stăm o perioadă, incognito, dacă înțelegeți ce vreau să spun.

— Cunosc termenul, spuse Eve sec, dar zâmbetul lui Madeline nu scăzu în intensitate.

— I-am spus într-adevăr lui Robert - Robert Kraus - și altor câteva persoane că plecăm din țară. Toate vizitele acestea pot fi destul de obositoare. Bineînțeles, sunteți tineri amândoi.

Probabil că voi vă bucurați de nesfârșitul șir de cine, petreceri și sărbători.

— Eu pur și simplu trăiesc pentru sărbătorile acelea. Nu concep viața fără ele. De data aceasta zâmbetul femeii păli doar pentru un moment. Și nu puteați pur și simplu să refuzați o invitație? Sau să le explicați celor care vă invită că dumneavoastră și fiul dumneavoastră preferați o seară liniștită?

— De la oamenii aflați în poziția noastră se așteaptă atât de mult. Madeline oftă adânc și își ridică brațele, lăsându-le apoi să-i cadă grațios în poală. Uneori aceste așteptări se dovedesc o adevărată povară. Dacă accepți o anumită invitație și refuzi o alta oamenii se pot simți jigniți. A fost doar o stratagemă pentru a evita agitația și pentru a petrece câteva seri liniștite. Noi iubim orașul vostru. Ah, iată că au venit răcoritoarele.

Droidul intră împingând un cărucior pe care erau câteva recipiente, un ceainic, platouri cu fructe și brânză și câteva prăjiturele glazurate.

— Vă pot servi cu niște brandy, sau cu un ceai? Poate cu amândouă?

Anticipând refuzul ei, Roarke își puse o mână pe genunchiul lui Eve și o strânse ușor.

— Puțin ceai, vă rog.

— Excelent. O să vă torn eu. Tu poți pleca, îi spuse ea droidului, care dispăru în tăcere. Frișca, lămâie?

— Nu, nimic, pentru niciunul dintre noi. Nici zahăr, mulțumesc. Roarke prelua conducerea discuției. Aveți o casă impresionantă. Și o priveliște superbă.

— Priveliștea a fost cea care ne-a convins și pe noi să o cumpărăm. Aș putea sta ore în șir să privesc râul. Toate locuințele noastre sunt situate lângă apă. Mă simt foarte atrasă de apă.

— Aveți casa aceasta minunată, o întrerupse Eve, dar ați preferat să stați la Robert Kraus ultima dată.

— Într-adevăr. Soția lui - ați cunoscut-o? O femeie minunată. Ea ne-a invitat, și nouă ni s-a părut interesant. Ne place să jucăm cărți. După ce le dădu cestile de ceai, își turnă și ea una. Dar nu înțeleg de ce vă interesează pe dumneavoastră așa ceva.

— Mă interesează toate detaliile atunci când este vorba de investigarea unei crime.

— Încă mai investigați crima aceea? Speram ca totul să se fi terminat deja. Teribilă tragedie. Erau amândoi atât de tineri. Dar sper că nu îl bănuiți pe Robert.

— Încercăm să ne formăm o imagine de ansamblu. L-ați cunoscut pe Randall Sloan?

— Bineînțeles. Este un adevărat fluturaș. Câtă energie are! Nu e deloc genul care stă prea mult acasă.

— N-aș putea spune. Acolo a murit.

— N-am înțeles, ce ai spus?

— Randall Sloan a fost găsit în după-amiaza asta spânzurat de candelabrul din dormitorul casei sale.

— Dumnezeule! Madeline își apăsă o palmă pe sâni. Doamne, Dumnezeule! Randall? Mort?

— Când l-ați văzut ultima oară, sau când ați vorbit cu el? - Nu... încă nu pot să-mi dau seama. Este un șoc foarte mare. Eu... Vă rog. Se întinse și atinse o cutie argintie, care se dovedi a fi un sistem intercom. Brown, te rog, spune-i domnului Chase să coboare imediat. Madeline se rezemă de spătarul fotoliului și își apăsă fruntea cu degetele. Îmi pare rău, vă rog să mă scuzați, dar este un șoc foarte mare. Îl știam de mai bine de zece ani. Eram prieteni.

— Cât de apropiați?

Obrajii lui Madeline se îmbujorară și mâinile îi căzură în poală.

— Înțeleg că trebuie să investigați un caz, dar găsesc că implicațiile pe care le-ar putea avea această întrebare sunt de un extraordinar prost-gust.

— Polițiștii au în general renumele de a fi de prost-gust. Aveați o relație personală cu Randall Sloan?

— Cu siguranță nu în modul în care sugerați dumneavoastră. Ne simțeam bine unul în compania celuilalt.

— Mi s-a spus că el v-a convins să vă încredințați conturile firmei tatălui său.

— Așa este. Cu mulți ani în urmă. Am considerat că renumele, etica și serviciile pe care le oferea respectiva firmă de contabilitate erau satisfăcătoare.

— În evidențele firmei Robert Kraus apare ca fiind contabilul dumneavoastră.

— Corect.

— Și totuși Randall Sloan se ocupa de toate conturile dumneavoastră, cel puțin de contabilitatea fundației.

— Vă înșelați, Robert o făcea.

— Randall Sloan s-a ocupat de toate aspectele financiare privitoare la Fundația Bullock din prima zi în care aceasta a devenit clienta firmei de contabilitate și până la sfârșitul vieții sale.

— Nu știu despre ce vorbiți. Oh, Dumnezeule! Win! Sloan e mort!

Winfield Chase se opri brusc din traversarea camerei. Semăna cu mama lui, avea aceeași constituție puternică, aceiași ochi de gheață. Apoi se repezi să prindă mâna pe care ea o întinse spre el.

— Randall? Cum s-a întâmplat? A avut loc vreun accident?

— Trupul lui a fost găsit astăzi atârnând la capătul unei frânghii în dormitorul său, spuse Eve.

— S-a spânzurat? De ce-ar fi făcut una ca asta? Întrebă Winfield.

— N-am spus că s-a spânzurat.

— Ați spus... Winfield încercă să se adune în vreme ce mângâia mâna mamei sale. Ați afirmat că a fost găsit atârnând la capătul unei frânghii, și am presupus că... își miji ochii. Vreți să spuneți că a fost ucis?

Trebuia să aprecieze accentul englezesc cu care el rostise acest ultim cuvânt. Suna de parcă Randall ar fi trebuit să fie îmbrăcat la patru ace în momentul în care fusese sugrumat.

— Nici asta n-am spus. Investigația este în curs de desfășurare. Și în calitate de conducător al anchetei o să vă întreb unde vă aflați vineri între orele șase și zece seara.

— Asta e o insultă! Cum îndrăznești să o întrebi pe mama mea așa ceva, și mai ales în felul acesta? Degetele lui se împreunaseră cu cele ale lui Madeline acum, cealaltă mână a ei odihnindu-se pe coapsa lui. Știți cu cine stați de vorbă?

— Cu Bullock, Madeline Bullock. Fostă Chase, născută Madeline Catherine Forrester. Limbajul trupurilor lor o făcea să simtă un gol în stomac, dar nu-și plecă privirea. Și în cazul în care nu știi cine sunt eu, află că mă numesc Eve Dallas, locotenent la NYSPD. Până în momentul în care va fi determinată cauza morții de către un medic legist, cazul este considerat o moarte violentă și suspectă. Răspundeți la întrebare.

— Mamă, o să-l sun pe avocatul nostru.

— Vă rog, îl invită Eve. Chiar o să aveți nevoie de unul în cazul în care vă temeți să-mi spuneți unde vă aflați vineri seara.

— Calmează-te, Win, calmează-te. Situația este deranjată, n-o mai înrăutăți și tu. Am fost acasă toată seara. Win și cu mine am discutat planurile pentru gala de primăvară, un eveniment la care se strâng fonduri pentru fundație. Acesta urmează să aibă loc în aprilie, la Madrid. Am cinat pe la opt, cred, apoi am ascultat niște muzică și am jucat cărți. Cred că în jurul orei unsprezece ne-am dus la culcare. Așa s-a întâmplat, Win?

El se uită de sus la Eve.

— La cină am servit cotlete de miel, precedate de o supă de roșii afumate.

— Delicios. A fost vreunul dintre dumneavoastră la reședința lui Randall Sloan din New York?

— Bineînțeles. Madeline îl ținea ferm de mână pe fiul ei. Primea deseori vizitatori.

— Și în perioada aceasta, de când sunteți în America, l-ați vizitat?

— Nu. După cum v-am explicat și înainte, am dorit ca de data aceasta să ne bucurăm de seri mai liniștite.

— Așa e. Ați condus vreun pic prin oraș, domnule Chase?

— În New York? Se uită la ea, un pic dezgustat. De ce aș face-o?

— N-aș putea să vă spun. Ei bine, mulțumesc pentru timpul acordat. Eve se ridică în picioare. Oh, am uitat să vă spun - conturile dumneavoastră, de a căror administrare se ocupau cei de la Sloan, Myers și Kraus, vor fi predate autorităților fiscale americane și britanice și din celelalte țări în care mai funcționați.

— Asta e strigător la cer! Winfield ar fi sărit înainte, dacă mama lui nu s-ar fi ridicat în picioare și nu l-ar fi ținut.

— Ce înseamnă asta? Dori ea să știe.

— S-au ridicat mai multe întrebări cu privire la acele conturi. Și eu nu sunt decât un polițist de la Omucideri. Ce știu eu? Sunt sigură că specialiștii instituțiilor financiare se vor edifica până la urmă.

— Dacă există întrebări ori suspiciuni privitoare la conturile fundației, la aceste întrebări trebuie să răspundă cei de la Sloan, Myers și Kraus. Robert Kraus... Madeline făcu o pauză și-și puse din nou mâna liberă pe sâni. Dar, nu, ați spus că de fapt Randall se ocupa de conturile noastre. Dar asta înseamnă că au profitat de încrederea pe care le-am acordat-o, e o infracțiune. A recunoscut? Doamne, Dumnezeule, și noi am avut încredere în el. Se sprijini de Chase și el își puse brațul în jurul umerilor ei. S-a folosit de noi? Întrebă Madeline. De aceea s-a sinucis?

— Lucrurile par să se potrivească, nu-i așa? Mulțumesc pentru timpul acordat.

Și asta, se gândi Eve, le va da mult de gândit. Zâmbea răutăcios când se urcă în mașină.

— Nu cred c-o să fim invitați la gala de primăvară din Madrid, comentă Roarke.

— Mi se rupe inima. I-ai văzut? Erau rupți parcă din filmele alea englezești care-ți plac ție - acelea vechi. Dar ea se ține tare. Nu și-a imaginat vreodată că o să-i batem la ușă, dar când am venit era pregătită să ne primească. El, pe de altă parte, are nevoie de indicații și trebuie ținut din scurt. Și e cam nestăpânit.

— El i-a omorât.

— Poți să fii sigur că el a făcut-o. Îndrăznești să mă iei la întrebări? Să mă amenințI? Oh, da, el i-a omorât pe toți, apoi a venit acasă și i-a povestit totul lui mami. Dar s-au înfuriat foarte tare când și-au dat seama că cele trei crime nu au fost de ajuns pentru a acoperi toate urmele.

— O să dea vina pe Randall Sloan.

— O să încerce. O să-i las pe Federali și pe cei de la Global să își facă griji în privința asta. Omor cu premeditare, trei acuzații. Asociere în vederea săvârșirii de infracțiuni, complicitate anterioară și ulterioară. O să-i închid pentru astea.

— Pot să te întreb și eu cum?

— El și-a lăsat ADN-ul pe pumnul lui Byson. Așa că știința o să ne ajute să le venim de hac. Și în virtutea calităților mele de investigator voi obține un mandat prin care el va fi obligat să ne ofere mostre din ADN-ul său. Peabody și McNab o să găsească ceva ce Sloan a ascuns la el acasă, ceva care să-i incrimineze. Și o să-l aduc pe acel Win la interogatoriu, o să-l înfurii la culme. Fără mămica lângă el o să se repeadă la mine și o să cedeze nervos. Asta cred c-o să facă.

— Ar putea pleca în seara asta, în Anglia ori în altă parte.

— Ar putea, dar n-o s-o facă. Dacă ar pleca ar deveni ținta suspiciunilor. Și ea este prea controlată pentru a face așa ceva. Acum trebuie să pară șocați și indignați. Amicul lor, prietenul lor spânzurat i-a tras pe sfoară și a profitat de ei. Și a folosit minunata și lăudata lor fundație în interes personal. Rușine și oroare! Chiar de asta cred că se ocupă ea în momentul ăsta, și îl sună pe Cavendish - sau pe una dintre persoanele de contact din Anglia - pentru a le cere să înceapă hărțuielile, procesele și orice alte acțiuni pe care vor să le pună în mișcare. Trebuie să-l aduc și pe Cavendish în boxa acuzaților. În mai puțin de treizeci de minute scot tot de la el. El nu prea are coloană vertebrală. Și îl întorc împotriva lor. El știa despre crime și sunt sigură că ar fi gata să facă o înțelegere care să-l țină departe de pușcărie pentru complicitate.

Roarke opri la un semafor și o studie.

— Ești cam pornită, nu-i așa, locotenente?

— Păi, să știi că sunt. O să rezolv cazul pas cu pas. Mai întâi o să obțin câte un mandat pentru Chase și pentru Cavendish. Se scotoci după comunicator. Trebuie să-i aduc pe amândoi la interogatoriu până mâine-dimineață.

Întrerupse seara relaxantă de duminică atât a unui procuror, cât și a comandantului ei, îi puse pe amândoi în conferință pe ecranul comunicatorului de bord și încă le mai expunea cazul în momentul în care Roarke trecu de poarta casei.

— Am nevoie de un mandat cu ajutorul căruia lui Chase să i se poată preleva mostre de ADN, spuse Eve.

Îmbrăcat neglijent, procurorul Cher Reo se încruntă în ecranul comunicatorului.

— Presupuse operațiuni contabile ilegale, presupuse operațiuni ilegale ale unei persoane care nu era contabilul răspunzător de conturile respective, și care ulterior a lăsat un bilet de adio prin care mărturisea comiterea celor două crime, înainte de a se omorî.

— Medicul legist o să confirme că nu a fost vorba de o sinucidere.

— N-ai de unde să știi cu siguranță.

— Dar sunt al dracului de sigură. Eve se strâmbă. Scuzați-mă, comandante.

Whitney se mulțumi să ofteze.

— Dacă locotenentul este „al dracului" de sigură, Reo, trebuie să încercăm să obținem ce cere. Dacă Chase este curat, cel mai rău lucru care se poate întâmpla este să se simtă insultat și să se plângă la ambasadă, și să-i pună pe avocații lui să ne facă zile fripte.

— O să găsesc un judecător care să fie de acord cu tine, spuse Reo. Și același lucru e valabil și în cazul lui Cavendish. E cam subțire argumentația, Dallas.

— O să o fac eu mai solidă. Vreau ca amândoi să fie la mine în birou mâine-dimineață la opt. Mulțumesc comandante. Îmi cer scuze că v-am întrerupt seara.

— Și eu? Întrebă Reo.

— Și ție îți cer scuze.

— Bine lucrat. Roarke se aplecă și o sărută. Eu ți-aș fi dat mandatele de care ai nevoie.

— Pun pariu că așa ai fi făcut. Avocații lor or să facă valuri, dar asta n-o să le fie de prea mare ajutor. O să-i înfund, Roarke. Pentru Natalie, pentru Bick și pentru ticălosul acela de Randall Sloan. Și când o să termin cu ei, Federalii și cei de la Global vor trebui doar să mai adauge ceva la pedeapsă pentru evaziune fiscală și pentru spălare de bani și pentru alte bube pe care le-or mai găsi în cap. își puse un braț în jurul taliei lui și urcară împreună treptele până la ușa principală. Chiar am avut nevoie de tine în cazul ăsta, șmechere.

— Plătește-mă.

Râsul i se transformă în șuierat când intră în casă și îl văzu pe Summerset.

— N-ai putea și tu să fii în altă parte, oriunde, dar nu aici?

El o ignoră complet și i se adresă direct lui Roarke.

— Calmantul a mai liniștit-o pe Mavis, așa că acum doarme. I-am dus pe ea și pe Leonardo în camera albastră de oaspeți, de la etajul trei. Este mai liniște acolo, și ea are nevoie de odihnă. Apoi își ațintiocchii întunecați asupra lui Eve. A fost prea activă și supărată astăzi.

— Da, dă vina pe mine.

— Vinovat este cel care a răpit-o pe Tandy Willowby, spuse Roarke. Și noi ne dorim ca Mavis să se odihnească atât cât trebuie.

— Bineînțeles. Summerset își drese vocea. Sunt îngrijorat. Se uită din nou la Eve, în ochii lui întunecați apărând ceva ce ar fi putut semăna cu o scuză. Sunt îngrijorat.

— Nu pot să fac nimic pentru a o liniști, poate doar să o leg. Singura soluție este să o găsesc pe Tandy Willowby.

— Locotenente, spuse Summerset în vreme ce urca scările, pot să îți prepar o băutură energizantă, una care să nu conțină chimicale, pe care știu că le detești.

— Vrei să-mi prepari mie o băutură energizantă, pe care eu să o introduc în corpul meu? Pufni. Ți se pare că mi-am pierdut mințile? Continuă să urce treptele, apoi îi aruncă o privire lui Roarke și-i spuse: N-am de gând să beau vreo licoare preparată în cazanul lui vrăjitoresc, așa că las-o baltă.

— N-am spus nimic.

— Dar gândeai ceva. O să beau o cafea, apoi o sun pe Peabody. Dacă Mavis s-a culcat, mă pot duce eu acolo, s-o înlocuiesc pe ea și pe McNab. Trebuie să-l pun și pe Baxter la curent. O să vrea să participe și el la interogatoriile de mâine.

— Eve, pentru numele lui Dumnezeu, trebuie să dormi.

— Credeam că nu spui nimic.

— Oh, la dracu' cu toată blestemăția asta! Comunicatorul ei începu să sune.

— Ia uită-te, ciripi Peabody și își întoarse comunicatorul pentru ca ea să poată vedea gura întunecată a unui seif.

— La naiba!

— E al doilea pe care l-am găsit. Aproape că ne lăsaserăm păgubași, dar tipul meu e încăpățânat ca un catâr. O Peabody foarte obosită făcu câteva semne drăgăstoase.

— Termină cu chestiile alea!

— Haide, le merită. Primul seif se afla în bibliotecă. Era acoperit de un panou fals, dar orice spărgător mai de Doamne-ajută l-ar fi găsit și l-ar fi deschis. Era gol. Am fost foarte triști pentru că ne-am închipuit că ucigașul lui Sloan a ajuns la el înaintea noastră.

— Pun pariu că așa s-a și întâmplat. Și-a închipuit că șterge toate urmele și înlătură toate dovezile pe care le avea Sloan împotriva lui.

— Dar McNab a zis: „Dă-o dracului de treabă, frumușico" - vorbea cu mine. După cum ai spus și tu, victima era un tip destul de inteligent, așa că am presupus că mai avea un seif pe undeva pe aici. Și dacă nu aici, în mod sigur în altă parte, dar dacă tot eram aici, ne-am apucat să căutăm și...

— Dai din gură ca o moară stricată.

— Îmi cer scuze. Creierul mi-a adormit în urmă cu o oră. Nu știu ce s-a întâmplat cu restul trupului. Și, cum spuneam, am găsit seiful ăsta în bucătărie. Este zidit în cămară - care, dacă pot să adaug, era plină cu alimente de cea mai bună calitate. Noi n-am mâncat nimic. A fost greu, dar am rezistat. Și în seiful ăsta frumos - pe care armăsarul meu scoțian l-a spart în treizeci și cinci de secunde - am găsit bani. Două sute cincizeci de mii. Am mai găsit niște bijuterii și o grămadă de discuri. Sunt etichetate, Dallas, și pe unele dintre ele scrie „Fundația Bullock".

— Am pus mâna pe comoară. Înregistrează-le și inventariază-le pe toate. Apoi adu-le aici.

Eve se întoarse spre Roarke cu un zâmbet larg pe față.

— I-am prins pe nemernici. Zâmbetul îi păli la vederea paharului înalt, plin cu o substanță verde și vâscoasă pe care acesta îl avea în mână. De unde ai chestia aia?

— De la niște zâne.

— Nu vreau suc de zâne. Se propti pe picioare și își ridică brațele ca un boxer înainte de atac. Și dacă încerci să bagi în mine cu forța chestia aia, îți garantez că o să sângerezi.

— Oh, draga mea, sunt speriat de moarte. O femeie care abia mai poate să stea în picioare mă amenință cu bătaia. Jumătate este pentru mine, spuse el și ea pufni. Și jumătate pentru tine.

— La naiba! N-avea cum să îl pocnească dacă era atât de înțelegător. Tu primul.

Cu ochii țintă într-ai ei, ridică paharul și bău jumătate din conținutul acestuia. Apoi își înălță capul și îi întinse paharul.

— Dezgustător, nu-i așa?

— Absolut, o aprobă el. Acum e rândul tău.

Ea făcu o față de care un copil răsfățat de doisprezece ani ar fi fost mândru, dar îi smulse paharul, strânse din ochi și dădu pe gât restul lichidului.

— Na! Acuma ești fericit?

— O să fiu și mai fericit când o să dansăm amândoi goi sub razele soarelui tropical, dar deocamdată mă mulțumesc cu atât.

— Bine. Își șterse ochii. Acum hai să terminăm chestia asta.

19.

Când luă legătura cu Baxter, el aproape că ajunsese în poarta casei lor.

— M-am gândit că aș putea să trec pe la tine și să-ți aduc ce am găsit, și tu să-mi dai ce ai descoperit. L-am luat și pe Trueheart cu mine. Trebuie să-i dăm ceva de făcut și puștiului.

Întotdeauna se găsea ceva de făcut, se gândi Eve și începu să-și adune notițele. Trueheart ar putea să facă pe sclavul și să-i scrie raportul. În ciuda faptului că lucra cu Baxter de câteva luni bune, Trueheart era proaspăt ca margaretele în mai și la fel de vesel ca un cățeluș pe maidan. N-o să se plângă dacă Eve avea să-i întocmească raportul.

— Mai mulți polițiști, spuse Roarke. Deci mai multă cafea.

— Dansuri în pielea goală sub soarele tropical, în viitorul apropiat.

— Presupun că n-avem timp să exersăm cincisprezece minute în camera holografică. Îi puse cana cu cafea lângă cot.

— Am exersat de câte ori am avut ocazia în ultimii ani. Cred că am putea să trecem la profesionism. De unde vin banii pe care îi spălau?

— Credeam că o să-i lăsăm pe Federali și pe cei de la Global să se ocupe de asta.

— Da, dar îmi stă pe creier. Se ridică în picioare, merse până la panou și studie din nou fotografiile lui Bullock și Chase. Revăzu în minte felul în care stăteau unul lângă celălalt, cum se atingeau. Nu se comportă ca și cum ar fi mamă și fiu. Văzu că Roarke nu spune nimic și se întoarse spre el. Dădu din cap. Ai văzut și tu.

— Presupun că tu ești mai sensibilă la astfel de chestii decât majoritatea oamenilor. Am văzut... Să zicem că am văzut intimitatea dintre ei.

— „Intimitate" este un cuvânt prea curat pentru ce-am văzut acolo, dar pentru mine la fel e și „incest". Niciunul dintre ele nu descrie exact relația lor. Ea conduce tot, ea îl conduce și pe el. Simți că i se întoarce stomacul pe dos. Ea este un fel de păianjen, și deși ea ar fi trebuit să îl protejeze de lucrurile rele, îl folosește și îi întunecă mințile... Și nu e doar o impresie de-a mea.

El traversă camera, îi puse o mână pe umăr și-și lipi buzele de părul ei.

— Cum să împiedici așa ceva să rezoneze cu ceea ce e înăuntrul tău?

Eve întinse mâna și o acoperi pe a lui.

— El trebuie să-i fi ucis pe oamenii aceia. Tu ai reușit să vezi asta în el, violența de dincolo de aparențele unui om de lume. Dar ea este cea care apasă pe butoane. Și poate mă implic prea mult în chestia asta.

— Dacă e așa, înseamnă că și eu mă fac vinovat de același lucru.

— Ei bine. Răsuflă adânc și își lăsă mâna în jos. Dacă avem dreptate, e o chestie pe care o vom putea folosi la interogatoriu. Dar deocamdată se pune întrebarea de unde vin banii aceia. De la lumea interlopă, din trafic de arme? Nu prea cred, nu se potrivește. Banii mafiei. Nu știu. Ei nu prea dau bani oricui. Dar mai sunt multe posibilități, murmură ea. O grămadă de alte modalități prin care să faci rost de bani fără să-i înregistrezi în acte, dar eu bănuiesc că e

vorba de ceva în care sunt amestecați și ei. Sau de ceva care le place. Sau în care cred. Sunt niște nemernici care nu urmăresc decât plăcerea personală.

— O descriere perfectă.

— Înțelegi ce vreau să spun. Dădu din cap. Niște fandosiți și îngâmfați. Nu prea-i văd amestecându-se cu lumea interlopă, pentru că ei îi place să conducă ostilitățile, îmi doresc să fi putut discuta despre toate astea cu Mira, să-i facă un profil psihologic.

— După câte se vede, te-ai ocupat tu de chestia asta.

— Poartă diamante în casă. Și el e îmbrăcat în costum duminica seara, în casă. Țin la o anumită imagine, pe care o afișează tot timpul, chiar dacă nu e nimeni în jurul lor să-i vadă. Asta au creat, asta au construit, chiar și atunci când se acuplau în întuneric. Și sexul, ăsta este un alt nivel al imaginii și poziției lor, deasupra tuturor. *Știi cine suntem noi?* Probabil că înfumurarea le-a conferit pojghița aceea de stil și de romantism.

— Îți mulțumesc, draga mea.

Își întoarse ochii spre el. Dar el nu făcuse decât să-i aducă aminte că așa dobândise și el o bună parte din avere în tinerețe.

— Bijuteriile, obiectele de artă, vinurile bune. Poate de aici vin banii. Poate și din puțin șantaj.

— Discurile acelea pe care ți le aduc Peabody și McNab or să te lămurească, măcar așteaptă până după ce le examinezi.

— Da. Dar probabil că sunt codificate. Altă belea. O grămadă de case și de alte proprietăți sunt trecute pe numele fundației. Fără astâmpăr, se plimba prin birou de colo-colo, în fața panoului cu probe. Dar probabil că așa sunt exploatate lacunele din legile privitoare la impozitare. Fac pariu că o mare parte din bijuteriile acelea, din lucrurile de artă și din obiectele scumpe de acolo au fost cumpărate cu bani gheață. Apoi întinse un deget spre datele de pe monitor.

— Și uită-te la el. Se apropie de cincizeci de ani, n-a fost căsătorit niciodată, n-a avut nicio concubină, continuă să locuiască cu mama lui. Lucrează cu mama lui. Călătorește cu mama lui. Și ei trăiesc cu impresia că nici măcar nu trebuie să salveze aparențele. El n-a spus: „Știi cine suntem *noi*?" ci „Știi cine e *ea*?" Ea are puterea. Ea deține controlul.

Eve lăsă deoparte aceste gânduri. Auzise pași de polițiști apropiindu-se de birou.

Întotdeauna era surprinsă să-l vadă pe Trueheart în uniformă. Când intrară, Eve avu impresia că vede un clip de promovare pentru meseria de polițist. Veteranul versat și ucenicul lui studios.

— Cafea, zise Baxter ca și când ar fi spus o rugăciune. Faceți-mi rost de niște cafea, pușiule, Dallas, Roarke.

— Ce se mai aude despre vehiculul acela? Întrebă Eve.

— Discurile sunt înlocuite la sfârșitul fiecărei zile, astfel că nu există niciun fel de înregistrare cu privire la noaptea în chestiune.

— Deci n-ai nimic pentru mine?

— Aș fi venit cu mâna goală? Luă cana de cafea pe care i-o dădea Trueheart, și își întinse picioarele. Un garaj privat, la care chiria este mai mare decât la apartamentul meu și al pușiului la un loc. Accesul se face cu cartelă codată și parolă, în locul acela sunt păstrate o jumătate de duzină de vehicule, și dă-mi voie să-ți spun că toate sunt luxoase. Victima deținea o mașină de teren puternică. Cu patru locuri.

— Fascinant, Baxter.

— Stai că devine și mai fascinant. După ce ne-am uitat prin garaj l-am chemat pe manager, dar el nu ne-a furnizat nicio informație. Însă în timp ce noi eram acolo a venit un tip cu un Sunstorm clasic, model Triple cu turbo jet, cu șase locuri. Negru ca gura iadului, cu acoperiș de sticlă argintie. Știi modelul? Îl întrebă el pe Roarke. Acela lansat în 2035?

— Bineînțeles că-l știu. O mașină foarte bună.

— Aproape că am început să plâng când l-am văzut că intră cu ea în garaj.

— Da, era o mașină foarte mișto, îl aprobă Trueheart, apoi roși când Eve îi aruncă o privire.

— Măi băieți, se pare că voi v-ați distrat de minune cu jucăriile voastre. Dar mie ce-mi iese de la afacerea asta?

— În cursul conversației, proprietarul Sunstorm-ului, un tip pe nume Derrick Newman, a declarat că, deși nu l-a întâlnit niciodată pe Sloan, i-a admirat întotdeauna vehiculul și chiar s-a gândit să-și cumpere și el unul la fel. Pentru vreme proastă și pentru drumuri de țară.

— Acum are posibilitatea să-l cumpere chiar pe acela, la un preț mai bun, ținând seama că proprietarul e mort.

— Deși nu l-a întâlnit niciodată pe Sloan, repetă Baxter, a văzut că vehiculul de teren era întotdeauna parcat pe locul lui, cu spatele. Așa era parcat în urmă cu o săptămână, miercuri, pe la ora șapte seara, când Newman s-a dus să-și ia propria mașină pentru a merge împreună cu prietena sa în Oyster Bay, unde era organizată repetiția pentru nunta fratelui său - care urma să aibă loc sâmbăta următoare. A adus vehiculul înapoi în garaj puțin după ora trei joi dimineața, având în vedere faptul că prietena lui nu i-a cedat în seara aceea. În momentul acela a observat, spre surprinderea sa, că mașina de teren la care ne-am referit mai devreme era parcată cu fața.

Eve își strânse buzele.

— Asta poate să nu însemne nimic.

— Nu este chiar așa. Când Newman a amintit de modul în care Sloan obișnuia să parcheze, managerul garajului a intervenit și el. Sloan închinase locul acela de parcare de mai bine de trei ani, și niciodată în tot acest timp nu parcase cu fața. Asta până acum o săptămână, miercuri seara sau joi dimineața devreme.

— Vreau ca vehiculul acela să fie rechiziționat. Și am nevoie de o echipă de criminaliști care să-l cerceteze moleculă cu moleculă.

— Asta am presupus și eu că o să zici. Am dat telefoanele necesare când încă eram acolo. Mașina e acum pe drum.

— Bine lucrat.

— Măcar am simțit și noi că am făcut ceva, spuse Baxter ridicând din umeri. Am vorbit cu Palma în fiecare zi. Vrea să vină încoace, să împacheteze lucrurile surorii ei imediat ce se liniștesc apele.

— Mă ocup eu de asta. Eve îl puse la curent și dădu din cap spre Peabody și spre McNab, care tocmai intraseră când ea era pe punctul să încheie.

— Le-am identificat, le-am sigilat, le-am înregistrat, le-am predat. Peabody căscă și McNab puse pungile cu probe pe biroul lui Eve. Banii miros foarte bine. Mai ales atunci când sunt mulți.

— Adu-i niște cafea, ceru Eve.

— Mai întâi bea asta. Roarke îi întinse un pahar cu energizant.

— Pare foarte scârbos, spuse Peabody și se strâmbă spre pahar.

— L-am făcut special pentru tine.

— Câhhh! Dădu repede paharul pe gât. Chiar e scârbos.

— Da, știu. Și tu trebuie să bei unul, Ian.

— Energizant? Mie-mi plac chestiile astea. Își bău porția fără să se plângă în timp ce Trueheart le împărțea tuturor cafele.

— Acum toată lumea este revigorată. Eve desigila pungile cu probe pe care Peabody le marcase ca fiind cele care conțineau discurile cu date despre Fundația Bullock. Începem cu anul trecut și o luăm înapoi.

Băgă primul disc în computer.

— Afișează datele pe ecranul numărul unu.

Nu sunt codate, gândi ea, și, dacă ar fi avut energia necesară, ar fi dansat de bucurie.

— Roarke, vrei să ne traduci și nouă ce scrie acolo?

— Sunt conturi lunare, zise el. Aș spune că este vorba de copia făcută de Sloan pentru uz personal. Scrie clar aici, spre deosebire de fișierele înregistrate la firma de contabilitate. Aici a trecut onorariul lui lunar. Roarke luă un creion cu laser și arătă secțiunea la care se referea. Și comisionul lui Madeline Bullock și al lui Winfield Chase; sunt și ei listați. Mai sunt și deduceri ale onorariilor de avocat ale lui Cavendish, în New York. Firma de avocatură din Londra își ia și ea partea prin intermediul unui abonament lunar și prin facturarea de ore.

— Tradu într-un limbaj de oameni normali.

— Aici se observă foarte clar diferențele între modul în care aceste conturi erau administrate pe față și ce se întâmpla în realitate cu ele. O grămadă de ilegalități. Copoii de la Finanțe or să saliveze pe documentele astea ani în șir.

— Caut niște venituri aici, spuse Eve uitându-se peste datele respective. Banii vin pentru indivizi. Și ies din contabilitate spre persoane juridice și instituții. Spitale, alte instituții medicale..., mâncare, cazare, transport. Samuel și Reece Russo, un sfert de milion plătiți.

— Aceea este o rată, explică Roarke. Una din patru.

— Un milion pentru Sam și Reece, și o sumă aproximativ egală de la o anume Maryanna Clover. Și mai apar aici și altele de genul acesta. Uite, patru, ba nu, cinci rate plătite de către persoane fizice, și asta doar în primul trimestru al anului. Dar pentru ce au plătit?

— Cheltuielile atașate veniturilor respective ne pot oferi explicația. Roarke ordonă să fie afișate pe ecran toate explicațiile. Din banii dați de Russo se face o plată de zece mii de euro, la fiecare rată, către o anume Sybîî Hopson, apoi o plată de două mii de euro, reținere lunară pentru Leticia Brownburn, medic, care a primit un bonus de zece mii în octombrie, anul trecut. O altă sumă, înregistrată ca donație pentru Sundays's Child. Onorariile pentru

servicii legale se ridică la... douăsprezece mii pentru această tranzacție, și au fost plătite de fundație.

— Deci pentru un milion, pe care i-au înregistrat ca fiind bani neimpozabili, au făcut cheltuieli de peste o sută de mii de dolari. E un câștig destul de bun, zise Eve. Ce este Sun-day's Child?

— O agenție de plasare a copiilor, murmură Peabody, pe jumătate adormită. Cu sediul în Londra.

Eve se răsuci.

— Cum?

— Ha? Ce? Peabody se ridică din fotoliu și clipi rapid de câteva ori. Îmi cer scuze, cred că nu mai eram aici.

— Sunday's Child.

— Ah, ne ocupăm de răpire acum. Este una dintre agențiile de pe listă. Are sediul în Londra și filiale în Florența, Roma, Oxford, Milano, ah, și Berlin. Îmi cer scuze, trebuie să-mi consult notițele.

— Agenția asta este pe lista din dosarul lui Tandy și apare ca unul din beneficiarii majori ai Fundației Bullock? Se uită la Baxter. Cam stranie coincidența, nu?

— Pentru numele lui Dumnezeu, Dallas, ce facem aici, reconstituim un puzzle?

— Trueheart, verific-o te rog pe Leticia Brownburn, medic, din Londra. Vreau să știu dacă are vreo legătură cu Sunday's Child. Roarke, vreau să te uiți prin dosarele astea, și să-mi spui dacă e vorba de un mecanism care se repetă, și cât mai repede posibil te rog. Vezi dacă mai găsești alte agenții, centre maternale etc.

Toată lumea se mișca rapid. Deoarece amândouă calculatoarele erau ocupate, Eve își scoase computerul portabil.

— Verificare de date personale. Russo Samuel și Russo Reece, începu ea, și citi numerele de identificare pe care Sloan le notase în dosare.

Procesare... Russo Samuel, data nașterii 5 august 2018, căsătorit cu Russo Reece, născută Bickle, la data de 10 mai 2050. Rezidențe: Londra, Anglia, Sardinia, Italia, Geneva, Elveția, Nevis. Un singur copil, băiat, născut la data de 15 septembrie 2059. A fost adoptat.

— Destul, oprește procesarea. Caută toate datele privitoare la Hopson Sybil, ordonă ea și citi numărul de identificare.

Procesare... Hopson Sybil, născută la 3 martie 2040. Părinți...

— Treci peste asta. Domiciliu și copii.

Locuiește la Universitatea din Oxford. Studentă. Nu are copii. A fost înregistrată ca gravidă, a dus sarcina la capăt, a născut un băiat, la 15 septembrie 2059. Băiatul a fost plasat pentru adopție.

— Ce agenție de plasament au folosit Russo și Hopson?

Procesez... Sunday's Child, Londra.

— Nu e ilegal, Dallas. Baxter veni lângă ea. Nu știu toate chichițele legilor privitoare la adopții în Europa, dar aici se practică așa ceva.

— Sumele plătite sunt prea mari, îl contrazise Eve. Fata asta și-a vândut copilul, și vânzarea ființelor umane este ilegală peste tot în lume.

— Pot să susțină că sumele acelea reprezentau un ajutor de studii, decontarea cheltuielilor etc. O să fie un pic tăvăliți, dar până la urmă or să scape basma curată.

— Poate. Dar au ascuns banii, au cosmetizat conturile pentru a scădea cu mult sub limita acceptată, au lăsat majoritatea veniturilor

neraportate, nedeclarate. Și dacă asta este ce pare a fi, înseamnă că ei, de fapt, conduc o operațiune de vânzări de copii, și scot un profit al dracului de mare. Imaginea lor va avea de suferit când presa o să afle toate astea. Mai mult, au ucis trei oameni pentru a ține toate lucrurile astea ascunse.

— Peste asta a dat sora Palmei, murmură Baxter.

— Mă îndoiesc că și-a dat seama de toată amploarea afacerii, dar a făcut unele săpături și a obținut câteva indicii importante. Baxter, mai există și alte femei care sunt dispărute, asemenea lui Tandy, și cel puțin una care a fost omorâtă, cu fetus cu tot. O să descoperim că are legătură cu asta. Dădu din cap spre ecranul computerului. Exact cu asta.

— Au ajuns să răpească femei de pe stradă? Să le fure copiii?

— Ceva de genul ăsta. Dacă aceste femei au luat legătura la un moment dat cu Sunday's Child, eventual chiar au început procedurile. Deci fundația a ajuns să-și primească banii pentru copilul respectiv.

Acum era vorba de mai mult de câteva piese disparate. Imaginea era întreagă și completă, chiar în fața ei.

— Apoi, să zicem că femeia respectivă se răzgândește, și pleacă. Toate aceste femei s-au mutat, deci probabil că s-au simțit amenințate, sau poate că s-au temut că se vor face presiuni asupra lor, că vor fi date în judecată. Și sunt răpite înainte de a ajunge la termen. Trebuie să existe un motiv pentru toate acestea.

— Un timp mai scurt de așteptare pentru produsul finit, spuse el rânjind.

— După ce produsul este livrat, femeia nu le mai este de niciun folos și scapă de ea. Astfel se reduce nivelul cheltuielilor. Lucrează cu Roarke, vedeți dacă puteți să identificați pe cineva care a plătit onorariul pentru copii, dar acest onorariu nu este afectat de prea

multe cheltuieli, sau găsiți cazuri în care cheltuielile nu sunt la fel de mari ca de obicei.

— Am înțeles.

— Trueheart.

— Locotenente, Brownburn face parte din conducerea Sunday's Child și este chiar ginecologul stabilimentului.

— Peabody, agenția are vreun birou deschis la New York?

— Nu, doar în Europa.

— Atunci trebuie să mai fíe și alte agenții cu care lucrează fundația, una care să apară în evidențele astea. Nu cred că au cărat-o până în Anglia, mai ales că trebuia să nască în scurt timp. Vor să fíe siguri că produsul îndeplinește parametrii normali. Poate în New Jersey, poate în Connecti-cut. Poate...

Trase o înjurătură și se repezi la comunicatorul de pe birou. Casa aceea mare cu geamuri mate. *Din interior poți vedea afară, dar invers nu,* se gândi ea în vreme ce forma numărul lui Cher Reo.

Incognito pe dracu'!

— Iisuse, Dallas, de câte ori o să-mi strici seara într-o singură zi? Reo își dădu pe spate părul blond. Tocmai mă pregăteam să primesc și eu ceva.

— O să primești mai mult. Am nevoie de un mandat.

— Ți-am făcut rost de blestematele alea de mandate, și, dă-mi voie să-ți spun, a trebuit să transpir serios pentru ele.

— Am nevoie de un mandat de percheziție pentru sediul Fundației Bullock de pe East End Avenue. Pentru toate încăperile.

— Oh? Numai atât? Urma de accent sudist din vocea lui Reo deveni dulce ca mierea.

— Am motive întemeiate să cred că acolo este ținută o femeie împotriva voinței ei. O femeie însărcinată, a cărei viață se va sfârși dacă naște înainte să ajungem noi la ea. Dacă nu este acolo, am

nevoie de mandat pentru a scotoci casa în căutarea probelor care să ateste că ea a fost acolo.

— Dallas, tipii ăștia sunt ucigași sau răpitori?

— Chestiile astea sunt legate între ele, Reo, și femeia asta este dispărută încă de joi. S-ar putea să fie deja prea târziu. Nu mă face să întârzii și mai mult.

— Nu sunt suficiente doar niște „motive întemeiate care te fac să crezi", Dallas. Abia am reușit să-ți obțin mandatul pentru prelevarea probelor ADN. Dacă încerc să obțin încă un mandat pentru o altă acuzație, avocații echipei adverse o să țipe din răsputeri „hărțuire!".

— N-am timp... Eve se întrerupse, respiră adânc. O să ți-o dau pe Peabody, să-ți explice ea toată problema. Eu pun toate piesele cap la cap, Reo. Cu sau fără mandat, eu mă duc acolo în mai puțin de o oră.

Arătând cu degetul spre comunicator, Eve intră în biroul lui Roarke.

— Ți-am descoperit șablonul, modul de operare, locotenente, îi spuse Roarke. Sunt plasați maximum zece copii pe an, la naștere, contra unei contribuții, și minimum patru. În ultimii opt ani au fost plasați șaizeci și cinci de copii, obținându-se un profit brut de șaizeci și cinci de milioane de euro.

— Sunt pe cale să obțin un mandat pentru casa din East End. Cred că acolo o țin pe Tandy. Baxter.

— Am aici niște scule a-ntâia, spuse el fără să-și ridice privirea. Am găsit șase cazuri de adopție la care cheltuielile sunt cu mult mai mici decât la celelalte, și un caz în care onorariul de cumpărare a fost rambursat integral.

— Jones Emily, Midllesex și/sau Londra, Anglia.

— Asta este numele de pe listă, singurul de altfel pentru care toate cheltuielile au fost rambursate, în afara celor medicale. Și, știi ceva, Dallas? Apare și numele lui Tandy aici. McNab se uită la ea. S-

a făcut o plată către ea în mai anul trecut, dar suma a fost înregistrată ca restituită integral la începutul lui iunie.

— S-a răzgândit, le-a dat banii înapoi. Dar asta n-a rezolvat problema. Mergem acolo.

În biroul său, Eve trasă planul casei, așa cum și-l amintea ea.

— Probabil că subiectul este ținut la nivelul al doilea sau al treilea. Eu cred că la etajul trei. Probabil că este legată, și cu siguranță e păzită sau supravegheată cu camere de luat vederi. La locul respectiv există cel puțin doi suspecți și un droid, servitor. Ținând seama de situația dată, probabil că la fața locului se va afla și un doctor, droid sau uman. Amândoi suspecții vor fi considerați violenți. Se uită la Roarke. Poți să le dezactivezi sistemul de siguranță de la distanță?

— Da, pot.

— Imediat după dezactivarea sistemului de securitate, intrăm repede. Prioritatea o reprezintă localizarea și asigurarea integrității corporale a victimei. Peabody, tu și Trueheart o să vă ocupați de asta. McNab, tu și Roarke supravegheați tot ce ține de partea electronică, inclusiv droizii. Baxter, asta înseamnă că tu și cu mine o să ne ocupăm de suspecți. Dacă se opun, vor fi imobilizați.

— Folosim orice mijloace pentru asta?

— Vreau să poată vorbi. Nu țin la fel de mult la abilitatea lor de a merge. Comunicăm pe canalul A. Vreau să fiu anunțată în momentul în care victima este găsită și aștept detalii cu privire la starea ei de sănătate. Iată planul de bătaie.

Se întoarse la peretele transformat acum într-un ecran imens, pe care se putea vedea schema casei din East End.

După ce terminară, se duse în dormitor, își puse hamul celei de-a doua arme, verifică arma principală și restul echipamentului. Apoi, pentru că simțea că ochii îi frigeau, dădu drumul la apă rece în chiuveta din baie.

Își ținu respirația și își băgă capul în chiuvetă.

Apoi și-l ridică, pufnind, și-l văzu pe Roarke în oglinda de deasupra chiuvetei.

— Nu-mi spune că sunt epuizată.

— N-are rost, din moment ce e evident pentru toată lumea. Oricum ai susține că toată chestia asta nu poate să aștepte ca tu să-ți încarci bateriile.

— Și tu arăți la fel de epuizat. Cu apa încă prelingându-i-se pe față, se întoarse și-l mângâie pe obraz. Ești cam palid.

— În ultimele două zile am ajuns la concluzia că ar trebui să-mi dai de două ori mai mulți bani decât am acum pentru a mă convinge să mă fac polițist.

— Dar nu e vorba de bani, ci de aventură. Când îl văzu că râde, apucă un prosop și începu să se șteargă pe față. Mă gândesc la visul acela pe care l-am avut, în care se făcea că astea două chestii sunt legate între ele. Și, drăcia dracului, ce să vezi? Chiar sunt. Dacă mi-aș fi dat seama de mai dinainte...

— Cum?

— Nu știu, dar dacă mi-aș fi dat seama, Tandy ar fi fost acum la ea acasă, în propriul ei pat, și Bullock, Chase și restul ar fi ajuns în spatele gratiilor. Se ridică și aruncă prosopul într-o parte. Iisuse, Roarke, mă gândesc că am fost în seara asta acolo, le-am aruncat totul în față. I-am strâns cu șurubul și dacă intră în panică din cauza asta și vor să devanseze programul... Ea era acolo. La naiba, Tandy era acolo! Știu asta. În timp ce noi stăteam acolo liniștiți și cățeaua aia ne turna ceai.

— Și noi n-am fi știut chestia asta nici acum dacă tu n-ai fi avut un moment de inspirație și nu i-ai fi trimis pe Peabody și pe McNab înapoi în apartamentul lui Sloan, să caute înregistrările acelea. Nimeni altcineva nu a reușit să le găsească. Ține minte asta.

— O să țin minte, dacă o s-o găsim, și dacă încă mai e în viață. Se uită la ceas. Nu mai stau să aștept mandatul ăla. Hai să năvălim peste ei.

În ultima oră începuse să ningă. Cu fulgi mari și umezi. Echipa ei și aparatele pe care Roarke și McNab le selectaseră pentru operațiune umpleau mașina de teren a lui Roarke.

În timp ce mergeau spre destinație, Eve vizualiza interiorul casei Bullock. Un hol larg, scări spre stânga, o cameră de zi în dreapta. Pe peretele dinspre est se afla o ușă de sticlă, care dădea spre terasă. Poate pe acolo era ieșirea în caz de urgență.

Dar ei n-aveau să fugă, cel puțin ea nu credea acest lucru. Erau prea conștienți de importanța lor pentru a fugi.

Lui Chase n-avea să-i fie prezentat mandatul pentru prelevarea probelor ADN decât dimineață. Probabil că în momentul acela atât el, cât și mami dormeau somnul adânc al celor cu conștiința curată. Dar aveau să fie treziți cu brutalitate.

Roarke opri dubita la o jumătate de stradă distanță, de cealaltă parte a drumului.

— Hai să ne scoatem jucăriile, Ian.

— Ți-am luat-o înainte deja. McNab stătea așezat cu picioarele încrucișate și-și făcea de lucru cu comenzile unei tastaturi micuțe. Chestia asta e grozavă. Am programat deja coordonatele. Sunt gata de lansare, dacă și tu ești pregătit.

— Baxter? Vrei să facem schimb de locuri? Deși se mutase deja în spate, Roarke îl lăsă pe McNab să acționeze comenzile. Dă-i drumul.

— Am activat senzorii de căldură și cei cu infraroșii. Imaginile apar acum pe ecran - drăcovenia asta e foarte rapidă! Bine, deci se pare că avem două corpuri care emană căldură, la etajul al doilea. La orizontală. Deci fac nani. În aceeași cameră, în același pat. Credeam că avem de-a face cu mamă și fiu.

— Așa și este, spuse Eve, simțind că i se întoarce stomacul pe dos.

— Oh! Ce mizerie! Deci două corpuri. În partea de est, nivelul al doilea.

— Doar două? Întrebă Eve, dar el îi aruncă o privire plină de scuze.

— Asta se vede aici. Pot să detectez căldura corpurilor, bătăile inimii, masa și densitatea trupurilor. E un echipament a-ntâia, și cu el pot să văd și câți droizi sunt în casă. Trei la nivelul întâi, unul la etajul al treilea. Dar nu mai văd nicio altă ființă umană.

— Ian, murmură Roarke, uită-te aici. Roarke bătu cu degetul pe ecran, acolo unde apărea o zonă de la nivelul al treilea.

— Un spațiu gol acolo unde n-ar trebui să fie așa ceva. O cameră frigorifică. La naiba! Cred că am început s-o iau razna. Este o încăpere mascată împotriva senzorilor.

— Poți să vezi totuși ce e acolo? Întrebă Eve.

— O să mai dureze câteva minute, îi spuse Roarke.

— Nu mai aștept. Intrăm... Se opri când auzi comunicatorul sunând. Reo, spune-mi că l-ai obținut.

— A trebuit să-mi vând și ce mai rămăsese din suflet, și întâlnirea mea s-a dus dracului. Sper să nu te întorci cu mâna goală, Dallas. Îți trimit mandatul chiar acum.

— Bine lucrat, Reo.

— Mie-mi spui? Dacă găsești femeia, dă-mi și mie un semn.

— S-a făcut. Mai am să-ți cer o singură favoare.

— Văd că ți-ai propus să depășești recordul.

— Ia legătura cu locotenentul Jaye Smith. Pune-o la curent cu ultimele noutăți. Eu n-am vrut să fac valuri înainte de a obține mandatul.

— Sigur, bineînțeles, chiar cu plăcere o să fac pe droidul mesager. Mai vrei și altceva, dacă tot...

Eve închise comunicatorul.

— Mergem.

— Încă n-am terminat cu chestia asta.

— Las-o baltă, îi spuse Eve lui Roarke. Peabody, Trueheart, intrați după mine și după Baxter și mergeți direct la etajul trei. Vedeți ce-i cu camera aceea. Roarke, McNab, voi verificați primul nivel, apoi urcați. Dezactivează sistemul de securitate, ordonă ea.

Deși chipul lui exprima iritarea că nu-și putuse duce până la capăt sarcina, Roarke apucă un dispozitiv micuț, ieși din mașină și se îndreptă spre casă.

Eve nu știa dacă făcea asta fiindcă trebuia să fie aproape de casă pentru dezactivarea sistemului sau pentru că nu voia ca polițiștii să vadă cum reușea el să intre într-o casă cu sistem ultrasofisticat de alarmă în mai puțin de treizeci de secunde.

— Sistemul secundar de alarmă a fost activat. Vocea îi era rece și aspră când ea se apropie de el. Trebuie să trec acum și de alarma automată, dacă vrei ca proprietarii să nu fie anunțați de venirea ta.

— Da, vreau. Cât mai durează?

— Încă douăsprezece secunde.

Ea privi cum un cronometru de pe ecranul dispozitivului marca scurgerea celor câteva secunde, un alt grup de cifre apărând succesiv pe un alt tabel. Apoi acestea se opriră și dispozitivul scoase un bip scurt. Cronometrul arăta că mai rămăseseră trei secunde.

— Acum este dezactivat și sistemul secundar. Cu asta basta.

Le făcu semn celorlalți, apoi traversă în fugă strada înzăpezită și cufundată în tăcere.

— Începe înregistrarea, murmură ea, apoi dădu din cap spre Roarke.

Chiar dacă aparatele de înregistrat erau pornite, ea se întoarse în așa fel încât mâinile să nu-i fie în raza acestora în momentul în care se ghemui și începu să se ocupe de încuietori.

După ce termină, folosi semnalele de mână pentru a le aminti celor din echipă ce direcții trebuiau să urmeze fiecare. Lui Baxter îi spuse:

— Eu iau partea de jos.

— Cum vrei.

Intră odată cu ea, amândoi cu armele scoase. În spatele lor, Roarke și McNab dispărură în dreapta.

— Poliția! Strigă ea în timp ce se repezea pe scări, cu Peabody și cu Trueheart în spatele ei. Avem mandat pentru a intra în această casă și pentru a executa o percheziție. De asemenea, putem confisca orice obiecte care au legătură cu faptele pentru care a fost emis mandatul. Hai, hai, îi ordonă ea lui Peabody, apoi sări treptele de la etajul doi, urmată de Baxter.

Auzi ceva spărgându-se dedesubt, dar continuă să meargă înainte.

Chase năvăli din camera din dreapta, încercând în grabă să se încheie la halat.

— Ce înseamnă asta? Este inadmisibil! Eve ridică mandatul.

— Aici e America, nouă ne plac lucrurile inadmisibile. Veți coopera în termenii acestui mandat sau veți fi imobilizat și scos din perimetru. Sper din toată inima să nu doriți să cooperați.

— Îmi sun imediat avocatul. Madeline purta un halat un roșu strălucitor și avea părul răvășit. Și fără cosmeticele aplicate cu mare grijă, părea cu cel puțin cinci ani mai bătrână. Se oprise în ușa dormitorului, alături de fiul său, și tremura de furie.

Alături de amantul său.

— Faceți cum doriți. Detectivul Baxter vă va însoți bucuros.

— Detectivul Baxter se poate duce dracului, și la fel și dumneata. Asta este casa mea. Acesta este dormitorul meu. Făcu un gest plin de dramatism spre spate. Nimeni nu intră aici nepoftit.

— Am o invitație, spuse Eve și ridică din nou mandatul. Apoi își duse mâna la spate și zornăi cătușele. Vreți să vă pun un set nou de brățări?

Furia îi înroși obrajii.

— Win, nu spune nimic. Și nu face nimic. Chestia asta nu o să te coste doar slujba, locotenente, ci și pielea. Materialul halatului se ridică puțin când ea se răsuci să intre înapoi în dormitor.

— Ce dramatism, spuse Eve pe un ton potrivit mai degrabă unei conversații amicale. Întotdeauna faci ce zice ea, Win? Ești un băiețel bun și o asculți pe mami întotdeauna/chiar și atunci când i-o tragi?

— Cum îndrăznești, târfă spurcată!

— Eu nu spun decât ceea ce văd. Mama ta ți-a cerut s-o torturezi pe Natalie Copperfield înainte s-o omori, sau a fost ideea ta?

— N-am nimic de declarat.

— Așa e, mămica ți-a spus să-ți ții gura. E în regulă.

După ce terminăm de percheziționat casa o să avem tot ce ne trebuie. Știu că Tandy e la etajul al treilea. Doi polițiști se află deja acolo, o scot din camera ecranată frigorific.

Ghici după ochii lui ce avea să urmeze, așa că în momentul în care el își scoase pistolul paralizant din halat, ea era pregătită deja. Îl lovi, dezarmându-l, apoi pivotă în momentul când el se repezi spre ea, astfel încât pumnul lui îi șterse umărul. Cotul pe care reuși să i-l aplice în plexul solar îl făcu să se încovoaie, dar el se redresa și se repezi la ea asemenea unui taur. Simți cum îi crește adrenalina în momentul în care spatele ei izbi peretele, și când mâinile lui îi înconjurară gâtul. Când genunchiul ei îl lovi puternic, în vintre, aerul ieși din el ca dintr-un balon spart.

— Mulțumesc că n-ai cooperat, m-am distrat pe cinste. Acum, Winfield Chase, ești arestat pentru ultraj. Se aplecă și îl rostogoli cu fața în jos, îi suci mâinile la spate și îi puse cătușele. Și, crede-mă, ăsta nu e decât începutul.

Își ridică privirea la timp pentru a o vedea pe Madeline ieșind în fugă din dormitor, cu mâinile încovoiate asemenea unor gheare și cu o privire ucigașă. Chiar în momentul în care Eve se dădu la o parte, Baxter se năpusti asupra lui Madeline și o puse la pământ.

— Îmi cer scuze, Dallas. Mi-a scăpat.

— Nu-i nimic. Se uită peste umăr și-i văzu pe Roarke și pe McNab urcând scările.

— Totul e în ordine la primul nivel, locotenente, îi spuse McNab. Am găsit trei droizi. Un servitor și doi paznici. I-am anihilat.

— Ca și noi pe ăștia doi. McNab, ajută-l pe Baxter să-i ducă afară. Roarke și cu mine mergem sus.

20.

La etajul al treilea un droid îmbrăcat într-un halat de un verde pal era întins la podea, rezemat de un scaun răsturnat.

— A trebuit să-l anihilăm. Peabody se întoarse dinspre ușa mascată în perete.

Trueheart stătea ghemuit în fața unui mic computer.

— Probabil că droidul a dezactivat asta când ne-a auzit venind. Clătină din cap. Și nu pot s-o activez la loc.

— Lasă-mă să încerc eu încuietoarea. Roarke scoase ceva din buzunarul hainei.

— Arată ca un droid medical. Eve împunse droidul cu vârful bocancului. Echipament portabil pentru naștere, pentru monitorizarea fătului. Își ridică bărbia spre un cărucior. Uite, tăvițe încălzite. Aici pui prosoapele și restul. Am văzut o chestie de genul ăsta la cursurile pentru nașteri. Ea e dincolo.

— Trebuie să o fi supravegheat cu camere de luat vederi, spuse Peabody. Droidul putea sta aici, monitorizându-i activitatea pe un ecran. Suspecții?

— Sunt jos. McNab și Baxter se ocupă de ei. Sună la sediu, Peabody, vreau ca suspecții să fie duși la sediu și închiși. Cheamă și o ambulanță, cu un echipaj pregătit pentru intervenții de obstretică-ginecologie. Roarke?

— Acuma. E o chestie al dracului de complicată.

— Peabody, pune niște sergenți să ia o copie a mandatului pentru Cavendish. Vreau să fie adus acum la sediu. Și ia legătura cu Reo și cu locotenentul Smith și spune-le ce s-a întâmplat. O să facem o petrecere mare la sediul central.

— Eu aduc coifurile și trompetele.

— Aproape că am reușit, murmură Roarke. Hai, drăcia dracului! Ți-am dat de cap!

Pe fâșia îngustă de crom începu să clipească un led verde.

— Înăuntru s-ar putea să mai fie un gardian, spuse Eve, așa că...

— Tu iei partea de jos, încheie Roarke. Dădu din cap și smuci ușa.

— Aprinde lumina, strigă ea și mătură camera cu arma și cu privirea. Tandy Willowby, poliția! Sunt eu, Dallas.

O muzică clasică se auzea în surdină și se simțea un iz subtil de flori. Pereții erau zugrăviți în culori calde și vesele și împodobiți cu tablouri cu păsuni și cu instantanee ale oceanului. Fotolii confortabile, măsuțe, zăpada care se cernea ușor afară, ferestrele imense, toate creau o ambianță plăcută, relaxantă.

În pat o Tandy palidă și cu ochii goi se ridicase în fund și strângea ceva alb în pumn.

— Dallas? Vocea îi era slabă și răgușită și corpul începu să-i tremure. Dallas? O să-mi ia copilul. Vor să-mi ia copilul. Nu pot pleca de aici.

— Totul o să fie bine. Acum ești pe mâini bune. O să te scoatem noi de aici.

— M-au încuiat aici. Nu pot păstra copilul. N-am dreptul ăsta.

— Prostii. Peabody.

— Nu trebuie să-ți mai faci griji din pricina lor. Uite. Peabody se apropie încet de pat. Dă-mi mie chestia aia. O să-ți aducem o haină. Și apoi mergem la spital.

— Nu, nu, nu! Cu ochii mari, Tandy se trase în spate. Nu vreau la spital! Or să-mi ia copilul!

— N-or să ți-l ia. Eve își băgă arma înapoi în toc și merse repede spre pat. Întinse mâna. Pentru că n-o să-i las eu.

Tandy dădu drumul bucății de plastic, apoi pur și simplu se prăbuși în brațele lui Eve.

— Te rog, te rog, scoate-mă de aici!

— Gata, gata. Roarke își scoase haina. Afară e frig. Pune-ți asta pe tine.

— Rămâi cu mine. Cu lacrimile șiroindu-i pe obraji, Tandy apucă mâna lui Eve. Te rog, stai cu mine. Nu-i lăsa să-mi ia copilul. Cine e acolo? Cine e el? Se ascunse după Eve când îl văzu pe Trueheart.

— Face parte din echipa mea. E unul din băieții buni. Trueheart, du-te jos și asistă-i pe Baxter și pe McNab. Vreau ca oamenii ăia să fie duși de aici.

— Am înțeles.

— Poți să mergi, Tandy?

— Departe de aici. Vreau să plec de aici. Copilul e în regulă, l-am simțit mișcând. Dar nu vreau să merg la spital, vă rog. Nu vreau să rămân singură. S-ar putea întoarce. Ar putea să...

— Ai vrea s-o vezi pe Mavis, nu-i așa? Roarke păstra un ton liniștit și calm, ajutând-o să se dea jos din pat. Ea stă la noi, și și-a făcut o grămadă de griji pentru tine. Vrei să mergem să o vezi pe Mavis acum?

Roarke se uită lung la Eve în timp ce o ajuta pe Tandy să iasă din cameră.

— E un pic șocată, zise Peabody. Dar numai speriată. Cum vrei să rezolv problema asta? Aș putea s-o duc la tine acasă cât timp tu te ocupi de suspecți.

Oh, cât și-ar fi dorit! Dar nu putea să-l lase pe Roarke cu două femei gravide pe cap.

— O să merg eu cu Tandy, și o să-i iau o declarație după ce se liniștește. Tu asigură-te că suspecții sunt închiși până mâine-

dimineață. Să stea în arest până la interogatoriul de mâine. Să vedem lor cum le place să stea închiși. Apoi du-te acasă și culcă-te.

— Chiar am de gând să fac chestia asta. Uită-te la camera asta. Avea asigurat tot confortul. Ticăloșii!

Eve îi chemă pe cei de la laboratorul de criminalistică și le ceru lui Baxter, Trueheart și McNab să conlucreze cu aceștia la cercetarea camerei în care fusese închisă Tandy și la percheziționarea întregii case. Nu-i plăcea deloc să părăsească locul crimei, dar se urcă pe bancheta din spate a vehiculului. Avea o victimă de care trebuia să aibă grijă.

— Am fost foarte speriată. Înfofolită în haina lui Roarke și acoperită cu o pătură, Tandy se așezase pe locul din dreapta. Cred că aveau de gând să mă omoare. M-au închis acolo. El venea o dată pe zi și se uita la mine de parcă aș fi fost deja moartă. Nu puteam face nimic.

— De unde ai luat chestia aia? Întrebă Eve.

— Ce?

— Așchia aia de plastic pe care o țineai în mână?

— Oh. Îmi aduceau de mâncare. Droidul se ocupa de asta. Fătul trebuia să fie sănătos, asta spuneau. Oribil, întotdeauna erau foarte veseli. Chiar și când mă imobilizau pentru a mă examina. Am pus deoparte câteva linguri de plastic - cu asta mâneam. Cu linguri de plastic. Și seara când stingeau lumina le frecam una de alta, pe sub pătură. Ore în șir. Voiam să rănesc pe unul dintre ei.

— Îmi doresc să fi avut ocazia s-o faci. Vrei să-mi povestești ce s-a întâmplat, sau preferi să facem asta mai târziu?

— S-a întâmplat joi. Am plecat de la serviciu și am luat-o pe jos spre stația de autobuz. Și ea - o cheamă Madeline Bullock - a venit la mine. Mă simțeam rușinată. Înainte, în Londra, când am aflat că sunt însărcinată, și lucrurile nu păreau că vor merge foarte bine, am mers la o agenție. Voiam să-mi dau copilul spre adopție. În

momentul acela mi se părea cel mai bun lucru pe care puteam să-l fac. Eu...

— Știm totul despre asta. Conduc o întreagă operațiune, sub acoperirea unei fundații. Vând copii.

— Oh, Dumnezeule! Sunt atât de proastă!

— Nu ești proastă, îi spuse Roarke. Ai avut încredere În ei.

— Da, am avut. La agenția aceea existau consilieri foarte amabili și înțelegători. Doamna Bullock a venit să mă întâlnească personal, și la fel și el. Fiul ei. Mi-au spus că o să fac o bucurie unui cuplu foarte bogat, și, la rândul său, copilul meu va avea de câștigat. Am semnat un contract, și mi-au dat niște bani. Pentru cheltuieli, mi-au spus. Pentru mâncare, pentru haine. Am fost de acord să folosesc serviciile medicale oferite de ei, facilitățile lor. Urma să fiu îngrijită regulat și monitorizată, consiliată. Fundația se oferise să-mi asigure locuință și să-mi plătească studiile dacă voiam să mă întorc la școală, sau să mă ajute să-mi fac o carieră...

— O ofertă tentantă.

— Da, foarte tentantă. Dar m-am răzgândit. Își puse mâinile pe abdomen și se cuibări în scaun. Mi-am dorit întotdeauna o familie, mi-am dorit să fiu mamă și acum renunțam la bucuria asta. Sunt destul de deșteaptă, de sănătoasă și de puternică. Pot să-i asigur și eu copilului un trai decent. Așa că am dus banii înapoi. Nu cheltuisem aproape deloc din ei, și diferența am acoperit-o din economiile mele. Își șterse lacrimile care începuseră să i se prelingă pe față. Au fost foarte duri. Au zis că am semnat un contract, că aveam niște obligații legale. Că mă vor da în judecată și că tribunalul va decide că trebuie să-mi respect obligațiile. Ce fel de mamă aș fi eu, o mincinoasă și o profitoare. A fost oribil. Le-am lăsat banii. Am fost foarte supărată, am început să-mi pun întrebări. Oare aveau dreptate? Oare urma să fiu o mamă denaturată? Oare

tribunalul o să-mi ia copilul? Cum aș putea eu să dovedesc că le-am dat banii înapoi? O prostie, făcusem o mare prostie.

— Așa că ai venit la New York, zise Eve.

— M-am gândit că n-are rost să suport consecințele. Nu puteam să risc. Am fost gata să mă duc la tatăl copilului, de vreo zece ori, dar hotărârea mea era deja luată, așa că trebuia să merg înainte. Mi-am făcut bagajele, mi-am dat demisia, mi-am vândut unele lucruri. Aveam o prietenă care urma să plece cu mașina la Paris în weekendul acela, și am mers cu ea. Am mințit-o, spunându-i că vreau să-mi găsesc ceva de lucru acolo. Nu știu de ce, mă temeam că vor pune poliția pe urmele mele.

Tandy își lăsă capul pe spate, închise ochii și începu să-și mângâie abdomenul, cu mișcări circulare.

— Eram furioasă pe toată lumea. Am luat un autobuz de la Paris la Veneția, apoi am venit cu nava până la New York. La început m-am simțit singură, aproape că am vrut să mă întorc. Dar după aceea mi-am găsit o slujbă, și a fost nemaipomenit. Am semnat un contract și cu o moașă, am întâlnit-o pe Mavis. Totul părea să meargă ca pe roate. Îmi era dor... îmi era dor de oamenii de acasă, dar trebuia să mă gândesc mai întâi la copil.

— Apoi a venit ziua de joi, când ai plecat de la muncă.

— Îmi luasem liber pentru vineri, și sâmbătă urma să fie petrecerea pentru copilul lui Mavis. Mă simțeam excelent, totul era minunat. Și apoi am văzut-o pe ea. A fost foarte surprinsă să mă întâlnească; m-a întrebat ce mai fac. Îmi era atât de rușine că am fugit, încât am șters cu buretele trecutul. Mi-a spus că are o mașină, și mă poate duce acasă. Și când a mai apărut și limuzina asta, ca prin minune, n-am mai rezistat tentației.

Deci a mers continuu cu ea, își spuse Eve. N-a parcat-o nicăieri ca să nu lase urme.

— Ne-am așezat în spate, și șoferul a pornit. Mi-a dat o sticlă cu apă și-am stat la taclale despre Londra. Apoi m-am simțit ciudat... și nu-mi mai aduc aminte ce s-a întâmplat. Până m-am trezit în camera aceea.

— Acum ai ieșit de acolo, spuse Eve când văzu că Tandy începuse din nou să tremure. Tu ai ieșit și ei vor fi cei închiși de data asta.

— Am ieșit. Da, am ieșit amândoi și acum suntem în siguranță. Ei erau acolo, amândoi, continuă ea, cu o voce mai sigură. Și droidul acela oribil, pe care îl găseam stând acolo de câte ori mă trezeam. Și mi-au spus cum or să stea lucrurile. Copilul nu era al meu. Semnasem să-l cedez altcuiva. Eu nu trebuia decât să-i dau naștere. Se mișcă în scaun, se întoarse și o privi în ochi pe Eve. Asta mi-au spus, foarte calm, chiar și când eu țipam și încercam să fug, și droidul mă trăgea cu forța înapoi în pat. Mi-au zis că aveam să fiu tratată bine, o să primesc hrana adecvată, odihnă, stimulente, și că așteaptă de la mine să aduc pe lume un copil sănătos, un băiat, în mai puțin de o săptămână. Eu le-am spus că sunt nebuni, că nu mă pot forța să-mi cedez copilul. Și el - fiul ei - a spus că are poziția și puterea necesare. Dar eu nu am nimic, în afara unui pântec fertil. Muzica aia se auzea încontinuu, zi și noapte. O considerau indicată pentru copil. Toate obiectele de mobilier din cameră erau fixate în podea. Nu puteam să arunc cu nimic. Am bătut în geamuri, dar nimeni n-a putut să mă vadă. Am țipat până când n-am mai avut voce, dar nimeni nu mă putea auzi. Ce zi e astăzi?

— Luni dimineață, îi spuse Eve.

— Abia luni, spuse Tandy și se întoarse din nou. Parcă am stat mai mult acolo. Mi s-a părut că a trecut mult mai mult timp. Mi-ai salvat copilul. M-ai salvat și pe mine. Și dacă o fi să trăiesc încă două sute de ani de-aici încolo, n-o să te uit niciodată.

Luminile erau aprinse, ferestrele străluceau, aruncând lumina pe pământ, unde zăpada se așternuse într-un strat gros. Crengile copacilor erau îndoite sub povara zăpezii, care continua să cadă.

— Oh, e ca un palat! Vocea lui Tandy tremura. Ca un palat din povești. Mă simt ca o prințesă salvată din ghearele zmeului. Și voi sunteți cavalerii mei în armuri strălucitoare, spuse ea ștergându-și lacrimile care începuseră din nou să-i brăzdeze obrajii.

Chiar în momentul în care opriră în fața casei ușile se dădură în lături și Mavis, încotoșmănită într-unui din halatele lui Eve, ieși în fugă afară. Summerset și Leonardo o urmau îndeaproape.

— Mavis, ai promis că o să aștepți, spuse Summerset, încercând să o apuce de braț.

— Știu, îmi cer scuze, dar nu pot. Tandy! Smuci portiera mașinii. Tandy! Ești bine? Și copilul?

— Ei ne-au salvat.

Parcă la comandă, avu Eve impresia, cele două femei începură să plângă, una în brațele celeilalte.

— Acum hai să mergem în casă, afară e frig, scumpa mea. Leonardo își puse brațele lui mari împrejurul ambelor femei. Haide înăuntru, Tandy.

— Du-le direct sus, în camera pe care am pregătit-o, îi ordonă Summerset. Vin și eu imediat.

În vreme ce mergeau spre casă, ținute ocrotitor de Leonardo, Mavis se uită în spate, spre Eve.

— Știam eu c-o s-o găsești. Știam că o să reușești.

— Acum sunt ale tale. Eve îi făcu semn lui Summerset. Eu am treabă.

— Locotenente. Se uită urât la el.

— Ce-i?

— Bravo.

— Ha. Mulțumesc. Își ridică sprâncenele spre Roarke, în timp ce intrau în casă. Trebuie să iau legătura cu Peabody, să fiu sigură că arestații au ajuns unde trebuie, să vorbesc cu Baxter să văd ce se întâmplă în casa aceea și să îi pun la curent pe Reo și pe Smith.

— Da, bineînțeles. După ce dormi puțin.

— Încă n-am terminat.

— Ai timp pentru asta mai târziu. Toată energia pe care ți-a dat-o adrenalina și băutura energizantă de mai devreme s-a dus acum, locotenente. Ești palidă ca un cadavru, și cuvintele tale încep să nu se mai lege cum trebuie.

— Cafea.

— Nici gând.

Probabil că avea dreptate, pentru că în momentul în care reuși să se concentreze, era deja în dormitor, abia ținându-se pe picioare.

— O oră la orizontală, spuse ea și începu să-și desfacă hamul pistolului.

— Patru, asta ca să apuci să-ți încarci măcar puțin bateriile, pentru ca dimineață să poți merge la secție și să le iei interogatoriul.

— N-o să mă mulțumesc cu asta. Își scoase ghetele. O să-i prăjesc de-a binelea. Nu mă duci în brațe până în pat?

— Ești încă îmbrăcată.

— Nu-i nimic, o să dorm cu hainele pe mine. Zâmbi somnoroasă și își puse brațele în jurul gâtului lui.

El o luă în brațe, se clătină un pic, o duse până la pat și se prăbușiră amândoi în el.

— Numai atât am putut să fac.

— E destul. Se ghemui la pieptul lui și căzură amândoi într-un somn adânc.

Se dovedi că el avusese dreptate în legătură cu cele patru ore de somn. Eve avea în față o zi lungă și grea, și trebuia să-și încarce neapărat bateriile.

După cum era de așteptat, cei doi Bullock își chemaseră o haită de avocați. Eve îi lăsă pe toți să fiarbă în suc propriu până când rapoartele pentru Whitney și pentru Reo fură gata.

— Federalii și cei de la Global or să vrea să se ocupe ei de investigațiile ce țin de evaziune fiscală, de operațiunile de vânzare de copii și de orice alte mizerii în care este amestecată fundația, îi spuse Reo.

— N-au decât.

— Și o să trebuiască să facă și câteva excursii. Nici firma de avocatură din Londra nu stă prea pe roze acum. Ai provocat un incident internațional, Dallas.

— Am trei omoruri. De astea mă ocup eu. Cât despre răpirea și lipsirea de libertate a lui Tandy Willowby, împart competențele cu locotenentul Smith.

— Ce mai face? Willowby?

— Mi s-a spus că bine. Când am plecat eu de acasă dormea. Se întoarse spre Whitney. Vreau să încep cu Cavendish, domnule. El este veriga slabă.

— Tu decizi.

Reo se ridică în picioare.

— I-am prins cu răpirea și cu probele pentru cei de la Global. Mai avem de dovedit doar cele trei crime.

— Rezolv eu. Reo dădu din cap.

— Te superi dacă mă uit și eu?

Cavendish se afla în camera de interogatoriu, palid și transpirat, flancat de doi tipi eleganți, îmbrăcați la costum. Cel din stânga se ridică imediat în picioare.

— Clientul meu a fost reținut peste noapte, fără a i se fixa o cauțiune, și a fost adus în camera aceasta acum mai bine de o oră. Intenționăm să formulăm o plângere, și după ce veți termina cu

această șaradă ridicolă o să cerem să fiți investigată de controlul intern.

— Șaradă? Spuse Eve către Peabody.

— E un fel de joc în care nu poți să vorbești, dar trebuie să te folosești de mâini și de corp pentru a-i ajuta pe ceilalți să ghicească ce vrei să spui.

— Zău? Asta e bine, pentru că deși domnul Cavendish are dreptul să fie apărat, și poate vorbi prin intermediul avocaților, eu nu sunt obligată să discut cu aceștia. Începe înregistrarea. Dallas Eve, locotenent și Peabody Delia, detectiv, interogatoriu preliminar cu Cavendish Walter și cei doi reprezentanți ai săi. O să citesc capetele de acuzare.

După ce termină de citit, se așeză și își întinse picioarele.

— Vi s-au citit drepturile, nu-i așa, domnule Cavendish...

— Clientul meu este cetățean al Marii Britanii...

— Dumnezeu să-l ocrotească pe rege. Înțelegeți drepturile și obligațiile pe care le aveți?

— Înțeleg. Nu am nimic de spus.

— Bine, atunci o să vorbesc eu. O să începem cu complicitate la crimă, trei capete de acuzare distincte. Asta înseamnă trei condamnări la închisoare pe viață, cu executare consecutivă în bătrâna Americă. Acum, s-ar putea ca britanicii să te vrea ei, și s-ar putea ca noi să fim de acord să te deportăm, ceea ce pe mine m-ar întrista teribil. Oricum ai rămâne închis până la sfârșitul zilelor tale, dar acolo, și astfel ai mai și economisi banii contribuabililor americani.

— Nu aveți nicio dovadă care să ateste legătura între clientul meu și vreo crimă.

— Nu numai că am îndeajuns de multe dovezi pentru a te închide, spuse Eve vorbind direct cu Cavendish, dar aș putea să te pun în lanțuri și să te arunc peste bord. Randall Sloan ținea o

evidență secretă, Cavendish. Chase n-a reușit să dea de discurile respective, dar noi da. Și numele tău apare acolo. Zâmbi când văzu că pe buza de sus a celui din fața ei apare o peliculă de sudoare. Da, veriga slabă, gândi ea. Aveai cunoștință de operațiunile pe care le desfășura Fundația Bul-lock, inclusiv de vânzările de copii și de spălarea de bani și de evaziunea fiscală. De asemenea, știai că Chase avea de gând să-i omoare pe Natalie Copperfield și pe Bick Byson, care descoperiseră o parte dintre aceste practici.

Eve puse pe masă fotografii de la locul celor două crime.

— Clientul meu nu are cunoștință despre niciun fel de operațiuni ilegale și nici despre circumstanțele în care au fost comise acele crime.

— Poate că nu erai cine știe ce în ierarhia organizației, Walt, dar știai. Bullock și Chase au venit la biroul tău pentru a discuta în particular, nu-i așa? Ați luat masa de prânz și în timpul acesta ați plănuit cum să-i omorâți pe cei doi.

— Este absurd. Unul dintre cei doi avocați se ridică în picioare. Nu aveți nimic concret, numai speculații. Speculații neîntemeiate. Acest interogatoriu...

— Mai am și altele, Walt. În camera de alături o am pe prietena ta.

Eve zâmbi când văzu că ochii i se îndreptaseră spre ușă.

— Da, asta e, și aș putea să pariez că ea a dat toată vina pe tine. Ea a lucrat pentru tine. A făcut ceea ce i s-a spus, n-a știut nimic. Așa poate să declare, și pici tu la mijloc. Scrie DEȚINUT pe fruntea ta. Dar mie nu-mi place de ea, așa că am vrut să vorbesc mai întâi cu tine. O să-ți ofer posibilitatea de a încheia o înțelegere, aceeași pe care o să i-o prezint și ei, dacă tu nu ești de acord.

— Nicio înțelegere, izbucni unul dintre cei doi avocați.

— Pun pariu că lucrați pentru Stuben, Robbins, Cavendish și Mull. Eve vorbea pentru prima dată cu avocații. Sunt într-un mare

rahat, și ei. Acolo sunt o grămadă de avocați șmecheri, nu-i așa, Walt - o grămadă de avocați șmecheri care-i reprezintă pe Bullock și pe Chase. Îmi închipui că deja te-au transformat în țap ispășitor. Te-au trimis aici, ți-au dat de lucru, nu te-au respectat. Acum că lucrurile au început să se încingă, cine crezi tu că o să se frigă?

— Când au avut loc aceste crime eu eram acasă, în pat cu nevasta mea. Cavendish își slăbi nodul cravatei. N-am niciun amestec în toată treaba asta.

— Nu cred c-ai vrea să mă minți sau să mă înfurii, mai ales acum, când sunt poate singura care are grijă de tine. Chase 1-a ucis pe Randall Sloan, a înscenat totul ca să pară o sinucidere. Mă întreb ce-ar putea să-ți facă ție. Poate că ar trebui să vă pun pe amândoi într-o celulă, să aflăm.

— Nu vom accepta amenințări sub nicio formă, se răsti unul dintre avocați.

— Nu era o amenințare, doar o speculație. Uite cum s-a întâmplat, cel puțin așa cum reiese din dosarele secrete ale lui Randall Sloan. Copperfield a aflat ceva care i s-a părut suspect și, ca o fată cuminte, s-a dus la Randall Sloan, să-i ceară sfatul. Era tatăl prietenului ei, fiul celui care a întemeiat firma și avea încredere în el. Poate că el a încercat să stingă focul de unul singur, dar ea continua să pună întrebări incomode. Atunci el a luat legătura cu Bullock, și ea cu tine. Acum ești implicat și tu. Ea îl asmute pe fiul ei asupra lui Copperfield când vede că nici cu bani nu poate rezolva problema. Tu știi exact ce a făcut, ceea ce înseamnă că ești complice.

— Din nou speculații, spuse avocatul. N-aveți nimic concret împotriva clientului meu, și nici împotriva doamnei Bullock, ori a fiului ei.

— Tu pe cine crezi, Walter? Pe tipii ăștia îmbrăcați la costum, de la Stuben, ori pe polițista care te are la mână? Totul a luat sfârșit pentru tine, și știi și tu chestia asta. Viața ta, cariera ta, biroul tău

confortabil, contul de cheltuieli. Dar acum poți să alegi cum să trăiești în anii care ți-au mai rămas. Poți să stai în spatele gratiilor ceva timp, cu șansa de a fi eliberat condiționat, sau poți să mori în închisoare. E singura ofertă pe care ți-o fac, și ai la dispoziție treizeci de secunde. Eve se aplecă în față, până când el nu mai avu încotro și trebui s-o privească în ochi. Știi foarte bine că ea o va accepta când o să trec în camera de alături. O să te arunce la lei fără să stea prea mult pe gânduri. Tic-tac, Walter. Mai ai douăzeci de secunde.

— Vreau în scris chestia asta.

— Cavendish...

— Taci din gură! Se întoarse către avocații lui. Aici nu vă riscați voi viața, nu-i așa? N-am de gând să suport eu consecințele pentru asta. Vreau în scris, repetă el. Și-ți spun tot ce știu.

— A fost destul de ușor, comentă Peabody după ce ieșiră din cameră.

— Nici măcar nu mi-a dat ocazia să mă încălzesc cum trebuie. Eve își roti umerii. Ticălos fără coloană vertebrală. Oricum o să facă pușcărie pentru favorizarea infractorului.

— Și mai e și evaziunea fiscală. Despre asta n-ai spus nimic în ofertă.

Eve rânji.

— Ei bine, nu e de competența mea să fac oferte de înțelegeri în ceea ce privește criminalitatea transfrontalieră. Să vezi că o să stea în pușcărie mai mult decât credeam.

— Acum ce vrei să faci?

— Ne ocupăm de Bruberry. O să fie foarte, foarte nefericită că șeful ei a trădat-o.

— Crezi că o să cedeze?

— În maximum două ore.

— Pui pariu?

Eve se gândi o clipă.

— Cincizeci.

— S-a făcut.

În o oră și cincizeci și trei de minute, Peabody ieși din sala de interogatoriu.

— Nu știu cum să mă simt. Am pierdut cincizeci de dolari, dar mi-a plăcut teribil s-o văd cum se duce la fund. N-a cedat, pur și simplu a explodat.

— Și știa mai multe secrete decât șeful ei. Eve își frecă mâinile. Dublu sau nimic pe Chase?

— Mă gândeam că acum vrei să te ocupi de Bullock.

— Nu, pe ea o las la urmă.

— Nu mai pun pariu, decise Peabody. Ești în mână.

Se întoarseră și-l văzură pe Baxter târându-se pe hol.

— Raportul criminaliștilor, am vrut să ți-l dau personal. Îi puse în mână lui Eve un dosar și un disc. Vehiculul lui Sloan. Am găsit un singur fir de păr, pe tetiera de la scaunul șoferului. Este al lui Chase. Ai aici și raportul de la laborator, adăugă el, dându-i încă un dosar. Noul meu prieten, McNab, a găsit câteva convorbiri către o anume doctoriță Letitia Brownburn, în Londra. Autoritățile de acolo au ridicat-o deja și au primit mandat să închidă Sunday's Child, până după terminarea anchetei. Mai sunt câteva convorbiri cu biroul lui Cavendish - Madeline a vorbit cu Bruberry, și a mai fost o discuție între Madeline și biroul din Londra, unde a discutat cu Stuben. Au vorbit cifrat, probabil despre o livrare iminentă.

— Cavendish și Bruberry au cântat ca niște soprane, îi spuse Eve. Vrem să vorbim cu Chase acum.

— Eu o să fiu în camera de observații, cu Reo.

— Baxter, dacă vrei, intră tu cu Dallas. O să stau eu în camera de observații. Peabody îi aruncă o privire lui Eve. Ești de acord?

— Da.

— Mulțumesc. Cum vrei să îl abordezi?

— În forță și cu răutate. Nu-i oferim nicio înțelegere, nu ne jucăm de-a polițistul bun - polițistul rău. E cam agresiv. Hai să-l înfuriem.

— Îmi place stilul tău.

Intrară amândoi în cameră. Eve trânti dosarele pe masa la care stătea Chase, înconjurat de trei avocați.

— Începe înregistrarea. Citi datele. Aici sunt prea mulți avocați. Ridică o mână înainte ca vreunul dintre ei să apuce să vorbească. Eu decid dacă permit să fie prezenți mai mult de doi avocați. Unul dintre dumneavoastră să iasă afară.

— Domnul Chase este cetățean britanic și, ținând seama de acuzațiile absurde care i se aduc, solicităm să fie asistat de un avocat specializat în drept internațional, unul în drept penal și unul în drept fiscal.

— Puțin îmi pasă mie de cererea voastră. Unul dintre voi să iasă afară. Acum, sau interogatoriul acesta a luat sfârșit și clientul vostru se întoarce în celulă, până când rămâneți doar doi.

— Așteptam puțină amabilitate.

— Nu veți beneficia de ea. Detectiv. Se întoarse spre ușă.

— Pot să acopăr eu și dreptul penal și pe cel internațional. Cea care vorbise era o femeie zveltă, brunetă, înjur de cincizeci de ani. Cred că este în interesul clientului nostru ca această chestiune să fie clarificată cât mai repede cu putință.

Unul dintre bărbați se ridică și ieși din încăpere.

— Domnule Chase, v-au fost citite drepturile, este corect?

El rămase tăcut ca o stâncă. Vorbi tot femeia aceea:

— Domnul Chase recunoaște că i s-au citit drepturile.

— Vreau s-o aud de la el, ca să se înregistreze, sau acest interogatoriu ia sfârșit acum.

— Mi s-au citit drepturile, izbucni Chase. Și am fost lovit. Intenționez să depun plângere pentru abuz.

— Mie mi se pare că sunteți teafăr și nevătămat. Doriți să fiți examinat medical pentru a se înregistra eventualele răni și urme de lovituri pe care le-ați suferit pe parcursul arestării?

— M-ai atacat.

— Îmi pare rău, nu sunt de acord, și agresiunea la care am fost supusă eu a fost înregistrată. Acum, înțelegeți ce drepturi și ce obligații aveți, domnule Chase? El trebuie să răspundă, spuse Eve din nou. Pentru a se înregistra.

— Le înțeleg, așa necivilizate cum sunt ele, ca și orașul acesta.

— Bine. Aici, în orașul acesta necivilizat, ne place să închidem oameni în spatele gratiilor, bineînțeles pe oamenii care se fac vinovați de tot felul de chestii. Cu ce vreți să încep?

— Locotenente. Bruneta luă o foaie de hârtie din servietă. Am vrea să clarificăm aspectele privitoare la șederea unei anume Tandy Willowby în casa din New York a doamnei Bullock și a domnului Chase.

— Șederea? Așa se numește la dumneavoastră în Anglia faptul că o femeie este închisă într-o cameră încuiată, împotriva voinței ei? Dădu din cap către Baxter. Și mai zic că vorbim aceeași limbă.

— Mie nu mi s-a părut că ar locui temporar acolo. Pun pariu că ție îți cam place să ții femeile încuiate acolo, neajutorate, Chase. Și gravide, ca să nu poată riposta. Pervers nenorocit.

— O să reținem toate injuriile proferate la adresa clientului meu.

— Labagiu. Eve rânji către Chase. Pun pariu că te uitai la Tandy pe monitorul ăla și ți-o luai la labă.

— Târfă dezgustătoare!

— Domnule Chase. Bruneta își puse o mână peste a lui. Locotenente, te rog. Cred că putem rezolva rapid această problemă, ca să putem trece la altele. Am aici declarația pe care doamna Bullock a dictat-o reprezentanților săi, și pe care a semnat-o și domnul Chase. Aș vrea s-o citesc, pentru a fi înregistrată.

— N-aveți decât.

— Joi, câteva minute după ora șase seara, doamna Bul-lock a observat-o pe doamna Willowby pe Madison Avenue, unde doamna Bullock fusese la cumpărături. În mai, anul trecut, doamna Willowby a cerut ajutorul Fundației Bullock pentru a o reprezenta și a o ajuta să-și dea copilul spre adopție. Totuși, doamna Willowby nu și-a respectat programul stabilit pentru întâlnirile cu reprezentanții fundației, cu consilierul desemnat, cu medicul ginecolog și nici cu agenția de plasament. Încântată că a găsit-o sănătoasă, doamna Bullock a interpelat-o. În momentul acela doamna Willowby a început să se roage de doamna Bullock s-o ajute. Îngrijorată, doamna Bullock a invitat-o pe doamna Willowby în mașină, intenționând s-o conducă până acasă. Dar doamna Willowby a devenit isterică, ajungând la un moment dat să amenințe că se sinucide. Sarcina ei se apropia de termen și își dăduse seama că nu are mijloacele necesare pentru a-și crește copilul, îngrijorată și dorind să o ajute, doamna Bullock a luat-o pe tânără acasă, cu consimțământul clar exprimat al doamnei Willowby. A cazat-o pe doamna Willowby acasă la dumneaei, a făcut aranjamentele necesare pentru ca aceasta să se bucure de asistență medicală de specialitate și a început să se ocupe de formalitățile de adopție, în eventualitatea în care starea mentală a doamnei Willowby nu s-ar fi îmbunătățit.

— Puteți să vă opriți aici, pentru că n-am adus cu noi lopețile, și asta e cea mai mare încărcătură de rahat pe care am văzut-o vreodată revărsată în camera asta. Te-am prins cu Tandy, Chase. Nu numai declarația ei te incriminează, ci și declarațiile a cinci polițiști și a unui civil, care vor depune mărturie că femeia era închisă într-o cameră și ținută acolo împotriva dorinței ei.

— Starea mentală a doamnei Willowby, începu avocata, dar Eve se ridică în picioare și se înfipse în fața ei.

— Mă întreb în ce stare mentală ai fi dumneata dacă ai fi închisă zile la rând într-o cameră, consultată și examinată de către un droid împotriva voinței tale. Poți să-ți bagi undeva restul declarației și tot rahatul ăsta. Poți să ți-l bagi undeva, soro, pentru că Stuben și compania se duc în jos, așa că este foarte posibil ca și tu să rămâi pe drumuri.

— Dacă acest interogatoriu nu poate avea loc în condiții de minimă decență...

— Nu dau doi bani pe o asemenea decență. Dacă nu-ți place, ușa e acolo. Se întoarse spre Chase. Laboratorul de criminalistică tocmai scanează memoria droidului medical. Nu vreau să-mi pierd vremea cu asta, pentru că oricum te înfund pentru ea, Win, și pe mămica la fel. Ah, apropo, le-ai spus reprezentanților tăi că dormeai cu mămica când am venit și v-am luat pe sus?

— Tacă-ți gura!

— Locotenente, te rog. Avocata întinse o mână, dar Eve sesizase șocul resimțit de aceasta. Nu putem accepta ca reputația doamnei Bullock și a domnului Chase să fie pătată în acest hal.

— Aici, în „necivilizata" Americă, și incestul este inacceptabil. Minimum douăzeci și cinci de ani până la închisoare pe viață pentru răpirea și sechestrarea lui Tandy Willowby. Și dacă mai descoperim și că ai violat-o în timp ce...

— N-am atins-o niciodată pe târfa aia jegoasă!

— Oh? Eve răsfoi dosarul. Da, da, tu nu te joci așa, ție îți place să te joci cu mami.

— Poate că îi plac băieții, sugeră Baxter. Da, pun pariu că îi place să și-o înfigă în băieței tineri, atunci când n-o face cu mămica.

— Sunteți revoltători. O să vă îngropăm pe amândoi, imediat ce se termină tărășenia asta.

— Nu, nu cred că îi plac băieții, spuse Eve. Mami n-ar fi de acord cu așa ceva. Nici pe Tandy n-ai violat-o, nu-i așa, Win?

Nimeni altcineva nu te mai excita, numai mămica. Nu ți se scoală decât în mâna lui mami, nu-i așa?

La auzul acestor cuvinte Chase sări de pe scaun și se aruncă spre Eve. Fu nevoie de forța ambilor avocați și de intervenția lui Baxter pentru a-l ține.

— Locotenente, așa ceva este pur și simplu inacceptabil. Nu voi tolera să i se vorbească pe acest ton clientului meu.

— Fă o plângere. Se ridică de pe scaun, înconjură masa și se sprijini de umărul lui Chase. Acesta respira greu, Eve putea să simtă căldura teribilă pe care o emana corpul lui. Nici pe Natalie n-ai violat-o. Tot o târfă jegoasă era și ea? Nu ca mămica, deoarece ea e importantă și te înțelege, îți înțelege nevoile. Tu și mama ta împărțiți atât de multe secrete. Nu e ea cea care te-a mângâiat prima oară, pe când tu nu erai decât un băiețel? Un secret, doar de voi doi știut. Câtă vreme erai cuminte, băiat bun, lucrurile mergeau bine. Apoi târfa aia de Copperfield a început să-și bage nasul unde nu-i fierbea oala. A avut tupeul să îți pună afacerile la îndoială. Mămica ți-a spus ce să faci, Win? Eu așa cred. Și tu faci ce îți spune mămica, altfel nu mai pupi sex. Ea ți-a cerut să folosești mașina lui Randall Sloan? Am găsit un fir de păr de-al tău în ea.

— Clientul meu și domnul Randall Sloan erau amici, cunoștințe. Este posibil să fi mers cu mașina aceea de mai multe ori.

— Dar a condus-o, o corectă Eve. Firul de păr a fost găsit pe scaunul șoferului. Firul tău de păr. ADN-ul tău, și tot ADN-ul tău a fost găsit pe pumnul lui Bick Byson. Te-a pocnit înainte ca tu să poți folosi paralizatorul, lașule. Nu știi cum să te bați ca un bărbat, dar asta pentru că nu ești un bărbat. Ești doar un băiețel care doarme cu mămica. Dar a fost ușor să legi o femeie care era pe jumătate cât tine. Să-i rupi degetele, să o lovești și să o arzi. Ți-a plăcut să te uiți în ochii ei când o strângeai de gât. Pun pariu că doar așa mai reușești să ai o erecție, când nu ești cu mămica.

— Interviul s-a terminat, spuse bruneta.

— O lași pe fetița avocat să-ți spună ce să zici? La fel ca mămica. Win, fă asta, Win fă aia. Bun cățel.

— Nimeni nu-mi spune mie ce să zic. Taci! Îi spuse el avocatei. Proasto. M-am săturat. M-am săturat să fiu interogat de persoana asta sau să-mi spui tu ce să fac. Am făcut ceea ce trebuia să fac. Randall Sloan a angajat pe cineva să-i omoare pe ăia. A mărturisit înainte să se sinucidă.

— De unde știi? Ai fost tu acolo?

— Tu ne-ai spus.

— Nu e adevărat. Eu am spus doar că Randall Sloan a fost găsit spânzurat. Punct. Nu s-a sinucis. Tu l-ai ucis și ai înscenat totul. Pentru că ești un laș fricos. Tu le-ai ucis pe Sophia Belego, la Roma, pe Emily Jones din Middlesex, în Anglia. Cred că femeile gravide sunt o insultă pentru tine.

— Pentru că nu i se scoală decât cu mămica iubită, spuse Baxter.

— Nu are nicio legătură cu sexul! Au semnat un contract! Dădu cu pumnul în masă. Au semnat un document legal și noi ne-am dat cuvântul viitorilor părinți. Nu aveau niciun drept!

— Da, faptul că porți o sarcină nouă luni nu-ți dă niciun drept. Tu ai răpit-o pe Sophia Belego, nu? Ai luat copilul și ai scăpat de incubator. Dar cu Emily Jones nu a mers așa de ușor. Ai pierdut produsul. Câte altele au mai fost, Chase?

— Noi facem un serviciu! Strigă el fără să ia în seamă ce-i spunea avocata. Le acordăm timpul, expertiza, numele, totul pentru a le ajuta pe aceste femei cu probleme, pe care și le-au făcut singure, datorită slăbiciunilor lor, și le facem un cadou cuplurilor care merită.

— Pentru o taxă grasă.

— Și ele sunt plătite, nu? Le dăm șansa să se îndrepte și copilul să fie crescut cum trebuie. Cum îndrăznești să mă iei la întrebări? Nu sunt obligat să mă justific. Se ridică în picioare.

Bruneta încercă să intervină.

— Acest interogatoriu este...

— Taci! Nu ți-am spus să taci dracului din gură? - Natalie Copperfield, spuse Eve pe un ton neutru. Bick Byson, Randall Sloan.

— Își băgau nasul în treburile noastre. Vina lui Sloan e că a fost neglijent. Puturos, incompetent.

— Așa că a trebuit să-i ucizi. Pe toți. Era o chestiune de onoare, continuă Eve pe același ton calm. De afaceri.

— Fundația Bullock trebuia să fie protejată. E mult mai importantă decât acei nevolnici. Mama mea este sufletul fundației și a dus-o mult mai departe decât ar fi putut să o facă oricine. Ne șantajau, cu toții. Nu am făcut decât să apăr o instituție de binefacere importantă.

Cu batista la buza ce sângera, bruneta ridică o mână.

— Trebuie să mă consult cu clientul meu.

— Ești concediată, spuse Chase și schiță o mișcare bruscă ce-i făcu pe amândoi avocații să se dezechilibreze. Crezi că am nevoie de voi? Idioți. Căpușe. Ieșiți afară. M-am săturat de voi. Pieriți din ochii mei.

— Domnule Chase...

— Acum! Pot să vorbesc și eu în numele meu, spuse când avocații ieșeau.

Acum, se gândi Eve, să facem ce trebuie. Rămase cu privirea imobilă și continuă să vorbească pe un ton inexpresiv.

— Domnule Chase, declarați oficial că v-ați concediat avocații?

— Eu vorbesc în numele meu.

— Renunțați la dreptul de a fi asistat?

— De câte ori trebuie să o spun, vită ignorantă.

— E suficient. Să se rețină că domnul Chase și-a concediat avocații și dorește să continue fără apărători legali.

Făcu o pauză și apoi se uită la el cu o figură plină de respect.

— Șantaj spuneți? Asta e deja altceva. De ce nu ne spuneți unde a început totul? Ați fost informat de Randall Sloan că Natalie Copperfield începuse să pună tot felul de întrebări, zise Eve.

Și el le dădu toate detaliile.

21.

Peabody avea pregătită o doză de pepsi când Eve ieși.

— De obicei preferi cofeina rece după un interogatoriu fierbinte, spuse ea și-i întinse o doză și lui Baxter. În privința ta nu eram sigură.

— Eu mă mulțumesc cu orice.

— Da, am auzit asta de la câteva femei, spuse Eve înainte de a bea.

Pentru prima dată după ore întregi Baxter râse.

— Îți mulțumesc că ai acceptat să fiu și eu de față când te-ai ocupat de rahatul ăla, Dallas. O sun pe Palma să-i spun că l-am prins.

— Dallas, Jacob Sloan a venit în timp ce tu erai în interogatoriu. Este în hol.

— Bine, mă ocup eu de el. Tu aranjează să fie adusă și Bullock.

— Nu vrei o pauză înainte? Deja faci asta de șase ore în șir.

— Termin și scriu raportul, spuse ea și-și frecă gâtul amorțit. Și după aceea merg acasă și la fel vei face și tu.

— Da. Le spun să o aducă.

Eve se duse în hol și se frecă la ochi cu palmele, apoi se așeză la masa unde stătea Jacob Sloan.

Părea mai bătrân, mai fragil și extenuat.

— Domnule Sloan, ar trebui să mergeți acasă, să stați cu familia.

— Winfield Chase l-a ucis pe fiul meu? Am și eu sursele mele, spuse el când Eve ridică din sprâncene. Știu că a fost arestat, împreună cu mama sa. Madeline nu cred că e în stare de mai mult decât să tragă sforile, așa că vă întreb: l-a ucis Winfield Chase pe fiul meu?

— Da. Tocmai a mărturisit. A aranjat să pară o sinucidere pentru a da impresia că fiul dumneavoastră a fost implicat în uciderea lui Bick Byson și Natalie Copperfield, pe care tot el i-a ucis.

Bătrânul dădu din cap și Eve se ridică în picioare. Încetă să mai boicoteze automatul Vending și ceru o sticlă de apă. O luă și o puse în fața lui.

— Mulțumesc. Mâinile îi tremurară puțin când bău. Fiul meu a fost o dezamăgire pentru mine în multe privințe. Era egoist și leneș și și-a jucat toată tinerețea la pariuri, la fel și căsnicia și reputația. Dar era fiul meu.

— Îmi pare rău pentru fiul dumneavoastră. Mai bău puțin și apoi expiră puternic.

— Natalie și Bick erau niște tineri inteligenți. Viața lor împreună abia începea. Voi regreta... Din nou își strânse buzele. Familiile lor știu?

— Chiar acum sunt colegi de-ai mei care se ocupă de asta.

— În cazul ăsta, voi mai aștepta până mâine și îi voi contacta atunci. De ce i-a ucis?

— Vă pot spune că Natalie își făcea treaba și a descoperit ceva ce a încercat să remedieze, să îndrepte.

— Fiul meu. El nu-și făcea treaba. Dădu din cap, chiar dacă Eve nu spuse nimic. Va fi greu, foarte greu pentru nepotul meu și pentru soția mea.

— Atunci ar fi bine să fiți alături de ei, domnule Sloan.

— Da, ar trebui să fiu cu ei. Se ridică. Dacă aveți nevoie de ceva de la mine, de la familia mea, de la firma mea, pentru a vă asigura

că Winfield Chase își va petrece fiecare minut care îi mai rămâne de trăit în închisoare, nu trebuie decât să cereți. Îi întinse mâna. Vă mulțumesc.

Eve mai rămase în hol câteva clipe după ce plecă Sloan și-și termină sucul. Apoi se duse la baie și se spălă cu apă rece pe față.

După aceea coborî pentru a se confrunta cu Madelinc Bullock.

Zvonurile se răspândiseră, pentru că avea doi avocați cu ea în sală.

— Pornește înregistrarea, comandă ea și începu interogatoriul de rutină. Fiul dumneavoastră și-a mărturisit vinovăția pentru înfăptuirea a cinci omoruri, spuse ea uitându-se-n ochii lui Madeline. Văd că ați auzit. De asemenea a dat informații despre implicarea dumneavoastră în fiecare dintre aceste crime și în răpirea lui Tandy Willowby.

— Doamna Bullock este gata să dea o declarație, spuse unul dintre avocați.

— Să auzim.

— Nu mă aștept să înțelegeți frica, durerea, vinovăția pe care le simt. Madeline își duse la buze o batistă dantelată. Fiul meu... cum pot să nu mă învinovățesc? Este parte din mine. Dar ceva... nu a evoluat bine la el. Atâta violență, atâta furie. Trăiesc cu spaima în suflet de multă vreme.

— Te rog... Nu ți-e teamă de nimic decât de perspectiva de a pierde controlul fundației, pentru că e vorba de bani și prestigiu și de operațiunea pe care ai condus-o de la moartea soțului tău.

— Da, nu ai cum să înțelegi. M-a forțat să... nici nu pot spune.

— Să faci sex cu el? Vezi, se poate spune. Ai abuzat sexual de fiul tău în cea mai mare parte a vieții lui.

— Ce lucruri oribile spui. Madeline păru a ceda nervos și o clipă își înfundă fața în batistă. Win este un copil bolnav și eu nu am putut să fac nimic...

— Dar e parte din tine, spuse Eve simțind cum crește furia în ea și văzându-se pe ea închisă într-o cameră rece, tatăl său care o violase de nenumărate ori. Și tu l-ai exploatat și ai profitat de el. Tu l-ai transformat în ceea ce a devenit.

— Nici nu-ți poți imagina ororile prin care am trecut.

— Nu cred că vrei să vorbim despre orori. Am declarații de la fiul tău, de la Walter Cavendish, de la Ellyn Bruberry și toți spun că tu ai controlat totul, că ești cea care a dat ordinele și a luat deciziile. Crezi că, doar pentru că nu ai comis tu crimele, nu vei fi implicată?

— Eu am făcut ceea ce mi-a cerut Win. Altfel ar fi putut să mă ucidă.

Madeline se întinse peste masă pentru a o lua pe Eve de mână și Eve o lăsă, deși simțea că i se pătează pielea. *Ești bună, se gândi ea, ești foarte bună la teatru, Madeline.*

— Fac un apel la tine, ca de la femeie la femeie. Te implor să mă protejezi. În fiul meu sălășluiește un monstru. Mi-e atât de teamă.

— Doamna Bullock a fost practic o prizonieră a nebuniei fiului ei, spuse unul dintre avocați. O victimă a abuzului fizic și emoțional. A folosit-o...

— Te-a folosit? Îl întrerupse Eve, strângând pumnul mâinii libere, pentru că se uita la Madeline și-l vedea pe tatăl său. E o porcărie, Madeline. Nimeni nu s-a folosit de tine. Și nici nu mă pot gândi la nimic mai josnic și mai demn de milă decât o mamă care e capabilă să-l calce în picioare pe fiul ei pentru a se salva. Ești terminată, înțelegi? Nu ai cum să scapi.

Vreau să asuzi, se gândi Eve. Vreau să tremuri și să suferi și să bocești.

— Avem înregistrarea droidului medical. Ești și tu acolo. Autoritățile britanice l-au arestat pe doctorul Brownbum, care a declarat că primea ordinele direct de la tine. Nimeni nu va crede mica ta demonstrație teatrală, cu mama speriată și slabă. Tu ești

puterea. Ba mai mult, ești un împuțit de păianjen, o sugătoare de sânge și se vede.

— Nu mai am nimic să-i spun acestei persoane, se răsti Madeline. Vreau să vorbesc la consulatul britanic. Voi discuta cu președintele vostru, care-mi este prieten, și cu primul-ministru.

— Din partea mea poți să vorbești și cu regele Angliei, spuse Eve aplecându-se spre ea. Vor uita că te cunosc atât de repede că s-ar putea să facă un accident din cauza vitezei. Și stai doar până când Global va începe să vorbească cu femeile ai căror copii i-ai cumpărat. Avem toată lista, Madeline. Avem numele, locația și mass-media internațională va savura acest moment.

— Asta vrei, nu? Madeline inspiră puternic pe nas. Atenția mass-media. Numele meu, reputația Fundației Bul-lock va rezista oricărei încercări de defăimare. Vei fi zdrobită.

— Crezi? Eve se uită în ochii lui Madeline și zâmbi. Continuă să zâmbească până când văzu primii fiori ai fricii. Te vor crucifica și mii de oameni vor aplauda. Și când voi termina eu cu tine aici, va trebui să răspunzi în fața autorităților italiene pentru Sophia Belego. Chase ne-a spus unde se află rămășițele ei. Erai cu el, la Roma, când a dispărut. Ai și acolo o casă și vor găsi probe că a fost deținută în acea casă.

— Fiul meu este bolnav psihic. Are nevoie de îngrijire calificată.

— Din cauza ta, pentru că i-ai distrus orice imagine normală cu privire la sex, femei sau sine, doar pentru ca tu să poți să-ți faci jocurile.

— Doamnă locotenent, spuse avocatul în vreme ce Madeline nu făcea decât să se holbeze la Eve cu ochii ei înghețați. Doamna Bullock a declarat deja că domnul Chase a fost agresorul.

— Doamna Bullock este o mincinoasă, o perversă și o lașă. Nu ar fi trebuit să discutați planurile de a ucide și de a răpi în fața

personalului de serviciu, Madeline. Nici chiar a droizilor, sau mai ales a droizilor, pentru că ei înregistrează tot.

Eve deschise un dosar.

— Avem o amprentă vocală care se potrivește și unde îi spui lui Win să o ucidă pe Natalie Copperfield.

— E imposibil. Eram singuri când...

— Când i-ai dat ordinele, termină Eve fraza pentru că Madeline se oprise. Știi, oamenii ca tine de obicei nu remarcă servitorii. Probabil că aveai impresia că ești doar tu cu el, spuse și închise dosarul. Am și dosarele lui Randall Sloan. Ai încurcat-o rău de tot și acolo și nu ai reușit să obții nimic. Am câteva declarații, care se coroborează și cu declarația lui Tandy. Am înregistrări telefonice pe care nu ai avut timp să le ștergi, făcute înainte de a fi arestată și care vin în sprijinul mormanului de probe pe care le avem. Renunță, Madeline. Măcar fiul tău a avut destulă mândrie pentru a admite că a făcut ceea ce el consideră a fi munca lui. Muncă pe care i-ai cerut tu s-o facă.

— Nu mai am nimic de spus.

— Bine. Eve se ridică. Te arestez pentru conspirație la crimă, capete de acuzare multiple. Asta înseamnă că vei fi închisă undeva în afara planetei, pentru câteva condamnări pe viață. Și asta înainte ca Global, Federalii, britanicii și italienii să vină cu acuzările lor. Cât timp crezi că va mai arăta atât de bine într-o închisoare extraplanetară, Peabody?

— Șase luni.

— Poate. Nu vei avea dreptul la cauțiune și asta îți vor spune și avocații tăi, indiferent cât de mult se vor strădui să-l înduplece pe judecător. Riscul să dispari este mare. După o zi, două la închisoare vei dori să cazi la o învoială, dar dacă ies din această încăpere, nu va mai fi nicio învoială.

Se îndreptă spre ușă.

— Doamnă locotenent. O strigase unul dintre avocați, care apoi se aplecă pentru a-i șopti ceva la ureche lui Madeline.

— Nici nu mă gândesc, spuse ea dându-și capul pe spate. Blufează. Nu are nici jumătate din probele pe care spune că le deține.

Eve zâmbi când deschise ușa și apoi îi mai aruncă o ultimă privire.

— Nu, nu blufez.

— Nu ai vrut să facă o înțelegere, spuse Peabody după ce ieșiseră.

— Nu, nu am vrut. E mult mai rea decât ar fi putut fiul ei să ajungă vreodată. Ea l-a creat și l-a corupt și s-a folosit de el. Îmi place să mi-o închipui trăind următorii cincizeci de ani într-o cușcă de cărămidă. Du-te acasă, Peabody. Ai făcut o treabă bună.

— Plec când pleci și tu. Eve oftă.

— Atunci haide să scriem nenorocitul ăla de raport și să o ștergem.

Ar fi putut pleca pe la șase, dar trebuia să recunoască că nu-i prea arsese de scris. Își dorea să zacă în cadă, să bea o sticlă întreagă de vin și să facă sex molcom cu soțul ei și apoi să doarmă zece ore neîntoarsă.

Voia să-și scoată din minte imaginea lui Madeline Bullock mângâind corpul fiului ei.

Auzi vocea lui Mavis și știu că tot programul ei trebuia să fie puțin amânat.

Mavis era pe un scaun, cu picioarele ridicate pe un altul, iar Summerset îi dădea o ceașcă de ceai, ceea ce explica de ce nu bântuia prin hol. Leonardo o sorbea din priviri iar Roarke, cu un pahar de vin în mână, îi privea cu indulgență pe toți.

— Mi se pare că sunt atât de răsfățată. Nu că tu nu ai avea o grijă magnifică de mine, buzițe dulci, îi spuse ea lui Leonardo. Dar azi

parcă am fost într-o mică vacanță. Summerset, ar trebui să vii să locuiești cu noi.

— Ia-l, e al tău, spuse Eve intrând în cameră.

— Dallas! Dallas!

— Nu te ridica, spuse Eve și-i făcu cu mâna. Îți va lua prea mult timp și oricum și eu am de gând să mă așez. Ceea ce și făcu, luând loc pe spătarul fotoliului lui Roarke, pentru a sorbi din vinul lui.

— Tandy se ține bine. A stat în picioare toată ziua și Summerset spune că se descurcă de minune. Mavis se uită la el cu o privire adoratoare. S-a purtat cu noi ca și cu niște prințese însărcinate.

— Ați avut niște zile foarte grele, amândouă. Luați o mică gustărică, spuse el întinzându-i tava. Sunt preferatele dumneavoastră.

— Nu mi-e foarte foame, dar poate una, sau două. O luăm pe Tandy la noi acasă când se trezește, să nu mai stea pe capul tău. Încă nu e pregătită să locuiască de una singură. Deși cred că nu va mai fi cazul prea mult timp.

— Hmm? Fu singurul lucru pe care reuși Eve să-l îngaime.

— Aaron a sunat-o de douăzeci de ori azi. Prietenul ei? E un om tare drăguț. Au vorbit și au tot vorbit. A plâns mult, dar a și râs. El a vrut, de fapt a implorat-o să-l lase să vină să o vadă azi, dar ea încă nu e pregătită. El a cerut-o în căsătorie.

— Frumos.

— Nu a spus da, dar o va face. A zis că el e tot ce-și dorește și poate că toate astea s-au întâmplat pentru a le întări familia. Știam că o vei găsi, Dallas.

— Da, ai mai spus-o.

— Nu îndeajuns de multe ori. Nici nu știi ce înseamnă pentru mine tot ce-ai făcut. Tu și Roarke și Peabody, și McNab, Baxter și drăguțul de Trueheart. Sper că oamenii ăia îngrozitori vor sta într-o celulă până când le va putrezi fața.

— Ursuleț, zise Leonardo, și ea îi făcu cu ochiul.

— Da, știu. Afară cu energia negativă, să acceptăm energia pozitivă. Mavis se mișcă pe scaun. Dar nu am ce face. Ea mi-a spus tot ce s-a întâmplat.

— Toți sunt în închisoare. Au mărturisit toți, cu excepția lui Bullock. Dar la ea nici nu am forțat nota. Nu aveam nevoie de o confesiune și îmi place să o privesc zvârcolindu-se.

— O albinuță ocupată, spuse Roarke.

— Noi vom ieși imediat din stupul tău, zise Mavis, mișcându-se din nou și clipind de mai multe ori.

— Mavis? Spuse Leonardo care se ridică pe jumătate.

— Nu eram într-o poziție bună, asta e tot. Mi-e greu să găsesc o poziție confortabilă. Mai am doar zece zile. Ajută-mă să mă ridic, iubitei.

Când se ridică, intră și Tandy în cameră.

— Îmi cer scuze. Ah, bună Dallas, Roarke. Vreau să vă mulțumesc atât de mult și sunt atâtea lucruri pe care vreau să vi le spun. Dar cred că tocmai mi s-a rupt apa.

— Serios? Chițăi Mavis în vreme ce Eve se făcu palidă. Mavis se duse, cât putea de repede, să o ia de mână. O să avem un bebeluș! Vrei să-l sunăm pe Aaron, nu?

— Da. Chipul lui Tandy se însenină. Chiar vreau.

— Nu-ți face griji. Leonardo va trece pe la tine și-ți va lua geanta și noi vom merge cu tine la clinică. Și, ei bine... oh, of.

Mavis apăsă cu mâna pe burtă, aplecându-se puțin și expirând.

— Au! Cred că intru și eu în travaliu.

Eve își acoperi fața cu mâinile, iar Leonardo traversă camera ca un taur beat.

— E tot ce mai lipsea, spuse Eve.

— Amândouă? Zise Roarke luând-o pe Eve de mână. Acum? Amândouă?

— E al dracului de perfect.

Nu era ea cea care tocmai finalizase o anchetă ce dusese la prinderea a doi criminali internaționali?

Și nu își înfruntase demonul personal interogând-o pe Bullock, în care îl recunoscuse pe tatăl ei?

Dar asta nu era capabilă să facă. Te rog, Doamne!

Avea însă două femei în travaliu, care scânceau una la alta și vorbeau atât de repede că nu se înțelegea nimic și un viitor tată care arăta de parcă era pe punctul să leșine din clipă în clipă. Și soțul ei, celebru pentru sângele lui rece și care o împingea către demență.

Când se uită la el, Roarke nu făcu decât să arate cu degetul și înghiți restul de vin.

— Bine, stop! Uite ce vom face.

Scâncelile încetară de parcă le-ar fi tăiat cu laserul și toate privirile se îndreptară spre ea. Pentru că primul ei gând fu să strige după Summerset, încercă să se calmeze ea mai întâi.

— Da. Toată lumea va merge la unul din jeepuri și ne vom deplasa la clinică.

— Dar eu am nevoie de geanta mea, spuse Tandy frecându-se pe burtă și respirând sacadat. Am acolo muzica și...

— Și eu, și eu, spuse Mavis punându-și mâna pe șold, mai la spate. Dacă nu avem gentile...

— Și apoi iată ce vom face. Le voi spune lui Peabody și lui McNab să ia ambele genți. Dar acum trebuie să mergem.

— Doamnelor, veți avea nevoie de haine, spuse Roarke punând mâna pe umărul lui Eve. Scuze, am intrat în panică. Ah, Summerset, exact persoana de care aveam nevoie. Ne trebuie un vehicul, imediat.

— Tandy, ești în travaliu?

— Mi s-a rupt apa și Mavis are contracții.

— E minunat, spuse el cu o voce calmă, care o făcu pe Eve să-și dorească mai mult decât oricând să-l pocnească. Veți naște împreună. Mavis, care este intervalul între contracții?

— Am uitat să cronometrez. Pe fața lui Leonardo se citea panica. Am uitat să cronometrez.

— Nu e nimic. Contracțiile au început acum? O întrebă Summerset.

— Cred că tot am de câteva ore, cu intermitențe. Poate de trei ore.

— De trei ore! Eve auzi uimită panica din propria ei voce. Dumnezeule, Mavis!

— E în ordine. Summerset se uită la Eve cu o privire glacială. Tandy, tu când ai avut ultima contracție?

— Hmm, cam acum, spuse ea și inspiră.

— Trebuie să cronometrez! Spuse Leonardo și ridică în aer brațele lui lungi. Trebuie să cronometrez!

— Nu. Eve îi făcu cu degetul. Trebuie să plecăm.

— A sunat-o cineva pe moașă? Întrebă Summerset.

— Rahat, spuse Eve trăgându-se de păr. Sun-o tu, îi zise ea lui Summerset. Spune-i că suntem pe drum cu două gravide. Și sun-o și pe Peabody, spune-i să se ducă împreună cu McNab și să ia gentile pentru naștere, de acasă de la Tandy și de la Mavis. Aparent, dacă nu le avem suntem pierduți. Și trebuie să-l suni și pe Aaron Applebee.

— Ah, da, vă rog, spuse Tandy strălucind de bucurie.

— Spune-i unde mergem și de ce.

— Sigur, iar acum, doamnelor, vă rog luați loc.

— Nici vorbă! Țipă Eve. Mergem.

— Pentru astfel de lucruri este nevoie de timp. Așa veți sta mai confortabil până când vă aducem hainele și vehiculul potrivit, bine încălzit. Tandy, vrei să vorbești tu cu Aaron?

— Da, te rog. Mulțumesc.

Summerset scoase un comunicator din buzunar și i-l întinse.

— Eu mă duc să o sun pe moașă și mă întorc într-o clipă cu hainele.

În pofida miilor lui de defecte, Summerset era eficient, trebui să recunoască Eve. În maximum cincisprezece minute ieșeau pe poartă. Cu toții, inclusiv Summerset, care venise la insistențele lui Mavis și ale lui Tandy.

Se vorbea încontinuu despre dilatare, contracții, concentrarea atenției, hrănit la sân. Eve se gândea cu nostalgie la ultima sa plecare cu echipa în misiune.

Fusese mai puțin stresant. De două ori, Leonardo trebui să-și pună capul între picioare. Dar nu putea să-l acuze.

— Le voi lăsa la intrare și apoi voi parca, spuse Roarke, uitându-se spre Eve. Vin și eu imediat, pe cuvântul meu.

— Ține minte că dacă nu faci așa, îți voi rupe toate oasele și le Voi da de mâncare unor câini mici și urâți.

— Am înțeles.

Au fost întâmpinați de două asistente vesele, dar ușurarea lui Eve la gândul că transferase responsabilitatea fu de scurtă durată.

— Trebuie să vii cu noi.

— Să vin cu voi? Se uită șocată la Mavis. Leonardo...

— El trebuie să ne înregistreze, spuse Mavis apucând-o de mână. Trebuie să vii, aaauu.

Recunoscând semnalele, Eve se uită spre Summerset.

— Mai are una.

— Da, așa se face. Mergeți cu ea. Eu vin cu Leonardo și cu Roarke.

Nu părea corect și cinstit ca ea să facă asta de una singură. Dar mâna lui Mavis era lipită de a ei și asistentele le conduceau deja.

— Să nu scoateți niciunul afară, înainte de a ajunge toată echipa, da?! Le spuse ea.

— Nu cred că se va întâmpla.

— E destul timp. Asistenta lui Mavis îi zâmbi lui Eve. Eu sunt Dolly și mă voi ocupa de tine, Mavis. Randa ajunge în curând.

— Eu sunt Opal. Vă vom duce în cameră și apoi vom vedea în ce stadiu sunteți. Nu v-am văzut gentile.

— Vine cineva cu ele. Tandy descoperi și ea mâna lui Eve și o agăță. Nu eram acasă când a început. Prietenul... logodnicul meu, tatăl copilului, vine și el.

— Va fi trimis direct sus unde sunteți. Nu-ți face griji, mămico. E primul pentru amândouă, nu? Și sunteți prietene și nașteți în același timp. Nu-i așa că-i amuzant?

— Ca un butoi plin cu maimuțe, spuse Eve.

22.

Detesta spitalele. Nu conta că puneau fotografii cu bebeluși angelici, sau că pereții erau văruiți în culori pastelate, că avea săli de așteptare pline de plante sau că-și îmbrăcau personalul în culorile curcubeului. Tot un spital era, un loc unde doctorii și mașinile preluau controlul asupra corpului tău și de obicei era vorba și de ceva durere.

Nu încăpea nicio îndoială că, datorită statutului de vedetă al lui Mavis, aceasta fusese cazată într-un salon care arăta ca o cameră de hotel de lux. Pentru că se răsfrângea și asupra ei o parte din gloria prietenei, Tandy stătea într-un salon vizavi.

Eve spera că misiunea ei se încheiase odată cu aducerea lor în saloane. Mavis îi dăduse drumul după ce-i promisese că se duce să vadă ce era cu Tandy și că apoi se va întoarce la ea.

— În mod normal trebuia să fiu eu și Leonardo cu ea. Și acum a început și pentru noi numărătoarea inversă. Nu are pe nimeni care să stea cu ea până ajunge Aaron aici.

Pentru că Eve se pregătise să se poarte cu amândouă ca și cu un animal rănit și periculos, o mângâie pe Mavis pe mână.

— Sigur, nicio problemă. Mă duc eu.

Se duse, deschise ușa și se trezi în fața unei femei goale, enorme, pe care cineva o ajuta să se îmbrace cu un halat scurt, albastru.

— Dumnezeule! Exclamă Eve și-și acoperi ochii cu mâinile. Îmi cer scuze. Mavis voia să se asigure că ești bine.

— Ah, nu-ți face griji pentru mine. Din vocea lui Tandy răzbătea bucuria. Trebuie să fii alături de ea.

- Nicio problemă. Mă duc.

— Ah, Dallas? Îl poți suna din nou pe Aaron, te rog? Să te asiguri că e pe drum.

— Sigur. Se duse înapoi și de data aceasta o găsi pe Mavis dezbrăcată complet. Vă rog, în numele a ce e mai sfânt, poate cineva să le acopere pe femeile astea dezbrăcate?

Mavis chicoti în vreme ce Dolly o ajuta să-și tragă peste cap o cămașă albastră cu roz.

— Tandy e bine? Vine Leonardo? Dar Aaron?

— E bine. Sun acum.

Dornică să scape, Eve se năpusti pe hol. Acolo reuși să afle că Aaron era într-un taxi și că Leonardo tocmai terminase de completat fișele.

— Curaj! Își spuse și intră în salon.

— Hei, sunt conectată! Mavis stătea în capul oaselor și era entuziasmată. Vezi, asta e bătaia inimii bebelușului și asta este pentru măsurarea contracțiilor.

Dolly își puse mănuși sterile.

— Trebuie să facem un control cervical. Doamne, ai milă.

— Eu aștept pe hol.

— Nu, nu pleca! Spuse Mavis și întinse mâna după ea. Resemnată la gândul că nu există Dumnezeu, Eve o luă de mână, iar Mavis se așeză în poziție.

— Leonardo e pe drum, îi spuse ea, cu grijă să-și mențină privirea pe fața lui Mavis.

— Cam trei centimetri, anunță Dolly. Mai ai destul timp, așa că stai liniștită. Spune-mi dacă ai nevoie de ceva. Și tu ești Dallas, nu?

— Da.

— Spune-mi dacă ai nevoie de ceva.

— Un pahar mare de vin.

Dolly râse.

— Nu se servește alcool până după naștere, pentru toast. Ce-ai spune de un ceai?

Eve era pe punctul de a cere o cafea, dar își aduse aminte că zeama de la spital era proastă.

— Pepsi?

— Sigur.

— Plăcințică! Strigă Mavis când Leonardo intră în salon, cu o vază enormă de trandafiri galbeni în brațe. Mi-ai adus flori și încă nici nu am născut.

— Sunt ca și soarele, te poți concentra asupra lor până când o să-ți aducă geanta. Se aplecă și o sărută delicat pe frunte. Ești bine? Vrei să-ți aduc ceva?

— Mă simt excelent. Sunt la trei centimetri și numărătoarea continuă. Mă bucur că sunteți toți aici. E exact așa cum mi-am imaginat. Summerset, vrei să fii un înger și să stai cu Tandy până... Oh! Una mică.

Pentru că acum Leonardo era acolo, Eve se dădu la o parte și se duse lângă Roarke.

— Le-am văzut dezbrăcate pe amândouă și acum mă tem pentru viața mea. Corpul uman nu este făcut să se întindă atât.

— Eu sunt mai preocupat de alte părți ale corpului care se întind.

— Oh, te rog, nu.

— Nu a fost chiar așa de rău, spuse Mavis veselă, uitându-se amuzată la Leonardo. Ursuleț? Știi ce m-ai întrebat mai devreme. Săptămâna trecută, luna trecută și luna dinainte?

El îi luă amândouă mâinile între palme și i le duse la inimă.

— Ochi de îngeri!

— Da.

Eve își dădu ochii peste cap.

— Ne căsătorim! Strigă Mavis.

— Serios?

— Da, ne luăm.

— O cer de luni de zile, spuse Leonardo a cărui față strălucea ca o lună plină. Și în sfârșit! Voi face cea mai frumoasă rochie de mireasă.

— Ah, nu. Iubire, trebuie să o facem acum. Înainte de venirea bebelușului.

— Acum?

— Știu că e momentul potrivit. Bebelușul vine și eu vreau să fiu soția ta adorată atunci când ne vom uita la el, sau la ea pentru prima dată. Te rog?

— Dar nu avem hârtiile și nici nu am făcut aranjamentele.

Buza de jos îi tremura.

— Dar trebuie să se întâmple acum.

— Stai. Eve ridică mâna înainte de a începe să curgă fântânile de lacrimi. Cred că ne putem descurca. Lasă-ne câteva minute.

Ieși împreună cu Roarke.

— Îl sun pe primar, spuse ea și-și scoase comunicatorul. Dacă nu reușesc eu să-l conving să le dea o licență vorbind foarte repede, vreau să fii tu pe față să-i oferi mită.

— Se poate. Vor avea nevoie și de cineva care să oficieze. Cred că la centru există o persoană care se poate ocupa de asta. Mă duc să aflu.

Eve încuviință și inspiră profund.

— Domnule primar, sunt locotenentul Dallas. Vreau să vă cer o favoare personală.

Când termină convorbirea, Peabody și McNab tocmai ieșeau din lift.

— Au sosit trupele la rotație, cu provizii, spuse Peabody rânjind. Care e treaba?

— Nasc. Și de parcă nu ar fi fost suficient, Mavis a decis că ea și Leonardo se căsătoresc. Acum.

— Aici? Acum? La naiba.

— L-am convins pe primar să le dea o licență specială. Roarke caută pe cineva care poate oficia ceremonia.

— McNab, du-te și refă conexiunile pe comunicator. Ne-am ocupat de informare, îi spuse Peabody lui Eve. Dar acum trebuie să sunăm din nou să-i anunțăm modificarea. E vorba de bebeluș și nuntă.

— Bine. Tandy?

— Pe acolo. Și Mavis pe aici.

— Eu mă duc la ea. Peabody făcu un mic dans. Ce bine îmi pare că am pus tiara în geantă înainte de a veni. Așa poate să o poarte pe post de coroană.

Când Peabody deschise ușa, se auziră scâncituri venind de la Mavis. Eve își acoperi ochii. Când îi deschise îl văzu pe Roarke venind împreună cu un bărbat palid, pe care îl recunoscu ca fiind Applebee.

— Am găsit un tătic rătăcitor, spuse Roarke.

— Mintea nu-mi funcționează deloc. Oh, Doamne, tu ești Dallas.

Înainte ca Eve să aibă timp să reacționeze, el o luă în brațe și-și puse capul pe umărul ei. Teroarea ei atinse limite incontrolabile când îl auzi scoțând un sughiț de plâns.

— Îți mulțumesc. Să fii binecuvântată. Îți mulțumesc pentru Tandy și pentru bebeluș.

— Ah. Probabil că vrea să te vadă. Pe aici.

— Tandy. Se desprinse din îmbrățișare și fugi pe hol. Tandy!!

— Nu știu cât mai fac față.

— Calm, locotenente. Cu o mână pe umărul lui Eve, Roarke se uită la Summerset, care ieșea din camera lui Tandy. Care e situația?

— Evoluează repede. Cred că vom avea un micuț în două ore, maximum trei.

— Și vom avea și o nuntă. Mavis și Leonardo. Summerset zâmbi și asta i se întâmpla atât de rar, se gândi Eve, încât era mirată că nu îi căzuse fața.

— Minunat. Nu ar trebui să fiți cu ea? Pentru că sunteți echipa ei.

— Am avut de lucru aici, spuse Eve. Peabody e cu ea.

— Pe tine te vrea, îi reaminti Summerset. Intru și eu o clipă.

— Nici gând să am un sentiment de vinovăție, spuse Eve răspicat. Ei bine, la naiba, mă simt vinovată.

În ora următoare, cu Peabody și McNab alergară dintr-un salon într-altul. Trina veni și ea și insistă să-i aranjeze părul lui Mavis. Moașa făcu și ea traseul între cele două saloane și declară că ambele femei sunt în orar, doar că Tandy este într-un stadiu mai avansat.

Mavis era la șase centimetri, iar Tandy ajunsese la zece și începuse să împingă.

Holul se umplu, mulțumită telefoanelor. Era plin de voci și fețe. Mira și soțul, Louise DiMatto și Charles, Feeney, Nadine, Crack, care venise direct de la club, Down și Dirty.

— E ca o nuntă adevărată. Sunt așa de fericită. Cum arăt?

Leonardo îi sărută degetele.

— Ești cea mai frumoasă femeie din lume.

— Oh, cățelușul meu dulce. Să o facem! Avem tot ce e necesar, da? Flori. Muzică, prieteni. Domnișoara de onoare, spuse și se uită la Eve. Cavaler de onoare, și îl privi pe Roarke.

— Totul. Ochii lui Leonardo se măriră. Inel. Nu am inel.

— Oh. Buza de jos începu din nou să tremure, dar reuși să se abțină. Nu e mare lucru, iubitule. Nu inelele contează, oricum.

Summerset ieși în față. De sub cămașa apretată scoase un lanț.

— Dacă acceptați ceva de împrumut, aș fi bucuros să vi-l ofer pe acesta. A aparținut soției mele.

În ochii lui Mavis apărură lacrimi.

— Aș fi încântată, mulțumesc. Nu vrei să fii tu cel ce mă conduce la altar? Ce spui?

Scoase inelul de pe lanț și i-l dădu lui Leonardo. Eve îl auzi cum își drege glasul.

— Aș fi onorat.

Când se întoarse spre ea, Eve îi spuse:

— Bravo.

Perfect, se gândi Eve. Era stilul lui Mavis să rostească jurămintele, cu câteva pauze pentru contracții, în salonul plin de prieteni și cu o tiară caraghioasă pe cap.

Nu era nicio pereche de ochi uscați în încăpere, nici chiar ai ei, când Leonardo îi puse inelul pe deget.

După aplauze, săruturi și șampania pe care Roarke o adusese pe sub mână, pentru că puteai conta oricând pe el, moașa intră pe ușă.

— Felicitări, casă de piatră și sunt bucuroasă să vă anunț că Tandy și Aaron au un fiu. Are patru kilograme o sută de grame și este perfect. Mavis, trebuie să-ți spun că Tandy e alături de tine. Și, Dallas? Ar vrea să te vadă o clipă.

— Pe mine? De ce?

— Eu sunt doar mesager. Bine, mămico, îi spuse ea lui Mavis, să vedem cum stăm.

— Tu vii cu mine, îi spuse Eve lui Roarke apucându-l de mână.

— Nu a cerut să mă vadă pe mine.

— Nu intru acolo singură.

Tandy era palidă, transpirată și cu ochii înlăcrimați, la fel ca și proaspătul tătic. În brațe avea o mogâldeață înfășurată în albastru.

— Totul e în regulă?

— E nemaipomenit. Nu-i așa că e frumos? Spuse Tandy întorcând copilul, un cârnăcior cu figură de extraterestru, după părerea lui Eve.

— Foarte frumos, spuse ea știind la ce se aștepta din partea ei. Cum te simți?

— Obosită, entuziasmată și îndrăgostită la nebunie de amândoi bărbații mei. Dar voiam să ți-l prezint în special pe Quentin Dallas Applebee.

— Pe cine?

— Nou-venitul, locotenente, spuse Roarke și îi dădu un cot.

— Nu e nicio problemă, nu? O întrebă Tandy. Voiam să-ți onorăm numele prin el. Nici nu am exista dacă nu ai fi fost tu.

Surprinsă și emoționată, Eve își băgă mâinile în buzunar și zâmbi.

— E drăguț. Foarte drăguț. Un nume lung pentru un tip atât de mic.

— Îl vom învăța să se ridice la nivelul numelui, spuse Aaron sărutând mama și copilul. Cum se simte Mavis?

— Va mai dura puțin, așa a spus moașa.

— Vin și eu când îmi vor permite.

— O găsești acolo. Mai bine te odihnești.

Când ieși afară, Feeney era pe hol și bea cafea proastă.

— Moașa verifică ceva. Nu stau acolo cât face chestia aia.

— Ce persoană normală ar face-o? Comunicatorul lui Eve țiui.

— Să nu îți închipui că pleci undeva, îi spuse Roarke cu un aer sumbru.

— Hei, am semnat, stau până la capăt.

— Locotenente. Fața lui Whitney ocupa tot ecranul. Te duci imediat la Riker, clinică pentru femei.

— Comandante, pentru moment nu pot să execut ordinul. Sunt la maternitate. Mavis...

— Acum?

— Da, domnule. Are legătură cu Madeline Bullock?

— Da. E moartă. Fiul ei i-a rupt gâtul.

După ce află toate detaliile, Whitney îi spuse că îi va preda ancheta lui Baxter, așa că se așează pe o bancă, cu capul în mâini.

— De ce te învinovățești singură? In vocea lui Roarke se simțea nerăbdarea. De ce trebuie să ai și asta pe suflet? Ea l-a convins pe gardian să o lase să-și viziteze fiul.

— Prostie. Prostie. Nu ar fi trebuit să se vadă sau să-și vorbească. Nu încă. Sunt sigură cum a convins ea gardianul. A mituit un gardian și mulți vor avea de suportat consecințele.

— Și atunci de ce îți asumi tu răspunderea? Se lăsă pe spate.

— L-a bătut la cap. I-a pretins să spună și el varianta ei, pentru a-și salva pielea. „Sunt mama ta. Îmi datorezi viața." Aproape că o aud spunând asta și pe el înțelegând în cele din urmă că urma să fie sacrificat. Că nu era destul de important pentru a fi salvat, pentru a fi iubit.

— Și știind asta, tot aici ești.

— Voiam să înfunde pușcăria. De aceea am lăsat-o la urmă. Voiam să o las să transpire și mâine să o iau de la capăt. Nu i-am oferit ocazia să negocieze și am avut aprobare pentru a nu o face. I-am spus că de-abia așteptam să o văd după gratii. Am lăsat să se vadă că mă bucuram.

— Și de ce nu? Ea e responsabilă pentru toate acestea, pentru crime, pentru suferințe. Voiai să se facă dreptate.

— Nu, nu e vorba numai de asta. Voiam să sufere și să-i fie frică. El a comis crimele și i-a făcut plăcere. Dar ea l-a nenorocit de la început. Ea l-a transformat în ceea ce ajunsese să fie și l-a folosit ca pe o unealtă și a abuzat de el ca...

Roarke îi puse un deget pe buze.

— Ca și de tine.

— L-am văzut pe tata când m-am uitat la ea. Am simțit ce voise să facă cu mine.

— Ea era un monstru și el la fel. Dar abstracție făcând de ceea ce s-a întâmplat, Winfield Chase era adult. Ar fi putut să iasă de sub influența ei. Ar fi putut să ceară ajutor.

— Tu nu crezi în scăpare, sau ajutor, după ce termină cu tine.

— Nu te identifica cu el, Eve. Tu nu ai fi putut niciodată să ajungi ca Chase. Niciodată nu ai fi tăcut o asemenea alegere.

— Nu. Știu asta. Și da, a avut de ales, cu toții avem, dar ea i-a limitat opțiunile.

— Și asta făcea și tatăl tău, sau încerca să facă cu tine.

— Revine în mintea mea, în visele mele. Așa l-am văzut pe el în ea. L-am văzut pe el când mă uitam în ochii ci și voiam ca ea să plătească. Voiam să sufere, să plătească și să știe de ce. Acum a plătit, dar nu sunt sigură că a înțeles de ce.

— Voiai să moară?

— Nu. Nu, pentru că plătește îndeajuns. Whitney mi-a spus că s-a întâmplat repede. În timp ce vorbeau Chase s-a repezit la ea și i-a rupt gâtul. Apoi nu a opus nicio rezistență. I-a lăsat să îl ia de acolo. Îl supraveghează să nu se sinucidă.

— Uită-te la mine, ascultă-mă. Tonul lui era ferm. Nu vezi că indiferent de ce ai fi făcut tu, tot la fel s-ar fi sfârșit? Nu i-ar fi convenit târgul. Tot ar fi încercat să se folosească de el și el tot ar fi ucis-o.

— Poate. Poate.

— Eve, tocmai ai văzut copilașul ăla care îți poartă numele. Ai contribuit și tu la apariția acestei vieți. Făcând ceea ce ai făcut, fiind ceea ce ești, i-ai oferit o familie.

— Deci trebuie să închid totul acolo unde trebuie să stea închis. Ai dreptate. Așa voi face.

— Dallas? Îmi cer scuze, spuse Peabody și-și înăbuși un căscat. Mavis vrea să te vadă. Ah, și aproape a ajuns la șapte. Noi mergem să mâncăm ceva. Îl luăm și pe Leonardo, pentru că moașa a spus că avem tot timpul.

— Dar...

— A spus că ar vrea să stea puțin în liniște, doar cu tine.

— Bine, bine. Șterge rânjetul ăla de pe față, asule, îi spuse ea lui Roarke. O să fii acolo pentru decolare.

— Ai milă. Dar se ridică, o luă în brațe și o sărută pe frunte. Gândește-te la ce ai reușit să salvezi. Gândește-te la privirea lui Tandy cu copilașul în brațe. Alungă gândurile negre!

— Ai dreptate din nou. Mulțumesc.

Eve remarcă oboseala de pe chipul lui Mavis.

— S-a întâmplat ceva? Mavis se ridică în capul oaselor. Tandy? Copilul?

— Nu, nu, sunt bine. Ceva la serviciu. Nu e important.

— Nu trebuie să pleci?

— Mavis, nu plec nicăieri până nu termini cu treaba asta. Cum te simți? Te-ai săturat să te tot întrebe oamenii asta?

— Sunt bine și, nu. E nemaipomenit să fii în centrul atenției. Nu e la fel ca atunci când sunt pe scenă. E o chestie pe care doar eu pot să o fac. Poți să stai cu mine?

— Normal.

La îndemnul lui Mavis, Eve se așeză.

— Voiam... Ah, începe iar. E mai puternic acum. La naiba!

— Trebuie să respiri. Unde e chestia cu focalizarea?

— Păi, tu ești acum punctul de focalizare. M-am săturat de soarele ăla.

Mavis respiră și se holbă așa de tare că Eve se întreba dacă nu cumva avea să-i străpungă creierul. Apoi își aminti ceva de la

cursuri și-și puse mâinile pe burta lui Mavis și le mișcă circular, pe ceea ce părea a fi un bloc de stâncă.

— E mai bine, nu? Da, e mai bine, spuse ea uitându-se la monitor. Se liniștește. Respiră.

— Hei, chiar ai fost atentă la cursuri.

— Sunt polițistă. Noi vedem și auzim tot. Știi, îți pot da medicamente pentru chestia asta.

— Da, însă cred că voi renunța la medicamente. Acum nu vreau decât să stăm puțin împreună. Uite, spuse ea și ridică mâna în sus. Verigheta lui Summerset străluci.

— Sunt fericită pentru tine.

— Suntem două fete măritate de acum. Cine ar fi crezut? În curând voi fi și mamă. Mai mult decât orice vreau să fiu o mamă bună.

— Mavis, nu cred că trebuie să-ți faci probleme.

— Dar e așa de ușor să dai greș. Înainte dădeam greș des. Dar mi-am revenit, nu?

— Da, ți-ai revenit.

— Voiam să-ți spun ceva înainte să mai survină vreo schimbare. O schimbare în bine. Dallas, ești cea mai bună persoană pe care o cunosc.

— Ești sigură că nu ai luat droguri în ultimul timp? Mavis râse cu lacrimi.

— Vorbesc serios. Leonardo e cel mai dulce, dar tu ești cea mai bună. Faci ceea ce e bine, ceea ce e important, orice e nevoie. Tu ești prima persoană din familia mea și tu ești cea datorită căreia am pornit pe acest drum. Nu aș fi aici, nu aș face asta dacă nu ai fi fost tu.

— Cred că mai degrabă Leonardo este responsabil. Mavis zâmbi.

— Da, el s-a ocupat de latura mai simpatică a problemei. Te iubesc. Noi te iubim. Îi luă mâna și i-o puse pe burtă. Voiam să ți-o spun.

— Mavis, dacă nu te iubeam aș fi fost la mii de kilometri depărtare de salonul ăsta.

— Știu. Dar tu faci ce e corect. La naiba, încă o contracție.

Două ore mai târziu. Mavis era pregătită să împingă.

— Atenție toată echipa, spuse Randa ridicând cortul în fața picioarelor lui Mavis. Pe locuri.

— De ce e asta poziția mea? Întrebă Eve când se trezi la capul patului.

— Mavis, vreau să inspiri profund la următoarea contracție, să numeri până la zece și apoi să împingi. Dallas, dă-i forță. Leonardo, tu ești răspunzător de rezistență. Roarke, tu te ocupi de respirație.

— Vine!

— Ține-ți respirația și dă-i drumul. Împinge! Unu, doi...

— Magnific! Ești uimitoare, declară Leonardo după ce contracția trecu. Ești un adevărat miracol. Respiră domol, iubire. Nu trebuie să faci hiperventilație.

— Te iubesc, spuse Mavis cu ochii închiși. Dar dacă îmi mai spui o dată cum să respir îți smulg limba din gură și te sugrum cu ea. Vine din nou.

În ora următoare, Leonardo îi șterse fața încontinuu cu cârpe uscate, îi dădu gheață și se făcu mic când ea se enerva pentru că o încuraja cu prea mult entuziasm.

Eve își făcu și ea treaba și se uită oriunde în altă parte, numai în jos, nu.

— Cred că ar trebui să schimbăm locurile, îi spuse ea lui Roarke, privindu-l cu ochii micșorați.

— Nu există nimic nici pe pământ, nici în ceruri care să mă convingă să merg acolo.

— Așa, Mavis, o încuraja Randa. Se vede capul.

Din instinct, Roarke se uită la oglinda pusă acolo pentru Mavis.

— Dumnezeule! Ochii mei.

Trăgând de coarda roșie pe care o ținea Leonardo și împingând cu piciorul în Eve, Mavis scoase un strigăt inuman și apoi se lăsă pe spate.

— Încă vreo două, spuse moașa. Doar două.

— Nu știu dacă mai pot.

— Poți, praful meu de stele. Mavis își arătă colții.

— E mai bine să schimbi locul. La naiba! Își înfipse unghiile în mâna lui Roarke.

— I-a ieșit capul. Ce chip drăguț.

Cu un ochi închis, Eve se uită la fața umedă și roșie, cu vagi trăsături umane, care ieșea din Mavis. E posibil așa ceva? E normal?

— Încă o dată, Mavis, și o să ai copil.

— Sunt așa obosită.

Eve îi dădu părul de pe față și se uită în ochii ei.

— Încă o dată, te rog eu.

— Bine, bine, vine.

Ieși tot ud și zbârcit când Mavis împinse cu ură parcă. Țipătul era iritat și dur, total diferit de râsetul cu lacrimi al lui Mavis.

— Copilul meu! Copilașul nostru! Ce e? Nu văd partea aia. Are un ciucurel sau nu?

Eve se aplecă peste el în vreme ce moașa începea să-l înfășeze.

— Fără ciucurel. E o fetiță. Și ce plămâni serioși. Leonardo plânse când tăie cordonul ombilical și plânse și când puse copilul în brațele lui Mavis.

— Fetele mele frumoase. Uită-te la ele. Parcă spunea o litanie. Le vezi?

— E bine, tăticule, spuse Mavis mângâindu-l cu o mână pe el și cu cealaltă copilul. Bună, iubirea mea. O să fac tot ce pot ca viața să fie frumoasă pentru tine.

— O luăm doar un minut, îi spuse Randa. Să o spălăm și să o cântărim. O să o ia Dolly și ți-o aduce imediat înapoi. E o frumusețe, mămico.

— Mămică. Mavis o sărută pe frunte înainte de a i-o da lui Dolly. Sunt mămică. Mulțumesc. Îl luă pe Roarke de mână și-i zâmbi lui Eve. Mulțumesc.

— E frumoasă, spuse Roarke și se aplecă să o sărute. Ca o păpușică.

— Numele i se va potrivi, spuse Leonardo printre lacrimi.

— Am încercat tot felul de nume, ții minte, Dallas?

— Cred că Ridiche e ultimul pe care mi l-ai spus mie.

— Caisă. Mavis radia de bucurie. Dar ne-am hotărât să alegem un nume mai pașnic, dacă e fată. Ceva dulce. E Bella. Bella Eve. O să-i spunem Belle.

Frumoasa Belle fu învelită într-o pătură roz și apoi îi fu încredințată tatălui.

— Acum, murmură el, am totul. Toată lumea e a mea.

Câteva ore mai târziu, Eve ajunse în cele din urmă în dormitor și-și scoase cizmele.

— Ce zi!

— Ce zile!

— Dar ne-am descurcat bine, nu? Antrenor Roarke.

— Am trecut prin câteva clipe mai grele, dar cred că ne-am descurcat. Și mulțumesc lui Dumnezeu, s-a terminat.

— Eu mă așteptam să fie ca și golul ăla - ca atunci când oamenii nu sunt formați în întregime.

Trecându-și degetele prin păr, Roarke se încruntă. *Invazia hoților de trupuri?*

— Da, exact ca în filmul ăla. Cam așa a arătat când a ieșit, dar numai în primul moment. Părea aproape reală. Nu credeam să mă aud vreodată spunând asta, dar mă bucur că Mavis ne-a făcut să trecem prin asta. A însemnat mult.

— Da, așa e. Se duse la ea și o luă în brațe. Și acum două noi vieți, două începuturi poartă numele tău. E un adevărat omagiu, locotenente.

— Sper că nu va trebui să-i arestez cândva. Roarke râse și o ridică în brațe.

— Te vreau în pat.

— Și eu vreau să fiu tot acolo. Mă bucur dacă vii și tu. ÎI sărută pe gât. Mâine trebuie să aranjez lucrurile la muncă. S-ar putea să îmi mai ia vreo două zile, dar nu mai mult. Și proaspăta mămică se va bosumfla dacă nu mergem s-o vedem pe Belle. Dar după aceea suntem doar noi doi, amice. Dansând dezbrăcați sub soarele tropical.

— Aleluia.

Când se înfășură în jurul lui uită de toate, toate întrebările, răspunsurile, viață și moarte. Nu le rămânea altceva de făcut decât să aștepte până dimineața următoare.

Scanare și prelucrare digitală

de

Anonim

2025